

มหากาพย์การโจรกรรม: เจาะลึกบทบาทของตัวละครหญิงทั้ง 8 ผ่านอำนาจ
และทุนนิยมปิตาธิปไตยในภาพยนตร์เรื่อง Ocean's Eight (2018)

โดย

ธมลวรรณ บรรจงเกลี้ยง

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

(สตรี เพศสถานะ และเพศวิถีศึกษา)

วิทยาลัยสหวิทยาการ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ปีการศึกษา 2565

HEIST ODYSSEY: UNCOVERING POWER & PATRIARCHAL
CAPITALISM IN OCEAN'S EIGHT (2018)

BY

THAMONWAN BANJONGKLIANG

A THESIS SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT OF
THE REQUIREMENTS FOR THE DEGREE OF
MASTER OF ARTS (WOMEN, GENDER AND SEXUALITY STUDIES)
COLLEGE OF INTERDISCIPLINARY STUDIES
THAMMASAT UNIVERSITY
ACADEMIC YEAR 2022

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

วิทยาลัยสหวิทยาการ

วิทยานิพนธ์

ของ

ธมลวรรณ บรรจงเกลี้ยง

เรื่อง

มหากาพย์การโจรกรรม: เจาะลึกบทบาทของตัวละครหญิงทั้ง 8 ผ่านอำนาจและทุนนิยมปิตาธิปไตย
ในภาพยนตร์เรื่อง Ocean's Eight (2018)

ได้รับการตรวจสอบและอนุมัติ ให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (สตรี เพศสถานะ และเพศวิถีศึกษา)

เมื่อ วันที่ 10 สิงหาคม พ.ศ. 2566

ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมสุข หินวิมาน)

กรรมการและอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

(ดร.โกสุม โอมพรนุวัฒน์)

กรรมการสอบวิทยานิพนธ์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กั้วหาฬ พองแก้ว)

คณบดี

(รองศาสตราจารย์ ดร.สายฝน สุเอียนทรเมธี)

หัวข้อวิทยานิพนธ์	มหากาพย์การโจรกรรม: เจาะลึกบทบาทของตัวละครหญิงทั้ง 8 ผ่านอำนาจและทุนนิยมปิตาธิปไตยในภาพยนตร์เรื่อง Ocean's Eight (2018)
ชื่อผู้เขียน	ธมลวรรณ บรรจงเกลี้ยง
ชื่อปริญญา	ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชา/คณะ/มหาวิทยาลัย	สตรี เพศสถานะ และเพศวิถีศึกษา วิทยาลัยสหวิทยาการ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์	ดร.โกสุม โอมพรนุวัฒน์
ปีการศึกษา	2565

บทคัดย่อ

วิทยานิพนธ์เรื่องนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาบทบาททางสังคมของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 จากภาพยนตร์เรื่อง Ocean's Eight (2018) ผ่านเรื่องเล่าของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ที่ได้นำเสนอประเด็นเรื่องการกดขี่ทางสังคมภายใต้โครงสร้างทางสังคมแบบทุนนิยมปิตาธิปไตย และศึกษากลวิธีการต่อรองความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่างเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 จากภาพยนตร์เรื่อง Ocean's Eight (2018) ผ่านรูปแบบและวิธีการต่อรองความสัมพันธ์เชิงอำนาจทางสังคมที่ภาพยนตร์เรื่องนี้ได้นำเสนอผ่านเรื่องราวและชั้นเชิงของการดำเนินตามแผนการโจรกรรมในภาพยนตร์ โดยผู้วิจัยใช้วิธีการศึกษาเชิงคุณภาพผ่านการศึกษารายงานทุนนิยมปิตาธิปไตย (Patriarchal Capitalism), วิวัฒนาการของผู้หญิงในอุตสาหกรรมภาพยนตร์ฮอลลีวูด และสตรีนิยมแบบมาร์กซิสต์ (Marxist Feminism) ภายใต้การศึกษาเรื่องการวิเคราะห์เรื่องเล่า (Narrative Analysis) จากทฤษฎีเรื่อง Narrative Voice ของ Julian Murphet, การวิเคราะห์ทฤษฎีสัญศาสตร์ของ Charles Sanders Peirce และแนวคิดทฤษฎีเรื่องยุทธศาสตร์ (Strategies) กับกลวิธี (Tactics) จากปฏิบัติการในชีวิตประจำวัน (The Practice of Everyday Life) ของ Michel de Certeau เป็นกรอบในการวิเคราะห์บทบาทและกลวิธีของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ผ่านฉากทั้งหมดจากภาพยนตร์เรื่อง Ocean's Eight (2018) ซึ่งแบ่งบทวิเคราะห์ออกเป็น 3 หมวด ได้แก่ 1) ฉากแนะนำเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8, 2) ฉากที่เกี่ยวข้องกับการโจรกรรมสร้อยเพชรของตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 และ 3) ฉากที่กล่าวถึงความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นหลังการโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint จาก Met Gala

จากการศึกษางานวิจัยชิ้นนี้พบว่า บทบาททางสังคมและกลวิธีต่าง ๆ ที่เหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 จากภาพยนตร์เรื่อง Ocean's Eight (2018) ใช้เพื่อต่อรองความสัมพันธ์เชิงอำนาจกับบุคคลอื่น ๆ รวมถึงตัวแทนจากรัฐผ่านชั้นเชิงการโจรกรรมนั้น เผยให้เห็นถึงการเชื่อมโยงของการแบ่งขั้วอำนาจทางเพศสถานะที่ปรากฏอยู่ในความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่างเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 จากการโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint และเครื่องประดับจากพิพิธภัณฑ์ The Met ภายใต้การวางแผนและการดำเนินปฏิบัติการโจรกรรมอันเป็นส่วนหนึ่งของทักษะและความสามารถต่าง ๆ ที่เหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 เลือกใช้เพื่อดำเนินชีวิตประจำวันเป็นเครื่องมือในการบรรลุเป้าหมายส่วนตัวรวมถึงเป้าหมายร่วมกันของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 จากการโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint หลังพวกเธอเผชิญกับปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ อันเกิดจากความเหลื่อมล้ำทางสังคมภายใต้โครงสร้างทางสังคมแบบทุนนิยมปิตาธิปไตยจนนำไปสู่การต่อรองความสัมพันธ์เชิงอำนาจของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ที่มีต่อสมาชิกด้วยกันและบุคคลอื่น ๆ

คำสำคัญ: กลวิธีการต่อรองความสัมพันธ์เชิงอำนาจ, ทุนนิยมปิตาธิปไตย, บทบาททางสังคมของตัวละครเอกหญิง, ชั้นเชิงการโจรกรรม, เรื่องเล่าในภาพยนตร์

Thesis Title	HEIST ODYSSEY: UNCOVERING POWER & PATRIARCHAL CAPITALISM IN OCEAN'S EIGHT (2018)
Author	Thamonwan Banjongklian
Degree	Master of Arts
Major Field/Faculty/University	Women, Gender and Sexuality Studies College of Interdisciplinary Studies Thammasat University
Thesis Advisor	Kosum Omphornuwat, Ph.D.
Academic Year	2022

ABSTRACT

This research article examines 8 female protagonists' social roles and tactics from a motion picture, Ocean's Eight (2018) through narratives and various forms of social tactics which are shown of social oppression under the social structure of patriarchal capitalism through a film's narration and characters' heist operation within this film. The researcher uses qualitative research by studying and analyzing characters through various scenes in the film which are involved with characters' social role and film narrative analysis by using 3 elements which are Peirce's semiotics analysis on Semiosis (1903), narrative analysis through Julian Murphet's Narrative Voice (2020), and patriarchal capitalism analysis under the Strategies and Tactics analysis from the Practice of Everyday Life by Michel de Certeau (1984). The scenes are categorized into 3 groups which contain 1) Introduction scenes to 8 female protagonists 2) Scenes that are involved with 8 female protagonists' necklace heist and 3) Scenes that refer to all changes after Toussaint necklace heist from Met Gala.

According to this study, these social roles and tactics which are played by 8 female protagonists in Ocean's Eight (2018) for negotiating power relations with other individuals and representatives from the state through heist tactics, they reveal the link of gender binary opposition which appears in the power relationship between the

8 female protagonists from the heist of Toussaint necklace and other jewelry from The Met. By planning and execution of robbery operations as part of the skills and abilities which they choose to use in their daily lives are instrumental in achieving their personal goals and common goals as well as the common goals of the 8 female protagonists from the heist of the Toussaint necklace after encountering various problems and obstacles which are caused by social inequality under the patriarchal capitalism's social structure that leads to the 8 female protagonists' negotiation of the power dynamic relationship within each other and the others.

Keywords: Power Dynamic Relationship's Negotiation Tactics, Patriarchal Capitalism, Female Protagonists' Social Roles, Heist Tactics, Narratives in Film

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์เรื่อง “มหากาพย์การโจกรรม: เจาะลึกบทบาทของตัวละครหญิงทั้ง 8 ผ่านอำนาจและทุนนิยมปีตาธิปไตยในภาพยนตร์เรื่อง Ocean’s Eight (2018)” ฉบับนี้ มีจุดเริ่มต้นจากความเปลี่ยนแปลงในสิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นหลังเผชิญหน้ากับวิกฤตการณ์ Covid-19 ซึ่งส่งผลให้ผู้วิจัยกลับมาทบทวนเรื่องราวต่าง ๆ ในชีวิตของตนเองร่วมกับการทำตามความฝันของตนเองอีกครั้ง ภายใต้ความสนใจของผู้วิจัยที่มีต่อปรากฏการณ์ในวงการภาพยนตร์ฮอลลีวูดนับตั้งแต่สมัยเรียนมัธยม ที่มาพร้อมกับความพยายามในการทำความเข้าใจในปรากฏการณ์เรื่องทุนนิยมปีตาธิปไตยและพลวัตของภาพยนตร์ฮอลลีวูดจนกระทั่งความชื่นชอบดังกล่าวได้นำมาสู่การทำวิทยานิพนธ์เรื่องนี้ในที่สุด

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ ดร. โกสุม โอมพรนุวัฒน์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ผู้ให้คำแนะนำต่าง ๆ ร่วมกับจุดประกายทางความคิดของผู้วิจัยในการทำวิทยานิพนธ์เรื่องนี้มาโดยตลอด รวมถึงขอขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ ดร. สมสุข หินวิมาน ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ และขอขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. กังวาล พองแก้ว กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ที่ได้กรุณามอบคำแนะนำและข้อคิดเห็นต่อการแก้ไขปรับปรุงเนื้อหาในวิทยานิพนธ์ให้มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

ผู้วิจัยขอขอบคุณพี่อาร์ท-จันทร์จิรา เกตุดี เจ้าหน้าที่ประจำหลักสูตรที่คอยดำเนินการและประสานงานด้านต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนของผู้วิจัยมาโดยตลอด รวมถึงขอขอบคุณมิตรภาพ, คำแนะนำ และความช่วยเหลือในด้านต่าง ๆ จากเหล่ากัลยาณมิตรที่ดีทั้งในโลกออนไลน์และโลกแห่งความเป็นจริงที่ผู้วิจัยได้ค้นพบจากการเรียนร่วมกับการทำงานวิทยานิพนธ์ในครั้งนี้

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณป้ากับแม่ บุพการีทั้งสองผู้เปรียบเสมือนแสงสว่างในชีวิตของลูก ท่ามกลางความมืดมนที่ผู้วิจัยพยายามหาทางออกจากเขาวงกตแห่งความเสียใจภายใต้การดูแลและอบรมสั่งสอนผู้วิจัยด้วยความรักและความเข้าใจมาโดยตลอด รวมถึงขอบคุณสังขารชีวิตทั้งหลาย และวัฏจักรของพลังงานในชีวิตที่ทำให้ผู้วิจัยสามารถฝ่าฟันอุปสรรคและมรสุมชีวิตที่ผ่านมาได้ในที่สุด

สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยขออุทิศวิทยานิพนธ์เรื่องนี้แด่พี่ตั้ม-ปณณวิชญ์ เตชะเกรียงไกร ผู้เป็นอาจารย์พิเศษด้านการวิเคราะห์ภาพยนตร์, นักวิจารณ์ภาพยนตร์จากเพจชมรมวิจารณ์บันเทิง และอดีตบรรณาธิการนิตยสาร Starpics ผู้ซึ่งครั้งหนึ่งได้จุดประกายความฝันของผู้วิจัยให้กลับมาอีกครั้ง ผ่านคำแนะนำเรื่องเทคนิคการเล่าเรื่องผ่านการเขียนและการทำภาพยนตร์ ทั้งนี้ หากวิทยานิพนธ์เรื่องนี้ มีข้อบกพร่องประการใด ผู้วิจัยขอน้อมรับไว้เพื่อปรับปรุงและแก้ไขในการศึกษาครั้งต่อไป

ธมลวรรณ บรรจงเกลี้ยง

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	(1)
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	(3)
กิตติกรรมประกาศ	(5)
สารบัญตาราง	(10)
สารบัญภาพ	(12)
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 คำถามการวิจัย	6
1.3 วัตถุประสงค์ของการวิจัย	7
1.4 ขอบเขตของการวิจัย	7
1.5 ระเบียบวิธีการวิจัย	8
1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	8
1.7 นิยามศัพท์	9
บทที่ 2 แนวคิดทฤษฎี วรรณกรรม และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	10
2.1 ทวิลักษณ์ของความเป็นอื่น: ภาพตัวแทนของผู้หญิงในภาพยนตร์ตะวันตก	10
2.2 แนวคิดทฤษฎีสตรีนิยมแบบมาร์กซิสต์ (Marxist Feminism) และทุนนิยม ปิตาธิปไตย (Patriarchal Capitalism)	17
2.2.1 ยุคเศรษฐกิจชุมชนของนักล่า (สังคมก่อนยุคประวัติศาสตร์)	20
2.2.2 ยุคแรกเริ่มของชุมชนการเกษตร (การถือกำเนิดและความร่วมมือของ เหล่าแรงงาน)	21

2.2.3 การผลิตส่วนเกินทางสังคมและการถือกำเนิดของชนชั้นทางสังคมในช่วงยุคโบราณ	21
2.2.4 ยุคก่อนสังคมทุนนิยม (ยุคศักดินา)	23
2.2.5 ยุคพัฒนาโรงงานและทุนนิยมกระแสหลัก	23
2.2.6 ยุคปฏิวัติอุตสาหกรรมและการทำให้ผู้หญิงกลายเป็นชนชั้นแรงงาน	24
2.2.7 สถานการณ์ในช่วงก่อนเกิดสงครามโลกครั้งที่ 1 (ค.ศ. 1914-1918)	26
2.2.8 ความเปลี่ยนแปลงในช่วงศตวรรษที่ 20	26
2.3 แนวคิดทฤษฎีทางสัญศาสตร์ (Semiotics Analysis)	29
2.3.1 การศึกษาด้านเรื่องเล่า (Narrative)	31
2.3.1.1 ทฤษฎี Narrative Voice	32
2.3.2 การวิจัยเรื่องเล่า (Narrative Research)	41
2.3.3 วิวัฒนาการของเรื่องเล่า (Narrative Development)	41
2.3.4 การวิจัยด้านเรื่องเล่า (Narrative Method)	42
2.3.4.1 Narrative Inquiry	43
2.4 ปฏิบัติการในชีวิตประจำวัน (The Practice of Everyday Life)	48
2.4.1 ระเบียบการสร้างสรรค์ในชีวิตประจำวัน	49
2.4.2 รูปแบบโครงสร้างพื้นฐานของปฏิบัติการในชีวิตประจำวัน	50
2.4.3 ผลกระทบและความเป็นไปได้ต่าง ๆ ของปฏิบัติการในชีวิตประจำวัน	50
2.5 ทบทวนวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	51
2.5.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาจากภาพยนตร์เรื่อง Ocean's Eight	51
2.5.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาจากภาพยนตร์และภาพยนตร์สตรีนิยม	54
2.5.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาด้านทุนนิยมปิตาธิปไตย	60
2.5.4 กรอบมโนทัศน์ของแนวทางการศึกษา	63
บทที่ 3 ระเบียบวิธีวิจัยในการศึกษา	66
3.1 ฉากแนะนำตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 จากภาพยนตร์เรื่อง Ocean's Eight	68
3.1.1 วัตถุประสงค์และรายละเอียดของการวิเคราะห์เนื้อหาในหมวดนี้	68
3.1.1.1 จำนวนฉากที่ผู้วิจัยนำมาวิเคราะห์ในหมวดนี้	68
3.2 ฉากที่เกี่ยวข้องกับการทำงานโครงการสร้อยเพชรของตัวละครหญิงทั้ง 8	69

3.2.1	วัตถุประสงค์และรายละเอียดของการวิเคราะห์เนื้อหาในหมวดนี้	69
3.2.1.1	จำนวนฉากที่ผู้วิจัยนำมาวิเคราะห์ในหมวดนี้	69
3.3	ฉากที่กล่าวถึงความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นหลังการโจรกรรมสร้อยเพชร	71
3.3.1	วัตถุประสงค์และรายละเอียดของการวิเคราะห์เนื้อหาในหมวดนี้	71
3.3.1.1	จำนวนฉากที่ผู้วิจัยนำมาวิเคราะห์ในหมวดนี้	71
บทที่ 4	$1+6 (+1) = 8$: ตัวตน, บทบาท และกลวิธีการจัดการอำนาจแห่งความเป็นหญิง	74
4.1	Deborah ‘Debbie’ Ocean	75
4.1.1	บทบาทและทักษะสำคัญของตัวละคร	76
4.1.1.1	เป้าหมาย	79
4.2	Lou Miller	82
4.2.1	บทบาทและทักษะสำคัญของตัวละคร	83
4.2.1.1	เป้าหมาย	84
4.3	Rose Weil	85
4.3.1	บทบาทและทักษะสำคัญของตัวละคร	86
4.3.1.1	เป้าหมาย	86
4.4	Amita	87
4.4.1	บทบาทและทักษะสำคัญของตัวละคร	88
4.4.1.1	เป้าหมาย	89
4.5	Nine Ball/Leslie	90
4.5.1	บทบาทและทักษะสำคัญของตัวละคร	91
4.5.1.1	เป้าหมาย	91
4.6	Constance	92
4.6.1	บทบาทและทักษะสำคัญของตัวละคร	93
4.6.1.1	เป้าหมาย	94
4.7	Tammy	95
4.7.1	บทบาทและทักษะสำคัญของตัวละคร	95
4.7.1.1	เป้าหมาย	96
4.8	Daphne Kluger	97
4.8.1	บทบาทและทักษะสำคัญของตัวละคร	98

4.8.1.1 เป้าหมาย	99
บทที่ 5 การเดินทางของพวกเธอทั้ง 8: ผลการศึกษาจากบทวิเคราะห์ฉากในภาพยนตร์	102
5.1 หมวดที่ 1 – ฉากแนะนำตัวละครเอกหญิงทั้ง 8	102
5.1.1 ผลการศึกษาจากบทวิเคราะห์ฉากในหมวดที่ 1	103
5.1.1.1 ประเด็นที่ผู้วิจัยได้จากการวิจัยในหมวดนี้	104
5.2 หมวดที่ 2 - ฉากที่เกี่ยวข้องกับการทำงานโครงการสร้อยเพชร	112
5.2.1 ประวัติความเป็นมาโดยสังเขปของสร้อยเพชร Toussaint	112
5.2.1.1 ความสัมพันธ์เชิงการผลิตของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8	114
5.2.2 ผลการศึกษาจากบทวิเคราะห์ฉากในหมวดที่ 2	125
5.2.2.1 กลวิธีการตอรองอำนาจของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8	132
5.2.2.2 ข้อสรุปที่ผู้วิจัยได้จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงอำนาจ	145
5.3 หมวดที่ 3 – ฉากที่กล่าวถึงความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นหลังการโครงการสร้อยเพชร	152
5.3.1 ผลการศึกษาจากบทวิเคราะห์ฉากในหมวดที่ 3	152
5.3.1.1 ประเด็นที่ผู้วิจัยได้จากการวิจัยในหมวดนี้	154
บทที่ 6 อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ	160
6.1 อภิปรายผล	160
6.1.1 การเชื่อมโยงเป้าหมายของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8	161
6.1.1.1 ประเด็นที่ผู้วิจัยค้นพบจากการอภิปรายผล	162
6.2 ข้อเสนอแนะ	177
รายการอ้างอิง	178
ประวัติผู้เขียน	183

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
2.1 ตารางแสดงกรอบมโนทัศน์ของแนวทางการศึกษาในงานวิจัย	65
5.1 แผนผังการวิเคราะห์ผลการศึกษาจากหมวดที่ 1	103
5.2 แผนผังการวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงการผลิตของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ในภาพยนตร์เรื่อง Ocean's Eight (2018)	115
5.3 แผนผังการวิเคราะห์ปฏิบัติการโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint ในภาพยนตร์เรื่อง Ocean's Eight (2018)	126
5.4 ตารางการวิเคราะห์เรื่องการเปลี่ยนผ่านของสร้อยเพชร Toussaint ในภาพยนตร์เรื่อง Ocean's Eight (2018)	127
5.5 แผนผังแสดงกลวิธีการต่อรองของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ที่ดำเนินในปฏิบัติการโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint	132
5.6 ตารางการวิเคราะห์การตั้งศักยภาพจากทักษะและความสามารถของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 จากฉากในหมวดที่ 2	134
5.7 ตารางการวิเคราะห์การประสานงานกับเพื่อนร่วมทีมของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 จากฉากในหมวดที่ 2	136
5.8 ตารางการวิเคราะห์การปลอมตัวเป็นบุคคลอื่นของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 จากฉากในหมวดที่ 2	138
5.9 ตารางการวิเคราะห์การสังเกตการณ์พฤติกรรมของบุคคลและสิ่งแวดล้อมของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 จากฉากในหมวดที่ 2	139
5.10 ตารางการวิเคราะห์การเจรจากับบุคคลอื่นของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 จากฉากในหมวดที่ 2	141
5.10 ตารางการวิเคราะห์การเจรจากับบุคคลอื่นของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 จากฉากในหมวดที่ 2 (ต่อ)	142
5.11 ตารางการวิเคราะห์การทำงานในพื้นที่การทำงานที่ถูกกฎหมายของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 จากฉากในหมวดที่ 2	144
5.11 ตารางการวิเคราะห์การทำงานในพื้นที่การทำงานที่ถูกกฎหมายของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 จากฉากในหมวดที่ 2 (ต่อ)	145
5.12 แผนผังการวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงอำนาจที่ปรากฏในกลวิธีการต่อรองของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8	146

5.13 แผนผังการวิเคราะห์ผลการศึกษาจากหมวดที่ 3

153

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
2.1 Marion Crane (รับบทโดย Janet Leigh) ในภาพยนตร์จิตวิทยาระทึกขวัญเรื่อง Psycho (1960) กำกับโดย Alfred Hitchcock	11
2.2 Nina Ivanovna “Ninotchka” Yakushova (รับบทโดย Greta Garbo) และ Count Leon d’Algout (รับบทโดย Melvyn Douglas) ในภาพยนตร์ชาวดำแนวรักตลกขบขันเรื่อง Ninotchka (1939) กำกับโดย Ernst Lubitsch	15
2.3 Norma Desmond (รับบทโดย Gloria Swanson) ในภาพยนตร์ชาวดำเรื่อง Sunset Boulevard (1950) กำกับโดย Billy Wilder	37
2.4 Newland Archer (รับบทโดย Daniel Day-Lewis) และ Countess Ellen Olenska (รับบทโดย Michelle Pfeiffer) ในภาพยนตร์เรื่อง The Age of Innocence (1993) กำกับโดย Martin Scorsese	37
4.1 Deborah ‘Debbie’ Ocean (รับบทโดย Sandra Bullock)	75
4.2 Claude Becker (รับบทโดย Richard Armitage) หลอกให้ Debbie (รับบทโดย Sandra Bullock) เซ็นเอกสาร	76
4.3 Debbie (รับบทโดย Sandra Bullock) เบี่ยงเบนความสนใจจากพนักงานโดยอ้างว่าเธอไม่มีใบเสร็จสำหรับการคืนสินค้าที่ไม่ได้แกะห่อบรรจุพลาสติก	77
4.4 Debbie (รับบทโดย Sandra Bullock) ขณะนั่งประชุมร่วมกับเหล่าสมาชิกในทีมโครงการทั้ง 6 ภายในเซฟเฮาส์ของเธอ	78
4.5 Debbie (รับบทโดย Sandra Bullock) ขณะแฝงตัวเข้ามาใน Met Gala ด้วยรูปลักษณ์ที่ไม่มีใครจำเธอได้	78
4.6 Debbie (รับบทโดย Sandra Bullock) ในฉากสุดท้ายของภาพยนตร์ซึ่งเผยให้เห็นถึงเครื่องแต่งกายที่คล้ายคลึงกับฉากจบของภาพยนตร์เรื่อง Ocean’s Eleven (2001)	80
4.7 Lou Miller (รับบทโดย Cate Blanchett)	82
4.8 Rose Weil (รับบทโดย Helena Bonham Carter)	85
4.9 Amita (รับบทโดย Mindy Kaling)	87
4.10 Nine Ball/Leslie (รับบทโดย Rihanna)	90
4.11 Constance (รับบทโดย Awkwafina)	92
4.12 Tammy (รับบทโดย Sarah Paulson)	95

4.13 Daphne Kluger (รับบทโดย Anne Hathaway)	97
4.14 Daphne Kluger (รับบทโดย Anne Hathaway) และ Rose Weil (รับบทโดย Helena Bonham Carter)	98
5.1 สร้อยเพชร Toussaint ที่ปรากฏอยู่ในภาพยนตร์เรื่อง Ocean's Eight (2018)	112
5.2 Daphne Kluger (รับบทโดย Anne Hathaway) และ John Frazier (รับบทโดย James Corden)	150

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

ท่ามกลางกระแสการเคลื่อนไหวทางสังคมออนไลน์ในโลกแห่งความเป็นจริงที่มีความสอดคล้อง สัมพันธ์ และเชื่อมโยงกับการเรียกร้องสิทธิของสตรีและกลุ่มผู้มีความหลากหลายทางเพศทั้งในประเทศและต่างประเทศภายใต้บริบทของความถูกต้องทางการเมือง (Political Correctness) ภาพยนตร์ถือได้ว่าเป็นสื่อสำคัญที่มีอิทธิพลต่อการสร้างความตระหนักรู้ทางสังคมผ่านภาพเคลื่อนไหวที่เผยให้เห็นถึงปรากฏการณ์ทางสังคมที่เกิดขึ้นและดำเนินไปอย่างต่อเนื่องตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันภายใต้รูปแบบ วิธีการ และชั้นเชิงในการนำเสนอเพื่อถ่ายทอดเรื่องราวของภาพยนตร์แต่ละเรื่องร่วมกับประสบการณ์ชีวิตของเหล่าตัวละครในภาพยนตร์เหล่านั้นอย่างมีนัยยะสำคัญ ไม่ว่าปัญหาที่เกิดขึ้นกับเหล่าตัวละครในภาพยนตร์จะเป็นเพียงแค่เรื่องเล็กน้อยยับยั้งง่ายต่อการถูกมองข้ามไปโดยปริยาย หรือเป็นเรื่องใหญ่ร้ายแรงที่ต้องได้รับการคลี่คลายผ่านการแก้ไขปัญหาดังกล่าวก็ตาม

ทุก ๆ เรื่องราวของเหล่าตัวละครในภาพยนตร์แต่ละเรื่องล้วนแล้วแต่ส่งผลให้เกิดความเปลี่ยนแปลงทางสังคมไม่ว่าทางใดก็ทางหนึ่ง ภายใต้ระยะเวลาและเงื่อนไขต่าง ๆ ที่สามารถนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงของกระบวนการสร้างความตระหนักรู้ทางสังคมของผู้ชมและปัจเจกบุคคลอื่น ๆ ในสังคมผ่านมิติทางประวัติศาสตร์ที่เผยให้เห็นถึงความซับซ้อนของโครงสร้างทางสังคมและวัฒนธรรมแบบสัมพัทธ์ที่ผลักดันให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรมระดับสากลผ่านการเรียกร้องสิทธิในการเลือกตั้งของผู้หญิงชาวอังกฤษในช่วงศตวรรษที่ 19 ซึ่งเป็นยุคแรกของการเคลื่อนไหวเพื่อสิทธิสตรีจนนำไปสู่ความเปลี่ยนแปลงทางสังคมทั้งในมิติของชนชั้นทางอำนาจและความเท่าเทียมทางชาติพันธุ์ผ่านอำนาจทางเพศสถานะและเพศวิถีที่ก่อให้เกิดยุคที่ 2 ของขบวนการเคลื่อนไหวเพื่อสิทธิของสตรีและกลุ่มผู้มีความหลากหลายทางเพศในเวลาต่อมาจากการเรียกร้องสิทธิทางสังคมของเหล่าปัจเจกบุคคลร่วมกับขบวนการเคลื่อนไหวของพลเมืองชาวอเมริกันและชาวยุโรปในช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ซึ่งกลายเป็นพลวัตทางสังคมที่ก่อให้เกิดความเปลี่ยนแปลงในระดับสังคมอย่างค่อยเป็นค่อยไป ดังที่ Rowbotham (1992) และ Sarkar (2014) ชี้ให้เห็นว่าท่ามกลางความขัดแย้งที่ยังคงเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องภายในสังคมปิตาธิปไตยร่วมสมัยภายใต้มิติทางชนชั้นและอำนาจทางเศรษฐกิจนั้น พลวัตของการเคลื่อนไหวทางสังคมได้นำไปสู่การจำกัดขอบเขตของเพศสถานะและเพศวิถีในปัจเจกบุคคลอยู่เนื่อง ๆ จากความย้อนแย้งในการสร้างภาพเหมารวมร่วมกับการตีตราและกดทับทางอำนาจของกลุ่มที่ขัดแย้งกับบรรทัดฐานทางสังคมผ่านสื่อทางสังคมต่าง ๆ ซึ่งรวมไปถึง

ภาพยนตร์อันเป็นหนึ่งในรูปแบบของสื่อที่ประกอบสร้างความเชื่อทางสังคมและจูงใจผู้ชมให้ขบคิดตั้งคำถามถึงความเชื่อดังกล่าวอีกด้วย

อย่างไรก็ตาม ปัญหาที่เกิดจากความย้อนแย้งทางสังคมในการสร้างอิทธิพลและความเชื่อทางสังคมผ่านการประกอบสร้างภาพเหมารวมที่นำไปสู่การตีตราและการกดทับทางอำนาจทางเพศสถานะและเพศวิถีของเหล่าปัจเจกบุคคลบางส่วนที่ไม่ได้สอดคล้องหรือดำเนินตามบรรทัดฐานทางสังคมแบบรักต่างเพศนั้นก็ได้นำมาซึ่งกระบวนการประกอบสร้างร่วมกับตอกย้ำภาพจำชุดเดิมของปัญหาว่าด้วยความเหลื่อมล้ำทางอำนาจ, ชนชั้น และเศรษฐกิจของเหล่าปัจเจกบุคคลในสังคมต่าง ๆ ภายใต้การประกอบสร้างของโครงสร้างทางสังคมและวัฒนธรรมแห่งระบอบปิตาธิปไตยผ่านเหล่าตัวละครและเรื่องราวในภาพยนตร์ต่าง ๆ ด้วยเช่นกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับกระบวนการผลิตภาพยนตร์ภายใต้รูปแบบของภาพยนตร์รีเมก (Remake) และภาพยนตร์รีบูท (Reboot)¹ ที่มีการเปลี่ยนแปลงเพศกำเนิดและเพศสถานะของตัวละครในภาพยนตร์ต่าง ๆ จากตัวละครชายให้กลายเป็นตัวละครหญิงแทนซึ่งก่อให้เกิดเสียงตอบรับและคำวิจารณ์กลาง ๆ ค่อนไปทางลบจากเหล่านักวิจารณ์ภาพยนตร์ที่ส่วนใหญ่เป็นผู้ชายและกลายเป็นวิวาทะทางการเมืองเรื่องภาพตัวแทนของเพศสถานะและเพศวิถีที่เปลี่ยนไปตามกระแสสังคมร่วมสมัยในวงการภาพยนตร์อยู่เนื่อง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับวิวาทะเรื่องความเป็นหญิงในตัวละครเอกหญิงของภาพยนตร์แนว Chick-Lit² ที่เผยให้เห็นถึงความพยายามของอุตสาหกรรมภาพยนตร์ฮอลลีวูดในการปรับตัวร่วมกับเปลี่ยนแปลงความสัมพันธ์เชิง

¹ Remake หมายถึง การใช้โครงสร้างเดิมของข้อเท็จจริงหรือรายละเอียดเดิมที่ปรากฏอยู่ในสื่อต่าง ๆ ผ่านองค์ประกอบของบท เนื้อหา ตัวละคร และองค์ประกอบอื่น ๆ ซึ่งข้อเท็จจริงหรือรายละเอียดเดิมที่ปรากฏอยู่ในสื่อชนิดนั้น ๆ ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ แต่ส่วนประกอบอื่น ๆ ที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับเส้นเรื่องหลักของสื่อสามารถเปลี่ยนแปลงได้ตามความเหมาะสม ในขณะที่ Reboot นั้น หมายถึง การเปลี่ยนแปลงทุกอย่างในสื่อตั้งแต่ต้นจนจบสามารถใช้ตัวละครเดิมและโครงสร้างเนื้อหาเดิมของสื่อนั้น ๆ ได้ แต่รายละเอียดทุกอย่างที่ปรากฏในสื่อดังกล่าวอาจเปลี่ยนแปลงจนไม่เหลือเค้าเดิมของสื่อนั้น ๆ

² Chick Lit หรือ Chick Literature เป็นชื่อเรียกแนวหรือลักษณะของงานประพันธ์ในช่วงทศวรรษที่ 21 ของนักเขียนสมัยใหม่ซึ่งเล่าเรื่องราวชีวิตของตัวละครเอกหญิงที่ต้องรับมือกับปัญหาชีวิตในช่วงเริ่มแรกของการเป็นผู้ใหญ่ผ่านการนำเสนอมิติของความสัมพันธ์แบบคู่รักระหว่างหญิงชาย, ความสัมพันธ์ฉันเพื่อนกับผู้หญิงคนอื่น ๆ และปัญหาในพื้นที่ของการทำงานผ่านสไตล์การเล่าเรื่องที่ชวนให้ผู้อ่านรู้สึกขบขันและเบาสมอง โดยรูปแบบของตัวละครเอกหญิงส่วนใหญ่ที่มักพบในงานเขียนลักษณะนี้เป็นผู้หญิงโสด, ผิวดำ, สัญชาติอังกฤษหรืออเมริกัน, มีรสนิยมทางเพศแบบรักต่างเพศ, อยู่ในช่วงวัยประมาณ 20-30 ปี และอาศัยอยู่ในบริเวณเมืองใหญ่ โดยตัวอย่างลักษณะของงานเขียนแนว Chick Lit นั้น สามารถพบได้จากงานเขียนชื่อดังอย่าง Bridget Jones' Diary (1996), Sex and the City (1997), Confessions of a Shopaholic (2001), Gossip Girl (2002), The Devil Wears Prada (2003) และ Can You Keep a Secret? (2003)

อำนาจระหว่างบุคลากรในอุตสาหกรรมภาพยนตร์เพื่อให้อุตสาหกรรมดังกล่าวอยู่รอดผ่านมิติของปรากฏการณ์ทางสังคมที่เกี่ยวข้องกับ Neo-Feminism³ และ Post-Feminism⁴ อยู่เนื่อง ๆ

จากการสืบค้นข้อมูลต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการสร้างภาพยนตร์รีเมกและภาพยนตร์รีบูทของฮอลลีวูดในช่วงทศวรรษที่ 2010 ทำให้ผู้วิจัยค้นพบว่านอกจากการเปลี่ยนแปลงเพศสถานะของตัวละครเอกในภาพยนตร์รีบูทเรื่อง Ghostbusters (2016)⁵ รวมถึงภาพยนตร์รีเมกอย่างเรื่อง Overboard (2018)⁶, What Women Want (2019)⁷ และ The Hustle (2019)⁸ หนึ่งในภาพยนตร์ฮอลลีวูดที่ออกฉายในช่วงปลายทศวรรษที่ 2010 ซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงเพศกำเนิดร่วมกับเพศสถานะ

³ Neo-Feminism เป็นแนวคิดหลักว่าด้วยการเติมเต็มคุณค่าในความเป็นปัจเจกพร้อมกับยกย่องอำนาจแห่งความเป็นหญิงผ่านลักษณะของมุมมองและประสบการณ์ต่าง ๆ ที่เชื่อว่าการทำสิ่งเหล่านั้นจะช่วยให้ผู้หญิงมีความเท่าเทียมกับผู้ชายอย่างแท้จริง โดยนิยามดังกล่าวนี้เกิดขึ้นตั้งแต่ช่วงต้นศตวรรษที่ 21 ซึ่งอ้างอิงจากการเคลื่อนไหวของวัฒนธรรมกระแสนิยมที่ส่งผลให้เหล่านักวิพากษ์สังคมเชื่อว่าแนวคิดดังกล่าวนี้แทบจะไม่ต่างอะไรกับความเป็น Lipstick Feminism หรือแนวคิดสตรีนิยมที่แม้จะอาศัยการปรับเปลี่ยนรูปลักษณ์ภายนอกเพื่อเติมเต็มคุณค่าร่วมกับยกย่องอำนาจของความเป็นหญิงผ่านเสื้อผ้าหน้าผมและเครื่องประดับต่าง ๆ แต่ก็ยังเผยให้เห็นถึงการนำเสนอภาพเหมารวมของผู้หญิงและความเป็นหญิงซึ่งมีความแปลกแยกไปจากเสรีภาพทางวัฒนธรรมที่เหล่านักเคลื่อนไหวทางสตรีนิยมเคยสั่งสมมาตั้งแต่ยุคที่ 2 ของขบวนการเคลื่อนไหวเพื่อสิทธิของสตรีและกลุ่มผู้มีความหลากหลายทางเพศช่วงทศวรรษที่ 1960-1970 โดยสิ้นเชิง (อ้างอิงจาก Hilary Radner (2011))

⁴ Post-Feminism เป็นชื่อเรียกมุมมองและปฏิกิริยาเชิงวิพากษ์ที่มีต่อความขัดแย้งร่วมกับข้อบกพร่องต่าง ๆ ของการเรียกร้องสิทธิสตรีที่หายไปในปีบริบทของความเป็นสตรีนิยม โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงยุคที่ 2 และยุคที่ 3 ของขบวนการเคลื่อนไหวเพื่อสิทธิของสตรีและกลุ่มผู้มีความหลากหลายทางเพศ โดยปัจเจกบุคคลที่มีมุมมองและปฏิกิริยาตามชื่อเรียกดังกล่าวนี้เป็นบุคคลที่เชื่อมั่น, ยกย่อง หรือรวบรวมอุดมการณ์ต่าง ๆ ที่มาจากแนวคิดสตรีนิยมในช่วงทศวรรษที่ 1970 มาเป็นแกนหลักเพื่อยึดเหนี่ยวแนวคิดร่วมกับการกระทำต่าง ๆ ที่เชื่อว่าสิ่งดังกล่าวนี้คือความเป็นสตรีนิยม ไม่ว่าอุดมการณ์เหล่านั้นจะเป็นอุดมการณ์ที่สนับสนุนแนวคิดสตรีนิยมจริง หรือเป็นอุดมการณ์ที่ขัดแย้งกับแนวคิดสตรีนิยมตั้งแต่แรกก็ตาม ทั้งนี้ แนวคิดของ Post-Feminism นั้นได้นำไปสู่ประเด็นวิาทะอย่างรุนแรงนับตั้งแต่การนำเสนอแนวคิดร่วมกับการขนานนามปรากฏการณ์ทางสังคมร่วมสมัยอย่างชัดเจนว่าแนวคิดสตรีนิยมเป็นเพียงตำนานความเชื่อที่ตายแล้วและไม่จำเป็นต้องมีอยู่ในสังคมอีกต่อไป ในเมื่อสังคมได้มอบความเท่าเทียมทางอำนาจของเพศกำเนิดและเพศสถานะผ่านระบบสวัสดิการและการจัดการทางสังคมแล้ว (อ้างอิงจาก Pamela Aronson (2003))

⁵ กำกับโดย Paul Feig รีบูทจากภาพยนตร์เรื่อง Ghostbusters (1984)

⁶ กำกับโดย Rob Greenberg รีเมกจากภาพยนตร์เรื่อง Overboard (1987)

⁷ กำกับโดย Adam Shankman รีเมกจากภาพยนตร์เรื่อง What Women Want (2000)

⁸ กำกับโดย Chris Addison รีเมกจากภาพยนตร์เรื่อง Dirty Rotten Scoundrels (1988) ซึ่งรีเมกจากภาพยนตร์เรื่อง Bedtime Story (1964)

ของตัวละครเอกภายใต้บทบาทและลักษณะของเรื่องเล่าที่ใกล้เคียงกับภาพยนตร์ต้นฉบับจนได้รับเสียงวิพากษ์วิจารณ์จากเหล่านักวิจารณ์ภาพยนตร์บางส่วนที่มีต่อการต่อยอดภาพจำของปัญหาดังกล่าวภายใต้วิวัฒนาการและบริบททางการเมืองเรื่องเพศสถานะของระบอบสังคมปีตาธิปไตยก็คือภาพยนตร์เรื่อง *Ocean's Eight* (2018) ภาพยนตร์แนวจารกรรมสัญชาติอเมริกันซึ่งเป็นทั้งภาคแยก (Spin Off) และภาคต่อ (Sequel) ของภาพยนตร์ชุด *Ocean's Trilogy*⁹

Ocean's Eight (2018) กำกับโดย Gary Ross¹⁰ ผู้กำกับภาพยนตร์ชาวอเมริกันซึ่งเขียนบทภาพยนตร์ร่วมกับ Olivia Milch ภายใต้การดัดแปลงร่วมกับอ้างอิงเรื่องราวและตัวละครต่าง ๆ จากภาพยนตร์เรื่อง *Ocean's 11* (1960) ซึ่งเป็นต้นฉบับของภาพยนตร์จารกรรมไตรภาคชุด *Ocean's Trilogy* และนำเสนอแสดงโดยกลุ่ม Rat Pack¹¹ ร่วมกับนักแสดงสมทบคนอื่น ๆ ที่เป็นผู้ชายทั้งหมด ซึ่งภายหลังจากภาพยนตร์เรื่องนี้กลายเป็นต้นแบบของการสร้างภาพยนตร์รีเมกในปีค.ศ. 2001 ผ่านการดัดแปลงโครงสร้างของเรื่องราวที่เต็มไปด้วยการชิงไหวพริบและเหล่าตัวละครจากภาพยนตร์ต้นฉบับซึ่งเผยให้เห็นถึงความพยายามของพวกเขาในการดำเนินแผนการโจรกรรมทั้งหมดเพื่อให้ได้มาซึ่งการบรรลุเป้าหมายสำคัญของการโจรกรรมในแต่ละครั้ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับความพยายามของเหล่าตัวละครในการดำเนินแผนการโจรกรรมเงินและทรัพย์สินจากสถานที่ต่าง ๆ ซึ่งอยู่ภายใต้การบริหารของคู่ปรับคนสำคัญในเรื่อง

Ocean's Eight (2018) เล่าเรื่องราวว่าด้วยการเริ่มต้นชีวิตใหม่ของ Deborah 'Debbie' Ocean (รับบทโดย Sandra Bullock) หญิงวัยกลางคนซึ่งเป็นน้องสาวเพียงคนเดียวของ Daniel 'Danny' Ocean (รับบทโดย George Clooney) ผู้ลวงลับ เธอตัดสินใจกลับมาแก้แค้น Claude Becker (รับบทโดย Richard Armitage) พ่อค้างานศิลปะซึ่งเป็นอดีตคนรักของเธอที่ทำให้เธอต้องติดคุกเป็นเวลา 5 ปีจากคดีขายภาพวาดละเมิดลิขสิทธิ์ภายใต้การจัดฉากของเขาเพื่อบีบบังคับให้เธอรับผิดชอบเขาอย่างไม่มีทางหลีกเลี่ยง โดย Debbie ได้ร่วมมือกับ Lou (รับบทโดย Cate Blanchett)

⁹ *Ocean's Eleven* (2001), *Ocean's Twelve* (2004) และ *Ocean's Thirteen* (2007) กำกับโดย Steven Soderbergh

¹⁰ Ross ให้ความเห็นว่าภาพยนตร์เรื่อง *Ocean's Eight* (2018) มีความเป็นภาคแยก (Spin-Off) มากกว่าภาคต่อ (Sequel) ของภาพยนตร์ไตรภาคที่กำกับโดย Soderbergh – อ้างอิงจากบทสัมภาษณ์ของ Ross ในเว็บไซต์ [Slashfilm.com](https://www.slashfilm.com)

¹¹ Rat Pack เป็นชื่อเรียกของกลุ่มนักแสดง นักร้อง และบุคคลในวงการบันเทิงของสหรัฐอเมริกาช่วงทศวรรษที่ 1950s-1960s ซึ่งมักมารวมตัวเพื่อพบปะสังสรรค์กันที่บ้านของ Humphrey Bogart นักแสดงชายชื่อดังในยุคนั้น โดยสมาชิกในกลุ่มดังกล่าวที่นำเสนอแสดงในภาพยนตร์เรื่อง *Ocean's 11* (1960) นั้นประกอบไปด้วย Frank Sinatra, Dean Martin, Sammy Davis Jr., Peter Lawford และ Joey Bishop

เพื่อนสนิทและมือขวาคนสำคัญเพื่อค้นหาสมาชิกร่วมทีมเพื่อการโครงการสร้อยเพชร Toussaint จากแบรนด์ Cartier ในราคา 150 ล้านดอลลาร์สหรัฐ โดยสมาชิกร่วมทีมโครงการของ Debbie นั้นประกอบไปด้วย Rose Weil (รับบทโดย Helena Bonham Carter) หญิงสาววัยกลางคนซึ่งเป็นแพชั่นดีไซเนอร์ชื่อดังยุค 90 ที่กำลังจะติดคุกในฐานะลูกหนี้กรรมสรรพากร, Amita (รับบทโดย Mindy Kaling) ช่างทำเครื่องประดับเชื้อสายอินเดียผู้ปรารถนาชีวิตที่เป็นอิสระจากแม่และจารีตดั้งเดิม, Constance (รับบทโดย Awkwafina) นักต้มตุ๋นมือไวเชื้อสายเอเชียผู้เชี่ยวชาญการล้วงกระเป๋า, Nine Ball/Leslie (รับบทโดย Rihanna) แสกเกอร์สาวเชื้อสายแอฟริกันผู้เชี่ยวชาญการเจาะระบบคอมพิวเตอร์ และ Tammy (รับบทโดย Sarah Paulson) คุณแม่ลูกสองซึ่งเป็นนายหน้ารับซื้อขายของโจรที่ครั้งหนึ่งเคยร่วมงานกับ Lou และ Debbie มาก่อน โดยหนึ่งในบุคคลสำคัญที่จะช่วยให้การดำเนินแผนการโครงการสร้อยเพชร Toussaint ของทีมนี้ประสบความสำเร็จได้ตามแผนการที่ Debbie วางไว้นั้นก็คือ Daphne Kluger (รับบทโดย Anne Hathaway) นักแสดงสาวชื่อดังซึ่งได้รับเลือกให้แต่งกายประธานเปิดงานอันทรงเกียรติของงาน Met Gala¹² ประจำปีที่กำลังจะจัดขึ้นที่พิพิธภัณฑ์ในอีก 3 สัปดาห์ โดย Debbie และสมาชิกคนอื่น ๆ ในทีมโครงการนั้นจะต้องหาทางขโมยสร้อยเพชรดังกล่าวไปจากลำคอของ Daphne ร่วมกับการหาทางหนีทีไล่ให้ทันเวลา ก่อนที่ทุกคนจะกลายเป็นผู้ต้องสงสัยจากเหตุการณ์โครงการครั้งนี้

ด้วยชั้นเชิงของการนำเสนอประเด็นเรื่องความพยายามของปัจเจกบุคคลในการบรรลุเป้าหมายสำคัญของชีวิตผ่านมุมมองและประสบการณ์ของความเป็นหญิงที่ต่างก็ถูกกดทับทางสังคมในมิติที่หลากหลายและแตกต่างกันตามลักษณะเฉพาะของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ซึ่งเกี่ยวข้องกับแผนการโครงการสร้อยเพชรภายใต้การดำเนินเรื่องสไตล์ภาพยนตร์แนวจารกรรมที่แม้จะเน้นการลำดับและตัดต่อภาพอย่างกระชับฉับไวเป็นหลัก ถึงกระนั้น เรื่องราวและบทบาทของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ในภาพยนตร์เรื่อง Ocean's Eight (2018) กลับเผยให้เห็นถึงความพยายามของเหล่าตัวละครในการหาทางรับมือควมคู่ไปกับการต่อรองความสัมพันธ์เชิงอำนาจทางสังคมที่ปรากฏในมิติของชนชั้น สังคม และเศรษฐกิจผ่านโครงสร้างสังคมทุนนิยมและระบอบสังคมปิตาธิปไตยเพื่อให้ได้มาซึ่งผลประโยชน์ตอบแทน อิสรภาพ และการเติมเต็มคุณภาพชีวิตที่ดีของปัจเจกบุคคลผ่านการนำเสนอ

¹² Met Gala หรือ Met Ball หรือในชื่ออย่างเป็นทางการคือ Costume Institute Gala เป็นงานเลี้ยงประจำปีเพื่อหารายได้เข้าสถาบันเครื่องแต่งกายแห่งพิพิธภัณฑ์ศิลปะเมโทรโพลิทันในนครนิวยอร์ก (Metropolitan Museum of Art's Costume Institute) จัดครั้งแรกในปีค.ศ. 1948 โดยแต่ละปีของการจัดงานจะมีการเฉลิมฉลองผ่านธีมการจัดแสดงเครื่องแต่งกายของสถาบันในปีนั้นภายใต้การกำหนดลักษณะการแต่งกายให้เป็นทางการในช่วงเวลากลางคืน รวมถึงมีคั้งได้รับการคัดเลือกให้แต่งกายที่ทรงเกียรติของงานและแขกที่มาร่วมงานต้องแต่งกายให้เข้ากับธีมการจัดงานด้วยเช่นกัน

สัญญาว่าด้วยความสัมพันธ์เชิงอำนาจทางชนชั้น เศรษฐกิจ เพศสถานะ และเพศวิถีที่เต็มไปด้วยความซับซ้อนภายใต้ความหมายที่ซ่อนอยู่ในสัญญาต่าง ๆ ในภาพยนตร์อย่างมีนัยยะสำคัญ ทำให้ผู้วิจัยตัดสินใจเลือกศึกษาและวิเคราะห์ตัวบทของภาพยนตร์เรื่องนี้หลังพบว่าการนำเสนอภาพตัวแทนและบทบาทของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 เผยให้เห็นถึงการกดขี่ทางสังคมที่ปรากฏอยู่ในมิติความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่างนายจ้างกับลูกจ้างในทีมโครงการและความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่างตัวละครที่อยู่ในชนชั้นกรรมาชีพกับตัวละครที่อยู่ในชนชั้นกลางผ่านความเหลื่อมล้ำ การตีตรา และการเหมารวมอยู่เนื่อง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับการสะท้อนภาพการทำงานของผู้หญิงและภาพตัวแทนของความเป็นหญิงในโลกทุนนิยมที่ถูกขับเคลื่อนด้วยเงินตราและมูลค่าของสินค้าจนก่อให้เกิดกระบวนการทำงานเพื่อตอบสนองหลักการของความเป็นมนุษย์ (Praxis) ภายใต้รูปแบบของการใช้แรงงาน (Labor) เพื่อแลกกับค่าตอบแทนจนนำไปสู่ความแปลกแยกทางสังคม (Alienation) อันเกิดจากการต่อรองความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่างเหล่าตัวละครบนฐานคิดทางเพศสถานะและการเมืองเรื่องร่างกายที่สะท้อนผ่านเครื่องแต่งกาย, การสวมรอยเป็นบุคคลอื่น และความแตกต่างของปัจเจกบุคคลที่ต้องแสดงออกผ่านตัวตนและบทบาททางสังคมตามที่ได้รับมอบหมายผ่านภารกิจโครงการท่ามกลางความหลากหลายของปัจจัยต่าง ๆ ที่ส่งผลให้ตัวละครต้องรับมือกับสถานการณ์ปัญหาที่แตกต่างกันออกไปตามทักษะและความสามารถเฉพาะตนอย่างไม่มีทางเลือกเลย โดยผู้วิจัยได้เลือกประยุกต์ใช้รูปแบบการวิเคราะห์ผ่านการศึกษาทฤษฎีทุนนิยมแบบปิตาธิปไตย (Patriarchal Capitalism) ร่วมกับรูปแบบการวิเคราะห์ทฤษฎีภาพยนตร์ผ่านมุมมองสตรีนิยมเพื่อเชื่อมโยงประเด็นการศึกษาเรื่องความเป็นหญิงภายใต้ความเหลื่อมล้ำและชั้นเชิงการโครงการผ่านมุมมองสตรีนิยมในภาพยนตร์เรื่อง Ocean's Eight (2018) ซึ่งนำไปสู่การวิเคราะห์ตัวบทที่นำเสนอภาพตัวแทนและบทบาทของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ในภาพยนตร์เรื่องนี้ผ่านเรื่องเล่าของเหล่าตัวละครเอกและรูปแบบการทำงานโครงการที่พวกเธอเลือกใช้เพื่อให้เป้าหมายของพวกเธอสำเร็จลุล่วงตามแผนการที่พวกเธอได้วางไว้

1.2 คำถามการวิจัย

1.2.1 บทบาททางสังคมของตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ที่นำเสนอผ่านเรื่องเล่าในภาพยนตร์เรื่อง Ocean's Eight (2018) เผยให้เห็นถึงปัญหาจากความเหลื่อมล้ำและการกดขี่ทางสังคมภายใต้โครงสร้างทางสังคมแบบทุนนิยมปิตาธิปไตยอย่างไรบ้าง

1.2.2 วิธีการต่อรองความสัมพันธ์เชิงอำนาจผ่านเรื่องเล่าของตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ในภาพยนตร์เรื่อง Ocean's Eight (2018) ส่งผลต่อวิธีการต่อรองอำนาจทางสังคมผ่านชั้นเชิงของการโจรกรรมอย่างไรบ้าง

1.3 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.3.1 เพื่อศึกษาบทบาททางสังคมของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 จากภาพยนตร์เรื่อง Ocean's Eight (2018) ผ่านเรื่องเล่าของเหล่าตัวละครเอกหญิงที่นำเสนอประเด็นเรื่องการกดทับทางสังคมภายใต้โครงสร้างทางสังคมแบบทุนนิยมปิตาธิปไตย

1.3.2 เพื่อศึกษาวิธีการต่อรองความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่างเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 จากภาพยนตร์เรื่อง Ocean's Eight (2018) ผ่านรูปแบบและกลวิธีการต่อรองความสัมพันธ์เชิงอำนาจทางสังคมที่ภาพยนตร์ได้นำเสนอผ่านเรื่องราวและชั้นเชิงของการดำเนินตามแผนการโจรกรรมในภาพยนตร์เรื่องนี้

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยผู้วิจัยศึกษาผ่านการวิเคราะห์ตัวบทที่เกี่ยวข้องกับประเด็นการศึกษาสตรีนิยมแบบมาร์กซิสต์ผ่านภาพตัวแทนและบทบาทของตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ในภาพยนตร์เรื่อง Ocean's Eight (2018) ซึ่งผู้วิจัยได้เลือกค้นคว้าจากเอกสาร, หนังสือ, สื่ออิเล็กทรอนิกส์ และบทความวิชาการที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาประเด็นเรื่องสตรีนิยมแบบมาร์กซิสต์ (Marxist Feminism), ทุนนิยมปิตาธิปไตย (Patriarchal Capitalism), การนำเสนอเรื่องเล่าและภาพตัวแทนของผู้หญิงผ่านอำนาจและความแตกต่างทางเพศสถานะในทฤษฎีภาพยนตร์ รวมถึงการนำเสนอข้อมูลประวัติศาสตร์โดยสังเขปของงาน Met Gala ร่วมกับสร้อยเพชร Toussaint ซึ่งเป็นเครื่องประดับของแบรนด์ Cartier จากประเทศฝรั่งเศสที่กลายเป็นหนึ่งในเครื่องมือการเล่าเรื่อง (Plot Device) ของภาพยนตร์เรื่องนี้ผ่านมุมมองและวิธีการโจรกรรมสร้อยเพชรดังกล่าวของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ซึ่งร่วมกันปฏิบัติการกิจจนกระทั่งบรรลุเป้าหมายในที่สุด

1.5 ระเบียบวิธีการวิจัย

ผู้วิจัยใช้วิธีการศึกษางานวิจัยชิ้นนี้โดยอาศัยดำเนินการรวบรวมข้อมูลและเอกสารเพื่อวิเคราะห์ตัวบท (Textual Analysis) ที่ปรากฏในภาพยนตร์เรื่อง Ocean's Eight (2018) โดยใช้วิธีการศึกษาองค์ประกอบของตัวบทที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์บทบาททางสังคมของตัวละครและเรื่องเล่าในภาพยนตร์เรื่องนี้ทั้งหมดจำนวน 3 องค์ประกอบ ได้แก่ การวิเคราะห์ผ่านทฤษฎีทางสัญศาสตร์ (Semiotics Analysis), การวิเคราะห์ผ่านเรื่องเล่าในภาพยนตร์ (Narrative Analysis in Film) ซึ่งนำมาผสมผสานกับการศึกษางานวิจัยเรื่องเล่า (Narrative Research) และการวิเคราะห์ตัวบทผ่านทฤษฎีสตรีนิยมแบบมาร์กซิสต์ (Marxist Feminism) ร่วมกับทุนนิยมปิตาธิปไตย (Patriarchal Capitalism) เพื่อนำมาวิเคราะห์ตัวบทที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาจากภาพยนตร์เรื่อง Ocean's Eight (2018) ผ่านฉากในภาพยนตร์ที่ผู้วิจัยคัดเลือกเพื่อทำการวิเคราะห์โดยอาศัยแนวคิดเรื่องปฏิบัติการในชีวิตประจำวัน (The Practice of Everyday Life) ของ Michel De Certeau เป็นกรอบในการวิเคราะห์ฉากตามรายละเอียดขององค์ประกอบทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับการศึกษางานวิจัยชิ้นนี้

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.6.1 ได้ทราบถึงรูปแบบ, วิธีการ และชั้นเชิงในการต่อรองความสัมพันธ์เชิงอำนาจทางสังคมระหว่างเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ในภาพยนตร์เรื่อง Ocean's Eight (2018) โดยอาศัยวิธีการนำเสนอเรื่องเล่าและบทบาทของเหล่าตัวละครเอกซึ่งนำไปสู่การดำเนินความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่างตัวละครในกลุ่มโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint ที่เกิดขึ้นจากการปฏิบัติการกิจโจรกรรมดังกล่าว

1.6.2 ได้ทราบถึงรูปแบบและวิธีการนำเสนอประเด็นเรื่องบทบาททางสังคม, อำนาจทางเพศสถานะ, ปัญหาการกดขี่ทางชนชั้น, เศรษฐกิจ และสังคมของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ในภาพยนตร์เรื่อง Ocean's Eight (2018) ผ่านการวิเคราะห์ประเด็นเรื่องสตรีนิยมแบบมาร์กซิสต์และทุนนิยมปิตาธิปไตยภายใต้โครงสร้างของการนำเสนอเรื่องเล่าและบทบาทของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ที่ได้รับการนำเสนอในภาพยนตร์เรื่องนี้

1.6.3 เป็นแนวทางในการวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่างตัวละครผ่านการศึกษาร่องเล่าและบทบาทของตัวละครในภาพยนตร์เรื่องอื่น ๆ โดยอาศัยการประยุกต์รูปแบบของวิธีการศึกษาเรื่องภาพตัวแทนร่วมกับการวิเคราะห์วิพากษ์แนวคิดสตรีนิยมแบบมาร์กซิสต์และทุนนิยมปิตาธิปไตย

1.7 นิยามศัพท์

1.7.1 กลวิธีการต่อรองความสัมพันธ์เชิงอำนาจ หมายถึง ความพยายามในการแก้ไข ปัญหาของบุคคลใดบุคคลหนึ่งหรือกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งในการต่อสู้กับอำนาจอธิปไตยของบุคคลหรือกลุ่มที่มีสถานะทางสังคมเหนือกว่า ไม่ว่าจะการแก้ไขปัญหาดังกล่าวจะเป็นการเจรจาด้วยคำพูด หรือเป็นการกระทำที่เผยให้เห็นถึงการสยบยอมชั่วคราวต่ออำนาจดังกล่าวอันเป็นผลกระทบที่ได้รับจากปัญหา ความเหลื่อมล้ำผ่านการกดขี่ทางสังคมก็ตาม

1.7.2 บทบาททางสังคม หมายถึง บทบาททางสังคมที่เหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 แสดงออกเพื่อนำไปสู่การบรรลุเป้าหมายของการโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint โดยบทบาทต่าง ๆ ที่เหล่าตัวละครแสดงออกมาตามแต่ละเหตุการณ์นั้น อาจไม่ได้สอดคล้องกับตัวตนและอัตลักษณ์ที่แท้จริงจากการดำเนินปฏิบัติการโจรกรรมของตัวละครนั้น ๆ เสมอไป

1.7.3 ชั้นเชิงการโจรกรรม หมายถึง คำพูด และ/หรือ การกระทำใด ๆ ก็ตามของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 เพื่อให้ได้มาซึ่งการบรรลุเป้าหมายสูงสุดของภารกิจการโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint ภายใต้การดำเนินตามแผนการต่าง ๆ ที่ถูกวางไว้จนนำไปสู่การบรรลุเป้าหมายการโจรกรรมในที่สุด

1.7.4 ทุนนิยมปีตาธิปไตย หมายถึง โครงสร้างทางสังคมที่ระบบเศรษฐกิจทุนนิยมและระบอบปีตาธิปไตยทำงานแบบสอดคล้องกัน, พึ่งพาอาศัยกัน และสนับสนุนซึ่งกันและกันอย่างมีนัยยะสำคัญภายใต้อิทธิพลทางอำนาจของความเป็นชายซึ่งได้ชื่อว่าเป็นเพศสถานะที่มีอิทธิพลต่อการดำเนินความสัมพันธ์เชิงอำนาจผ่านความหลากหลายของมิติทางสังคม โดยโครงสร้างดังกล่าวเผยให้เห็นถึงการได้มาซึ่งการทำการใดก็ตามเป้าหมายของผู้ประกอบการทางธุรกิจภายใต้การแลกเปลี่ยนผ่านตลาดการแข่งขันและการว่าจ้างแรงงาน

1.7.5 ปฏิบัติการในชีวิตประจำวัน หมายถึง การดำเนินกิจกรรมใด ๆ ก็ตามของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินชีวิตประจำวันรวมถึงการดำเนินปฏิบัติการโจรกรรม ซึ่งการดำเนินกิจกรรมเหล่านี้ล้วนแต่เชื่อมโยงไปถึงการต่อรองอำนาจทางสังคมที่สะท้อนผ่านตัวแทนบุคคล และ/หรือ องค์กรที่เข้ามากำกับและควบคุมอำนาจของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ไม่ให้เข้าถึงการบรรลุเป้าหมายของการดำเนินปฏิบัติการโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint ได้โดยง่าย

บทที่ 2

แนวคิดทฤษฎี วรรณกรรม และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยเรื่อง “มหากาพย์การโจรกรรม: เจาะลึกบทบาทของตัวละครหญิงทั้ง 8 ผ่านอำนาจทุนนิยมปิตาธิปไตยในภาพยนตร์เรื่อง Ocean’s Eight (2018)” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเรื่องเล่าและบทบาททางสังคมของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ในภาพยนตร์เรื่อง Ocean’s Eight (2018) จากรูปแบบและวิธีการต่อรองความสัมพันธ์เชิงอำนาจทางสังคมที่ภาพยนตร์ได้นำเสนอผ่านเรื่องราวและชั้นเชิงของแผนการโจรกรรมร่วมกับศึกษาวิธีการต่อรองความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่างเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ในภาพยนตร์เรื่องนี้ผ่านการกดทับทางสังคมภายใต้โครงสร้างทางสังคมของทุนนิยมปิตาธิปไตย โดยผู้วิจัยได้ดำเนินวิธีการศึกษาค้นคว้าองค์ประกอบต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับ การวิเคราะห์ตัวบท (Textual Analysis) ว่าด้วยบทบาททางสังคมของตัวละครและเรื่องเล่าที่ปรากฏอยู่ในภาพยนตร์เรื่อง Ocean’s Eight (2018) ทั้งหมดจำนวน 3 องค์ประกอบด้วยกัน ซึ่งประกอบไปด้วยการวิเคราะห์ตัวบทผ่านทฤษฎีทางสัญศาสตร์ (Semiotics Analysis) และการวิเคราะห์ตัวบทผ่านทฤษฎีเรื่องเล่า (Narrative Analysis) อันเป็นเครื่องมือในการวิเคราะห์ตัวบทที่ได้จากทฤษฎีสตรีนิยมมาร์กซิสต์ (Marxist Feminism) กับทุนนิยมปิตาธิปไตย (Patriarchal Capitalism)

2.1 ทวิลักษณ์ของความเป็นอื่น: ภาพตัวแทนของผู้หญิงในภาพยนตร์ตะวันตก

ในหัวข้อนี้ ผู้วิจัยจะกล่าวถึงแนวคิดทฤษฎีเรื่องภาพตัวแทนของผู้หญิงที่ปรากฏอยู่ในพื้นที่อุตสาหกรรมภาพยนตร์ตะวันตกตั้งแต่ยุคแรกเริ่มเพื่อชี้ให้เห็นถึงพัฒนาการที่มาพร้อมกับรูปแบบการนำเสนอความเปลี่ยนแปลงของตัวละครหญิงส่วนใหญ่ในโลกภาพยนตร์ตะวันตก

จากการเรียบเรียงงานวิจัยเรื่องทฤษฎีภาพยนตร์สายสตรีนิยมของ Sue Thornham (2003) แสดงให้เห็นว่าตลอดระยะเวลาหลายปีที่ผ่านมา ผู้หญิงแทบไม่มีตัวตนและพื้นที่ในอุตสาหกรรมภาพยนตร์ตะวันตกเลยแม้แต่น้อยโดยเฉพาะอย่างยิ่งกับอุตสาหกรรมภาพยนตร์ฮอลลีวูด (Hollywood) เนื่องจากอุตสาหกรรมภาพยนตร์ในช่วงเวลานั้นต่างมองว่าผู้หญิงเป็นปฏิปักษ์ต่ออุตสาหกรรมภาพยนตร์ รวมถึงผู้หญิงยังเป็นฝ่ายที่ต้องอยู่ภายใต้การจ้องมองของผู้ชาย (Male Gaze) จนกลายเป็นภาพจำแบบเหมารวมมาโดยตลอด โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับการทำให้ผู้หญิงกลายเป็นวัตถุทางเพศ (Sexual Objects), เป็นเหยื่อในภาพยนตร์ (Victim) หรือแม้กระทั่งเป็นวายร้าย (Villain) ไม่เพียงนักแสดงหญิงเท่านั้นที่ถูกมองว่าเป็นปฏิปักษ์ต่ออุตสาหกรรมภาพยนตร์ตะวันตกอย่างชัดเจน หากแต่ยังรวมถึงบุคลากรคนอื่น ๆ ในอุตสาหกรรมนี้ที่เป็นผู้หญิงอีกด้วย เห็นได้จากชะตากรรมของ

เหล่าตัวละครผู้หญิงในภาพยนตร์ดราม่าระทึกขวัญเรื่องต่าง ๆ ของ Alfred Hitchcock¹³ และ ภาพยนตร์เมโลดราม่าของ Douglas Sirk¹⁴ ที่พวกเธอต่างก็มีเหตุให้ต้องเผชิญหน้ากับความทุกข์หรือ ปัญหาสำคัญที่แก้ไขได้ยากจนทำให้พวกเธอต้องอาศัยความช่วยเหลือจากผู้ชายไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง โดยชะตากรรมส่วนใหญ่ของพวกเธอนั้นมักลงเอยด้วยการแต่งงานหรือการพลัดพรากจากกันด้วย เหตุผลที่นำมารองรับการกระทำของเหล่าตัวละครในภาพยนตร์เรื่องนั้น ๆ หรือไม่ก็เป็นเหตุผลอื่น ๆ ที่ส่งผลให้พวกเธอเผชิญหน้ากับโศกนาฏกรรมที่ไม่มีทางหลีกเลี่ยงได้เลย โดยเฉพาะกับการนำพาพวก เธอไปสู่ความตายในช่วงใดช่วงหนึ่งหรือแม้กระทั่งตอนจบของภาพยนตร์ในเรื่องนั้น ๆ ในที่สุด

ภาพที่ 2.1

Marion Crane (รับบทโดย Janet Leigh) ในภาพยนตร์จิตวิทยาระทึกขวัญเรื่อง *Psycho* (1960) กำกับโดย Alfred Hitchcock

สืบค้นเมื่อ 24 กรกฎาคม 2564,

(<https://www.ultimatemovierankings.com/janet-leigh-movies/>)

¹³ Alfred Hitchcock (ค.ศ. 1899-1980) ผู้กำกับ นักเขียนบท และโปรดิวเซอร์ภาพยนตร์ชาวอังกฤษผู้มีอิทธิพลต่อการภาพยนตร์และประวัติศาสตร์ภาพยนตร์ระดับโลกจนได้รับสมญานามว่า “ปรมาจารย์แห่งความระทึกขวัญ (Master of Suspense)” จากผลงานการกำกับภาพยนตร์มากกว่า 50 เรื่องตลอดระยะเวลาการทำงานที่ยาวนานมากกว่า 6 ทศวรรษ

¹⁴ Douglas Sirk (ค.ศ. 1897-1987) ผู้กำกับภาพยนตร์ชาวเยอรมันเจ้าของผลงานภาพยนตร์แนว Melodrama ในช่วงทศวรรษที่ 1950 อาทิ *All That Heaven Allows* (1955), *Written on the Wind* (1956) และ *Imitation of Life* (1959)

ข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นกับผู้หญิงส่วนใหญ่ในอุตสาหกรรมภาพยนตร์ตะวันตกโดยเฉพาะกับฮอลลีวู้ดนั้น สอดคล้องกับคำกล่าวอันเลื่องชื่อของ Simone de Beauvoir¹⁵ ที่เคยกล่าวไว้ว่า “One is not born, but rather become a woman.” ก่อให้เกิดการสร้างภาพตัวแทนของผู้หญิงในโลกภาพยนตร์ผ่านสายตาและมุมมองของผู้ชายอันเกิดจากวิวาทะทางการเมืองเรื่องเพศสถานะในช่วงทศวรรษที่ 1950 เป็นต้นมาจนนำไปสู่การสร้างภาพเหมารวมของบทบาททางเพศสถานะ (Gender Roles) ผ่านกระบวนการสร้างอำนาจผ่านภาพตัวแทนในโลกภาพยนตร์มากขึ้น โดยเฉพาะกับความเป็นหญิงสาวที่ตกอยู่ในอันตราย (Damsel in Distress) และสาวผมบลอนด์ (Blonde Girls) ในภาพยนตร์เรื่องต่าง ๆ ของ Hitchcock ซึ่งความเป็นหญิงในตัวละครหญิงเหล่านี้ล้วนแต่ได้รับการสร้างสรรค์จากจินตนาการและสายตาของผู้ชายในโลกปิตาธิปไตยด้วยกันทั้งสิ้น ก่อนที่กระบวนการดังกล่าวจะนำไปสู่การปรับเปลี่ยนครั้งใหญ่ด้วยการกำหนดกรอบทางวัฒนธรรมแบบใหม่ภายใต้การโน้มน้าวด้วยเหตุผลร่วมกับการแก้ไขภาพเหมารวมดังกล่าวที่เคยปรากฏในอุตสาหกรรมภาพยนตร์ฮอลลีวู้ดในเวลาต่อมา เนื่องจากธุรกิจในอุตสาหกรรมภาพยนตร์ฮอลลีวู้ดถือได้ว่าเป็นเครื่องมือในการนำเสนอโฆษณาชวนเชื่อ (Propaganda) ว่าด้วยความฝันแบบชาวอเมริกัน (American’s Dream) ซึ่งส่งผลให้การโกหกหลอกลวงเป็นเรื่องที่มีความน่าเชื่อถือมากขึ้นนั่นเอง ด้วยเหตุนี้ ทำให้ภาพของผู้หญิงส่วนใหญ่ในโลกภาพยนตร์ฮอลลีวู้ดช่วงยุคแรกเริ่มมักจะได้รับการนำเสนอผ่านความเป็นหญิงอิงตามเพศกำเนิดโดยปริยาย (Essentialized Femininity) ซึ่งเป็นความเป็นหญิงในอุดมคตินั้น ส่งผลให้พวกเธอได้รับการยกย่องในฐานะของคนเป็นแม่ผู้เปรียบเสมือนเทพีผู้ให้กำเนิดสรรพสิ่งบนโลก ต่างจากการนำเสนอภาพของความเป็นหญิงในภาพยนตร์ของ Stanley Kubrick¹⁶ ที่นำเสนอภาพของผู้หญิงในภาพยนตร์ของเขาผ่านความรุนแรงโดยสิ้นเชิง ภายใต้นิยามว่าด้วยแพะรับบาปจากความกลัวและแรงขับเคลื่อนจินตนาการทางเพศของผู้ชาย

ข้อเท็จจริงดังกล่าวสะท้อนให้เห็นว่าการแต่งงานและความเป็นแม่ของผู้หญิงเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้เรื่องเล่าของผู้หญิงในภาพยนตร์เรื่องนั้น ๆ สิ้นสุดลงตามมุมมองและอิทธิพลของผู้สร้างภาพยนตร์ในอดีต เช่นเดียวกับอัตลักษณ์แห่งความเป็นปัจเจกบุคคลของผู้หญิงที่ปรากฏอยู่ในภาพยนตร์เรื่องนั้น ๆ ที่แม้เหล่าผู้สร้างภาพยนตร์จะผลักดันให้ตัวละครหญิงเป็นศูนย์กลางของ

¹⁵ Simone de Beauvoir (ค.ศ. 1908-1986) นักเขียน นักปรัชญา และนักทฤษฎีสังคมชาวฝรั่งเศสผู้มีอิทธิพลต่อการศึกษาสตรีนิยมในช่วงคลื่นลูกที่ 2 (Second Wave Feminism) จากผลงานการตีพิมพ์หนังสือรวมถึงการดำเนินกิจกรรมการเคลื่อนไหวทางการเมือง

¹⁶ Stanley Kubrick (ค.ศ. 1928-1999) ผู้กำกับภาพยนตร์ชาวอเมริกันซึ่งได้ชื่อว่าเป็นหนึ่งในผู้กำกับภาพยนตร์ที่มีอิทธิพลต่อวงการภาพยนตร์ระดับโลก โดยผลงานส่วนใหญ่ของเขานั้นดัดแปลงจากผลงานวรรณกรรมและครอบคลุมหลากหลายแนวเรื่องเข้าไว้ด้วยกัน

เรื่องราวทั้งหมด หรือเป็นศูนย์กลางของจักรวาลในภาพยนตร์เรื่องใดเรื่องหนึ่งจนถึงขั้นที่ตัวตนและบทบาทของพวกเขามีอำนาจเหนือเรื่องเล่าเหล่านั้นได้ก็ตาม ทว่าชะตาชีวิตของพวกเขานั้นกลับถูกกำหนดไว้ให้สิ้นสุดลงเสมอจากการเปล่งเสียงที่ไร้อำนาจของความเป็นหญิงอันเกิดจากความขัดแย้งระหว่างการต่อต้านแบบไม่รู้ตัวที่ผู้หญิงมักกดทับความรู้สึกลึกซึ้งและความโกรธไว้กับพันธะสัญญาตามหน้าที่หรือข้อผูกมัดบางอย่างที่ทำให้เธอถูกบังคับไม่ให้เปล่งเสียงแห่งอำนาจออกมาภายในพื้นที่ของโลกภาพยนตร์อยู่เนื่อง ๆ โดยเฉพาะประเด็นความรุนแรงที่เกิดขึ้นกับผู้หญิงในภาพยนตร์ซึ่งเป็นผลกระทบที่เกิดจากการเหยียดเพศและการดำรงอยู่ในโลกแห่งทุนนิยมอย่างชัดเจนจากความพยายามในการประกอบสร้างปัญหาสำคัญที่ทำให้เหล่าตัวละครหญิงในโลกของภาพยนตร์ยุคอดีตต้องตกอยู่ในสถานะสับสน, ไม่สามารถช่วยเหลือตนเองได้ หรือแม้กระทั่งตกอยู่ในอันตรายที่ร้ายแรงมากจนทำให้พวกเธอต้องขอความช่วยเหลือจากผู้ชายอีกด้วย

ทั้งนี้ กล่าวได้ว่าพัฒนาการของการศึกษาที่มาพร้อมกับวิพากษ์วิจารณ์ทฤษฎีภาพยนตร์สตรีนิยมนับตั้งแต่การศึกษาด้านสัญศาสตร์ (Semiotics) และโครงสร้างนิยมของสังคมยุโรป (European Structuralism) ไปจนถึงการศึกษามโนทัศน์ของอุดมการณ์มาร์กซิสต์ (Marxist Concepts of Ideology) และทฤษฎีจิตวิเคราะห์ (Psychoanalytic Theory) ซึ่งเป็นแนวคิดที่เผยให้เห็นถึงระบบการนำเสนอร่วมกับวิธีการมองสิ่งต่าง ๆ ผ่านโครงสร้างทางภาษาและรหัสภาพที่ซับซ้อนมากขึ้นจนนำไปสู่การสร้างความหมายเฉพาะในสิ่งที่มนุษย์เห็นซึ่งรวมไปถึงผลผลิตจากโครงสร้างทางอำนาจเฉพาะเจาะจงในสังคมของมนุษย์นั้น ส่งผลให้ภาพยนตร์ในทัศนะของการศึกษาทฤษฎีสตรีนิยมมีลักษณะเป็นตัวบท (Texts) อย่างชัดเจน โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับวิธีการศึกษาผู้หญิงในภาพยนตร์ที่เผยให้เห็นว่าผู้หญิงจะมีความหมายต่อการศึกษาและวิพากษ์ในการศึกษาทฤษฎีภาพยนตร์สตรีนิยมก็ต่อเมื่อพวกเธออยู่ภายใต้โครงสร้างสังคมดังกล่าวจริง ๆ¹⁷ ซึ่งมุมมองดังกล่าวก็สอดคล้องกับการศึกษาเรื่องทฤษฎีภาพยนตร์สายสตรีนิยมของ Claire Johnson (1973) ที่ปรากฏในงานรวมเล่มของ Thornham (2003) ซึ่งให้ความเห็นไปในทิศทางใกล้เคียงกันว่าไม่มีทางที่โลกแห่งภาพยนตร์จะยินยอมมอบบทบาทเชิงบวกให้แก่ผู้หญิงมากกว่านั้น หรือแม้กระทั่งเปิดโอกาสให้ผู้หญิงได้มีโอกาสสร้างภาพของความเป็นหญิงในผู้หญิงตามแบบฉบับสมจริง (Realistic) เพื่อก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในการสร้างภาพยนตร์เรื่องหนึ่ง ๆ ได้จนนำไปสู่การหยุดชะงัก (Disruption) ของผู้สร้างภาพยนตร์หญิงในอุตสาหกรรมฮอลลีวูดอย่างไม่มีทางเลือก ทั้งนี้ Johnson (1973) มองว่าปรากฏการณ์การหยุดชะงักของเหล่าผู้สร้างภาพยนตร์หญิงแก้ไขได้ด้วยการคิดเพื่อเขียนบทภาพยนตร์ที่กล่าวถึงความปรารถนาและโลกแฟนตาซีของผู้หญิงแทน

¹⁷ "Woman is a primary task of Feminist Film Criticism."

พัฒนาการของทฤษฎีภาพยนตร์สตรีนิยมสอดคล้องกับความเห็นของ Sharon Smith (1972) ที่ได้วิเคราะห์เรื่องผู้หญิงและมิติของภาพยนตร์ฮอลลีวูดผ่านบทความวิชาการที่ชื่อ *The Image of Women in Film: Some Suggestions for Further Research* (1972) ในงานรวมเล่มของ Thornham (2003) ระบุว่าผู้หญิงมักถูกทอดทิ้งในมิติของภาพยนตร์และวรรณกรรม เนื่องจากสื่อเหล่านี้ได้ทำการตีกรอบของวัฒนธรรมร่วมกับสะท้อนภาพดังกล่าวออกมาผ่านมุมมองและวิธีการสร้างสรรค์ผลงานของผู้ชายเป็นหลักอยู่แล้ว เห็นได้จากการนำเสนอภาพการทำงานของผู้หญิงในอุตสาหกรรมภาพยนตร์ฮอลลีวูดตั้งแต่ช่วงทศวรรษที่ 1920 เป็นต้นมาซึ่งผู้หญิงมักได้รับโอกาสในการเลือกให้เข้าทำงานตามสถานที่รวมถึงสาขาของงานต่าง ๆ ที่มีความหลากหลายมากขึ้น ส่งผลให้พวกเธอเริ่มมีสิทธิทางกฎหมายในการครอบครองทรัพย์สินต่าง ๆ เช่นเดียวกับผู้ชาย เห็นได้จากภาพยนตร์เงียบแนวดราม่าเรื่อง *The Cheat* (1915) ซึ่งสร้างโดย Cecil B. DeMille¹⁸ ที่สะท้อนให้เห็นถึงการต่อรองอำนาจทางเพศสถานะของผู้หญิงเพื่อให้ได้มาซึ่งสิทธิทางกฎหมายในการครอบครองทรัพย์สินจากสามีและซู้รักจนนำไปสู่การเรียกร้องความยุติธรรมเพื่อให้ได้มาซึ่งความถูกต้องในที่สุด ก่อนที่ทิศทางการผลิตภาพยนตร์ในอุตสาหกรรมภาพยนตร์ฮอลลีวูดจะเปลี่ยนไปอีกครั้งในช่วงทศวรรษที่ 1930 จากกระแสการผลิตภาพยนตร์ส่วนใหญ่ที่เป็นแนวสายลับหรือมาเฟียจนนำไปสู่ Censorship ในภาพยนตร์เหล่านั้นหลังเกิดปรากฏการณ์แหวกขนบทางเพศจากนักแสดงหญิงชื่อดังในยุคนั้นอย่าง Mae West¹⁹ ซึ่งพยายามต่อรองวงการภาพยนตร์ด้วยรูปลักษณ์และวลีเด็ดจากผลงานภาพยนตร์ที่เธอแสดงและร่วมเขียนบทด้วยหลังเกิดการก่อตั้ง Hays Code²⁰ โดย Will H. Hays ขึ้นมาจนนำไปสู่

¹⁸ Cecil B. DeMille (ค.ศ. 1881-1959) โปรดิวเซอร์และผู้กำกับภาพยนตร์ชาวอเมริกันเจ้าของผลงานภาพยนตร์เงียบและภาพยนตร์เสียงจำนวน 70 เรื่องซึ่งล้วนแล้วแต่ประสบความสำเร็จทางรายได้และเสียงวิจารณ์จนทำให้เขาได้รับการยกย่องให้เป็นบิดาแห่งวงการภาพยนตร์อเมริกัน รวมถึงยังเป็นที่มาของชื่อรางวัลเกียรติยศสำหรับผู้มีคุณูปการต่อวงการบันเทิงระดับโลกประจำปีรางวัลลูกโลกทองคำ (Golden Globe Awards) อีกด้วย

¹⁹ Mae West (ค.ศ. 1893-1980) นักร้อง นักเขียนบท และนักแสดงหญิงชาวอเมริกันผู้มีผลงานในวงการบันเทิงอเมริกันตลอดระยะเวลา 7 ทศวรรษ เธอเป็นหนึ่งใน Sex Symbol ที่ได้รับเสียงวิพากษ์วิจารณ์ในช่วงเวลานั้นจากการนำเสนอภาพลักษณ์อันหวิวหาวและการกล่าวถึงเสรีภาพทางเพศอยู่เนือง ๆ จนทำให้ผลงานส่วนใหญ่ของเธอถูกเซ็นเซอร์อยู่บ่อยครั้ง

²⁰ Hays Code หรือในชื่อเรียกอย่างเป็นทางการว่า Motion Picture Production Code นั้น เป็นทั้งข้อปฏิบัติและข้อควรระวังสำหรับผู้ผลิตภาพยนตร์เพื่อใช้ในการเซ็นเซอร์ภาพล่อแหลมและเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับความรุนแรงในภาพยนตร์ที่ออกฉายในประเทศสหรัฐอเมริกา นับตั้งแต่ทศวรรษที่ 1930 เป็นต้นมา ภายใต้การคิดค้นและควบคุมกฎต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเซ็นเซอร์โดย William H. Hays (ค.ศ. 1879-1956) ประธานผู้อำนวยการสมาคมผู้สร้างภาพยนตร์แห่งอเมริกา (Motion Picture Producers And Distributions of America) ก่อนที่ Hays Code จะเข้าสู่ความเสื่อมถอยในช่วงทศวรรษที่ 1960

การเซ็นเซอร์ฉากล่อแหลมและเนื้อหาอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการใช้ความรุนแรงรวมถึงความไม่เหมาะสมในเรื่องเพศและยาเสพติดที่อาจปรากฏอยู่ในภาพยนตร์เรื่องต่าง ๆ ที่ถูกผลิตและออกฉายในยุคนี้ ซึ่งนั่นก็รวมไปถึงความพยายามในการกดทับบทบาทและการแสดงออกทางเพศของผู้หญิงที่เป็นตัวละครเอกในภาพยนตร์เรื่องต่าง ๆ อีกด้วย เห็นได้จากภาพยนตร์ชาวตำนานโรมันดิกคอบบี้เรื่อง *Ninotchka* (1939) ที่เขียนให้ *Ninotchka* นางเอกของเรื่อง (รับบทโดย Greta Garbo) ไม่ควรให้ทำภารกิจกอบกู้เพชรกลับมาเพียงคนเดียว แต่เธอต้องกอบกู้เพชรกลับมาพร้อมกับตกหลุมรักพระเอก (รับบทโดย Melvyn Douglas) ตามสูตรสำเร็จของการสร้างภาพยนตร์ในยุคนี้อีกด้วย

ภาพที่ 2.2

Nina Ivanovna “Ninotchka” Yakushova (รับบทโดย Greta Garbo) และ *Count Leon d’Algout* (รับบทโดย Melvyn Douglas) ในภาพยนตร์ชาวตำนานรักตลกขบขันเรื่อง *Ninotchka* (1939) กำกับโดย Ernst Lubitsch

สืบค้นเมื่อ 24 กรกฎาคม 2564,

(<https://moviecrashcourse.com/2019/02/27/ninotchka-1939/>)

อย่างไรก็ตาม ทิศทางของอุตสาหกรรมภาพยนตร์ฮอลลีวูดในช่วงทศวรรษที่ 1950 ก็เปลี่ยนไปอีกครั้งจากการเข้ามาของกระแสการผลิตภาพยนตร์แนวเมโลดราม่า (Melodrama) ที่เน้นโศกนาฏกรรมในชีวิตของผู้หญิงมากขึ้น เช่นเดียวกับกระแสการผลิตภาพยนตร์แนวตลกไร้เดียงสา (Screwball Comedy) ในยุคนั้นที่เน้นการเสนอพล็อตเรื่องว่าด้วยการวางแผนแก๊งผู้ชายของผู้หญิงที่ส่งผลให้ผู้ชายยอมแต่งงานกับเธอในที่สุด สอดคล้องกับความเห็นของ John Simon ที่เคยกล่าวไว้

ว่านักแสดงหญิงอเมริกันในทุกวันนี้มีอยู่ 2 ประเภท โดยผู้หญิงประเภทแรกเป็นผู้หญิงที่แสดงออกถึงความเป็นหญิงอย่างล้นเหลือ ในขณะที่ผู้หญิงประเภทที่ 2 นั้นเป็นผู้หญิงที่กดทับความเป็นหญิงของตนเองอีกที

ทั้งนี้ Smith (1972) วิเคราะห์ประเด็นหนึ่งได้อย่างน่าสนใจว่าตัวละครหญิงที่ไม่รู้ตำแหน่งแห่งหนของตนเองในภาพยนตร์เรื่องนั้น ๆ มักทำให้พล็อตเรื่องดำเนินต่อไปได้ รวมถึงทำให้ผู้ชมสามารถหัวเราะได้อีกด้วย เช่นเดียวกับภาพของ Sex Symbol ที่เป็นผู้หญิงซึ่งปรากฏอยู่บนป้ายบิลบอร์ดที่ตอกย้ำความเป็น Male Gaze และทำให้พวกเธอต้องกลายเป็นวัตถุแห่งความปรารถนา (Sexual Object of Desire) อย่างไม่มีทางหลีกเลี่ยงเช่นภาพยนตร์ที่ใช้อำนาจทุกอย่างในการโน้มน้าวเพื่อให้แน่ใจว่ามายาคติ (Myth) ในยุคทองของฮอลลีวูดที่ว่า “ผู้ชายคือผู้ชาย ผู้หญิงคือผู้หญิง” ยังคงดำรงอยู่ได้เรื่อย ๆ เนื่องจากโครงสร้างของการผลิตภาพยนตร์ในอดีตนั้นมองว่าผู้ชายเป็นภาพรวมทั้งหมดของเผ่าพันธุ์มนุษย์ ในขณะที่ผู้หญิงเป็นส่วนหนึ่งของภาพรวมเท่านั้น

ด้วยเหตุนี้ Smith (1972) จึงให้ความเห็นไว้ว่าผู้หญิงต้องได้รับการนำเสนอผ่านบทบาทและลักษณะต่าง ๆ ของตัวละครที่มีความหลากหลายมากขึ้น ต้องมีบทบาทของการเป็นผู้กระทำ, มีความเป็นมนุษย์ และสามารถช่วยเหลือผู้อื่นได้โดยไม่กลัวต่อความอับอายและบทสรุปแบบโศกนาฏกรรม เนื่องจาก Smith (1972) มองว่าผู้หญิงเองก็อยากเป็นผู้กล้าที่สามารถแสดงความอ่อนแอในแบบมนุษย์ที่ไม่ได้มีเพียงแค่ความเป็นหญิงเท่านั้น อย่างไรก็ตาม Smith (1972) ยังคงเชื่อว่าการนำเสนอภาพตัวแทนของผู้หญิงในทุกมิติของอุตสาหกรรมภาพยนตร์นั้นอาจต้องใช้เวลานานกว่าที่หลายคนคาดการณ์ไว้จากการต่อสู้เรื่องความเท่าเทียมทางรายได้ (Equal Pay) อีกทั้งผู้ชายในอุตสาหกรรมดังกล่าวยังคงผลิตผลงานที่เกี่ยวข้องกับผู้หญิงตลอดเวลาอย่างต่อเนื่อง ส่งผลให้ภาพเหมารวมที่เกี่ยวข้องกับตัวตนและบทบาทของผู้หญิงในภาพยนตร์และสื่อต่าง ๆ โดยส่วนใหญ่่นั้นยังคงเกี่ยวข้องกับการสร้างแรงดึงดูดทางเพศให้ผู้ชายจนกลายเป็นแรงเสียดทานในอุตสาหกรรมภาพยนตร์อย่างไม่มีทางหลีกเลี่ยง

การเรียบเรียงงานวิจัยเรื่องทฤษฎีภาพยนตร์สตรีนิยม (Feminist Film Theory) ของ Sue Thornham (2003) ได้อาศัยการรวบรวมแนวคิดทฤษฎีของนักวิชาการและนักวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาในประเด็นดังกล่าว อาทิ Laura Mulvey, Sharon Smith, B. Ruby Rich, Annette Kuhn, Molly Haskell, Claire Johnston, Barbara Creed, Janet Staiger, Jane Gaines ฯลฯ โดยใช้กรอบทฤษฎีของสตรีนิยมมาทำการวิเคราะห์และวิพากษ์ประเด็นที่เกี่ยวข้องกับสตรีนิยมซึ่งปรากฏอยู่ในภาพยนตร์เรื่องต่าง ๆ อาทิ Rebecca (1940), Duel in the Sun (1946), Caught (1949), The Silence of the Lambs (1991) ฯลฯ ซึ่งช่วยให้ผู้วิจัยมองเห็นแนวทางการศึกษาและวิเคราะห์ตัวบทจากภาพยนตร์คลาสสิกและภาพยนตร์ร่วมสมัยและสามารถหาข้อสรุปได้ในเบื้องต้นว่า

การศึกษาทฤษฎีภาพยนตร์สตรีนิยมผ่านแนวทางการศึกษาและการรวบรวมแนวคิดทฤษฎีของนักวิชาการและนักวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาในประเด็นดังกล่าวนั้น สามารถนำไปประยุกต์ใช้กับการศึกษาเรื่องเล่าของตัวละครในภาพยนตร์เรื่องต่าง ๆ โดยอาศัยความหลากหลายของรูปแบบและวิธีการศึกษาที่ไม่ได้จำกัดอยู่เพียงแค่ทฤษฎีใดทฤษฎีหนึ่งเท่านั้น ขณะเดียวกัน การศึกษาทฤษฎีภาพยนตร์สตรีนิยมภายใต้มิติทางประวัติศาสตร์โลกตะวันตกโดยเฉพาะอย่างยิ่งกับวงการภาพยนตร์ฮอลลีวูดก็ได้ชี้ให้เห็นถึงความไม่เท่าเทียมในอุตสาหกรรมการผลิตภาพยนตร์และแนวทางการทำงานระหว่างผู้หญิงกับผู้ชายจนนำไปสู่ความพยายามในการรื้อโครงสร้างของการประกอบสร้างทางสังคมและวัฒนธรรมผ่านมิติของการวิเคราะห์วิพากษ์ตัวบทต่าง ๆ ที่ปรากฏในภาพยนตร์เรื่องต่าง ๆ ภายใต้ยุคสมัยที่มาพร้อมกับพลวัตแห่งการเปลี่ยนแปลงและความแตกต่างของบริบททางสังคมและวัฒนธรรมที่ขับเคลื่อนไปตามกระแสการเรียกร้องในประเด็นต่าง ๆ อย่างไม่หยุดนิ่ง

2.2 แนวคิดทฤษฎีสตรีนิยมแบบมาร์กซิสต์ (Marxist Feminism) และทุนนิยมปิตาธิปไตย (Patriarchal Capitalism)

จากการเรียบเรียงข้อมูลของ Denise Comanne (2020) ว่าด้วยประเด็นที่เกี่ยวข้องกับทุนนิยมปิตาธิปไตย และการเรียบเรียงข้อมูลของ Camille Bruneau (2008) ว่าด้วยการกดขี่ทางเพศสถานะที่เกิดขึ้นกับผู้หญิงผ่านรูปแบบการส่งเสริมภายใต้โครงสร้างทางสังคมและวัฒนธรรมผ่านปิตาธิปไตยกับระบบเศรษฐกิจทุนนิยม ทำให้ผู้วิจัยค้นพบข้อสังเกตที่น่าสนใจเกี่ยวกับการศึกษาเรื่องทุนนิยมปิตาธิปไตย (Patriarchal Capitalism) ผ่านการศึกษาทั้ง 2 ประเด็น ซึ่งสอดคล้องกับข้อสรุปที่ว่าโครงสร้างทางสังคมแบบปิตาธิปไตยและกระบวนการทำงานของระบบเศรษฐกิจทุนนิยมนั้นต่างทำงานแบบสอดประสานกันและพึ่งพาอาศัยกันภายใต้อิทธิพลทางอำนาจของผู้ชาย โดย Comanne ให้คำนิยามของปิตาธิปไตยไว้ว่าเป็นผลของอิทธิพลจากผู้ชายซึ่งส่งผลให้เกิดการกดขี่ (Oppression) และทำให้ผู้หญิงถูกลดทอนจนกระทั่งตกอยู่ในสภาพของการเป็นวัตถุ (Objectification) อีกด้วย

Comanne จำแนกลักษณะของปิตาธิปไตยผ่านการเรียบเรียงข้อมูลไว้ดังต่อไปนี้

1. ผู้หญิงต่างถูกกดขี่จากการทำงานทั้งในพื้นที่ส่วนตัว (Private Sphere) เช่น บ้าน, พื้นที่ระหว่างคู่สมรสหรือคนรัก (Domestic Sphere) รวมถึงพื้นที่สาธารณะ (Public Sphere) เช่น ที่ทำงาน ภายใต้การจัดลำดับทางสังคมที่แบ่งแยกแรงงานจากความแตกต่างทางเพศจนนำไปสู่การแบ่งลำดับชั้นของการลงมือทำหรือดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ในระบบเศรษฐกิจและโครงสร้างสังคมแบบทุนนิยมปิตาธิปไตย ส่งผลให้ความเป็นชายได้รับการยกย่องสูงสุดในระบบโครงสร้างสังคม

ดังกล่าว ในขณะที่ความเป็นหญิงนั้นถูกมองว่ามีคุณค่าน้อยกว่าความเป็นชายซึ่งนำไปสู่ความไม่เท่าเทียมกันทางเพศสถานะภายในพื้นที่ของการทำงานและพื้นที่ส่วนตัว

2. สิทธิของผู้หญิงถูกทำให้หายไปบางส่วนหรือหายไปอย่างถาวรจากการครอบงำทางอำนาจในสังคมทุนนิยมปิตาธิปไตย เนื่องจากอิทธิพลของทุนนิยมในสังคมตะวันตกที่ล่วงเลยมาเป็นเวลากว่า 2 ศตวรรษนั้น แม้อิทธิพลดังกล่าวจะส่งผลให้ผู้หญิงได้รับสิทธิทางสังคมมากขึ้น แต่อิทธิพลดังกล่าวก็นำมาซึ่งปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ในการเข้าถึงสิทธิอื่น ๆ ทางสังคมด้วยเช่นกัน

3. การครอบงำทางอำนาจในปิตาธิปไตยนั้นมาพร้อมกับการใช้ความรุนแรงอยู่เสมอ ไม่ว่าจะเป็นความรุนแรงทางกายภาพ, ความรุนแรงทางศีลธรรม หรือความรุนแรงทางแนวคิดที่ปรากฏอยู่ในรูปแบบของวาทกรรม (Discourse)

4. ความสัมพันธ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นภายใต้การครอบงำทางอำนาจของสังคมปิตาธิปไตย มักมาพร้อมกับวาทกรรมต่าง ๆ ที่นำเสนอความไม่เท่าเทียมทางสังคมว่าเป็นเรื่องปกติทั่วไป (Normalization)

5. หากไม่มีประเด็นใด ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการต่อสู้ดิ้นรนทางสังคมเกิดขึ้นในสังคมปิตาธิปไตย วาทกรรมว่าด้วยการทำให้เป็นสังคมนิยม (Naturalization) จะกลายเป็นสิ่งที่ปัจเจกนำมาซึมซับทางความคิดและพฤติกรรมของตนเองผ่านสายตาและมุมมองของผู้ที่ถูกกดขี่ทางสังคมได้อย่างง่ายดาย เห็นได้จากการตั้งคร่ำครวญของผู้หญิงที่ถูกมองว่าเป็นของขวัญจากธรรมชาติ ขณะเดียวกัน แนวคิดดังกล่าวก็ได้นำมาซึ่งปัญหาที่ผู้หญิงต้องแบกรับจากการที่พวกเขาต้องหาทางปรับเปลี่ยนตัวเองให้เข้ากับควมรับผิดชอบทางครอบครัวและการรับมือกับการทำงานหลังคลอดด้วย ซึ่งการกระทำดังกล่าวส่งผลเสียต่อสุขภาพและการทำงานของพวกเขามากในที่สุด

จากการจำแนกลักษณะของปิตาธิปไตยผ่านการเรียบเรียงข้อมูลของ Cormanne (2020) ก่อให้เกิดการค้นพบเกี่ยวกับผลกระทบจากวาทกรรมดังกล่าวที่ส่งผลให้ปัจเจกบุคคลของทั้งสองเพศถูกแบ่งแยกภายใต้อัตลักษณ์แบบเดียวท่ามกลางความหลากหลาย รวมถึงเกิดการตีตราทางสังคมที่ปรากฏอยู่ภายใต้มิติของเชื้อชาติ, รากเหง้าทางสังคม, สีผิว, เพศสถานะ และรสนิยมทางเพศอีกด้วย โดยที่มาของปรากฏการณ์ดังกล่าวนี้ Cormanne (2020) ค้นพบว่า 80% ของการทำงานในครัวเรือนนั้นต่างอยู่ภายใต้การจัดการของผู้หญิง ซึ่งแน่นอนว่าหน้าที่การงานดังกล่าวของผู้หญิงนั้นไม่ได้รับค่าจ้างแต่อย่างใด เนื่องจากการให้คุณค่าของปิตาธิปไตยที่คอยกดขี่สังคมของมนุษย์เรานั้น ทั้งผู้ชายและผู้หญิงต่างก็ยอมรับและพัฒนาแนวคิดเรื่องที่ว่าผู้หญิงถูกกำหนดให้ทำงานในครัวเรือนเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว ด้วยเหตุนี้ ปัญหาการทำงานในครัวเรือนของผู้หญิงภายในพื้นที่ส่วนตัวจึงกลายเป็นศูนย์กลางของการวิเคราะห์สถานการณ์ดังกล่าวไปโดยปริยาย เห็นได้จากการที่ระบบทุนนิยมได้หยิบยกระบบสังคมแห่งการกดขี่อย่างระบบสังคมแบบปิตาธิปไตยซึ่งเกิดขึ้นมาก่อนหน้านี้ให้

มาเป็นเครื่องมือในการจำกัดนิยามและความหมายต่าง ๆ โดยเฉพาะการแสวงหาแรงงานเพิ่มเติมที่เปิดโอกาสให้ผู้หญิงทำงานภายใต้อัตราค่าจ้างที่ต่ำกว่ารายได้ของผู้ชายซึ่งกลายเป็นผลกระทบที่ผู้หญิงได้รับจากการทำงานในระบบทุนนิยมอยู่เนื่อง ๆ ขณะเดียวกัน เมื่อเกิดวิกฤตการณ์ทางระบบทุนนิยมขึ้นมา ผู้หญิงจะเป็นกลุ่มแรกที่ถูกกีดกันจากสิทธิทางสังคมและสวัสดิการอื่น ๆ ที่คนทำงานควรจะได้รับ เช่น สวัสดิการของผู้ว่างงาน เป็นต้น ทำให้สิทธิของผู้หญิงในพื้นที่ของการทำงานถูกลดทอนผ่านนโยบายของรัฐบาล โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับแนวคิดเรื่องความเท่าเทียมทางการทำงานที่ส่งผลกระทบต่อด้านการเปิดพื้นที่การทำงานของผู้หญิงในช่วงกลางศตวรรษนำไปสู่ความยากลำบากต่อการทำงานของผู้หญิงในช่วงกลางศตวรรษมากขึ้น เนื่องจากมุมมองของคนในสังคมส่วนใหญ่ยังคงเชื่อว่าผู้หญิงยังมีงานหลักที่พวกเธอควรรับผิดชอบในพื้นที่ครัวเรือนมากกว่า นำไปสู่ข้อสรุปที่ว่าทุนนิยมใช้ปิตาธิปไตยเป็นไม้คานยกระดับเป้าหมายและสนับสนุนแนวคิดซึ่งกันและกันในเวลาเดียวกันอีกด้วย

การเรียบเรียงข้อมูลของ Cormanne (2020) ที่มีต่อการค้นพบข้อเท็จจริงของระบบเศรษฐกิจทุนนิยมได้ชี้ให้เห็นว่าทุนนิยมเป็นระบบการผลิตทางเศรษฐกิจที่แทรกแซงความสัมพันธ์ทางสังคมในทุกรูปแบบ เห็นได้จากการเรียกร้องแรงงานผู้หญิงและแรงงานเด็กในราคาถูกเพื่อให้ได้มาซึ่งผลผลิตจำนวนมาก รวมถึงยังเผยให้เห็นว่าอำนาจอธิปไตยระหว่างชายหญิงดำเนินเป็นพลวัตมาตั้งแต่ช่วงทศวรรษที่ 1960 ภายใต้กระบวนการทำให้อำนาจอธิปไตยของผู้หญิงลดลง โดยอาศัยแนวคิดเรื่องการขายแรงงานในตลาดทุนนิยมโดยไม่ต้องอนุญาตจากสามี ทั้งที่ในความเป็นจริงนั้น ผู้หญิงที่ยังคงทำงานอยู่ในระบบเศรษฐกิจทุนนิยมไม่สามารถดำรงอยู่อย่างเป็นอิสระทางการเงินจากครอบครัวได้อย่างเบ็ดเสร็จเด็ดขาดอยู่เนื่อง ๆ อย่างไรก็ตาม ข้อเท็จจริงดังกล่าวก็นำมาซึ่งคำถามที่น่าสนใจว่าเหตุใดทุนนิยมจึงยังคงยึดติดกับขนบจารีตของความเป็นครอบครัว ทั้งที่ทุนนิยมเองก็เปิดโอกาสให้ผู้หญิงมีพื้นที่ในการทำงานรวมถึงดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ทางเศรษฐกิจได้เช่นเดียวกับผู้ชาย เนื่องจากครอบครัวนั้นมีบทบาทสำคัญในการสร้างความแบ่งแยกเช่นเดียวกับระบอบปิตาธิปไตย โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับการสร้างความแตกต่างที่เกิดขึ้นระหว่างชนชั้นทางสังคมกับความแตกต่างทางเพศสถานะซึ่งนำไปสู่การกำหนดเงื่อนไขทางสังคมและเศรษฐกิจ เห็นได้จากเงื่อนไขของความเป็นแม่ที่ส่งผลให้ผู้หญิงจำเป็นต้องรักษาหน้าที่ของความเป็นครอบครัวไว้ผ่านการสืบสกุลเพื่อสร้างแรงงานให้กับสังคม ในขณะที่ความเป็นครอบครัวนั้นได้กำหนดเงื่อนไขในตลาดแรงงานไว้ด้วยเช่นกันผ่านการขยายตัวทางเศรษฐกิจซึ่งเปรียบเสมือนภาพสะท้อนของความสัมพันธ์แบบต่างตอบแทนที่ดำรงอยู่ในสังคมทุนนิยม นับตั้งแต่ช่วงทศวรรษที่ 1940 เป็นต้นมาจนถึงทศวรรษที่ 1970 ส่งผลให้ผู้หญิงส่วนใหญ่ที่ทำงานอยู่ในอุตสาหกรรมการผลิตต่าง ๆ นั้นถูกมองว่าเป็นแรงงานราคาถูก ต่างจากผู้ชายซึ่งเป็นแรงงานในกระแสหลักของระบบเศรษฐกิจทุนนิยม แม้ในช่วง 30 ปีหลังจากนั้นจะเผยให้เห็นถึงการฟื้นฟูทางเศรษฐกิจบ้างก็ตาม แต่การลงทุนบางส่วนทางเศรษฐกิจกลับยังมีความลังเลต่อการเปิดพื้นที่ให้แรงงาน

ผู้หญิงเข้าไปมีส่วนร่วมในการทำงานรวมถึงดำเนินกิจกรรมทางเศรษฐกิจภายใต้การตอกย้ำว่าทกรรมว่าด้วยการประพุดิตตามหลักธรรมชาติของเพศสรีระและเพศสถานะอยู่เนื่อง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อพวกเขากลายเป็นแม่ ด้วยเหตุนี้ จึงเห็นได้ว่าอำนาจอธิปไตยของความเป็นครอบครัวส่งผลกระทบต่อการพัฒนาสถานะของผู้หญิงในสังคมทุนนิยมปิตาธิปไตยอยู่ไม่น้อย เห็นได้จากการที่สมาชิกของชนชั้นทางสังคมจำพวกชนชั้นนายทุน (Bourgeois State) ซึ่งไม่ลังเลที่จะปกป้องความเป็นครอบครัวภายใต้การจัดลำดับทางชนชั้นที่เผยให้เห็นถึงความแตกต่างทางเพศสถานะอย่างชัดเจน ซึ่งแน่นอนว่าอำนาจดังกล่าวได้สร้างความโกรธแค้นให้แก่เยาวชนจากกลุ่มชายขอบที่อาศัยอยู่ในแถบชานเมืองที่มีสถานะทางเศรษฐกิจด้อยกว่าพื้นที่อื่น ๆ อยู่ไม่น้อยเลยทีเดียว เช่นเดียวกับแนวคิดการรักษาสถาบันทางเศรษฐกิจและสังคมแบบทุนนิยมปิตาธิปไตยที่เกิดขึ้นภายใต้ความยืดหยุ่นที่แบ่งแยกพื้นที่และบทบาทของปัจเจกบุคคลตลอดระยะเวลา 30 ปีที่ผ่านมาซึ่งชี้ให้เห็นว่าแรงงานไม่สามารถเลือกได้อย่างเป็นอิสระ แม้ด้านหนึ่งจะเผยให้เห็นว่าเขาได้รับอิสระจากการอยู่นอกพื้นที่ของความเป็นครอบครัวแล้วก็ตาม เห็นได้จากการใช้สื่อโฆษณาเป็นเครื่องมือในการรักษาภาพลวงตาที่นำไปสู่การจำกัดอิสรภาพผ่านทรัพยากรทางการเงิน, เพศสถานะ และอายุซึ่งถูกมองว่าเป็นความรับผิดชอบในส่วนพื้นที่ของความเป็นครัวเรือน รวมถึงการใช้ความรุนแรงระหว่างคู่สมรสที่นำไปสู่การจำกัดอิสรภาพของผู้หญิงรวมถึงเด็ก ๆ ที่เป็นผู้หญิงผ่านอำนาจอธิปไตยของความเป็นผู้ปกครองซึ่งตอกย้ำให้เห็นว่าครอบครัวเป็นหน่วยพื้นฐานที่สนับสนุนสังคมนิยมได้อย่างชัดเจนอีกด้วย

ทั้งนี้ การเรียบเรียงข้อมูลของ Comanne (2020) ในเรื่องการศึกษาวิวัฒนาการของทุนนิยมปิตาธิปไตยผ่านประวัติศาสตร์โลกตะวันตกนั้น ชี้ให้เห็นว่าเบื้องหลังของข้อเท็จจริงเกี่ยวกับทุนนิยมปิตาธิปไตยที่อยู่ภายใต้บริบททางประวัติศาสตร์นั้นเชื่อมต่อกับพัฒนาการทางสังคมและพลวัตทางอำนาจของพลเมืองในสังคมได้อย่างไรบ้าง โดยรายละเอียดว่าด้วยการศึกษาวิวัฒนาการของทุนนิยมปิตาธิปไตยตามที่ Comanne (2020) ได้ระบุไว้ในการศึกษาของเธอนั้น ประกอบไปด้วยรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.2.1 ยุคเศรษฐกิจชุมชนของนักล่า (สังคมก่อนยุคประวัติศาสตร์)

การเป็นแรงงานของทุกคนในสังคมนั้นสัมพันธ์กับความพยายามในการเอาตัวรอดจากภัยอันตรายต่าง ๆ โดยอาศัยการพึ่งพาทรัพยากรต่าง ๆ ที่สัมพันธ์กับการอยู่รอดของเผ่าพันธุ์ ซึ่งสถานะของการเป็นแรงงานนี้เองที่ทำให้สังคมในยุคนี้มีความเท่าเทียมกัน สอดคล้องกับข้อสังเกตของนักมานุษยวิทยาและนักประวัติศาสตร์ที่สรุปเนื้อหาสำคัญจากข้อเท็จจริงดังกล่าวได้ว่าในสังคมก่อนยุคประวัติศาสตร์ที่ยังเต็มไปด้วยความป่าเถื่อนนั้น ทุกคนมีชีวิตและความเป็นอยู่อย่างอิสระ ไม่มีการก่อกองอำนาจใด ๆ อย่างชัดเจน อย่างไรก็ตาม เมื่อการล่ากลายเป็นสิ่งสำคัญในกลุ่มสังคม การ

ลักพาตัวผู้หญิงจึงเป็นสิ่งที่เหล่าผู้ชายกระทำเพื่อการอ้างเผ่าพันธุ์ต่อไป ขณะเดียวกัน ผู้หญิงเองก็ได้รับการยอมรับทางสังคมผ่านความสำคัญของเหล่าเทพีในเทพปกรณัมต่าง ๆ

2.2.2 ยุคแรกเริ่มของชุมชนการเกษตร (การถือกำเนิดและความร่วมมือของเหล่าแรงงาน)

ความเท่าเทียมทางสังคมผ่านมิติของเพศสถานะและการเก็บสรรพทรัพยากรต่าง ๆ รวมถึงวิธีการผลิตเพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งของที่คนในสังคมต้องการนั้นยังคงเป็นกุญแจสำคัญทางสังคม เช่นเดียวกับที่ดินซึ่งเป็นหนึ่งในทรัพยากรสำคัญที่ทุกคนสามารถนำมาเป็นเครื่องมือแลกเปลี่ยนได้อย่างไร้ขีดจำกัด บทบาทของผู้หญิงในยุคนี้แตกต่างไปจากยุคก่อนประวัติศาสตร์อย่างชัดเจน พวกเธอมีบทบาทหน้าที่การทำงานที่มากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นการทำงานหัตถกรรมอย่างการปั่นและการถักทอ รวมถึงการหว่านไถที่ติดดินการเกษตรเพื่อการเพาะปลูกอีกด้วย

ทั้งนี้ การแบ่งแยกบทบาทหน้าที่ทางการทำงานผ่านความแตกต่างระหว่างเพศสถานะในยุคนี้นั้นไม่ได้ก่อให้เกิดการกดขี่ทางสังคมต่อผู้หญิงหรือทำให้พวกเธอถูกขับออกจากพื้นที่ทางสาธารณะและความเป็นครอบครัวเลย โดย Comanne (2020) ชี้ให้เห็นว่าไม่เพียงแต่การมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์เท่านั้นที่ผู้หญิงมีบทบาทหน้าที่สำคัญในยุคนี้ เพราะพวกเธอยังเป็นส่วนหนึ่งของการจัดการทางสังคมในยุคนี้ด้วยเช่นกัน อาทิ การเป็นสมาชิกสภาของแต่ละหมู่บ้านในชุมชนต่าง ๆ, การส่งเสริมบทบาทหน้าที่ในการกวดขันความรู้ทางด้านการศึกษาให้แก่บุตรหลานในชุมชนบางแห่ง หรือแม้กระทั่งการสืบสกุลผ่านเครือญาติฝั่งมารดา (Matrilineal Society) ที่เผยให้เห็นว่าผู้หญิงเองก็มีอิทธิพลทางสังคมในยุคนี้ไม่น้อย ถึงกระนั้น สังคมบางแห่งในยุคนี้ก็ยังคงถูกปกครองภายใต้อำนาจจากผู้ชายเป็นหลักผ่านมิติของชีวอำนาจ (Biopower) เพื่อกำหนดจำนวนประชากรภายใต้การผลิตทายาทโดยอาศัยการกำหนดจำนวนผู้ผลิตในสัดส่วนที่เท่ากัน ถึงกระนั้น การผลิตทายาทตามเป้าหมายของสังคมในยุคนี้นั้นจำเป็นต้องทำอย่างรอบคอบและระมัดระวังเพื่อหลีกเลี่ยงการหายตัวไปของผู้หญิงในแต่ละชุมชนร่วมกับหลีกเลี่ยงการใช้ความรุนแรงอย่างเป็นรูปธรรมโดยไม่จำเป็น เห็นได้จากรูปแบบและวิธีการแลกเปลี่ยนหรือการบังคับใช้ข้อตกลงบางประการเพื่อให้ได้ผู้หญิงมาเป็นเครื่องมือในการผลิตทายาทตามเป้าหมายของแต่ละชุมชนในสังคมนั้น ๆ ให้ได้ แม้การลักพาตัวผู้หญิงจะยังคงปรากฏอยู่ในยุคนี้ก็ตาม

2.2.3 การผลิตส่วนเกินทางสังคมและการถือกำเนิดของชนชั้นทางสังคมในช่วงยุคโบราณ

Comanne (2020) ให้ความเห็นว่าการสะสมทรัพยากรและพัฒนาการด้านแรงงานกับเครื่องมือต่าง ๆ (ซึ่งไม่ได้ถูกเหมารวมว่าเป็นการทำเพื่อความอยู่รอดเหมือนยุคก่อนหน้า) ได้นำไปสู่สิ่งที่เรียกว่า “การผลิตส่วนเกินทางสังคม” (Social Surplus Production) ซึ่งส่งผลให้เกิด

ชนชั้นทางสังคม (Social Classes) ในเวลาต่อมาจากข้อเท็จจริงที่ว่าส่วนเกินดังกล่าวก่อให้เกิดความพยายามในการเพิ่มสัดส่วนทางทรัพยากรต่าง ๆ โดยอาศัยส่วนเกินนั้นให้กลายเป็นทรัพย์สินที่พวกเขาสามารถยึดครองเป็นของตนเองได้

ขณะเดียวกัน การเรียบเรียงข้อมูลของ Comanne (2020) ทำให้ผู้วิจัยค้นพบว่า ในช่วงยุคโบราณก่อนยุคกลางราว 3,500 ปีก่อนคริสตกาลนั้น เป็นช่วงเวลาเดียวกับที่ความเป็นทาส (Slavery) เริ่มมีบทบาทมากขึ้นในสังคมยุคนี้ด้วยเช่นกัน โดยนิยามของทาส (Slave) นั้นมีที่มาจาก การเป็นนักโทษจากดินแดนที่ถูกยึดครองหรือเป็นลูกหนี้ที่มาจากการไม่ได้ชำระหนี้และเป็นนักโทษจากรัฐนั้น ๆ เงื่อนไขทางการเมืองในยุคนี้ส่งผลให้อำนาจเบ็ดเสร็จในการปกครองเป็นของชนชั้นสูง ซึ่งก็รวมไปถึงสิทธิในการครอบครองทรัพย์สินและทรัพยากรรวมถึงมูลค่าส่วนเกินทางเศรษฐกิจด้วยเช่นกัน ส่งผลให้การควบคุมการผลิตส่วนเกินทางสังคมนั้นจำกัดอยู่ที่ผู้มีอำนาจนำโดยตรงภายใต้การอาศัยอำนาจจากสถาบันทางสังคมเป็นเครื่องมือในการควบคุมสิ่งเหล่านี้เพื่อให้ได้มาซึ่งการยอมรับความมั่งคั่งจากทุกคนในสังคม เห็นได้จากกรณีของฟาโรห์อียิปต์ที่ต้องอาศัยความช่วยเหลือจากอาลักษณ์ในการคำนวณจำนวนพืชผลที่เก็บเกี่ยวได้เพื่อนำไปแจกจ่ายให้ทุกคนตามลำดับชนชั้นทางสังคม ขณะเดียวกัน นักบวชได้เผยแพร่หลักคำสอนสำคัญที่ตกเตือนไม่ให้คนอื่น ๆ ต่อต้านฟาโรห์โดยเด็ดขาด เนื่องจากพวกเขาเชื่อว่าฟาโรห์คือตัวแทนของพระเจ้า หากต่อต้านฟาโรห์เท่ากับว่าพวกเขาจะถูกลงโทษในชีวิตหลังความตายตามคติความเชื่อทางศาสนาของอียิปต์โบราณ

Comanne (2020) วิเคราะห์บทบาทหน้าที่ของผู้หญิงในยุคนี้ซึ่งเปลี่ยนแปลงไปจากยุคก่อนหน้าไว้ว่าการสืบสกุลทางสายบิดา (Patrilineality) กลายเป็นเรื่องธรรมดาสามัญ ส่งผลให้พ่อมีอำนาจเบ็ดเสร็จในการปกครองลูก ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งลูกสาวเนื่องจากผู้หญิงในยุคนี้ถูกทำให้กลายเป็นทรัพย์สินในตัวเองอยู่เนือง ๆ รวมถึงถูกมองว่ามีหน้าที่และบทบาทของความเป็นแม่ที่ต้องรับผิดชอบ เช่นเดียวกับการแต่งงานในยุคนี้ที่กลายเป็นแหล่งของการกอบโกยผลประโยชน์ทางทรัพย์สินและความมั่งคั่ง โดยสิ่งที่เจ้าสาวได้รับเป็นของขวัญหลังการแต่งงานในยุคนี้ก็คือที่ดินหรือโคซึ่งเดิมเป็นสมบัติของผู้หญิงในสังคมที่สืบสกุลทางสายมารดา ทั้งนี้ พัฒนาการทางสังคมยุคโบราณยังส่งผลให้มหาเศรษฐีหรือเจ้าของทรัพย์สินมีความรับผิดชอบทางสาธารณะและมีส่วนร่วมในการจัดการทางการเมืองอีกด้วย ในขณะที่ผู้หญิงในยุคนี้นั้นกลับถูกกีดกันบทบาทและหน้าที่จากบริบททางสังคมโบราณ พวกเธอไม่มีสิทธิในการเลือกตั้ง หากแต่ต้องรับผิดชอบต่อบทบาทหน้าที่ภายในบ้านเพื่อที่ผู้ชายจะได้เป็นอิสระจากการทำงานบ้านทุกรูปแบบและการสั่งสอนบุตรหลานของตนเองซึ่งตกเป็นหน้าที่ที่ผู้หญิงต้องรับผิดชอบเพื่อให้ผู้ชายดำเนินการจัดการทางด้านทรัพย์สินต่อไปได้โดยปราศจากอุปสรรค

สิ่งเหล่านี้เองที่ทำให้ Comanne (2020) มองว่าครอบครัว (Family) คือหน่วยสร้างผลผลิตที่มีอิทธิพลต่อทุนนิยมปิตาธิปไตยผ่านการสืบทายาทเพื่อสร้างแรงงานซึ่งเป็นหน้าที่ที่

ผู้หญิงต้องรับผิดชอบร่วมกับการถ่ายโอนทรัพย์สินต่าง ๆ ผ่านการสมรสและการดำรงอยู่ภายใต้ความเป็นครอบครัว ซึ่งแนวคิดพื้นที่ส่วนตัว (Private Sphere) กับการเชื่อมโยงการทำงานของผู้หญิงนั้นเกิดขึ้นตั้งแต่ยุคนี้เอง

2.2.4 ยุคก่อนสังคมทุนนิยม (ยุคศักดินา)

Comanne (2020) ได้วิเคราะห์ไว้ว่าสถานการณ์ที่เกิดขึ้นกับผู้หญิงในช่วงยุคนี้มีการเปลี่ยนแปลงไปตามช่วงเวลา ทุกอย่างเริ่มมีการผ่อนปรนมากขึ้นและยืดหยุ่นกว่ายุคโบราณอย่างเห็นได้ชัด ทว่าการแบ่งแยกแรงงานจากเพศสถานะ (Gender Division of Labor) ยังคงสืบเนื่องมาจากยุคโบราณจนถึงยุคนี้ โดยผู้หญิงมีหน้าที่ในการผลิตแรงงานผ่านการมีบุตร รวมถึงมีความเชี่ยวชาญในการทำงานผ่านการจัดการดูแลบ้าน ในขณะที่อำนาจอธิปไตยของผู้ชายนั้นสัมพันธ์กับการควบคุมเงื่อนไขการผลิตทายาท ทั้งนี้ ครอบครัวยังคงเป็นหน่วยการผลิตและการบริโภค เนื่องจากสินค้าข้าวของต่าง ๆ ที่นำมาแลกเปลี่ยนผ่านการซื้อขายนั้นมีไว้เพื่อการบริโภค, การจัดการด้านประโยชน์ใช้สอย และความอยู่รอดเป็นหลัก ขณะเดียวกัน พลวัตที่มาพร้อมกับพัฒนาการทางสังคมในยุคนี้ได้เผยให้เห็นว่าการแต่งงานใหม่และความเป็นมาเกิดขึ้นอยู่อย่างบ่อยครั้ง รวมถึงเกิดการสร้างครอบครัวที่ใหญ่ขึ้นกว่าครอบครัวในยุคก่อนด้วย อย่างไรก็ตาม ผู้หญิงยังคงถูกจำกัดจากพื้นที่สาธารณะ (Public Sphere) อย่างชัดเจน แม้พวกเธอสามารถดำรงบทบาทในสมาคมเล็ก ๆ ได้ก็ตาม

2.2.5 ยุคพัฒนาโรงงานและทุนนิยมกระแสหลัก

Comanne (2020) มองว่าการเข้ามาของเครื่องจักรในช่วงทุนนิยมกระแสหลัก (Commercial Capitalism) ส่งผลให้สถานการณ์ของผู้หญิงในยุคนี้แย่งลงกว่าเดิม นอกจากนั้นแล้วพัฒนาการของครอบครัวในยุคนี้ยังมีการเปลี่ยนรูปแบบตามโครงสร้างรัฐของชนชั้นนายทุน (Bourgeois State) เช่นเดียวกับการเติบโตทางเศรษฐกิจในสังคมอุตสาหกรรมที่ส่งผลให้เหล่าคนงานและเจ้าของโรงงานมีความรู้สึกรวมถึงท่าทีที่แปลกแยกไปจากสิ่งของหรือสินค้าที่ตนเองเป็นผู้ผลิต เพราะความรู้สึกที่ว่าพวกเขาไม่ได้เป็นเจ้าของสิ่งนั้นอีกต่อไป

ความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในสังคมยุคนี้มาพร้อมกับสิ่งที่เรียกว่า “อุตสาหกรรมในครัวเรือน” (Home-Based Industry) โดยพ่อค้าเปิดโอกาสให้เกิดการเช่าอุปกรณ์หรือสินค้าต่าง ๆ ให้แก่ครอบครัว หรือไม่ก็เป็นการซื้อวัตถุดิบมาให้ครอบครัวผลิตสินค้าตามคำสั่งของพ่อค้าก่อนที่จะนำสินค้าที่ผลิตแล้วหรือสินค้าที่ทำเสร็จแล้วจากครอบครัวนั้น ๆ ภายใต้การแลกเปลี่ยนเป็นค่าแรงระหว่างกัน ขณะเดียวกัน ปรากฏการณ์ดังกล่าวก็เผยให้เห็นว่าความเป็นครอบครัวได้แปรเปลี่ยนจากการเป็นหน่วยผลิต (Production Unit) ไปเป็นหน่วยบริโภค (Consumption Unit) เนื่องจากสินค้าที่ถูกผลิตในบ้านกลายเป็นสินค้าที่ถูกผลิตนอกบ้านหรือโรงงานไปโดยปริยาย ส่งผลให้

แรงงานที่อยู่ในบ้านถูกลดทอนคุณค่าและถูกมองว่าสินค้าที่ถูกผลิตขึ้นมานั้นไม่ได้มีคุณค่าสำหรับการแลกเปลี่ยนมูลค่ามากพอ รวมถึงถูกมองว่าเป็นสิ่งที่ไม่มีความจำเป็นอีกด้วย

Comanne (2020) ได้ตั้งข้อสังเกตที่น่าสนใจเกี่ยวกับผู้หญิงในยุคนี้ไว้ว่าการทำงานของผู้หญิงในยุคนี้ถูกด้อยค่าด้วยเช่นกัน เนื่องจากผู้หญิงกลายเป็นแรงงานของผู้ชายที่ทำงานนอกบ้าน ส่งผลให้เกิดการแบ่งแยกทางชนชั้นวรรณะของเหล่าแรงงานในอนาคตจากความแตกต่างทางพื้นที่ในการทำงาน เช่นเดียวกับการก่อกำเนิดของวาทกรรมว่าด้วยความเป็นครอบครัวซึ่งส่งผลให้การให้ความสำคัญต่อความเป็นครอบครัว (“Focusing on the Family”) มีบทบาทต่อการพัฒนาสังคมชนชั้นนายทุนนับตั้งแต่ศตวรรษที่ 18 เป็นต้นมา

ปรากฏการณ์ดังกล่าวนี้เองที่ชี้ให้เห็นถึงมโนทัศน์แบบใหม่ในเรื่องของความเป็นครอบครัวและบทบาทของผู้หญิงในยุคนี้ที่ส่งผลต่อความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่างปัจเจกบุคคลกับอำนาจที่มาจากสถาบันต่าง ๆ ทางสังคมอย่างชัดเจน เห็นได้จากการที่ชนชั้นนายทุนให้ความสำคัญต่อเด็กซึ่งกลายเป็นเครื่องมือในการต่อรองอำนาจทางสังคมกับชนชั้นนายทุนเพื่อให้ได้สถานะทางสังคมที่พ่อแม่ปรารถนาให้ลูก ๆ ของพวกเขาอยู่ในตำแหน่งแห่งหนที่ดีของสังคมในยุคนี้ ด้วยเหตุนี้ จึงส่งผลให้การแต่งงานของชนชั้นนายทุนสัมพันธ์กับการดำรงอยู่เหนือการจัดการทางเศรษฐกิจและทำให้ความเป็นครอบครัวกลายเป็นเงื่อนไขสำคัญในการส่งเสริมบรรทัดฐานทางสังคมต่าง ๆ ด้วยเช่นกัน แบบแผนของความเป็นครอบครัวชนชั้นนายทุนจึงกลายเป็นสิ่งที่ดำรงอยู่ในกลุ่มครอบครัวชนชั้นสูงหรือมีอำนาจทางสังคมอย่างชัดเจน

2.2.6 ยุคปฏิวัติอุตสาหกรรมและการทำให้ผู้หญิงกลายเป็นชนชั้นแรงงาน

สืบเนื่องจากปรากฏการณ์ของทุนนิยมกระแสหลักที่เกิดขึ้นในยุคก่อน ส่งผลให้ชนชั้นนายทุนมีอิทธิพลต่อการวางแผนแนวทางของครอบครัวชนชั้นแรงงานด้วยเช่นกัน โดย Comanne (2020) ได้วิเคราะห์ผลลัพธ์จากปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นในยุคนี้ไว้ว่าแนวทางของครอบครัวในยุคนี้เป็นครอบครัวเดี่ยว (Nuclear Family) ตามแบบฉบับของครอบครัวชนชั้นนายทุน โดยผู้หญิงเป็นฝ่ายรับผิดชอบด้านการผลิตแรงงาน ในขณะที่ผู้ชายต้องรับหน้าที่ผลิตแรงงานร่วมกับคอยสอดส่องไม่ให้ลูก ๆ ออกไปวิ่งเล่นตามทุ่งนาหรือท้องถนนได้อีกเช่นเคยเพื่อให้แน่ใจว่าลูก ๆ ได้รับความศึกษาที่ดีมากพอที่จะทำให้พวกเขาเข้าสู่สังคมชนชั้นนายทุนหรือสังคมที่สูงกว่าชนชั้นแรงงาน ซึ่งจะได้ชัดเจนว่าครอบครัวเดี่ยวในยุคนี้ได้รับการนิยามตามลักษณะของพื้นที่ว่าเป็นพื้นที่ที่มีความเป็นส่วนตัวมากขึ้นและเน้นไปที่หน่วยบริโภคเป็นหลัก เช่นเดียวกับบทบาทด้านการศึกษาที่สื่อผ่านระบบสืบสกุลหรือการผลิตทายาทซึ่งสอดคล้องกับอุดมการณ์หลักตามบรรทัดฐานของผู้มีอำนาจนำในสังคม นั่นก็คือการให้ความสำคัญต่อระบบอำนาจและการครอบครองทรัพย์สินส่วนบุคคล อุดมการณ์ดังกล่าวได้ส่งผลกระทบต่อครอบครัวของชนชั้นแรงงานด้วยเช่นกัน เนื่องจากพ่อสามารถดำรงบทบาท

ของเจ้านายต่อแม่และลูก ๆ ในครอบครัวได้ผ่านการแสดงออกทางอำนาจโดยไม่ได้อยู่จำกัดเพียงแค่บทบาททางการเมือง

อย่างไรก็ตาม ความเป็นจริงที่มาพร้อมกับการปฏิวัติอุตสาหกรรมในยุคนี้ก็ได้ส่งผลให้ผู้หญิงต้องกลายเป็นส่วนหนึ่งของชนชั้นแรงงานในช่วงศตวรรษที่ 19 ด้วย เนื่องจากการขยายตัวทางเศรษฐกิจในยุคนี้ได้ส่งผลให้ทุกคนถูกบีบบังคับให้ทำงานในเหมืองแร่หรืออุตสาหกรรมสิ่งทอไปโดยปริยาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อสิ่งนี้ได้รวมไปถึงผู้หญิงและเด็กที่ต้องทำงานในอุตสาหกรรมดังกล่าวแบบถูกขูดรีดจากนายทุนเพื่อให้ได้มาซึ่งค่าแรงขั้นต่ำ แม้จะเป็นงานที่เสี่ยงและอันตรายแก่ชีวิตมากแค่ไหนก็ตาม ด้วยเหตุนี้ จึงนำไปสู่บทวิเคราะห์ของ Comanne (2020) ซึ่งได้สรุปผลกระทบที่เกิดขึ้นกับครอบครัวชนชั้นแรงงานในยุคนี้ได้ว่าสมาชิกในครอบครัวชนชั้นแรงงานแทบไม่ได้พบหน้ากันหรือมีปฏิสัมพันธ์ใด ๆ กันเลย เนื่องจากพวกเขาต่างก็มีเวลาการทำงานที่แตกต่างกันไป แม้การรวมตัวของครอบครัวชนชั้นแรงงานแต่ละครอบครัวก่อให้เกิดวิถีชีวิตของชุมชนก็ตาม แต่สิ่งที่เกิดขึ้นและดำเนินไปอย่างเป็นรูปธรรมในวิถีชีวิตของชุมชนครอบครัวชนชั้นแรงงานก็คือการเคลื่อนย้ายของเหล่าแรงงานที่กระจายไปตามสถานที่ต่าง ๆ เพื่อการทำงานให้นายทุน เช่นเดียวกับผู้อพยพต่าง ๆ ที่กลายมาเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวชนชั้นแรงงานเพื่อรับใช้นายทุนผ่านการทำงาน

แม้ชนชั้นแรงงานจะเริ่มมีบทบาทและอิทธิพลทางอำนาจที่เหนือกว่าชนชั้นนายทุนก็ตาม แต่การเคลื่อนไหวของชนชั้นแรงงานที่พยายามคานอำนาจกับชนชั้นนายทุนเพื่อให้ได้มาซึ่งวิธีการควบคุมเหล่าแรงงานด้วยกันเองนั้น กลับสะท้อนให้เห็นถึงแบบแผนต่าง ๆ ที่ชนชั้นนายทุนได้วางไว้ตั้งแต่แรกด้วยเช่นกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับการวางแบบแผนที่เกี่ยวข้องกับความเป็นครอบครัว ซึ่งสื่อให้เห็นว่าภาพลักษณ์ของแม่บ้านหรือผู้หญิงในครอบครัวชนชั้นแรงงานคือผู้พิทักษ์ทางจริยธรรมที่ต้องให้ความสำคัญต่อการดูแลรับผิดชอบทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับชีวิตของทุกคนในบ้าน เช่นเดียวกับการก่อตั้งโรงเรียนรัฐบาลที่กลายเป็นแม่แบบของการหลอมเข้าอุดมการณ์ทางการเมืองและเศรษฐกิจผ่านการสั่งสอนและการฝึกอบรมในช่วงปลายศตวรรษที่ 19 รวมถึงช่วงต้นศตวรรษที่ 20 เป็นต้นมา

จากปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นกับผู้หญิงในยุคนี้เองที่ได้นำไปสู่ข้อสรุปที่ Comanne (2020) เรียบเรียงได้ว่าผู้หญิงมีหน้าที่ต้องรับผิดชอบหน้าที่ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเสริมสร้างอิทธิพลทางจริยธรรม (Moral Influences) ต่อผู้ชาย อาทิ หัวหน้างานบางคนมักจะมาขอร้องให้ผู้หญิงคอยกดดันสามีของพวกเธอไม่ให้ก่อการประท้วงภายใต้การอ้างอิงว่าทรมานความอยู่รอดของครอบครัว อย่างไรก็ตาม งานของผู้หญิงในยุคนี้ก็กลับถูกมองว่ามันเป็นงานสำรอง (Second Job) ซึ่งก็ยังคงเป็นเรื่องเสี่ยงสำหรับพวกเธออยู่ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง ขึ้นอยู่กับปัจจัยด้านเศรษฐกิจที่อาจส่งผลให้พวกเธอถูกจ้างให้ออกหรือได้รับการว่าจ้างให้ทำงานร่วมกับผู้ชายก็เป็นได้ ทั้งนี้ ผู้หญิงก็ยังคงได้รับค่าจ้างที่ต่ำกว่าผู้ชายในภาพรวม รวมถึงอาจไม่ได้รับการยกย่องเท่ากับงานของผู้ชายหลังเกิดการแบ่งแยกนิยาม

ของงานผ่านความแตกต่างทางเพศสถานะจนนำไปสู่การใช้คำว่า “งานของผู้หญิง” (Women’s Jobs) ซึ่งจะเห็นได้ว่าปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นในยุคนี้ ส่งผลให้ผู้หญิงในยุคนี้ถูกจองจำผ่านสายตาและการควบคุมของชนชั้นนายทุนที่ไม่เพียงแต่ทำให้พวกเธอถูกจำกัดอยู่ในพื้นที่ส่วนตัวซึ่งสะท้อนความเป็นครอบครัวเท่านั้น หากแต่ยังรวมไปถึงการใช้แรงงานของพวกเธอที่ถูกกดทับผ่านค่าแรงที่ไม่เป็นธรรมซึ่งถูกแบ่งแยกด้วยอำนาจของนายทุน โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับกรณีของการที่นายทุนบีบบังคับให้เหล่าแรงงานผู้หญิงและเด็ก ๆ ทำงานในกะกลางคืนซึ่งเป็นสถานการณ์ที่ย่ำแย่ที่สุดสำหรับพวกเขา หลังนายทุนอนุญาตให้เหล่าแรงงานผู้ชายเลิกงานได้

2.2.7 สถานการณ์ในช่วงก่อนเกิดสงครามโลกครั้งที่ 1 (ค.ศ. 1914-1918)

Comanne (2020) วิเคราะห์สถานการณ์ของผู้หญิงที่เกิดขึ้นในยุคนี้ไว้ว่าผู้หญิงกลายเป็นแรงงานที่ถูกกดทับจากชนชั้นนายทุนอย่างสมบูรณ์ ครอบครัวกลายเป็นความหวังที่ผู้หญิงต้องดูแลและรักษาไว้ให้ได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับแนวคิดเรื่องการผลิตทายาทและหน่วยการบริโภคซึ่งเป็นพื้นที่ที่การควบคุมอุดมการณ์ถูกทำให้กลายเป็นแนวทางการปฏิบัติที่สมาชิกในครอบครัวต้องปฏิบัติตามแนวคิดเหล่านั้น เห็นได้จากกรณีศึกษาที่เงื่อนไขทางการศึกษาในช่วงเวลาดังกล่าวมาพร้อมกับการก่อตั้งของโรงเรียนซึ่งเปรียบเสมือนสถานที่ที่ผลิตแรงงานภายใต้การส่งเสริมแนวคิดด้านการปกครองทางชนชั้นของพลเมืองอย่างชัดเจน

2.2.8 ความเปลี่ยนแปลงในช่วงศตวรรษที่ 20

Comanne (2020) ได้สรุปความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับผู้หญิงในช่วงศตวรรษที่ 20 เป็นต้นมาไว้ว่าพวกเธอต่างแยกย้ายกันไปทำงานตามโรงงานและสำนักงานต่าง ๆ เพื่อหาแนวทางการสร้างเงื่อนไขในการเป็นอิสระจากระบบการทำงานแบบเดิมอย่างค่อยเป็นค่อยไป เห็นได้จากกรณีของผู้หญิงในประเทศเบลเยียมที่สามารถเลือกตั้งได้เป็นครั้งแรกในปีค.ศ. 1948

นับตั้งแต่ปีค.ศ. 1945 เป็นต้นมา ผู้หญิงหลายคนพยายามอย่างมากที่จะปลดแอกตนเองออกจากพันธนาการทางกฎหมายที่บีบบังคับให้พวกเธอต้องรับใช้เหล่าชนชั้นนายทุนตามแบบแผนเดิมด้วยการวางแผนดำเนินการแก้ไขปัญหาดังกล่าวต่าง ๆ ให้แก่เหล่าแรงงานผู้หญิงในระยะยาว โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับการดำเนินการขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมซึ่งนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงในระดับสากล ไม่ว่าจะเป็นกรณีการประท้วงของผู้หญิงในเมืองแอร์สต์ล รัฐวอลโลเนีย ประเทศเบลเยียมเมื่อปีค.ศ. 1966 ซึ่งกลายเป็นแบบแผนของการเรียกร้องความเท่าเทียมทางรายได้ให้แก่พนักงานหรือเหล่าแรงงานผู้หญิงที่ยังคงได้ผลจนถึงปัจจุบัน

และนับตั้งแต่ปีค.ศ. 1948 เป็นต้นมา Comanne (2020) ค้นพบว่ามีความหลากหลายของการเรียกร้องด้านสิทธิประโยชน์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับเหล่าแรงงานผู้หญิงหลังจากการเคลื่อนไหวเรียกร้องสิทธิด้านความเท่าเทียมทางรายได้เริ่มบรรลุผลจนเห็นเป็นรูปธรรมมากขึ้น เห็นได้จากกรณี

การเรียกร้องประเด็นเรื่องการคุมกำเนิด (Contraception) และการทำให้การทำแท้งเป็นเรื่องถูกกฎหมาย, การออกมาประท้วงของเหล่าแรงงานผู้หญิงในกรณีที่ถูกบีบบังคับให้ทำงานหนักสองเท่า, การจัดหาบริการทางสาธารณสุข และการเข้าถึงการศึกษาในระดับที่สูงกว่าวุฒิการศึกษาเดิมเพื่อความก้าวหน้าทางอาชีพการงานของพวกเธอ โดยที่ผู้หญิงได้ขับเคลื่อนแนวทางดังกล่าวผ่านสหภาพแรงงานและพรรคการเมือง

ทั้งนี้ แม้ผู้หญิงจะมีโอกาสทำงานมากขึ้น ถึงกระนั้น Comanne (2020) กลับมองว่าในช่วงวิกฤตทางเศรษฐกิจโดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงต้นทศวรรษที่ 1980 นั้น แทบจะไม่ต่างจากปรากฏการณ์ที่เคยเกิดขึ้นมาแล้วในช่วงทศวรรษที่ 1930 เลยแม้แต่คนเดียว โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อผู้หญิงถูกมองว่าเป็นแรงงานสำรองที่ส่งผลให้พวกเธอต้องรับผิดชอบหน้าที่ทั้งสองด้านจากพื้นที่สาธารณะซึ่งเกี่ยวข้องกับการทำงานและพื้นที่ส่วนตัวซึ่งเกี่ยวข้องกับการดูแลสมาชิกในครอบครัวผ่านมิติของความเป็นบ้านไปโดยปริยาย

ข้อเท็จจริงที่ Comanne (2020) ค้นพบผ่านปรากฏการณ์ดังกล่าวได้ชี้ให้เห็นว่าจำนวนงานไม่เต็มเวลา (Part-Time Job) มีอัตราเพิ่มขึ้นนับตั้งแต่ช่วงต้นศตวรรษที่ 1980 เป็นต้นมา โดยในปีค.ศ. 1995 นั้น จำนวนพนักงานที่ทำงาน Part-Time ส่วนใหญ่ล้วนเป็นผู้หญิงประมาณ 88% ซึ่ง Comanne (2020) มองว่าปรากฏการณ์ดังกล่าวนี้ชี้ให้เห็นว่าอัตราการเพิ่มขึ้นของงาน Part-Time เป็นหนทางเดียวที่ผู้หญิงสามารถประนีประนอมอำนาจระหว่างชีวิตในครอบครัวกับชีวิตการทำงานได้ผ่านการลางานเพื่อลดจำนวนชั่วโมงในการทำงานลงตามโอกาสอันสมควร เช่น การลางานเพื่อเลี้ยงดูบุตร เป็นต้น เช่นเดียวกับข้อเท็จจริงที่ว่าสัดส่วนของผู้หญิงที่ทำงานนั้นมีทั้งหมด 40% ทว่า 1 ใน 3 ของผู้หญิงที่ทำงานนั้นล้วนแล้วแต่ทำงาน Part-Time ซึ่งคิดเป็นสัดส่วนทั้งหมด 28% เลยทีเดียว โดยข้อเท็จจริงดังกล่าวชี้ให้เห็นว่าผู้หญิงหลายคนยินยอมที่จะทำงาน Part-Time ภายใต้เงื่อนไขการรับสวัสดิการของคนว่างงานสำหรับการทำงานไม่เต็มเวลาจนกระทั่งสวัสดิการดังกล่าวถูกยกเลิกไปในที่สุดหลังผู้หญิงจำนวนมากต้องการจะทำงาน Part-Time เพื่อให้ได้มาซึ่งการรับสวัสดิการตามค่ากล่าวอ้างจริง ๆ เช่นเดียวกับดอกเบี๋ยของรายได้ที่ไม่คงที่จนเป็นเหตุที่ทำให้นายทุนต้องว่าจ้างผู้หญิงมาทำงาน Part-Time ภายใต้ความไม่ยืดหยุ่นของเวลาการทำงานและเวลาพักผ่อนซึ่งขึ้นอยู่กับความต้องการด้านการบริโภคและปัจจัยในการผลิตอีกด้วย

Comanne (2020) มองว่าการจัดการเรื่องดอกเบี๋ยและโฆษณาชวนเชื่อของรัฐบาลได้ก่อให้เกิดแนวคิดเรื่องรายได้มือสอง (Second Wage) ผ่านการสนับสนุนให้ครอบครัวพึ่งพิงรายได้จากผู้ชายหรือหัวหน้าครอบครัวที่เป็นผู้ชายเป็นหลัก เช่นเดียวกับกรณีที่เกิดขึ้นในประเทศเบลเยียม ซึ่งส่งผลให้เกิดการตัดสินใจด้านสวัสดิการให้แก่พนักงานที่เป็นผู้หญิงและผลักดันให้ผู้หญิงที่เป็นคนว่างงานต้องพึ่งพิงรายได้จากผู้ชายที่ทำงานเพียงฝ่ายเดียวเท่านั้น รวมถึงตัดเบี๋ยเลี้ยงชีพของ

ผู้หญิงและลดจำนวนการจ้างพนักงาน Part-Time ลงเพื่อสนับสนุนการหารายได้ทางเดียวให้แก่ครอบครัวซึ่งเป็นรายได้ที่มาจากผู้ชายผ่านภาษีอากร ทั้งนี้ รายได้ทางเดียวซึ่งหารให้แก่คู่สมรสนั้นจะถูกชำระในสัดส่วนที่น้อยกว่ารายได้รวมจากทั้งสองฝ่าย

ปรากฏการณ์นี้ทำให้ Comanne (2020) มองว่าเป็นภัยคุกคามสำหรับการทำงานของผู้หญิงซึ่งส่งผลให้รายได้โดยรวมของพวกเธอถูกแบ่งออกไปใช้จ่ายในด้านอื่น ๆ แทน เช่นเดียวกับผู้ชายที่รู้สึกอึดอัดและถูกคุกคามจากความสำเร็จเพียงเล็กน้อยของผู้หญิง เนื่องจากปรากฏการณ์ดังกล่าวที่เกิดขึ้นภายในพื้นที่การทำงานและพื้นที่ส่วนตัวเปรียบเสมือนการทำลายบทบาทและความสัมพันธ์เชิงอำนาจของผู้ชายภายใต้บทบาทของความเป็นพ่อ เนื่องจากระบบปิตาธิปไตยนั้นสัมพันธ์กับการควบคุมความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่างพ่อกับลูกภายใต้แบบเบ็ดเสร็จผ่านบทบาทของพ่อ อีกทั้งความสำเร็จเพียงเล็กน้อยของผู้หญิงนั้นยังส่งผลให้ผู้ชายรู้สึกว่าสถานะของพวกเขา กำลังถูกต่อต้านจากผู้หญิงอีกด้วย ซึ่งปรากฏการณ์ดังกล่าวนี้เองที่ได้นำไปสู่การเรียกร้องสิทธิของผู้ชายผ่านขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมของผู้ชายด้วย ทั้งนี้ สิ่งที่ Comanne (2020) ได้ตั้งท้าวไว้อีกก่อนเธอเสียชีวิตนั้น คือการตั้งคำถามกับระบบปิตาธิปไตยว่าผู้ชายแบบไหนที่สามารถทำลายระบบดังกล่าวและเข้ามามีส่วนร่วมในการปลดแอกผู้หญิงจากข้อจำกัดต่าง ๆ เหล่านี้ได้

ทั้งนี้ การเรียบเรียงข้อมูลของ Comanne (2020) ในเรื่องทุนนิยมปิตาธิปไตยก็มีความสอดคล้องกับรายละเอียดทางการเรียบเรียงข้อมูลของ Rosemarie Tong (2009) ที่ได้ทำการรวบรวมแนวคิดทฤษฎีและพัฒนาการของสตรีนิยมแบบมาร์กซิสต์ (Marxist Feminism) และสตรีนิยมแบบสังคมนิยม (Socialist Feminism) เข้าไว้ด้วยกันจนนำไปสู่ความเปลี่ยนแปลงในด้านการพัฒนาทฤษฎีต่าง ๆ ร่วมกับการอธิบายปรากฏการณ์ทางสังคมเพื่อชี้ให้เห็นถึงเป้าหมายหลักของการศึกษาทฤษฎีเหล่านี้ตามทัศนะของนักสตรีนิยมเพื่อนำไปสู่การปลดแอกผู้หญิงออกจากความอยุติธรรม, ความไม่เท่าเทียม และการกดขี่ทางสังคมที่อยู่ภายใต้โครงสร้างของระบบทุนนิยมและระบบปิตาธิปไตย หลังจากนั้น โดยนักทฤษฎีสตรีนิยมแบบมาร์กซิสต์และนักทฤษฎีสตรีนิยมแบบสังคมนิยมต่างพยายามที่จะหาทางแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในโครงสร้างสังคมทุนนิยมปิตาธิปไตยภายใต้การมองหาคำอธิบายการกดขี่ทางสังคมของผู้หญิงผ่านแนวคิดทฤษฎีที่ Tong (2009) สามารถสรุปได้เป็น 2 แนวคิดใหญ่ โดยแนวคิดแรกคือ การอธิบายผ่านทฤษฎี 2 ระบบแบบแยกออกจากกัน (Two-System Explanations) ซึ่งนักทฤษฎีในกลุ่มนี้มองว่าทุนนิยมกับปิตาธิปไตยนั้นไม่ได้ทำงานร่วมกันอย่างชัดเจน และศัตรูที่แท้จริงของผู้หญิงมีเพียงแค่ระบบใดระบบหนึ่งเท่านั้น ส่วนแนวคิดที่ 2 นั้นคือการอธิบายทฤษฎี 2 ระบบที่ทำงานบูรณาการร่วมกัน (Interactive-System Explanations) โดยนักทฤษฎีในกลุ่มนี้มองว่าทั้งทุนนิยมและปิตาธิปไตยเป็นหุ้นส่วนที่มีความเท่าเทียมกันในการกดขี่ผู้หญิง

ภายใต้การให้คำนิยามที่มีการผสมผสานกันจนเกิดเป็นความหมายใหม่อย่าง “Capitalist Patriarchy” และ “Patriarchal Capitalism”

2.3 แนวคิดทฤษฎีทางสัญลักษณ์ศาสตร์ (Semiotics Analysis)

จากการศึกษาของ Professor Brian Curtin (2018) ทำให้ผู้วิจัยค้นพบความหมายและความสำคัญของการศึกษาทฤษฎีทางสัญลักษณ์ศาสตร์ (Semiotics) ซึ่งเป็นแนวทางการศึกษาว่าด้วย “สิ่งแทนความ” หรือภาพตัวแทน (Representation) ที่ก่อให้เกิดความหมาย เช่นเดียวกับแนวทางการศึกษาว่าด้วยกระบวนการที่ทำให้มนุษย์สามารถ “เข้าใจความหมาย” ของสิ่งใด ๆ ก็ตาม (Comprehend Meanings) หรือกระบวนการที่มนุษย์นั้นสามารถ “ให้ความหมาย” แก่สิ่งใด ๆ (Attribute Meanings) ได้บ้าง ทำให้ความหมายของสัญลักษณ์นั้นยังรวมไปถึงการศึกษาเกี่ยวกับระบบสัญลักษณ์ (Symbolism) ภายใต้การนำเสนอกระบวนการวิเคราะห์ที่ทำลายกระบวนการคิดรูปแบบเดิมอย่างธรรมชาตินิยม (Naturalism), สัจนิยม (Realism) และเจตจำนง (Intentionality) รวมถึงเสนอวิธีคิดที่มีประโยชน์แก่การวิเคราะห์ทางรูปนิยม (Formalism) อีกด้วย

การศึกษาของ Curtin (2018) ชี้ให้เห็นว่าสัญลักษณ์ศาสตร์ (Semiotics) ช่วยให้ผู้ศึกษาสิ่งแทนความหรือภาพตัวแทนเหล่านั้นสามารถตระหนักได้ถึงความสัมพันธ์อันหลากหลายระหว่างมนุษย์กับ “สิ่งแทนความ” หรือ “ภาพตัวแทน” ในรูปแบบของวัตถุต่าง ๆ (Object) รวมถึงช่วยให้มนุษย์สามารถทำความเข้าใจเรื่องภาพตัวแทนได้ว่าความหมายของภาพใด ๆ หรือวัตถุใด ๆ ย่อมมีพลวัตหรือการเปลี่ยนแปลงอันเลื่อนไหลของความหมายที่เกิดขึ้นอย่างไม่หยุดนิ่งอยู่ในนั้น ส่งผลให้มนุษย์ไม่อาจเข้าใจ “ความหมายอ้างอิง” (Significance) ของภาพหรือวัตถุใด ๆ ได้จากกระบวนการสื่อสารทางเดียวเท่านั้น หากแต่มนุษย์จำเป็นต้องเข้าใจภาพหรือวัตถุใด ๆ จากปฏิสัมพันธ์อันซับซ้อนระหว่างผู้รับสารกับภาพหรือวัตถุร่วมกับปัจจัยอื่น ๆ อีกด้วย เช่น วัฒนธรรมหรือสังคม เป็นต้น โดยองค์ประกอบสำคัญของภาพตัวแทนในความหมายทางสัญลักษณ์นั้นก็คือความคล้ายคลึง (Resemblance) และกรอบจำกัด (Limitation) ภายใต้นิยามของสัญลักษณ์ (Sign) ซึ่งเชื่อมโยงกับสัญลักษณ์หรือสิ่งที่ก่อให้เกิดความหมาย (Signifier) และสัญลักษณ์หรือความหมายที่แท้จริงที่อยู่ในสัญลักษณ์ (Signified) ตามทฤษฎีการวิเคราะห์สัญลักษณ์วิทยา (Semiology) ของ Ferdinand de Saussure (ค.ศ. 1857-1913) นักภาษาศาสตร์ชาวสวิสเซอร์แลนด์ที่สัมพันธ์กับแนวคิดโครงสร้างนิยม (Structuralism) โดยตรง ก่อนที่แนวคิดทฤษฎีการวิเคราะห์ทางสัญลักษณ์วิทยาของ Saussure จะได้รับการพัฒนาให้เป็นทฤษฎีทางสัญลักษณ์ศาสตร์โดย Charles Sanders Peirce (ค.ศ. 1839-1914) นักปรัชญาชาวอเมริกันซึ่งมองว่าแบบจำลองการสร้างความหมาย (Semiosis/Signification) ไม่ได้มีเพียงแค่ 2

องค์ประกอบอย่างสัญญาณ (Signifier) และสัญญาณ (Signified) เท่านั้น หากแต่มี 3 องค์ประกอบสำคัญที่ส่งผลต่อการสร้างความหมายอีกด้วย โดย 3 องค์ประกอบดังกล่าวประกอบไปด้วยสัญญาณ (Sign), การแปลความ (Interpretation) หรือภาพในใจที่มนุษย์สร้างขึ้นจากปฏิสัมพันธ์กับสัญญาณ, และวัตถุ (Object or Reference) ซึ่งเป็นสิ่งที่สัญญาณอ้างถึงด้วย เช่นเดียวกับการแบ่งประเภทของสัญญาณซึ่งประกอบไปด้วย Icon หรือสัญญาณที่มีรูปร่างลักษณะคล้ายกับวัตถุมากที่สุด, Index หรือสัญญาณที่มีความเกี่ยวข้องกับความเป็นเหตุเป็นผลโดยตรงกับวัตถุจริง, และ Symbol หรือสัญญาณที่ไม่มีความเกี่ยวข้องกับวัตถุจริงเลย ทำให้มนุษย์จำเป็นต้องถอดรหัสจากสัญญาณผ่านความหมายที่ตกลงร่วมกันแทน

ขณะเดียวกัน Curtin (2018) ค้นพบว่าวิธีการพัฒนาแนวคิดทฤษฎีทางสัญศาสตร์ของ Roland Barthes (ค.ศ. 1915-1980) นักปรัชญาและนักวิพากษ์ทฤษฎีทางวรรณกรรมชาวฝรั่งเศสนั้นได้นำทฤษฎีทางภาษาศาสตร์มาประยุกต์ใช้กับการวิเคราะห์ภาพหรือวัตถุต่าง ๆ มากขึ้น โดย Barthes ได้เสนอข้อโต้แย้งสำคัญว่าความหมายใด ๆ ที่มนุษย์ให้แก่ภาพใด ๆ นั้น ไม่ได้เป็นผลโดย “ธรรมชาติ” จากสิ่งที่มนุษย์มองเห็น เนื่องจากความหมายดังกล่าวมีลักษณะเป็นอัตวิสัย (Subjective) โดยผลกระทบจากการมองเห็นครั้งแรก (Immediate Visual Impact) นั้นเรียกว่า Denotation หรือ Denoted Meaning ซึ่งเป็นการอ้างความถึงการที่มนุษย์จดจำได้ (Recognition) ในสิ่งที่วัตถุหรือภาพดังกล่าวบอกกับพวกเขา ในขณะที่ Connotation หรือ Connoted Meaning นั้น เป็นความหมายเชิงวัฒนธรรมที่มนุษย์นำมาเชื่อมโยงกับสิ่งที่พวกเขามองเห็น ซึ่งเป็นความหมายอ้างอิงจากการที่ภาพหรือวัตถุดังกล่าวได้เชื้อเชิญให้มนุษย์นำมาตีความร่วมกับให้ความหมายแก่สิ่งที่พวกเขามองเห็น ทั้งนี้ ความหมายที่มนุษย์ให้แก่วัตถุเหล่านั้นอาจเกินกว่าที่ศิลปินตั้งใจก็เป็นได้ ทฤษฎีทางสัญศาสตร์ของ Barthes จึงเป็นการมองความหมายที่มนุษย์ให้แก่ภาพหรือวัตถุเหล่านั้นไว้ว่าความหมายที่มนุษย์มอบให้สิ่งเหล่านั้นย่อมมีการเชื่อมโยงกับปัจจัยทางวัฒนธรรมอย่างแน่นอน อีกทั้งทฤษฎีทางสัญศาสตร์ของ Barthes ซึ่งมีลักษณะของความเป็นหลังโครงสร้างนิยม (Post-Structuralism) นั้น ก็ไม่ได้มองภาษาในเชิงโครงสร้างเอกเช่นมุมมองและวิธีการถอดความหมายของ Saussure แต่อย่างใด หากแต่ Barthes มองภาษาในลักษณะของกระบวนการวางโครงสร้างซึ่งเกิดจากความสัมพันธ์ระหว่างผู้อ่านหรือผู้บริโภคตามลักษณะของโครงสร้างทุนนิยมเป็นหลัก มุมมองทางการศึกษาของ Barthes ส่งผลให้ภาพรวมการศึกษาทฤษฎีทางสัญศาสตร์ของเขานั้นเน้นที่การศึกษาผลกระทบจากภาษาและบทบาทของปัจเจกบุคคลในการสร้างความหลากหลายมากกว่าทฤษฎีทางสัญศาสตร์แบบ Saussure และ Peirce

อย่างไรก็ตาม จากการศึกษาของ Curtin (2018) นำไปสู่การพิสูจน์ให้เห็นว่าการเชื่อมโยงความหมายกับปัจจัยทางวัฒนธรรมเพียงอย่างเดียว ทำให้ทฤษฎีทางสัญศาสตร์ของ Barthes

มีจุดอ่อนอย่างเห็นได้ชัด เนื่องจากปัจจัยทางวัฒนธรรมไม่ได้เป็นเพียงแค่ปัจจัยเดียวเท่านั้นที่สามารถเชื่อมโยงกับการมองหาความหมายผ่านวัตถุตามทฤษฎีทางสัญศาสตร์ได้ หากแต่ยังมีปัจจัยอื่น ๆ ที่เข้ามาเป็นองค์ประกอบร่วมในการพิจารณาความหมายที่เชื่อมโยงกับวัตถุหรือภาพเหล่านั้นได้อีกด้วย

ผู้วิจัยเห็นว่าทฤษฎีทางสัญศาสตร์และสัญวิทยาสามารถนำมาใช้ในการวิเคราะห์สัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่ปรากฏในฉากสำคัญของภาพยนตร์เรื่อง *Ocean's Eight* (2018) ได้โดยอาศัยการถอดความหมายของสัญลักษณ์ต่าง ๆ ตามโครงสร้างการวิเคราะห์สัญศาสตร์ของ Peirce รวมถึงแนวคิดสัญวิทยาของ Saussure มาประยุกต์ใช้ร่วมกับแนวคิดทฤษฎีสตรีนิยมแบบมาร์กซิสต์และแนวคิดทฤษฎีทุนนิยมปีตาธิปไตยเพื่อชี้ให้เห็นถึงผลกระทบต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นจากบทบาทและความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่างเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ภายใต้โครงสร้างสังคมทุนนิยมปีตาธิปไตยผ่านการถอดความหมายเชิงสัญลักษณ์ที่ปรากฏอยู่ในรูปแบบของวัตถุสำคัญอย่างสร้อยเพชร Toussaint และวัตถุสิ่งของอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการโจรกรรมเพื่อให้ได้มาซึ่งการบรรลุเป้าหมายของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 โดยอาศัยแนวคิดการศึกษาเกี่ยวกับเรื่องเล่า 2 ประเภทเป็นเครื่องมือในการวิเคราะห์ตัวบทควบคู่ไปกับการถอดความหมายของสัญลักษณ์ที่ปรากฏในภาพยนตร์เรื่อง *Ocean's Eight* (2018) ซึ่งแนวคิดทฤษฎีการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเล่าทั้ง 2 ประเภทนั้น ประกอบไปด้วย การศึกษาด้านเรื่องเล่า (Narrative Analysis) และการวิจัยเรื่องเล่า (Narrative Research)

2.3.1 การศึกษาด้านเรื่องเล่า (Narrative)

สำหรับการวิเคราะห์ตัวบทต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกันกับเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ซึ่งปรากฏในภาพยนตร์เรื่อง *Ocean's Eight* (2018) นี้ ผู้วิจัยเลือกใช้ทฤษฎีเรื่องเล่าผ่านเสียง (Narrative Voice) จากการศึกษาของ Julian Murphet (2020) เป็นโครงสร้างหลักในการศึกษาเรื่องเล่าของตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ในภาพยนตร์เรื่องนี้ เนื่องจากความสัมพันธ์ระหว่างเรื่องเล่าของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 กับการนำเสนอบทบาทของตัวละครผ่านวิธีการโจรกรรมนั้นมีการเชื่อมโยงผ่านประเด็นเรื่องของความรู้ (Knowledge) และความไม่รู้ (Unknown) ที่ปรากฏอยู่ในเศษเสี้ยวของการเล่าเรื่องในภาพยนตร์ผ่านรูปแบบและวิธีการโจรกรรมของเหล่าตัวละครเพื่อให้ได้มาซึ่งการบรรลุเป้าหมายหลักและเป้าหมายย่อยตามลำดับ

ขณะเดียวกัน เรื่องเล่าของตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ที่มาพร้อมกับการผจญภัยของพวกเธอผ่านการโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint นั้นยังได้นำเสนอภาพสะท้อนของปัญหาที่เกิดขึ้นในชีวิตของพวกเธอผ่านเสียงของการเล่าเรื่องจากตัวละครสำคัญอย่าง Debbie ที่เผยให้เห็นถึงชีวิตที่ต้องดิ้นรนร่วมกับหาทางเอาชนะปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ควบคู่ไปกับการบรรลุเป้าหมายภายใต้โครงสร้างของระบบทุนนิยมปีตาธิปไตยให้ได้

2.3.1.1 ทฤษฎี Narrative Voice

จากการศึกษาของ Julian Murphet (2020) ในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับ Narrative Voice ทำให้ผู้วิจัยค้นพบว่าความสัมพันธ์ระหว่างการเล่าเรื่องกับมุมมองของตัวละครที่ได้รับการเล่าเรื่องในสื่อต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับภาพยนตร์นั้น ต่างก็มีความซับซ้อนเช่นเดียวกับความสัมพันธ์ระหว่างระยะเวลาของการดำเนินพล็อตเรื่อง (Plot Time) และเวลาของการดำเนินเรื่องราว (Story Time) ซึ่งเปรียบเสมือนแถบวัดระยะคลื่น (Spectrum) ในรูปแบบของการเล่าเรื่องที่เผยให้เห็นถึงระยะห่างระหว่าง “เสียง (Voice)” ของผู้เล่าเรื่องกับผัสสะและสภาวะทางจิตใจของตัวละคร โดยมีตัวแปรสำคัญคือความรู้ (Knowledge) ซึ่งส่งผลให้การเล่าเรื่องในภาพยนตร์มีมิติมากขึ้นผ่านการนำเสนอระดับของความรู้ที่ปรากฏผ่านการเล่าเรื่องของตัวละครนั้น ๆ ที่ปรากฏอยู่ในภาพยนตร์เรื่องต่าง ๆ นั้นว่ามีอย่างน้อยแค่ไหนผ่านมิติของการศึกษาองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องทั้งหมด 4 ด้าน ได้แก่ องค์ประกอบด้านเสียง, องค์ประกอบด้านบุคคลและสถานที่, ตำแหน่งแห่งหนของบทเล่าเรื่อง และการดำรงอยู่ของการเล่าเรื่อง โดยองค์ประกอบการศึกษาทั้งหมดที่มีอยู่ในทฤษฎีเรื่อง Narrative Voice ของ Murphet (2020) นั้น สามารถนำมาใช้เป็นแนวทางในการวิเคราะห์ ได้ตามรายละเอียดต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

(1) องค์ประกอบด้านเสียง

เสียง (Voice) เป็นหนึ่งในองค์ประกอบสำคัญของการเล่าเรื่องราวที่ปรากฏให้เห็นตามสื่อต่าง ๆ ทั่วไป ไม่ว่าจะเป็นการเล่าเรื่องแบบมุขปาฐะ, การเล่าเรื่องผ่านรูปแบบการเขียน และการเล่าเรื่องในภาพยนตร์ ทั้งนี้ แม้ความแตกต่างของการเล่าเรื่องทั้ง 3 ประเภทจะไม่ได้มีกฎเกณฑ์ตายตัวสำหรับการจำแนกความแตกต่างของเสียงที่ปรากฏอยู่ในฐานะของการเล่าเรื่องก็ตาม ทว่าความแตกต่างที่ปรากฏให้เห็นระหว่างการเล่าเรื่องผ่านรูปแบบการเขียน เช่น นวนิยาย, เรื่องสั้น, บทกวี ฯลฯ รวมถึงการเล่าเรื่องในภาพยนตร์นั้น ต่างก็เป็นจุดสังเกตสำคัญที่ชี้ให้เห็นว่ากล้อง (Camera) เป็นผู้ทำหน้าที่บรรยายหรือเล่าเรื่องในมิติของภาพยนตร์โดยปราศจากเสียงใดเสียงหนึ่งที่ระบุถึงความเป็นอธิปไตย (Authority) หรือความเป็นเจ้าของ (Possession) ในเสียงของผู้เล่าเรื่องอย่างชัดเจน เมื่อเทียบกับมิติของการเล่าเรื่องที่ปรากฏผ่านรูปแบบการเขียนซึ่งมักจะระบุเฉพาะเจาะจงว่าระหว่างตัวละครในเรื่องหรือผู้ประพันธ์เรื่องนั้น ๆ ใครเป็นผู้เล่าเรื่องราวทั้งหมดที่เกิดขึ้นโดยตรง เห็นได้จากกรณีศึกษาภาพยนตร์เรื่อง Rebecca (1940) ที่ Murphet (2020) ได้วิเคราะห์ไว้ว่าเสียงของการเล่าเรื่องไม่ได้ถูกจำกัดอยู่ที่บทประพันธ์เพียงอย่างเดียวเท่านั้น หากแต่ยังรวมไปถึงเสียงที่สะท้อนผ่านกระบวนการทำงานของทีมงานที่อยู่เบื้องหลังของการทำภาพยนตร์ด้วย ซึ่งเป็นประสบการณ์การเข้าถึงเสียงของการเล่าเรื่องที่ให้อรรถรสที่แตกต่างไปจากการอ่านนวนิยาย

ต้นฉบับซึ่งประพันธ์โดย Daphne du Maurier²¹ อีกด้วย เนื่องจากเสียงของผู้เล่าเรื่องในนวนิยาย ต้นฉบับเรื่องนั้นเป็นตัวละครเพียงหนึ่งเดียว ในขณะที่การเล่าเรื่องในฉบับภาพยนตร์นั้น เป็นการเล่าเรื่องผ่าน “เสียง” ที่สะท้อนผ่านรูปแบบวิธีการทำงานของผู้กำกับภาพยนตร์และทีมงานคนอื่น ๆ ที่บรรจงสร้างสรรค์บรรยากาศและบริบทของเรื่องราวให้เป็นไปตามแบบฉบับที่ปรากฏอยู่ในวรรณกรรมต้นฉบับ โดยอาศัยกล้องเป็นเครื่องมือในการเล่าเรื่องราวของภาพยนตร์ซึ่งต่างก็มีหลากหลายแนวเรื่อง และวิวัฒนาการของเทคโนโลยี

ทั้งนี้ ข้อสังเกตที่น่าสนใจเกี่ยวกับมุมมองการวิเคราะห์ของ Murphet (2020) ในประเด็นดังกล่าวก็คือ น้อยครั้งมากที่เหล่าผู้ชมจะตั้งคำถามเกี่ยวกับผู้เล่าเรื่องในภาพยนตร์ขณะรับชมภาพยนตร์เรื่องนั้น ๆ แม้จะมีผู้กำกับภาพยนตร์และนักเขียนบทภาพยนตร์กำหนดทิศทางของการดำเนินเรื่องราวในภาพยนตร์เรื่องต่าง ๆ แล้วก็ตาม ถึงกระนั้น Murphet (2020) มองว่ามันไม่ได้มีความสมเหตุสมผลที่จะเชื่อมโยงระหว่างลำดับทางความรู้จากพวกเขา เนื่องจากกลไกของแนวเรื่อง (Genre) ในภาพยนตร์และอุตสาหกรรมของภาพยนตร์นั้นเป็นผู้เล่าเรื่องที่แท้จริงโดยอาศัยกลไกในการเล่าเรื่องซึ่งปราศจากความเป็นส่วนตัวและความเป็นอัตวิสัยจนนำไปสู่ข้อสรุปของประเด็นดังกล่าวโดยสังเขปได้ว่าภาพยนตร์คือเครื่องมือเล่าเรื่องโดยปราศจากผู้เล่าเรื่อง

(2) องค์ประกอบด้านบุคคลและเวลา

Murphet (2020) ให้ความเห็นที่น่าสนใจว่าการใช้เสียงเป็นตัวขับเคลื่อนเรื่องราวในภาพยนตร์นั้นต้องอาศัยองค์ประกอบหลายอย่างในการสร้างเสียงขึ้นมาเพื่อเล่าเรื่องราว โดยผู้เล่าเรื่อง (Narrator) ที่ปรากฏอยู่ในภาพยนตร์เรื่องนั้น ๆ ถูกจัดให้อยู่ในหมวดของบุคคล (Person) แต่เราสามารถนำเสียงดังกล่าวไปจัดให้อยู่ภายใต้บทบาทของการเป็นบุคคลที่ 1 (First-Person) หรือบุคคลที่ 3 (Third-Person) ได้โดยอาศัยการระบุถึงตำแหน่งของเสียงภายใต้ขอบเขตของไวยากรณ์ ซึ่งไม่ได้อยู่ภายใต้การจำกัดของการเล่าเรื่องแบบบุคคลที่ 1 หรือบุคคลที่ 3 เพียงอย่างเดียวเท่านั้น แม้การเล่าเรื่องในภาพยนตร์บางเรื่องจะถูกจำกัดอยู่ภายใต้บทบาทของบุคคลที่ 3 จนส่งผลให้ความเป็นอัตวิสัยของผู้เล่าเรื่องจางหายไปก็ตาม ถึงกระนั้น มันก็ยังมีอีกหลากหลายวิธีที่การเล่าเรื่องสามารถสร้างขึ้นแบบเฉพาะเจาะจงโดยอาศัยรูปแบบของการเล่าเรื่องโดยใช้จิตสำนึก (Narrative Consciousness) โดยที่ผู้เล่าเรื่องไม่จำเป็นต้องใช้คำว่า “ผม/ฉัน/ข้าพเจ้า” (I) ในภาพยนตร์เรื่องนั้น ๆ ก็ได้ ทั้งนี้ Murphet (2020) มองว่าการเล่าเรื่องผ่านมุมมองของบุคคลที่ 2

²¹ Daphne du Maurier (ค.ศ.1907-1989) นักประพันธ์หญิงชาวอังกฤษเจ้าของผลงานการประพันธ์แนวโรแมนติคเหนือธรรมชาติซึ่งส่วนใหญ่ล้วนประสบความสำเร็จในการนำมาดัดแปลงเป็นภาพยนตร์เรื่องต่าง ๆ โดยเฉพาะผลงานนวนิยายชื่อดัง อาทิ Jamaica Inn (1936), Rebecca (1938) และ My Cousin Rachel (1951) รวมถึงผลงานรวมเรื่องสั้นอย่าง The Birds (1952)

แทบจะไม่ค่อยปรากฏในภาพยนตร์สักเท่าไรนัก อีกทั้งวิธีนี้มักไม่ค่อยได้ผลสำหรับการเล่าเรื่องในภาพยนตร์ด้วย ส่วนองค์ประกอบที่ 2 นั้น ก็คือเวลา (Temporal Location) ซึ่งมีรูปแบบลักษณะและบริบทของความเป็นชั่วคราว (Temporary) ในส่วนของการกำหนดพื้นที่ของการเล่าเรื่องอย่างต่อเนื่องผ่านบริบทของไวยากรณ์ทางภาษาศาสตร์ที่สื่อให้ถึงเวลามีลักษณะของความเป็นชั่วคราวที่ปรากฏอยู่ในมิติของการเล่าเรื่อง โดยบริบทดังกล่าวมีทั้งหมด 4 ประเภท ได้แก่ Subsequent (เหตุการณ์ในอดีต), Prior (เหตุการณ์ในอนาคต), Simultaneous (เหตุการณ์ในปัจจุบัน) และ Interpolated (เหตุการณ์ที่อยู่ในช่วงรอยต่อระหว่างอดีตกับปัจจุบัน)

เสียงของการเล่าเรื่องสามารถบอกเล่าเรื่องราวทั้งหมดในภาพยนตร์ได้ด้วย เนื่องจากเรื่องราวในภาพยนตร์นั้นเป็นสิ่งที่ถูกประกอบสร้างขึ้นมาให้จบบริบูรณ์ในตัวมันเองอยู่แล้ว ทำให้ผู้ชมยอมรับในอำนาจอธิปไตยของเสียงได้จากข้อเท็จจริงที่ว่า การเล่าเรื่องในภาพยนตร์เป็นไวยากรณ์ของเหตุการณ์ที่ปรากฏอยู่ในรูปของอดีต ส่งผลให้เหตุการณ์ที่ปรากฏอยู่ในภาพยนตร์นั้นถูกมองว่าเป็นเหตุการณ์ที่ผ่านพ้นไปแล้วตามเวลาจริงที่ปรากฏอยู่ในเรื่องราวนั้น ๆ

โดยหนึ่งในกรณีศึกษาที่น่าสนใจเกี่ยวกับประเด็นเรื่องไวยากรณ์ของการเล่าเรื่องจากการศึกษาของ Murphet (2020) นั้นมาจากตัวละครเหล่าแม่มดในบทละครเรื่อง Macbeth ของ William Shakespeare (ค.ศ. 1564-1616) ซึ่งเป็นบทละครที่มีการนำเสนอเรื่องเล่าผ่านไวยากรณ์ของอนาคตโดยใช้วิธีการทำนายชะตากรรมของตัวละครเอกเป็นเครื่องมือในการขับเคลื่อนเรื่องราวทั้งหมดจนนำไปสู่เหตุการณ์ต่าง ๆ ตามมาหลังจากผลของการทำนายในแต่ละครั้ง ซึ่ง Murphet (2020) ตั้งคำถามที่น่าสนใจในประเด็นนี้ไว้ว่าสิ่งที่ Macbeth ตัดสินใจทำเรื่องต่าง ๆ เป็นเพราะชะตากรรมที่ถูกกำหนดมาแล้วหรือเป็นเพียงการทำตามชะตากรรมของตัวเองเพื่อให้ได้มาซึ่งการบรรลุเป้าหมายสูงสุดของเหล่าแม่มดกันแน่

(3) ตำแหน่งแห่งหนของบทเล่าเรื่องในภาพยนตร์

Murphet (2020) ได้ให้คำจำกัดความเกี่ยวกับองค์ประกอบที่ 3 ว่าเป็นการระบุตำแหน่งของบทเล่าเรื่อง (Diegesis) ซึ่งเป็นสิ่งที่ผู้เล่าเรื่องสามารถเป็นส่วนหนึ่งของบทเล่าเรื่องได้ผ่านตัวบท (Text) เห็นได้จากกรณีศึกษาจากนวนิยายอเมริกันเรื่อง The Great Gatsby (1925) ของ F. Scott Fitzgerald (ค.ศ. 1896-1940) ที่กำหนดให้ตัวละครชื่อ Nick Carraway เป็นผู้เล่าเรื่องทั้งหมดในนวนิยายเรื่องนี้ผ่านมุมมองของเขา เช่นเดียวกับกรณีศึกษาที่มาจากนวนิยายเรื่อง Rebecca (1938) ของ Du Maurier ที่กำหนดให้ตัวละครเอกหญิงของเรื่องซึ่งไม่มีชื่อเรียกตัวละครอย่างชัดเจนในนวนิยายเรื่องนี้เป็นผู้เล่าเรื่องราวทั้งหมดในนวนิยายเรื่องนี้

สำหรับกรณีศึกษาที่น่าสนใจในมิติของการศึกษาด้านภาพยนตร์นั้น Murphet (2020) ได้ยกตัวอย่างกรณีศึกษาจากภาพยนตร์เยอรมันเรื่อง The Cabinet of Doctor

Caligari (1920) กำกับโดย Robert Wiene (ค.ศ. 1873-1938) ซึ่งได้อาศัยการนำเสนอบทเล่าเรื่องโดยใช้ผู้เล่าเรื่องเพียงคนเดียว (Homodiegetic Narrator) เท่านั้น โดยเรื่องเล่าในภาพยนตร์เรื่องนี้เผยให้เห็นว่าบทเล่าเรื่องดังกล่าวได้นำพาผู้ชมไปสู่ความเข้าใจผิดที่สามารถสร้างความไม่พอใจและปฏิกิริยาเชิงลบให้แก่เหล่าผู้ชมหลังดูภาพยนตร์เรื่องนี้จบได้อย่างไม่น่าเชื่อ โดยเฉพาะหากเรื่องเล่าทั้งหมดในภาพยนตร์เป็นเพียงแค่ “ความฝัน” ของตัวละครผู้เล่าเรื่องเท่านั้น และไม่ได้เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงในเรื่องเล่าของเขาแต่อย่างใด

อย่างไรก็ตาม กรณีศึกษาเรื่องเล่าผ่าน “เสียง” จากภาพยนตร์เรื่อง Sunset Boulevard (1950) กำกับโดย Billy Wilder (ค.ศ. 1906-2002) ก็เผยให้เห็นถึงข้อเท็จจริงที่น่าสนใจเกี่ยวกับการเป็นผู้เล่าเรื่องซึ่งส่วนใหญ่มักจะมีลักษณะที่เกี่ยวข้องกับบริบทของเรื่องราวในภาพยนตร์ และ/หรือ เป็นตัวบท (Text) ที่ปรากฏอยู่ในภาพยนตร์เรื่องนั้นโดยตรง เห็นได้จากบทบาทของ Joe Gillis (รับบทโดย William Holden) นักเขียนบทภาพยนตร์ซึ่งเป็นผู้เล่าเรื่องในภาพยนตร์เรื่องนี้ที่ภายหลังได้รับการเฉลยความจริงว่าเขาคือชายคนเดียวกับที่ถูกพบเป็นศพในสระว่ายน้ำน้ำตั้งแต่ฉากเปิดเรื่องของภาพยนตร์

Sunset Boulevard (1950) อาศัยประโยชน์จากภาพเคลื่อนไหวผ่านการถ่ายภาพจากกล้องร่วมกับองค์ประกอบจากดนตรีประกอบ (Soundtrack) เป็นเครื่องมือในการขับเคลื่อนเรื่องเล่าทั้งหมดในภาพยนตร์เรื่องนี้ซึ่งเผยให้เห็นถึงความไม่ชอบมาพากลต่าง ๆ ของบริเวณซานเมืองใน Los Angeles, California รวมถึงผลลัพธ์ของเรื่องราวทั้งหมดที่ลงเอยด้วยความรุนแรงซึ่งเกิดขึ้นในสังคมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ฮอลลีวูดผ่านการใช้องค์ประกอบภาพที่เผยให้เห็นถึงความลึกลับไปจนถึงความต่อเนื่อง, จากภาพระยะไกลไปสู่ระยะใกล้, จากภาพแนวนอนไปสู่ภาพแนวตั้ง และจากชีวิตชีวาไปสู่ความตาย เช่นเดียวกับกรณีศึกษาจากการใช้เสียง Voice Over ในภาพยนตร์แนว Film Noir ในช่วงทศวรรษที่ 1930-1940 รวมถึงงานเขียนแนว Pulp Fiction ในนิตยสารที่ชื่อ Black Mask ซึ่งเฉลยความจริงในตอนท้ายของเรื่องว่าผู้เล่าเรื่องนั้น ๆ คือตัวละครหรือบุคคลที่เสียชีวิตไปแล้วซึ่งชี้ให้เห็นว่า “เสียง” ของเรื่องเล่าในลักษณะดังกล่าวเป็นเสียงของคนตายที่เรียกร้องตามหาความยุติธรรมและการแก้แค้น

ทั้งนี้ ผู้เล่าเรื่องสามารถดำรงตนอยู่ในบทบาทที่ไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของโลกแห่งการเล่าเรื่องก็เป็นได้ เนื่องจากผลงานนวนิยายส่วนใหญ่มักจะได้รับบทเล่าเรื่องราวทั้งหมดผ่านผู้เล่าเรื่องแบบผู้รู้ (Omniscient Narrator) ซึ่งเป็นผู้เล่าเรื่องที่รู้เห็นทุกสิ่งทั้งเรื่องราวภายนอกและภายในของตัวละครนั้น ๆ รวมถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้นในโลกของพวกเขาโดยตรง โดยหนึ่งในกรณีศึกษาที่น่าสนใจจากภาพยนตร์นั้น มาจากภาพยนตร์เรื่อง The Age of Innocence (1993)

ซึ่งเป็นภาพยนตร์ที่ดัดแปลงจากนวนิยายชื่อเดียวกันของ Edith Wharton²² และกำกับโดย Martin Scorsese²³

วิธีการเล่าเรื่องราวของตัวละครทั้งหมดที่ปรากฏในภาพยนตร์เรื่อง The Age of Innocence (1993) ถูกเล่าผ่านการใช้เสียงของนักแสดงอเมริกันชื่อดังอย่าง Joanne Woodward ในการเล่าเรื่องราวทั้งหมดเพื่อชี้ให้เห็นถึงสิ่งที่เกิดขึ้นกับตัวละครเอกในเรื่องนี้อย่าง Newland Archer (รับบทโดย Daniel Day-Lewis) ซึ่งเป็นสุภาพบุรุษทนายความที่ต้องรับมือกับปัญหาที่เกิดขึ้นในชีวิตรักของตนเองท่ามกลางความกดดันจากสังคมชนชั้นสูงของ New York ในช่วงทศวรรษที่ 1870 หลัง Archer พบว่าเขากำลังตกหลุมรัก Countess Ellen Olenska (รับบทโดย Michelle Pfeiffer) ญาติของ May Welland (รับบทโดย Winona Ryder) ซึ่ง May เป็นว่าที่ภรรยาของ Archer จนนำไปสู่การตัดสินใจครั้งสำคัญของ Archer ที่ทำให้ชีวิตของพวกเขาเปลี่ยนไปในที่สุด หลังจากที่ Archer ตัดสินใจเลือกความถูกต้องทางสังคมแทนความรักที่เขามีต่อ Ellen

ทั้งนี้ Murphet (2020) มองว่า “เสียง” ที่ใช้เล่าเรื่องในภาพยนตร์เรื่อง The Age of Innocence สามารถสะท้อนให้เห็นถึงการเสียดสีสังคมร่วมกับการนำเสนอความขมขื่นที่ตัวละครมีต่อความไม่สมหวังในความรักได้อย่างชัดเจน แม้ผู้เล่าเรื่องในภาพยนตร์จะไม่ได้มีบทบาทต่อการเล่าเรื่องในบางฉากที่เรื่องราวกำลังดำเนินไปในภาพยนตร์เรื่องนี้เลยก็ตาม

²² Edith Wharton (ค.ศ. 1862-1937) นักออกแบบเครื่องแต่งกายและนักเขียนหญิงชาวอเมริกันเจ้าของผลงานนวนิยายเรื่อง The Age of Innocence (1920) เธอเป็นนักเขียนหญิงคนแรกที่ได้รับรางวัลพูลิตเซอร์สาขาวรรณกรรมในปี ค.ศ. 1921 จากการประพันธ์นวนิยายเรื่องนี้

²³ Martin Scorsese (ค.ศ. 1942-ปัจจุบัน) โปรดิวเซอร์ นักเขียนบทภาพยนตร์ และผู้กำกับภาพยนตร์ชาวอเมริกันเจ้าของผลงานการเขียนบทและกำกับภาพยนตร์ชื่อดังหลายเรื่อง ได้รับการยกย่องว่าเป็นหนึ่งในผู้กำกับภาพยนตร์อเมริกันที่มีบทบาทสำคัญต่อแนวทางในการสร้างสรรค์ผลงานภาพยนตร์อเมริกันเป็นอย่างมาก

ภาพที่ 2.3

Norma Desmond (รับบทโดย *Gloria Swanson*) ในภาพยนตร์ขาวดำเรื่อง *Sunset Boulevard* (1950) กำกับโดย *Billy Wilder*

สืบค้นเมื่อ 30 กรกฎาคม 2564,

(<https://oldestmoviecinema.blogspot.com/2018/12/sunset-boulevard-1950.html>)

ภาพที่ 2.4

Newland Archer (รับบทโดย *Daniel Day-Lewis*) และ *Countess Ellen Olenska* (รับบทโดย *Michelle Pfeiffer*) ในภาพยนตร์เรื่อง *The Age of Innocence* (1993) กำกับโดย *Martin Scorsese*

สืบค้นเมื่อ 30 กรกฎาคม 2564,

(<https://www.moviemusings.co.uk/2019/09/age-of-innocence-review.html>)

จากกรณีศึกษาเรื่องตำแหน่งแห่งหนของบทเล่าเรื่อง (Diegesis) ที่ Murphet (2020) ได้ยกตัวอย่างให้เห็นเป็นรูปธรรมจากภาพยนตร์ 2 เรื่องนี้ นำไปสู่ข้อสรุปในประเด็นที่ Murphet (2020) ให้ความเห็นว่า “เสียง” ของการเล่าเรื่องนั้น เกี่ยวข้องกับการตัดสินใจด้านการนำเสนอสไตล์เล่าเรื่องที่เผยให้เห็นถึงวิธีการผลิตที่คาดไม่ถึงซึ่งสามารถดึงดูดความแปลกใหม่

ผ่านประสบการณ์การเล่าเรื่องที่หลอมรวมเป็นหนึ่งเดียวภายใต้ตลอดระยะเวลาการดำเนินเรื่องเป็นเวลา 2 ชั่วโมงได้อย่างเป็นเอกภาพไม่ว่า “เสียง” นั้นจะเป็นบทเล่าเรื่องเพียงคนเดียว (Homo) หรือเป็นบทเล่าเรื่องที่ไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของเรื่องราว (Extradiegetic) เลยกก็ตาม ถึงกระนั้น เสียงของบทเล่าเรื่องจะช่วยพาผู้ชมไปสู่โลกภายในของบทเล่าเรื่องที่อยู่ในเรื่องราวเหล่านั้นผ่านการเชื่อเชิญผู้ชมร่วมกับทำลายความคลาดเคลื่อนของโทนเรื่อง, อารมณ์ หรือสไตล์การเล่าเรื่องในสื่อนั้นไปโดยปริยาย

(4) การดำรงอยู่ของการเล่าเรื่อง

Murphet (2020) ได้ให้คำจำกัดความเกี่ยวกับองค์ประกอบที่ 4 ของ “เสียง” ของการเล่าเรื่องไว้ว่ามันคือการดำรงอยู่ของการเล่าเรื่อง (Narrative Presence) ซึ่ง Rimmon-Kenan (1983) นักวิชาการด้านการเล่าเรื่องได้เสนอแนวคิดที่ว่าด้วยระดับการดำรงอยู่ของการเล่าเรื่องไว้ทั้งหมด 6 ระดับ โดยอาศัยการเรียงลำดับจากความเข้มข้นของการปรากฏตัวในเสียงของการเล่าเรื่องจากน้อยสุดไปสู่สูงสุดได้ดังนี้

- 1) การบรรยายฉาก (Description of settings)
- 2) ลักษณะของตัวละคร (Identification of characters)
- 3) ใจความสำคัญของเรื่องราว (Temporal summaries)
- 4) นิยามและบทบาทของตัวละคร (Definition of characters)
- 5) สิ่งที่ตัวละครไม่ได้คิดหรือพูด แต่ปรากฏให้เห็นเป็นหลักฐานทางรูปธรรมอย่างชัดเจน (Reports of what characters did not think or say)
- 6) การให้ความเห็นซึ่งมีลักษณะของการตีความ การตัดสิน และการกล่าวถึงลักษณะทั่วไป (Commentary – Interpretation, Judgement, Generalization)

Murphet (2020) มองว่าแม้คนส่วนใหญ่จะสามารถนำมามาตรวัดดังกล่าวไปประยุกต์ใช้ในการเล่าเรื่องทางวรรณกรรมได้อย่างเต็มรูปแบบ แต่ข้อสังเกตที่น่าสนใจประการหนึ่งซึ่งปรากฏอยู่ในเสียงเล่าเรื่องของภาพยนตร์นั้นกลับมีเพียงแค่ 3 ระดับสูงสุดของมาตรวัดดังกล่าวเท่านั้นที่สามารถระบุได้ถึงตัวตนและบทบาทของผู้เล่าเรื่องอย่างเป็นรูปธรรมมากที่สุด โดยอาศัยบทเล่าเรื่องเพียงคนเดียวจากตัวละครใดตัวละครหนึ่งที่อยู่ในจักรวาลการเล่าเรื่องของสื่อนั้น ๆ ซึ่งตัวละครดังกล่าวจะอธิบายขยายความผ่านการใช้ Voice Over (V.O.) ที่เผยให้เห็นถึงการเอ่ยประโยคต่าง ๆ อย่างเปิดเผย หรือไม่ก็เป็นการตัดสินคุณค่าบางอย่างผ่านการเล่าเรื่อง โดยหนึ่งในกรณีศึกษาที่น่าสนใจเกี่ยวกับประเด็นดังกล่าวนี้ Murphet (2020) ได้ทำการยกตัวอย่างกรณี

ดังกล่าวมาจากภาพยนตร์เรื่อง *The Bonfire of the Vanities* (1990) กำกับโดย Brian De Palma²⁴ ซึ่งดัดแปลงมาจากนวนิยายเสียดสีสังคมชื่อเดียวกันในปี ค.ศ. 1987 ของ Tom Wolfe²⁵

แม้การดัดแปลงเรื่องนี้ในฉบับภาพยนตร์ของ De Palma จะประสบความสำเร็จล้มเหลวทั้งรายได้และเสียงวิจารณ์โดยสิ้นเชิง ถึงกระนั้น Murphet (2020) มองว่าสิ่งที่ตัวละครผู้พิพากษา (รับบทโดย Morgan Freeman) พยายามจะสรุปความร่วมกับตัดสินพฤติกรรมของตัวละครที่มีส่วนเกี่ยวข้องในเรื่องราวของภาพยนตร์เรื่องนี้ มันเป็นเรื่องที่ผู้เล่าเรื่องต้องการจะสื่อสารให้ผู้ชมได้รับรู้โดยตรง รวมถึงส่งผลให้บทเล่าเรื่องของตัวละครที่เกี่ยวข้องและไม่เกี่ยวข้องกันกับเรื่องเล่านั้นมีความราบเรียบไปโดยปริยายจากการสื่อถึงความไร้มนุษยธรรมที่พยายามลบล้างการสื่อถึงความเป็นมนุษยธรรมให้ออกไปจากเรื่องเล่าในภาพยนตร์อยู่เนือง ๆ นอกจากนั้นแล้ว เรื่องเล่าในภาพยนตร์เรื่องนี้ชี้ให้เห็นการแสดงออกถึงความเห็นต่าง ๆ อย่างต่อเนื่องว่าการดำรงอยู่ของการเล่าเรื่องในภาพรวมขนาดใหญ่นำไปสู่การเป็นส่วนหนึ่งของการเล่าเรื่องทั้งหมดในภาพยนตร์เรื่องนี้ได้อย่างไรบ้าง

ทั้งนี้ Murphet (2020) ได้ตั้งข้อสังเกตไว้ว่าเครื่องมือการเล่าเรื่องที่สำคัญในภาพยนตร์นั้น ส่วนหนึ่งมาจากวิวัฒนาการของการเล่าเรื่องในภาพยนตร์ที่ปรากฏอยู่ในผลงานการกำกับภาพยนตร์ของ Sergei Eisenstein²⁶ โดยหนึ่งในกรณีศึกษาจากภาพยนตร์ของ Eisenstein นั้น มาจากภาพยนตร์เงียบขาวดำที่ชื่อว่า *Strike* (1924) ซึ่งเป็นฉากที่ตำรวจสังหารหมู่ผู้คนเป็นจำนวนมาก ในขณะที่ผู้คนเหล่านั้นล้วนแต่เป็นคนที่ไม่มีทางสู้รวมถึงเป็นกลุ่มคนประท้วงอดอาหารอีกด้วย โดย Eisenstein ใช้วิธีการแทรกฉากข่าวในโรงฆ่าสัตว์มาเป็นเครื่องมือในการเล่าเรื่องเพื่อสื่อถึงความรุนแรงที่เกิดขึ้นกับผู้คนอย่างโหดร้ายทารุณจากการกระทำของตำรวจ ทำให้ผู้ชมไม่รู้สึกละอายหรือสับสนในสิ่งที่ถูกเล่าเรื่องออกมาผ่านการตัดต่อแบบ Montage แต่อย่างใด ขณะเดียวกัน Murphet (2020) ก็ชี้ให้เห็นว่าผลลัพธ์ที่ได้จากการเล่าเรื่องในรูปแบบนี้มีขอบเขตจำกัดสำหรับการสร้างผลลัพธ์ที่ดีที่สุดให้ผู้ชมด้วย เนื่องจากการใช้อุปลักษณ์ (Metaphor) หรือการเปรียบเทียบสองสิ่งที่แตกต่างกันหรือปรากฏการณ์ที่แตกต่างกันโดยสิ้นเชิงผ่านภาพในภาพยนตร์นั้น อาจกลายเป็นสิ่งซ้ำซาก

²⁴ Brian De Palma (ค.ศ. 1940-ปัจจุบัน) นักเขียนบทภาพยนตร์และผู้กำกับภาพยนตร์ชาวอเมริกันซึ่งได้รับการยกย่องว่าเป็นหนึ่งในผู้กำกับภาพยนตร์ยุค New Hollywood ที่นำอิทธิพลการกำกับภาพยนตร์ของ Alfred Hitchcock และ Jean-Luc Godard มาประยุกต์ใช้สำหรับการสร้างสรรค์ผลงานโดยเฉพาะ ผลงานส่วนใหญ่ของ De Palma เกี่ยวข้องกับเนื้อหาทางเพศและการใช้ความรุนแรงเป็นหลัก

²⁵ Tom Wolfe (ค.ศ. 1930-2018) นักประพันธ์และนักข่าวชาวอเมริกันผู้บุกเบิกสไตล์การเขียนข่าวที่เรียกว่า New Journalism ซึ่งเป็นสไตล์การเขียนที่ได้รับการพัฒนามานับตั้งแต่ช่วงทศวรรษที่ 1960-1970 เป็นต้นมา

²⁶ Sergei Eisenstein (ค.ศ. 1898-1948) นักทฤษฎีภาพยนตร์และผู้กำกับภาพยนตร์ยุคโซเวียต เป็นผู้บุกเบิกทฤษฎีและสไตล์การตัดต่อภาพยนตร์ที่เรียกว่า Montage

(Cliché) ที่ปรากฏอยู่ในภาพยนตร์ผ่านการเล่าเรื่องได้ด้วยเช่นกัน อย่างไรก็ตาม เมื่อเทียบกับผลงานการกำกับภาพยนตร์อีกเรื่องของ Eisenstein อย่าง *Ivan the Terrible, Part One* (1945) ที่ต้องพิจารณาองค์ประกอบโดยรวมในภาพยนตร์ (Mise-en-scène) นั้น Murphet (2020) มองว่าผู้ชมสามารถพิจารณาเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างที่เกิดขึ้นในความสัมพันธ์ระหว่างกษัตริย์ Ivan กับตัวละครอื่น ๆ ผ่านมิติของความเป็นพระราชและการดูแลเอาใจใส่ได้ เนื่องจากองค์ประกอบดังกล่าวชี้ให้เห็นถึงภาพเปรียบเทียบที่แตกต่างกันจากเรื่องเล่าในภาพยนตร์เรื่องนี้โดยสิ้นเชิงภายใต้การใช้เทคนิคถ่ายภาพแบบ Long Shot, การเล่าเรื่องเชิงประวัติศาสตร์ผ่านประวัติศาสตร์ภาพวาดในสังคมรัสเซียตะวันตก และการสร้าง Silhouette ต่าง ๆ ที่ช่วยให้การเล่าเรื่องในภาพยนตร์เรื่องนี้เป็นสิ่งที่ผู้ชมเข้าถึงเรื่องราวได้โดยง่าย

ทั้งนี้ กรณีศึกษาจากภาพยนตร์เรื่องอื่น ๆ ที่ Murphet (2020) ได้กล่าวถึงบริบทว่าด้วยการดำรงอยู่ของการเล่าเรื่องนั้นก็ชี้ให้เห็นถึงพัฒนาการการให้ความเห็นที่ปรากฏในภาพยนตร์ด้วยเช่นกัน ไม่ว่าจะเป็นภาพยนตร์ของ Jean-Luc Godard²⁷ ที่ใช้เสียงเป็นเครื่องมือสื่อสารต่อผู้ชมโดยไม่ได้เอ่ยออกมาเป็นคำพูดอย่างมีประสิทธิภาพ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของการนำพาผู้ชมไปสู่เรื่องราวโดยตรง หรือเป็นการทำลายผู้ชมโดยอาศัยการนำเสนอภาพของจริยธรรมในภาพยนตร์เป็นเครื่องมือในการเล่าเรื่องของภาพยนตร์เรื่องนั้น ๆ อีกที รวมถึงภาพยนตร์เรื่อง *The Return* (2003) ของ Andrey Zvyagintsev²⁸ ซึ่งใช้เทคนิคการจัดแสงและองค์ประกอบเรื่องสีเป็นเครื่องมือในการเล่าเรื่องผ่านการใช้สีแบบ Monochrome เพื่อสื่อให้เห็นตัวตนของผู้เล่าเรื่องที่ไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของเรื่องราวในภาพยนตร์ผ่านการสะท้อนความรู้สึกชินชาและปวดร้าว ซึ่งแตกต่างจากภาพยนตร์เรื่อง *Hero* (2002) ของ Zhang Yimou²⁹ ที่ใช้การเล่าเรื่องผ่านสีที่จัดจ้านและเข้มข้น

²⁷ Jean-Luc Godard (ค.ศ. 1930-ปัจจุบัน) นักวิจารณ์ นักเขียนบทภาพยนตร์ และผู้กำกับภาพยนตร์ชาวสวิสเซอร์แลนด์-ฝรั่งเศสผู้บุกเบิกขบวนการเคลื่อนไหวทางภาพยนตร์ที่ชื่อว่า French New Wave รวมถึงเป็นผู้สร้างภาพยนตร์ชาวฝรั่งเศสที่มีอิทธิพลต่อวงการภาพยนตร์ฝรั่งเศสช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 อีกด้วย โดยผลงานการกำกับภาพยนตร์ของเขานั้นมีลักษณะของการเป็นภาพยนตร์ทดลอง ไม่ว่าจะเป็นด้านการเล่าเรื่อง, การใช้เสียงประกอบ, ความต่อเนื่อง และการทำงานของกล้อง

²⁸ Andrey Zvyagintsev (ค.ศ. 1964-ปัจจุบัน) นักเขียนบทภาพยนตร์และผู้กำกับภาพยนตร์ชาวรัสเซีย ผลงานการกำกับภาพยนตร์เรื่อง *The Return* (2003) ทำให้เขาได้รับรางวัล Golden Lion จากเทศกาลภาพยนตร์เวนิส (Venice Film Festival)

²⁹ Zhang Yimou (ค.ศ. 1951-ปัจจุบัน) นักเขียน นักแสดง และผู้กำกับภาพยนตร์ชาวจีนซึ่งเป็นหนึ่งในผู้สร้างสรรค์ภาพยนตร์ในยุคที่ 5 (Fifth Generation) ของวงการภาพยนตร์จีนที่มีบทบาทสำคัญต่อการขับเคลื่อนอุตสาหกรรมภาพยนตร์จีนเป็นอย่างมาก

เพื่อให้ได้มาซึ่งบทเล่าเรื่องที่สอดคล้องกับรูปแบบของเรื่องราวการต่อสู้สไตร์กำลังภายใน (Wuxia) ว่าด้วยตำนานการรวบรวมแว่นแคว้นต่าง ๆ ในประเทศจีนให้เป็นปึกแผ่นในยุคสมัยราชวงศ์ฉิน (Qin)

Murphet (2020) ให้ความเห็นที่น่าสนใจจากการศึกษาเรื่องขอบเขตของผลลัพธ์ที่ได้จากการดำรงอยู่ของการเล่าเรื่องไว้ว่าแม้เราจะไม่ได้ตั้งใจ “อ่าน” ผลลัพธ์เหล่านี้ผ่านการเล่าเรื่องในภาพยนตร์อย่างถาวรก็ตาม ถึงกระนั้น มันก็ไม่ใช่เรื่องน่าแปลกใจที่เครื่องมือการเล่าเรื่องในภาพยนตร์ได้ค้นพบวิธีการนำเสนอเรื่องเล่าของความเป็นอัตวิสัย (Subjectification) สำหรับเหตุการณ์ในเรื่องเล่าให้เต็มไปด้วยความหลากหลายมากขึ้น รวมถึงทำให้ “เสียง” ในแต่ละเรื่องเล่าเหล่านั้นมีเอกลักษณ์เฉพาะตัวเป็นของตัวเองอีกด้วย

จากที่ได้กล่าวมาทั้งหมดนี้ จึงนำไปสู่ข้อสรุปทั้งหมดที่ผู้วิจัยได้จากการค้นคว้าข้อมูลในส่วนนี้ว่าทฤษฎีเรื่อง Narrative Voice ของ Julian Murphet (2020) นั้นสามารถนำมาใช้ในการวิเคราะห์ดัตวบทที่ปรากฏในภาพยนตร์เรื่อง Ocean's Eight (2018) ได้ โดยอาศัยองค์ประกอบต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องตามเนื้อหาในทฤษฎีดังกล่าวมาเป็นโครงสร้างหลักในการวิเคราะห์ผ่านการเขียนพรรณนาและอธิบายรายละเอียดต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาในแต่ละฉากที่ผู้วิจัยได้เลือกทำการวิเคราะห์ดัตวบทจากภาพยนตร์เรื่องนี้โดยเฉพาะ ซึ่งผู้วิจัยจะแจกแจงรายละเอียดสำหรับการวิเคราะห์ดัตวบทจากภาพยนตร์เรื่องนี้เพิ่มเติมผ่านเนื้อหาในบทที่ 3 ต่อไป

2.3.2 การวิจัยเรื่องเล่า (Narrative Research)

จากการศึกษาของพัฒนาณ พูลธรรม (2563) ทำให้ผู้วิจัยค้นพบความสำคัญของการวิเคราะห์ดัตวบทผ่านทฤษฎีเรื่องเล่าตามลักษณะของการให้ความหมายและคำจำกัดความเกี่ยวกับการวิจัยแนวเรื่องเล่า (Narrative Research) ว่าเป็นระเบียบวิธีการวิเคราะห์ดัตวบทผ่านเรื่องเล่าซึ่งได้นำพาจุดเปลี่ยนสำคัญจากการศึกษาทฤษฎีใหญ่ที่อธิบายสังคมระดับวงกว้างมาสู่การค้นหารายละเอียดขนาดเล็กในมิติทางประสบการณ์ชีวิตของมนุษย์ แม้ประสบการณ์ชีวิตซึ่งมนุษย์เป็นผู้บอกเล่านั้นจะไม่ได้เป็นเรื่องของปัจเจกบุคคลอีกต่อไป หากแต่เชื่อมโยงกับโครงสร้างทางสังคมที่มีลักษณะเป็นพลวัตอีกด้วยก็ตาม

2.3.3 วิวัฒนาการของเรื่องเล่า (Narrative Development)

พัฒนาณ พูลธรรม (2563) ได้ศึกษาและทบทวนวิธีการวิจัยที่เข้าสู่แวดวงการศึกษาทางสังคมศาสตร์ผ่านการวิจัยด้านเรื่องเล่า (Narrative Research) ซึ่งมีวิวัฒนาการมาจากการศึกษากระบวนทัศน์การวิจัยด้านปฏิฐานนิยม (Pragmatic Research Paradigm) ซึ่งนิยมใช้สำหรับการแสวงหาความรู้ในทางสังคมศาสตร์โดยอาศัยวิธีการทางวิทยาศาสตร์ (Scientific Method) ในการเข้าถึงความรู้และความจริง ทว่าหลังจากที่กระบวนทัศน์การวิจัยด้านปฏิฐานนิยมนำไปสู่การตั้งคำถามของนักวิชาการเกี่ยวกับการใช้วิธีการทางวิทยาศาสตร์ว่ากระบวนทัศน์ดังกล่าว

สามารถอธิบายความเป็นจริงและปรากฏการณ์ทางสังคมได้จริงหรือไม่ในกระบวนการทำวิจัย เช่นเดียวกับคำถามที่ว่า การแสวงหาความรู้ผ่านวิธีการทางวิทยาศาสตร์ที่มีความเป็นกลางและปราศจากอคติในการเข้าถึงความรู้และความจริงนั้นมีความจริงแท้มากน้อยแค่ไหน คำถามเหล่านี้เองที่ได้ส่งผลให้กระบวนทัศน์ในการแสวงหาความรู้ที่ตั้งคำถามต่อวิธีการทางวิทยาศาสตร์เรียกว่า กระบวนทัศน์ปรากฏการณ์นิยม (Phenomenological Research Paradigm) ซึ่งเชื่อว่าความจริงและความรู้เป็นสิ่งที่มีมนุษย์กำหนดสร้างขึ้นมาผ่านการตีความที่มีต่อความจริงและปรากฏการณ์ทางสังคมต่าง ๆ ร่วมกับอิทธิพลของแนวคิดยุคหลังสมัยใหม่ (Post-Modernism) ที่เชื่อว่าความจริงและความรู้ไม่ใช่สิ่งสมบูรณ์เสียทีเดียว หากแต่มีลักษณะของความเป็นสัมพัทธนิยม (Relativism) ส่งผลให้วาทกรรมของความรู้และความจริงที่ใช้อธิบายสังคมนั้นมีลักษณะของความเป็นพลวัต (Dynamic) ซึ่งเปลี่ยนแปลงไปตลอดเวลาภายใต้บริบทของกาลเวลาและสถานที่ ไม่ได้มีความเป็นเส้นตรง (Linear) หรือหยุดนิ่ง (Static) เฉกเช่นความเชื่อและแนวคิดของวิธีการทางวิทยาศาสตร์ เนื่องจากกระบวนทัศน์การแสวงหาความรู้แบบประสบการณ์นิยมนี้มีฐานคิดที่ว่า การแสวงหาความรู้ทางสังคมศาสตร์นั้นไม่ได้อธิบายเพียงแค่ตัวเลขทางคณิตศาสตร์และความสัมพันธ์ของเหตุผลทางตรรกศาสตร์เท่านั้น เนื่องจากการแสวงหาความรู้และความจริงในโลกแห่งความเป็นจริงนั้นไม่สามารถที่จะค้นหาความเป็นกลางได้อย่างบริสุทธิ์และสมบูรณ์เสียทีเดียว ส่งผลให้อคติ (Bias) สามารถเกิดขึ้นได้เสมอเมื่ออยู่ในกระบวนการแสวงหาความรู้และความเป็นจริงดังกล่าว เช่นเดียวกับนักวิทยาศาสตร์ผู้ใช้วิธีการทางวิทยาศาสตร์ในการประกอบสร้างวาทกรรมชุดหนึ่งขึ้นมาเพื่อครอบงำวาทกรรมอื่น ๆ ซึ่งต้องอาศัยการประกอบสร้างและการตีความวาทกรรมด้วยเช่นกัน ด้วยเหตุดังกล่าวจึงก่อให้เกิดระเบียบวิธีวิจัยชุดหนึ่งขึ้นมา ซึ่งก็คือระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research Methodology) ซึ่งเชื่อในการแสวงหาความรู้ที่ว่าความรู้เป็นสิ่งที่มีมนุษย์ประกอบสร้างขึ้น เรียกว่า “สร้างสรรค์นิยม” หรือ “นิรมิตนิยม” (Constructivism) ที่ต้องอาศัยการตีความของผู้แสวงหาความรู้ในการแสวงหาชุดของคำอธิบายที่มีต่อมนุษย์และสังคม

2.3.4 การวิจัยด้านเรื่องเล่า (Narrative Method)

พัฒนาภณ ทูลธรรม (2563) ได้สรุปนิยามของการวิจัยด้านเรื่องเล่า (Narrative Method) หรือวิธีวิจัยแนวประวัติชีวิต (Life History Method) ไว้ว่าการวิจัยด้านเรื่องเล่าเป็นส่วนหนึ่งของการวิจัยเชิงคุณภาพที่ได้รับการพัฒนาขึ้นมาภายใต้ร่มของกระบวนทัศน์หลังปฏิฐานนิยม ได้แก่ กระบวนทัศน์การวิจัยแนวปรากฏการณ์นิยม (Phenomenological Research Paradigm), กระบวนทัศน์การตีความ และกระบวนทัศน์สร้างสรรค์นิยม โดยการวิจัยด้านเรื่องเล่าได้รับความนิยมเป็นอย่างมากจากนักวิชาการและนักวิจัยทางสังคมศาสตร์ซึ่งได้นำรูปแบบและวิธีการวิจัยดังกล่าวมาใช้ในการศึกษางานวิจัยตั้งแต่ประมาณ 20-30 ปีก่อนผ่านการตีพิมพ์วารสารทางวิชาการที่ชื่อว่า The

Journal Narrative of Life History ในสหรัฐอเมริกา ซึ่งต่อมาเป็นที่รู้จักในชื่อของระเบียบวิธีวิจัยที่เรียกว่า Narrative Inquiry และในเวลาต่อมาก็มีการผลิตผลงานทางวิชาการที่ใช้วิธีการศึกษาเรื่องเล่าออกมามากขึ้นจนนักวิชาการได้นำวิธีการศึกษาเรื่องเล่ามาใช้ในการวิจัยตามแวดวงสาขาต่าง ๆ ทางด้านสังคมศาสตร์ในปัจจุบันอย่างกว้างขวาง ด้วยความที่ระเบียบวิธีการวิจัยดังกล่าวถูกนำไปใช้ในหลากหลายบริบทและหลากหลายสาขาของการศึกษา จึงทำให้ความหมายของเรื่องเล่าหรือวิธีการศึกษาตามแนวประวัติชีวิตนั้นมีความหลากหลายตามมาด้วยเช่นกัน

2.3.4.1 Narrative Inquiry

Clandinin และ Huber (2010) ได้ให้คำนิยามของ Narrative Inquiry ไว้ว่าเป็นการศึกษาเรื่องเล่าผ่านประสบการณ์โดยอาศัยการคิดและการศึกษาประสบการณ์ โดยนักทฤษฎีจะคิดในลักษณะของเรื่องเล่าว่าด้วยประสบการณ์ผ่านการทบทวนอันเป็นกระบวนการสะท้อนและเรียกซ้ำจากประสบการณ์จริงสู่ตัวบทที่มีลักษณะเป็นลายลักษณ์อักษรเพื่อขัดเกลาเรื่องราวเหล่านั้นเป็นช่วงเวลาสั้น ๆ ก่อนนำตัวบทไปแปลงเป็นข้อความที่ปรากฏในงานวิจัย โดยองค์ประกอบสำคัญของ Narrative Inquiry นั้นประกอบไปด้วยความเป็นชั่วคราว (Temporality), ความเป็นสังคม (Sociality) และสถานที่ (Place) ซึ่งสร้างกรอบมโนทัศน์ภายใต้ความแตกต่างอันหลากหลายของชุดข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูลซึ่งเป็นตัวบทที่สามารถนำมาใช้ใน Narrative Inquiry ได้ ซึ่ง Narrative Inquiry นั้นได้เน้นย้ำความสำคัญของจริยธรรมการวิจัยที่ปรากฏอยู่ใน Narrative Inquiry เหล่านั้น เช่นเดียวกับการประกอบสร้างรูปแบบต่าง ๆ ของทฤษฎีเพื่อสร้างความเข้าใจใหม่ในประสบการณ์ของมนุษย์ผ่าน Narrative Inquiry ซึ่งเป็นปฏิบัติการทางการวิจัยที่มีลักษณะแพร่หลายและอยู่ทั่วทุกหนแห่งจากประสบการณ์ของมนุษย์ที่มีต่อการบอกกล่าวถึงเรื่องเล่าต่าง ๆ นำไปสู่การเติมเต็มความหมายร่วมกับการสร้างการตระหนักรู้ต่อการมีอยู่ของชุมชนและผู้คนในสังคม โดยสิ่งที่ทำให้การศึกษาผ่าน Narrative Inquiry มีลักษณะค่อนข้างใหม่กว่างานวิจัยเรื่องเล่าในรูปแบบอื่น ๆ ก็คือการถือกำเนิดขึ้นของระเบียบวิธีวิจัยเรื่องเล่าในสังคมศาสตร์ซึ่งนำไปสู่การนิยามศัพท์ร่วมกับค้นหาวิธีการเก็บข้อมูลและการวิเคราะห์ภายในศาสตร์การศึกษาของ Narrative Inquiry ในเวลาต่อมา

(1) นิยามความหมายของ Narrative Inquiry

Clandinin และ Huber (2010) ได้อ้างอิงการศึกษาเรื่อง Narrative Inquiry ผ่านงานวิจัยของ Reissman และ Speedy (2007) ที่ให้ความเห็นเกี่ยวกับ Narrative Inquiry ไว้ว่าพัฒนาการองค์ความรู้สายวิทยาศาสตร์ในช่วงศตวรรษที่ 20 นำไปสู่ข้อโต้แย้งสำคัญที่มีต่อเรื่องการให้คำนิยามของ Narrative Inquiry โดย Reissman และ Speedy ให้ความเห็นว่า “มนุษย์ออกแบบชีวิตประจำวันของพวกเขาไว้ด้วยเรื่องราวความเป็นตัวตนของตนเองและบุคคลอื่นเมื่อพวกเขาตีความอดีตของมนุษย์ผ่านเรื่องเล่า เรื่องราวซึ่งเปรียบเสมือนลักษณะจำเพาะของความ

เป็นปัจจุบันจึงเป็นประตูละมิตีที่พาทุกคนเข้าไปสู่โลกใบใหม่โดยอาศัยประสบการณ์ของโลกที่ถูกตีความร่วมกับประกอบสร้างจนทำให้มีความหมายมากขึ้น”³⁰ ด้วยเหตุนี้ จึงทำให้ Narrative Inquiry กลายเป็นการศึกษาประสบการณ์ผ่านเรื่องราวและการคิดถึงเรื่องประสบการณ์จนนำไปสู่การสร้างระเบียบวิธีวิจัยผ่านมุมมองเชิงปรากฏการณ์ (Phenomenology) อันเป็นการศึกษาว่าด้วยประสบการณ์ผ่านมุมมองเฉพาะในฐานะประสบการณ์ภายใต้การวิจัย³¹

(2) ลักษณะทั่วไปของ Narrative Inquiry

Narrative Inquiry เป็นวิธีการทำความเข้าใจในเรื่องเล่าร่วมกับบทวนประสบการณ์ของมนุษย์โดยอาศัยการมีส่วนร่วมระหว่างผู้วิจัยกับผู้เข้าร่วมการวิจัยในแต่ละสถานที่ผ่านช่วงเวลาต่าง ๆ หรือสถานที่ต่าง ๆ ร่วมกับการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมในลักษณะที่เป็นกลาง โดยลักษณะทั่วไปทั้ง 3 ลักษณะของ Narrative Inquiry ซึ่งประกอบไปด้วยความเป็นชั่วคราว, ความเป็นสังคม และสถานที่ ต่างล้วนเผยให้เห็นถึงมิติอันหลากหลายของลักษณะทั่วไปจนนำไปสู่การอบมโนทัศน์ของ Narrative Inquiry และด้วยลักษณะทั่วไปที่ปรากฏอยู่ในงานวิจัย

Narrative Inquiry ทำให้นักทฤษฎีสามารถทำความเข้าใจในความซับซ้อนขององค์ประกอบสัมพันธ์ในประสบการณ์ของมนุษย์ทั้งภายนอกและภายใน Narrative Inquiry ได้ รวมถึงจินตนาการถึงความเป็นไปได้ในชีวิตอนาคตของพวกเขาอีกด้วย

(3) ความเป็นชั่วคราวของ Narrative Inquiry

จากที่ได้กล่าวมาข้างต้นนี้ จะเห็นได้ว่าการศึกษาของ Clandinin และ Huber (2010) เน้นให้เห็นถึงความสำคัญของ Narrative Inquiry ที่มาจากมุมมองเชิงปรัชญาที่มีต่อรูปแบบและคุณภาพของประสบการณ์ในเชิงโครงสร้างผ่านปัจจัยและเงื่อนไขสำคัญที่เรียกว่ากาลเวลา (Time) ซึ่งถูกมองว่าเป็นเรื่องเล่าโดยเนื้อแท้ เช่นเดียวกับการศึกษาของ Carr (1986) ที่ชี้ให้เห็นว่ามนุษย์ควรประกอบสร้างและหมั่นตรวจสอบอัตชีวประวัติของเราอยู่เสมอในระหว่างที่เรื่องราวต่าง ๆ ดำเนินไป³² ด้วยเหตุนี้ จึงทำให้นักทฤษฎีจำเป็นต้องให้ความสนใจกับลักษณะชั่วคราว

³⁰ “People shape their daily lives by stories of who they and others are and as they interpret their past in terms of these stories. Story, in the current idiom, is a portal through which a person enters the world and by which their experience of the world is interpreted and made personally meaningful.” (Reissman and Speedy, 2007, p.429)

³¹ “To use narrative inquiry methodology is to adopt a particular view of experience as phenomenon under study.” (Connelly & Clandinin, 2000, p. 20)

³² Carr (1986), p.76

ของพวกเขาเองร่วมกับผู้เข้าร่วมการวิจัย เช่นเดียวกับการให้ความสนใจในสถานที่ สิ่งของ และ เหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเล่าเหล่านั้นด้วย

(4) ความเป็นสังคมของ Narrative Inquiry

การศึกษาของ Clandinin และ Huber (2010) เผยให้เห็นว่านักทฤษฎี ต้องให้ความสนใจต่อเงื่อนไขส่วนบุคคลและเงื่อนไขทางสังคมด้วย โดยเงื่อนไขส่วนบุคคลนั้นหมายรวมไปถึงความรู้สึก ความหวัง ความปรารถนา ปฏิบัติทางสุนทรียศาสตร์ และการจัดการทาง ศีลธรรมของผู้ทบทวนเรื่องเล่าและผู้เข้าร่วมการวิจัย³³ ในขณะที่เงื่อนไขทางสังคมนั้นอ้างอิงไปถึง ความเป็นกลาง (Milieu) ซึ่งเป็นเงื่อนไขที่อยู่ภายใต้การเปิดเผยเหตุการณ์และประสบการณ์ของ ผู้เข้าร่วมการวิจัยนั้นจะอยู่ภายใต้เงื่อนไขของการทำความเข้าใจในส่วนที่เป็นการให้นิยามของเรื่องเล่า ทางวัฒนธรรม (Cultural Narratives) เรื่องเล่าทางสังคม (Social Narratives), เรื่องเล่าทางสถาบัน (Institutional Narratives) และเรื่องเล่าทางภาษาศาสตร์ (Linguistic Narratives) โดยการศึกษาอีก มิติหนึ่งของลักษณะทั่วไปของความเป็นสังคมนั้นจะเน้นไปที่การให้ความสำคัญในความสัมพันธ์ ระหว่างชีวิตของผู้เข้าร่วมการวิจัยกับชีวิตของผู้วิจัย ซึ่งจะเห็นได้ว่านักทฤษฎีไม่สามารถดึงตัวเองออก จากความสัมพันธ์ของ Narrative Inquiry ได้อย่างเด็ดขาดเลยเสียทีเดียว

(5) สถานที่ของ Narrative Inquiry

สถานที่เป็นหนึ่งในลักษณะทั่วไปของ Narrative Inquiry ที่มีบทบาท สำคัญต่อการดำเนินงานวิจัยมาก เห็นได้จากการให้คำนิยามของ Connelly และ Clandinin (2006) ที่ได้นิยามไว้ว่า “เป็นขอบเขตเชิงกายภาพหรือชุดสถานที่ที่การทบทวนและเหตุการณ์เกิดขึ้น”³⁴ โดย ใจความสำคัญของลักษณะทั่วไปในชนิดนี้ก็คือการตระหนักรู้ได้ถึง “ทุก ๆ เหตุการณ์ล้วนเกิดขึ้นใน สถานที่ใดสถานที่หนึ่ง”³⁵ สอดคล้องกับการให้ความเห็นของนักทฤษฎีอย่าง Marmon Silko (1996) ที่ว่าอัตลักษณ์ของมนุษย์ล้วนเชื่อมโยงกับประสบการณ์ของพวกเขาในสถานที่เฉพาะหรือสถานที่ที่ สำคัญ หรือในสถานที่อื่น ๆ มากกว่า 1 แห่งร่วมกับเรื่องราวที่มนุษย์เล่าถึงประสบการณ์เหล่านั้น

(6) ความเป็นไปได้ของ Narrative Inquiry

จากการทำความเข้าใจในเบื้องต้นเกี่ยวกับ Narrative Inquiry ผ่าน ลักษณะทั่วไปทั้ง 3 องค์ประกอบ ทำให้ผู้วิจัยค้นพบว่าความเป็นไปได้ในการมองหาสถานที่สำหรับ Narrative Inquiry นั้นช่วยให้การสร้างกรอบมโนทัศน์สำหรับการวิจัยด้านเรื่องเล่ามีแง่มุมที่น่าสนใจ

³³ Connelly & Clandinin (2000), p. 20

³⁴ “The specific concrete, physical and topological boundaries of place or sequences of places where the inquiry and events take place.” – Connelly and Clandinin (2006), p.480.

³⁵ Ibid. p. 481.

ในการศึกษาประเด็นดังกล่าวมากขึ้น สอดคล้องกับความเห็นของ Connelly และ Clandinin (2006) ที่ให้ความเห็นว่าท้ายที่สุดแล้ว Narrative Inquiry เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับชีวิตและการดำรงอยู่³⁶ โดย Clandinin และ Huber (2010) ยังให้ความเห็นอีกว่านักทฤษฎีต้องวางตนเองอยู่ในจุดที่เชื่อมโยงกับผู้เข้าร่วมวิจัยมากกว่าหรือน้อยกว่าปกติอีกด้วย ทั้งนี้ นักทฤษฎีบางคนมองว่าตนเองกับผู้เข้าร่วมการวิจัยล้วนประกอบสร้าง Narrative Inquiry ด้วยกัน ตรงข้ามกับนักทฤษฎีบางส่วนที่มองว่าพวกเขาควรมีระยะห่างระหว่างผู้เข้าร่วมการวิจัยกับนักทฤษฎีอย่างชัดเจน รวมถึงต้องตระหนักรู้ในแง่มุมที่สัมพันธ์กับเรื่องเล่าให้สำคัญน้อยกว่าเรื่องเล่าของผู้เข้าร่วมจริง ๆ อีกด้วย

(7) วิธีศึกษาของ Narrative Inquiry

Clandinin และ Huber (2010) สรุปไว้ว่า Narrative Inquiry โดยส่วนใหญ่มักเริ่มต้นจากการขอให้ผู้เข้าร่วมการวิจัยเล่าเรื่องราวของตนเอง ไม่ว่าจะเป็นการเริ่มสนทนากับผู้เข้าร่วมการวิจัยแบบตัวต่อตัวหรือการเริ่มสนทนากับผู้เข้าร่วมวิจัยเป็นกลุ่มก็ตาม สำหรับการถามตอบแบบตัวต่อตัวนั้น นักทฤษฎีจะขอให้ผู้เข้าร่วมการวิจัยเล่าเรื่องราวของตนเองภายใต้รูปแบบลักษณะการวิจัยที่แตกต่างกันออกไป ทั้งการถามตอบแบบลักษณะของคำถามสัมภาษณ์เชิงโครงสร้าง, การโต้ตอบผ่านบทสนทนา และการเล่าเรื่องราวหลังได้เห็นข่าวของต่าง ๆ เช่น กล้องความทรงจำหรือรูปถ่ายต่าง ๆ ที่ช่วยกระตุ้นความทรงจำของผู้เข้าร่วมการวิจัย ในขณะที่ Narrative Inquiry กับผู้เข้าร่วมการวิจัยที่เป็นกลุ่มนั้น เน้นการพบปะกับนักทฤษฎีเพื่อเล่าเรื่องราวประสบการณ์ของแต่ละคนซึ่งเป็นประสบการณ์ที่เผยให้เห็นถึงลักษณะของเหตุการณ์ใกล้เคียงกัน โดยตัวบทที่ถูกประกอบสร้างจากเรื่องราวของผู้เข้าร่วมการวิจัยจะสัมพันธ์กับความแตกต่างตามรูปแบบที่ใช้ในการวิเคราะห์ตัวบท เช่นเดียวกับการศึกษาของ Chase (2005) ที่มีการระบุถึงแนวทางการศึกษาผ่าน Narrative Inquiry และวิเคราะห์เรื่องเล่าดังกล่าวทั้ง 5 รูปแบบ ประกอบไปด้วย แนวทางการศึกษาเชิงพัฒนาการจิตวิทยาสังคม, แนวทางการศึกษาอัตลักษณ์ของบุคคลผ่านบริบทของสถาบันทางสังคม, วาทกรรมและวัฒนธรรม, แนวทางการศึกษาเชิงสังคมวิทยา, แนวทางการศึกษาเรื่องเล่าแบบชาติพันธุ์วรรณา และแนวทางการศึกษาเชิงอัตชาติพันธุ์วรรณา อย่างไรก็ตาม การศึกษาของ Chase (2005) ทำให้ผู้วิจัยพบว่าจุดอ่อนของการแบ่งวิธีการวิเคราะห์เรื่องเล่าผ่านรูปแบบของ Narrative Inquiry นั้นไม่มีขอบเขตของการแบ่งรูปแบบที่ชัดเจน ถึงกระนั้น วิธีการดังกล่าวก็เผยให้เห็นว่าความหลากหลายของแนวทางการศึกษาเพื่อใช้สำหรับการวิเคราะห์ตัวบทนั้นมีความสมเหตุสมผลมากพอเมื่อเทียบกับจุดเริ่มต้นของการวิจัยที่มาจากการเล่าเรื่องราว ขณะเดียวกัน นอกจากวิธีการเล่าเรื่องราวของผู้เข้าร่วมการวิจัยซึ่งเริ่มจากการตั้งคำถามหรือการสัมภาษณ์ของนักทบทวนเรื่องเล่าแล้ว

³⁶ Ibid. p. 478.

ยังมีวิธีการขอให้ผู้เข้าร่วมการวิจัยเล่าเรื่องราวที่ยังคงดำเนินต่อไปในชีวิตของพวกเขา ซึ่งมีลักษณะคล้าย ๆ กับการเริ่มต้นด้วยการเล่าเรื่องราวแรกเช่นวิธีแรก อย่างไรก็ตาม วิธีที่ 2 จะมีเงื่อนไขและปัจจัยอื่น ๆ เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการวิเคราะห์ด้วยบทเหล่านี้แทน

ผู้วิจัยมองเห็นว่าการศึกษาด้านเรื่องเล่าของพัฒนาณ พูลธรรม (2563) ที่ได้ทำการศึกษาด้าน Narrative Inquiry นั้น เผยให้เห็นถึงรูปแบบและวิธีการนำเสนอเรื่องเล่าที่สามารถสะท้อนเสียงและประสบการณ์ของผู้หญิงภายใต้มิติทางการศึกษาด้านเพศสถานะและเพศวิถีควบคู่ไปกับการศึกษาและวิเคราะห์เรื่องเล่าของตัวละครในภาพยนตร์ได้ กล่าวคือ แม้ทฤษฎีการศึกษาผ่าน Narrative Inquiry จะเน้นไปที่การศึกษาผู้เข้าร่วมการวิจัยซึ่งเป็นบุคคลที่มีตัวตนอยู่จริงในโลกแห่งความเป็นจริงผ่านการตั้งคำถามหรือการสัมภาษณ์เป็นหลัก แต่อีกด้านหนึ่งของ Narrative Inquiry ก็ได้ชี้ให้เห็นถึงมิติทางการศึกษาที่สามารถนำมาประยุกต์ใช้กับการศึกษาเรื่องเล่าในภาพยนตร์ได้ โดยผู้วิจัยเห็นว่าการศึกษาเรื่องเล่าผ่านมิติของ Narrative Inquiry นั้น สามารถนำมาเชื่อมโยงกับการศึกษาตัวตนและของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ที่ปรากฏอยู่ในภาพยนตร์เรื่อง Ocean's Eight (2018) ได้โดยอาศัยการประยุกต์ลักษณะทั่วไปของ Narrative Inquiry และยุทธศาสตร์กับกลวิธีจาก The Practice of Everyday Life หรือปฏิบัติการในชีวิตประจำวันมาเป็นแนวทางสำหรับการวิเคราะห์ด้วยบทผ่านเรื่องเล่าและบทบาทของตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ในภาพยนตร์เรื่องนี้ภายใต้บทวิเคราะห์ที่ปรากฏอยู่ในบทที่ 4 และ 5 ซึ่งเผยให้เห็นถึงผลการวิเคราะห์จากตัวละครที่เกี่ยวข้องกับการต่อรองความสัมพันธ์เชิงอำนาจที่เชื่อมโยงกับชั้นเชิงการโจรกรรมและบริบททางสังคมภายใต้โครงสร้างทางสังคมแบบทุนนิยมปิตาธิปไตย

สำหรับงานวิจัยเรื่อง “มหากาพย์การโจรกรรม: เจาะลึกบทบาทของตัวละครหญิงทั้ง 8 ผ่านอำนาจและทุนนิยมปิตาธิปไตยในภาพยนตร์เรื่อง Ocean's Eight (2018)” นี้ ผู้วิจัยได้เลือกรูปแบบวิธีการศึกษาเรื่องสัญศาสตร์ว่าด้วยแบบจำลองการสร้างความหมายของ Peirce (1903) ร่วมกับการวิเคราะห์เรื่องเล่าผ่าน Narrative Voice ของ Julian Murphet (2020) เป็นแกนหลักในการศึกษาเรื่องเล่าและบทบาททางสังคมของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ในภาพยนตร์เรื่อง Ocean's Eight (2018) ภายใต้องค์ประกอบของสัญญาและการตีความสัญลักษณ์ที่ปรากฏในภาพยนตร์เรื่องนี้ร่วมกับการนำองค์ประกอบเรื่องลักษณะทั่วไปของ Narrative Inquiry เพื่อใช้ในการศึกษาร่วมกับวิเคราะห์เรื่องราวและบทบาทของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ในภาพยนตร์เรื่องนี้ผ่านการวิเคราะห์ด้วยบทผ่านทฤษฎีเรื่องเล่าในภาพยนตร์, ทฤษฎีเรื่อง Narrative Inquiry ในเชิงสังคมวิทยาและวิเคราะห์ผ่านแนวคิดทฤษฎีเรื่องสตรีนิยมแบบมาร์กซิสต์และแนวคิดทฤษฎีเรื่องทุนนิยมปิตาธิปไตยภายใต้โครงสร้างทางสังคมและวัฒนธรรมที่ปรากฏอยู่ในภาพยนตร์เรื่อง Ocean's Eight (2018) โดยอาศัยแนวคิดทฤษฎีเรื่องยุทธศาสตร์ (Strategies) และกลวิธี (Tactics) จากปฏิบัติการใน

ชีวิตประจำวัน (The Practice of Everyday Life) ของ Michel de Certeau เป็นเครื่องมือในการวิเคราะห์บทบาทและกลวิธีการต่อรองของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 จากภาพยนตร์เรื่องนี้

2.4 ปฏิบัติการในชีวิตประจำวัน (The Practice of Everyday Life)

แนวคิดทฤษฎีเรื่องยุทธศาสตร์ (Strategies) และกลวิธี (Tactics) มาจากผลงานรวมเล่มของ Michel de Certeau (ค.ศ. 1925-1986) ที่มีชื่อว่าปฏิบัติการในชีวิตประจำวัน (The Practice of Everyday Life) ซึ่งเป็นแนวคิดทฤษฎีต่าง ๆ ที่ De Certeau ได้ทำการเขียนบันทึกและรวบรวมทฤษฎีเหล่านั้นไว้เป็นภาษาฝรั่งเศสใน *L'invention du quotidien. Vol. 1, Arts de faire* (1980) ก่อนจะได้รับการตีพิมพ์เป็นภาษาอังกฤษในปีค.ศ. 1984 โดย Steven Rendall

ใจความสำคัญของการศึกษาแนวคิดทฤษฎีจากปฏิบัติการในชีวิตประจำวันภายใต้ทัศนะของ De Certeau (1984) นั้น เป็นการรวบรวมเศษเสี้ยวจากแนวคิดทฤษฎีต่าง ๆ ของนักคิดหลากหลายสาขาวิชาซึ่งเผยให้เห็นวิวัฒนาการทางความคิดและการพัฒนาทฤษฎีต่าง ๆ ที่สามารถนำมาบูรณาการภายใต้มโนทัศน์ของการศึกษาชีวิตประจำวันของมนุษย์ได้ โดยนักคิดที่ De Certeau (1984) ได้นำแนวคิดทฤษฎีของพวกเขามาศึกษาเพื่อประกอบสร้างแนวคิดทฤษฎีเรื่องปฏิบัติการในชีวิตประจำวันนั้น ประกอบไปด้วย Sigmund Freud, Immanuel Kant, Ludwig Wittgenstein, Alain Badiou, Michel Foucault และ Marcel Détienne ภายใต้กรอบของการศึกษาแนวคิดทฤษฎีที่ว่าการศึกษาวัฒนธรรมกระแสหลักและกลุ่มชายขอบทางสังคมไม่ได้มีเพียงแค่การนำไปสู่การประกอบสร้างวัฒนธรรมต่อต้าน (Counter Culture) เท่านั้น หากแต่การดำเนินชีวิตประจำวันของปัจเจกชนและกลุ่มคนอื่น ๆ ที่ต่างตกอยู่ภายใต้การรุกรานทางสังคมจากการประกอบสร้างทางอำนาจได้ทำให้ปัจเจกชนเหล่านั้นต้องสยบยอมต่ออำนาจดังกล่าวและดำเนินชีวิตในแต่ละวันภายใต้การดำเนินปฏิบัติการในชีวิตประจำวันที่แตกต่างกันไป

หนึ่งในกรณีที่ De Certeau (1984) ได้วิเคราะห์ผ่านแนวคิดเรื่องปฏิบัติการในชีวิตประจำวันนั้นก็คือการผลิตของผู้บริโภค (Consumer Production) ซึ่งสามารถพบได้จากการประกอบสร้างภาพตัวแทน (Representation) ทางโทรทัศน์ซึ่งนำไปสู่การประกอบสร้างการดำเนินปฏิบัติการในชีวิตประจำวันของผู้บริโภคภายใต้นิยามของคำว่า “การบริโภค” (Consumption) โดยการประกอบสร้างภาพตัวแทนนี้ไม่ได้มีเพียงแต่การตีความเชิงภาษาศาสตร์เท่านั้น หากแต่ยังเผยให้เห็นการประกอบสร้างมายาคติผ่านภาพตัวแทนที่เชื่อมโยงกับความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจและสังคมภายใต้การควบคุมของอำนาจทางสังคมได้อีกด้วย

ทั้งนี้ The Practice of Everyday Life ของ De Certeau (1984) ไม่ได้มีเพียงแค่การวิเคราะห์ถึงโครงสร้างทางภาษาและตรรกศาสตร์เท่านั้น หากแต่ยังเผยให้เห็นถึงปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับปัจเจกบุคคลผ่านโครงสร้างทางเศรษฐกิจและระบบเศรษฐกิจทางสังคมแบบทุนนิยมซึ่งประกอบไปด้วยการผลิต (Production) และการบริโภค (Consumption) อันนำไปสู่การประกอบสร้างยุทธวิธีหรือกลวิธี (Tactics) ในการรับมือและต่อรองกับยุทธศาสตร์ (Strategies) จากอำนาจของรัฐอีกด้วย

นอกจากนั้นแล้ว ยุทธศาสตร์และกลวิธีจาก The Practice of Everyday Life ของ De Certeau (1984) เชื่อมโยงกับการศึกษาโครงสร้างทางสังคมแบบทุนนิยมปีตาธิปไตยอีกด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับการศึกษาขั้นตอนของการสร้างสรรค์กระบวนการประกอบสร้างกลวิธีและยุทธศาสตร์ผ่านนิยามของการผลิตและการบริโภคทางสังคม โดยองค์ประกอบสำคัญที่เกี่ยวข้องและปรากฏอยู่ใน The Practice of Everyday Life ซึ่งต่างเป็นปัญหาที่มนุษย์ทุกคนกำลังเผชิญอยู่ในสังคมของพวกเขา นั้น ประกอบไปด้วย

- ระเบียบการสร้างสรรค์ปฏิบัติการในชีวิตประจำวัน
- รูปแบบโครงสร้างพื้นฐานของปฏิบัติการในชีวิตประจำวัน
- ผลกระทบและความเป็นไปได้ต่าง ๆ ของปฏิบัติการในชีวิตประจำวัน

2.4.1 ระเบียบการสร้างสรรค์ปฏิบัติการในชีวิตประจำวัน

การศึกษาของ De Certeau (1984) ที่มีต่อแนวคิดเรื่อง Discipline & Punish ของ Michel Foucault (1975) นำมาซึ่งการค้นพบเรื่องกลไกการควบคุมทางสังคม (Dispositifs หรือ Mechanism) จากการที่ Foucault (1975) วิเคราะห์กลไกการควบคุมทางสังคมผ่านสถาบันต่าง ๆ ทางสังคมที่พยายามลดทอนระเบียบการทางเทคนิคต่าง ๆ ในการควบคุมวิถีชีวิตของมนุษย์ให้มีขนาดเล็กลงจนกลายเป็นส่วนหนึ่งของกฎระเบียบทั่วไปที่พวกเขาต้องปฏิบัติตามในฐานะที่ปัจเจกบุคคลทั้งหลายเป็นส่วนหนึ่งของสังคมที่พวกเขาต่างอาศัยและดำเนินชีวิตประจำวันด้วย

กฎระเบียบดังกล่าวนี้เองที่ Foucault (1975) เรียกว่า “จุลฟิสิกส์ของอำนาจ” (Microphysics of Power) ที่มอบสิทธิพิเศษในการประกอบสร้างกฎระเบียบต่าง ๆ เพื่อจัดลำดับความสำคัญของการดำเนินปฏิบัติการตามโครงสร้างทางสังคมและเศรษฐกิจ เช่นเดียวกับการประกอบสร้างการผลิตภายใต้เทคนิคต่าง ๆ ทางสังคมและวัฒนธรรมเพื่อควบคุมปัจเจกบุคคลทางสังคมไม่ให้ต่อต้านหรือขัดขืนต่อจุลฟิสิกส์ของอำนาจเหล่านั้นภายใต้เล่ห์เหลี่ยมและความลับมากมายที่ซ่อนอยู่ในยุทธศาสตร์ของสถาบันต่าง ๆ ทางสังคม

2.4.2 รูปแบบโครงสร้างพื้นฐานของปฏิบัติการในชีวิตประจำวัน

De Certeau (1984) เห็นว่าวัฒนธรรมกระแสหลักซึ่งเต็มไปด้วยกระแสนิยมของปัจเจกบุคคลส่วนใหญ่เป็นภาพสะท้อนการประกอบสร้างสิ่งต่าง ๆ มากมายทางสังคม ภายใต้ नियามและบทบาทสำคัญของปฏิกิริยาต่าง ๆ ที่ปัจเจกบุคคลซึ่งไม่สามารถแยกจากการใช้สอยของมนุษย์ในฐานะผู้บริโภคได้ โดยปฏิบัติการในชีวิตประจำวันของปัจเจกบุคคลนั้นต่างสัมพันธ์กับพื้นที่ของงานเมือง, การใช้ประโยชน์ต่าง ๆ จากการดำเนินปฏิบัติการในชีวิตประจำวัน, การรื้อฟื้นองค์ประกอบต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับความจริงทางสังคมผ่านการใช้ “อำนาจ” ในการยินยอมหรืออนุญาตให้ปฏิบัติการในชีวิตประจำวันดำเนินต่อไปได้ ขณะเดียวกัน De Certeau (1984) ค้นพบว่าข้อสมมติฐานต่าง ๆ ที่ได้รับการประกอบสร้างขึ้นมาส่งผลให้ปัจเจกบุคคลไม่รู้ตัวว่าพวกเขาถูกกลืนและควบคุมโดยอำนาจจากรัฐ เห็นได้จากวิวัฒนาการทางวงจรรหัสของมนุษย์ที่มีการเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลาภายใต้แนวทางการดำเนินปฏิบัติการในชีวิตประจำวันโดยมีอำนาจจากรัฐคอยควบคุมแนวทางการดำเนินชีวิตและปฏิบัติการในชีวิตประจำวันของเหล่าปัจเจกบุคคลอย่างต่อเนื่อง

อย่างไรก็ตาม De Certeau (1984) ค้นพบว่าวัฒนธรรมกระแสหลักเผยให้เห็นว่าความเป็นชายขอบของสังคมนั้นไม่ได้จำกัดอยู่เพียงแค่การเป็นชนกลุ่มน้อยเท่านั้น หากแต่ปรากฏอยู่ในกิจกรรมต่าง ๆ ที่ไม่เป็นไปตามบรรทัดฐานทางสังคมที่ถูกกำหนดไว้ด้วยอำนาจจากรัฐอีกด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อผู้บริโภคกิจกรรมเหล่านั้นไม่ได้สร้างสรรค์หรือใช้ประโยชน์จากการดำเนินปฏิบัติการในชีวิตประจำวันตามที่อำนาจทางสังคมได้กำหนดไว้ได้อย่างเบ็ดเสร็จเด็ดขาด ขณะเดียวกัน ระเบียบการสร้างสรรค์กิจกรรมเหล่านี้ก็นำมาซึ่งการผลิตซ้ำของสินค้าทางสังคมซึ่งเชื่อมโยงกับความสัมพันธ์เชิงอำนาจที่ปรากฏอยู่ในหลักภาษาและสถานการณ์ทางสังคมอีกด้วย

2.4.3 ผลกระทบและความเป็นไปได้ต่าง ๆ ของปฏิบัติการในชีวิตประจำวัน

De Certeau (1984) มองว่าข้อกังวลต่าง ๆ ที่สำคัญซึ่งมาพร้อมกับปฏิบัติการในชีวิตประจำวันนั้นคือปัญหาที่สัมพันธ์กับการสังสมเชิงวัฒนธรรมกับข้อจำกัดของปฏิบัติการในชีวิตประจำวันของปัจเจกบุคคล ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญที่ทำให้เกิดวงจรของการต่อรองความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่างรัฐกับพลเมือง รวมถึงการวิเคราะห์ปฏิบัติการในชีวิตประจำวันของปัจเจกบุคคลที่ถูกกำหนดและควบคุมภายใต้การปกครองโดยยุทธศาสตร์ของรัฐซึ่งอาศัยตรรกะและเหตุผลทางวิทยาศาสตร์ในการประกอบสร้างอุบายต่าง ๆ ภายใต้เหตุผลที่น่าเชื่อถือ

ขณะเดียวกัน De Certeau (1984) ค้นพบว่าผลกระทบที่เกิดขึ้นจากปฏิบัติการในชีวิตประจำวันได้ส่งผลให้เกิดการประกอบสร้างกลวิธีต่าง ๆ เพื่อรับมือกับยุทธศาสตร์ที่รัฐหรือสถาบันต่าง ๆ ทางสังคมประกอบสร้างขึ้นมาเพื่อควบคุมพลเมืองทางสังคมภายใต้การต่อรองความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่างปัจเจกบุคคลกับรัฐ โดยยุทธศาสตร์ (Strategies) ในมุมมองของ De

Certeau (1984) นั้น เป็นความสัมพันธ์เชิงบังคับที่แยกเจตจำนงเสรีและอำนาจของปัจเจกบุคคลออกจากสภาพแวดล้อมของรัฐภายใต้การอาศัยแนวคิดร่วมกับเหตุผลทางการเมือง, เหตุผลทางเศรษฐกิจ และเหตุผลทางวิทยาศาสตร์ในการประกอบสร้างยุทธศาสตร์ขึ้นมา

ทั้งนี้ De Certeau (1984) มองว่ายุทธศาสตร์ตั้งใจซ่อนวัตถุประสงค์ในการประเมินและดำเนินปฏิบัติการรวมถึงปิดบังสถานะของผู้สร้างสรรค์อย่างมีนัยยะสำคัญโดยอาศัยอำนาจที่ลดทอนสิทธิของเหล่าปัจเจกบุคคลผู้อยู่ภายใต้อำนาจของรัฐในการจำกัดขอบเขตของการใช้อำนาจภายใต้บริบทและมิติต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับสถานที่หรือสถาบันต่าง ๆ ทางสังคม ในขณะที่กลวิธี (Tactics) นั้น De Certeau (1984) มองว่าเป็นสิ่งที่ต้องอาศัยเวลาในการดำเนินปฏิบัติการ อีกทั้งกลวิธียังส่งผลให้เกิดการผลัดไสเหล่าปัจเจกบุคคลออกจากโคจรของสังคมโดยรัฐหรือสถาบันทางสังคมอีกด้วย ทำให้ปัจเจกบุคคลเหล่านั้นต้องกลายเป็นผู้อพยพจากสังคมที่พวกเขาอาศัยอยู่เพื่อต่อสู้กับอำนาจของรัฐโดยอาศัยปฏิบัติการในชีวิตประจำวันเป็นเครื่องมือในการต่อรองความสัมพันธ์เชิงอำนาจทางสังคมกับรัฐไปโดยปริยาย

2.5 ทบทวนวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการสืบค้นเอกสารและงานวิจัยของผู้วิจัยเพื่อพิจารณาสถานะทางความรู้ที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยเรื่อง “มหากาพย์การโจรกรรม: เจาะลึกบทบาทของตัวละครหญิงทั้ง 8 ผ่านอำนาจทุนนิยมปิตาธิปไตยในภาพยนตร์เรื่อง Ocean’s Eight (2018)” ทำให้ผู้วิจัยค้นพบว่ามโนทัศน์ที่ได้ทำการศึกษาร่วมกับวิเคราะห์ปรากฏการณ์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับภาพยนตร์เรื่อง Ocean’s Eight (2018) ผ่านรูปแบบของการศึกษาและวิธีการศึกษางานวิจัยที่แตกต่างกันตามหมวดหมู่ดังต่อไปนี้

1. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาจากภาพยนตร์เรื่อง Ocean’s Eight
2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาด้านภาพยนตร์และภาพยนตร์สตรีนิยม
3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาด้านทุนนิยมปิตาธิปไตย

2.5.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาจากภาพยนตร์เรื่อง Ocean’s Eight

จากการรวบรวมข้อมูลทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาภาพยนตร์เรื่อง Ocean’s Eight (2018) ผู้วิจัยค้นพบว่ายังไม่มีงานวิจัยในประเทศไทยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาภาพยนตร์เรื่องนี้โดยตรง งานวิจัยต่าง ๆ ที่ปรากฏในหัวข้อนี้จึงเป็นงานวิจัยจากต่างประเทศเป็นหลัก โดยรายละเอียดของงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาประเด็นดังกล่าว ประกอบไปด้วยการศึกษาประเด็นต่าง ๆ ดังนี้

Elyssa Michelle Day (2019) ได้ศึกษาเรื่องตัวละครหญิงในภาพยนตร์เรื่อง Ocean's Eight (2018) ผ่านการทำความเข้าใจภาพตัวแทนของผู้หญิงในภาพยนตร์ซึ่งสัมพันธ์กับแนวคิดของขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมของผู้หญิง (Women's Movement) โดยมีวัตถุประสงค์คือเพื่อศึกษาภาพตัวแทนของผู้หญิงในภาพยนตร์ฮอลลีวูดร่วมสมัยผ่านตัวละครหญิงและเรื่องเล่าที่เกิดขึ้นในภาพยนตร์เรื่อง Ocean's Eight (2018) ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงความพยายามของอุตสาหกรรมภาพยนตร์ฮอลลีวูดในการสร้างเสียงตอบรับจากเหล่าผู้ชมภาพยนตร์ที่เป็นผู้หญิงร่วมกับการสร้างผลกำไรจากการตอบรับของกลุ่มเป้าหมายดังกล่าวผ่านแนวคิดที่ว่าด้วย “เพื่อนหญิงพลังหญิง (Female Empowerment)” ซึ่งกลับมาเป็นกระแสทางสังคมอีกครั้งจากการแสดงพลังต่อต้านการคุกคามทางเพศทางโลกออนไลน์โดยกลุ่มขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมหลังเกิดปรากฏการณ์ข่าวฉาวในวงการภาพยนตร์ฮอลลีวูดในช่วงปีค.ศ. 2017 อันเกิดจากการล่วงละเมิดทางเพศนักแสดงหญิงชื่อดังจำนวนมากของฮาร์วีย์ ไวน์สไตน์ (Harvey Weinstein) อดีตโปรดิวเซอร์ภาพยนตร์ชาวอเมริกันผ่านแฮชแท็ก #MeToo ในโลกออนไลน์ซึ่งเคยเกิดขึ้นในช่วงปีค.ศ. 2006 จากความพยายามในการสนับสนุนสิทธิสตรีผิวสีร่วมกับต่อต้านและยุติความรุนแรงทางเพศในผู้หญิงที่เป็นกลุ่มชายขอบทางสังคมหลังปรากฏการณ์ข่าวฉาวดังกล่าวได้นำไปสู่การดำเนินคดีทางกฎหมายกับไวน์สไตน์ร่วมกับปรากฏการณ์ทางสังคมจากเหล่านักแสดงหญิงและบุคคลสำคัญในวงการฮอลลีวูดจำนวน 300 กว่าคนที่ต้องการยุติความไม่เท่าเทียมและความอยุติธรรมในระบบการทำงานของอุตสาหกรรมภาพยนตร์ฮอลลีวูดเนื่องมาจากความเหลื่อมล้ำทางกฎหมายและการบีบบังคับทั้งทางเศรษฐกิจและการทารุณกรรมทางเพศผ่านการวิเคราะห์บริบททางประวัติศาสตร์ (Historical Analysis) ที่นำไปสู่การอ้างอิงทฤษฎีสำคัญจากการศึกษาด้านสื่อสารมวลชน อาทิ กระบวนการศึกษาเชิงประวัติศาสตร์รอบทิศทาง (Omnidirectional Diachronic Process) และทฤษฎีการอบรมบ่มเพาะ (Cultivation Theory) ร่วมกับการศึกษาเรื่องภาพยนตร์สตรีนิยมผ่านทฤษฎีภาพยนตร์ว่าด้วยสายตาของผู้ชาย (The Male Gaze) ของลอรา มัลวี (Laura Mulvey) มาเป็นกรอบทฤษฎีในการดำเนินการวิจัยภายใต้การวิเคราะห์ตัวบท (Textual Analysis) จากการศึกษาเรื่องตัวละครหญิงในภาพยนตร์เรื่อง Ocean's Eight (2018) ของ Day นำไปสู่ข้อสรุปที่ว่าจากการศึกษาขบวนการเคลื่อนไหวของกลุ่มสตรีนิยมผ่านบริบททางประวัติศาสตร์นั้นได้นำมาซึ่งการสร้างตระหนักรู้ทางสังคมผ่านบทบาทและอิทธิพลของสื่อ เช่นเดียวกับการศึกษาขบวนการเคลื่อนไหวของสตรีนิยมที่ Day ได้ทำการศึกษาจากการรับชมและวิเคราะห์เนื้อหาในภาพยนตร์เรื่อง Ocean's Eleven (2001) และ Ocean's Eight (2018) เพื่อเปรียบเทียบความเหมือน, ความใกล้เคียง และความแตกต่างของบริบทในภาพยนตร์ทั้งสองเรื่องว่าด้วยการเล่าเรื่อง, บุคลิกลักษณะของตัวละคร, การนำเสนอภาพตัวแทนของมิตรภาพระหว่างตัวละครที่เป็นเพศกำเนิดเดียวกัน และการออกแบบเครื่องแต่งกายของตัวละครจนกระทั่งผู้วิจัยค้นพบว่า

บุคลิกลักษณะของตัวละครเอกทั้งสองใน Ocean's Eight (2018) อย่าง Debbie และ Lou นั้นมีความใกล้เคียงกับ Danny และ Rusty จาก Ocean's Eleven (2001) ในแง่ของการดำเนินสูตรสำเร็จตามแบบฉบับตัวละครเอกชาย ภายใต้ความแตกต่างของฉากและวัตถุประสงค์ในการโจรกรรมสิ่งของที่ถูกนำเสนอให้มีความเป็นหญิงมากขึ้น เช่นเดียวกับการนำเสนอมิตรภาพระหว่างตัวละครในภาพยนตร์เรื่อง Ocean's Eight (2018) ที่เผยให้เห็นมิติของการแสดงออกเรื่องเพศวิถีในมิตรภาพระหว่างความเป็นหญิงมากกว่ามิตรภาพระหว่างความเป็นชายของเหล่าตัวละครในภาพยนตร์เรื่อง Ocean's Eleven (2001) ซึ่งยังคงนำเสนอความเป็นชายตามบรรทัดฐานทางสังคมแบบรักต่างเพศผ่านเรื่องราวในภาคต่อของภาพยนตร์ในชุดเดียวกันอีก 2 เรื่อง ในขณะที่การออกแบบเครื่องแต่งกายในภาพยนตร์เรื่อง Ocean's Eight (2018) นั้น ถึงแม้เครื่องแต่งกายของตัวละครส่วนใหญ่จะสะท้อนบุคลิกลักษณะและบทบาทของความเป็นชายภายใต้เหล่าตัวละครหญิงในภาพยนตร์เรื่องนี้อย่างชัดเจน แต่อีกด้านหนึ่งของการนำเสนอความเป็นเพื่อนหญิงพลังหญิงผ่านเครื่องแต่งกายที่แสดงออกถึงความเป็นชายในภาพยนตร์เรื่องนี้ก็ได้ชี้ให้เห็นว่าผู้ออกแบบเครื่องแต่งกายเลือกที่จะลดทอนการนำเสนอผู้หญิงให้กลายเป็นวัตถุทางเพศอย่างมีนัยยะสำคัญ อย่างไรก็ตาม การเล่าเรื่องราวในภาพยนตร์เรื่อง Ocean's Eight (2018) สะท้อนให้เห็นถึงการนำเสนอประเด็นว่าด้วยการเหมารวมในเชิงเพศสถานะอย่างไม่มีทางหลีกเลี่ยงด้วยเช่นกัน แม้กระแสการสนับสนุนการเคลื่อนไหวทางสังคมอย่าง #MeToo ที่ขัดแย้งกับภาพตัวแทนของการเหมารวมในเชิงเพศสถานะระหว่างเหล่าตัวละครในภาพยนตร์เรื่อง Ocean's Eight (2018) จะเต็มไปด้วยข้อถกเถียงอยู่ไม่น้อยเลยทีเดียวว่าผลตอบรับจากกลุ่มผู้ชมที่สนับสนุนภาพยนตร์แนวเพื่อนหญิงพลังหญิง ส่งผลให้ภาพยนตร์เรื่องนี้ได้รับการยอมรับจากกลุ่มผู้ชมดังกล่าวตามกระแสการเคลื่อนไหวทางสังคมจริง ๆ หรือเป็นเพียงแค่การสร้างผลกำไรทางการตลาดให้แก่ค่ายภาพยนตร์ผ่านการโปรโมทภาพยนตร์เรื่องนี้เท่านั้น แต่เมื่อเทียบกับรายได้จากรอบฉายในช่วงวันหยุดของภาพยนตร์ชุดไตรภาคที่นำแสดงโดยผู้ชายเป็นหลักแล้ว Ocean's Eight (2018) กลับทำรายได้จากรอบฉายในช่วงวันหยุดมากกว่าภาพยนตร์ไตรภาคอย่างชัดเจน

Haswari Zahra Demanty (2019) ได้ศึกษาเรื่องความเป็นชายแบบหญิง (Female Masculinity) ในภาพยนตร์เรื่อง Ocean's Eight (2018) ผ่านการศึกษาเชิงวิเคราะห์ตามทฤษฎีของสัญศาสตร์ (Semiotics) โดยมีวัตถุประสงค์คือเพื่อวิเคราะห์สัญลักษณ์ของความเป็นชายแบบหญิงที่แสดงออกผ่านตัวละครหญิงทั้ง 8 ในภาพยนตร์เรื่อง Ocean's Eight (2018) ผ่านการศึกษาทฤษฎีวิเคราะห์สัญศาสตร์ของโรแลนด์ บาร์ตส์ (Roland Barthes) นักสัญวิทยาชาวฝรั่งเศสซึ่งได้ทำการศึกษาและวิเคราะห์แนวคิดเรื่องสัญศาสตร์ผ่านการศึกษาคำหมายโดยอรรถ (Denotative Meaning) และความหมายโดยนัย (Connotative Meaning) ร่วมกับการศึกษาทฤษฎีความเป็นชายแบบหญิงของจูดีธ ฮัลเบอร์สแตม (Judith Halberstam) และทฤษฎีความเป็นชาย (Masculinity)

ของปีเตอร์ เลอห์แมน (Peter Lehman) จากการศึกษาเรื่องความเป็นชายแบบหญิงในภาพยนตร์เรื่อง Ocean's Eight (2018) ทำให้ Demanty ได้ข้อสรุปว่าความเป็นชายแบบหญิงที่ถูกนำเสนอในภาพยนตร์เรื่อง Ocean's Eight (2018) นั้น สะท้อนให้เห็นถึงรูปแบบของอำนาจการปกครองในความเป็นหญิงที่ไม่ได้อยู่ภายใต้อำนาจแห่งการบงการจากผู้ชายเสมอไป เช่นเดียวกับรูปแบบของความเป็นชายแบบหญิงที่เผยให้เห็นถึงการปฏิบัติทางสังคมที่ไม่เห็นด้วยแก่อำนาจการปกครองจากผู้ปกครองหรือรัฐบาลซึ่งถูกนำเสนอผ่านความกล้าหาญของเหล่าตัวละครในปฏิบัติการโจรกรรมสร้อยเพชรและเครื่องประดับภายในงาน Met Gala เพื่อเข้าถึงเป้าหมายของชีวิตที่พวกเธอหวังไว้ตั้งแต่แรก โดยหนึ่งในตัวอย่างที่น่าสนใจสำหรับการวิเคราะห์ประเด็นดังกล่าวก็คือการนำเสนอรูปลักษณ์ภายนอกของเหล่าตัวละครผ่านเครื่องแต่งกายที่สะท้อนให้เห็นถึงความเป็นทอมบอย (Tomboy) และการเป็นขบถต่อเพศสถานะและเพศวิถีตามบรรทัดฐานทางสังคมแบบรักต่างเพศซึ่งตอกย้ำให้เห็นว่าความเป็นชายของผู้ชาย (Male Masculinity) สอดคล้องกับแนวคิดที่ว่าด้วยการครอบครองอิสรภาพของผู้ชายด้วยกัน อย่างไรก็ตาม ข้อจำกัดของการศึกษาในประเด็นดังกล่าวก็คือผู้เขียนเลือกศึกษาเฉพาะตัวละครเอกหญิงในภาพยนตร์เรื่องนี้เพียง 5 คนจากทั้งหมด 8 คน

สำหรับแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาในเรื่องสตรีนิยมแบบมาร์กซิสต์, ทุนนิยมปีตาธิปไตย, สัจยศาสตร์ และทฤษฎีอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาประเด็นทางสตรีนิยมในภาพยนตร์รวมถึงทฤษฎีภาพยนตร์สายสตรีนิมนั้น มีนักวิจัยที่ได้ทำการศึกษาประเด็นดังกล่าวร่วมกับวิเคราะห์ปรากฏการณ์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาทางสตรีนิยมทั้งในมิติการศึกษาของแนวคิดทฤษฎีเรื่องมาร์กซิสต์, แนวคิดทฤษฎีเรื่องทุนนิยมปีตาธิปไตย รวมถึงเรื่องเล่าในภาพยนตร์โดยอาศัยรูปแบบและวิธีการศึกษางานวิจัยที่แตกต่างกันออกไป ดังนี้

2.5.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาภาพยนตร์และภาพยนตร์สตรีนิยม

จากการรวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาด้านภาพยนตร์และภาพยนตร์สตรีนิยม ผู้วิจัยเลือกศึกษาผ่านงานวิจัยต่าง ๆ ที่มาจากต่างประเทศเป็นหลัก โดยรายละเอียดของงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาประเด็นดังกล่าว ประกอบไปด้วยประเด็นต่าง ๆ ดังนี้

Barbara Creed (2002) ได้ศึกษาเรื่องการลดทอนคุณค่าของผู้หญิงและความเป็นหญิงผ่านภาพตัวแทนในภาพยนตร์สยองขวัญภายใต้กรอบการวิเคราะห์ตามทฤษฎีที่เรียกว่า The Monstrous Feminine ซึ่งเป็นทฤษฎีวิพากษ์วรรณกรรมที่ปรากฏครั้งแรกในงานเขียนของ Julie Kristeva ที่ชื่อว่า Powers of Horror โดยมีวัตถุประสงค์คือเพื่อศึกษาความเป็นหญิงร่วมกับบทบาทของผู้หญิงที่ปรากฏในภาพยนตร์สยองขวัญผ่านการวิเคราะห์ตามกรอบทฤษฎีการวิพากษ์ของ Kristeva ซึ่งให้ความหมายเกี่ยวกับการลดทอนคุณค่าของผู้หญิงและความเป็นหญิงไว้ว่าเป็นการไม่เคารพบทบาทหน้าที่ ตำแหน่ง และขอบเขตของตนเองจนนำไปสู่การก่อให้เกิดการสร้าง ความ

สั่นคลอนต่ออำนาจ, อัตลักษณ์ และระบบทางสังคมตะวันตกในเวลาต่อมา โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับอิทธิพลทางความเชื่อจากเทพปกรณัมที่ค่อย ๆ พัฒนาและปรับเปลี่ยนไปสู่การจัดการในระเบียบวาทกรรมทางศาสนาและวาทกรรมทางวัฒนธรรมในสังคมตะวันตกในเวลาต่อมา เห็นได้จากการนิยามศัพท์ “Fetishism” ของ Sigmund Freud ในปีค.ศ. 1927 ที่สะท้อนให้เห็นถึงความน่ากลัวของอวัยวะเพศหญิงและความเป็นหญิงผ่านภาพตัวแทนของ Medusa ปีศาจหญิงในเทพปกรณัมกรีกที่มีศีรษะเป็นงูและดวงตาชั่วร้ายที่สามารถสาปทุกคนที่หันมามองเธอโดยตรงให้กลายเป็นหินได้เพียงชั่วพริบตา เช่นเดียวกับการค้นคว้าเรื่อง The Monstrous Feminine ของ Joseph Campbell ที่นำไปสู่การวิเคราะห์วิพากษ์เรื่องเล่าในอดีตที่เกี่ยวข้องกับการถอดรหัสภาพตัวแทนของความเป็นแม่ (Mother Figure) ร่วมกับการวิเคราะห์และรื้อถอนโครงสร้างของระบอบปีศาจปไตปิไตผ่านการวิเคราะห์ประเด็นการจำกัดปริมาณการบริโภคอาหารและเครื่องดื่มที่มีส่วนผสมของนมเป็นองค์ประกอบซึ่งเกี่ยวข้องกับวาทกรรมการละเว้นการล่วงประเวณีในครอบครัว (Incest) และการลดทอนคุณค่าของความเป็นหญิงในปัจเจกบุคคลผ่านนิยามความหมายของเลือดประจำเดือนและซากศพ (Corpse) ที่นำไปสู่การตอกย้ำโครงสร้างของชนชั้นทางสังคมภายใต้การต่อสู้ทางวิวาทะระหว่างอำนาจของความเป็นแม่ (Mother Authority) อันเป็นสิ่งที่ติดตัวปัจเจกมาตั้งแต่ถือกำเนิด กับกฎหมายของความเป็นพ่อ (Paternal Laws) อันเป็นลักษณะโครงสร้างทางสังคมและวัฒนธรรมที่ถูกประกอบสร้างขึ้นมาจากวาทกรรมอำนาจแห่งความเป็นระบอบปีศาจปไตปิไต จากการศึกษาเรื่องการลดทอนคุณค่าของผู้หญิงและความเป็นหญิงผ่านภาพตัวแทนในภาพยนตร์สยองขวัญภายใต้กรอบของการวิเคราะห์ตามทฤษฎีที่เรียกว่า The Monstrous Feminine ทำให้ผู้วิจัยได้ข้อสรุปโดยสังเขปว่าการศึกษาค้นคว้าประเด็นต่าง ๆ ทางวรรณกรรม, วาทกรรม และภาพยนตร์ที่เกี่ยวข้องกับการตีความบริบทสยองขวัญผ่านอำนาจของความเป็นหญิงในตัวตนและอัตลักษณ์ของผู้หญิงในสังคมตะวันตกนั้นได้นำไปสู่จุดเริ่มต้นของการศึกษาค้นคว้าร่วมกับวิเคราะห์เรื่องภาพตัวแทนของผู้หญิงในภาพยนตร์มากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับการศึกษาภาพตัวแทนของผู้หญิงและความเป็นหญิงที่ถูกนำเสนอในภาพยนตร์ผ่านมิติของความเป็นปรีกษาหรือการเป็นอุปสรรคของตัวละครเอกที่เป็นผู้ชายหรือตัวละครเอกที่อาศัยอยู่ในโลกภายใต้ระบอบอำนาจแห่งความเป็นปีศาจปไตปิไตอย่างเป็นรูปธรรม อย่างไรก็ตาม แม้บริบทและเนื้อหาของภาพยนตร์ตะวันตกส่วนใหญ่ที่ปรากฏภายในงานวิจัยชิ้นนี้จะเป็ภาพยนตร์แนวสยองขวัญ ถึงกระนั้น ประเด็นการลดทอนคุณค่าของผู้หญิงและความเป็นหญิงผ่านการวิเคราะห์วิพากษ์เรื่องการประกอบอาหารเพื่อการบริโภคในงานวิจัยชิ้นนี้ก็ทำให้ผู้วิจัยมองเห็นการเชื่อมโยงประเด็นดังกล่าวที่ปรากฏอยู่ในภาพยนตร์เรื่อง Ocean's Eight (2018) ผ่านความเกลียดชังและความชื่นชอบของตัวละครเอกทั้ง 8 ที่มีต่อการบริโภคอาหารและเครื่องดื่มบางประเภทซึ่งปรากฏให้เห็นเป็น

รายละเอียดยิบย่อยอยู่เนื่อง ๆ จนกระทั่งประเด็นดังกล่าวได้นำไปสู่การคลี่คลายปมต่าง ๆ ของเรื่องราวในภาพยนตร์ในที่สุด

Alison L. McKee (2018) ได้ศึกษาเรื่องวิธีและรูปแบบของการขับเคลื่อนเรื่องเล่าเชิงตัวบทและทฤษฎีต่าง ๆ ที่ใช้ในนวนิยายเรื่อง *The Price of Salt* (1952) ของ Patricia Highsmith (1921-1995) นักเขียนหญิงชาวอเมริกันเจ้าของผลงานวรรณกรรมแนวจิตวิทยาระทึกขวัญซึ่งได้รับการดัดแปลงเป็นภาพยนตร์ในชื่อว่า *Carol* (2015) ภายใต้การเขียนบทภาพยนตร์โดย Phyllis Nagy และกำกับภาพยนตร์โดย Todd Haynes โดยมีวัตถุประสงค์คือเจาะลึกที่มาของนวนิยายเรื่อง *The Price Of Salt* ซึ่งนำไปสู่การตลาดและการตอบรับจากผู้อ่านภายใต้การนำเสนอบริบททางสังคมอเมริกันในช่วงทศวรรษที่ 1950 ซึ่งเอื้อต่อการอ่านทั้งตัวบทจากนวนิยายและตัวบทจากภาพยนตร์ รวมถึงสำรวจความปรารถนาภายใต้เรื่องเล่าแบบเคเวียร์ทั้งในเชิงหัวข้อและเครื่องมือขับเคลื่อนเรื่องราวเพื่อเจาะลึกวิธีการเล่าเรื่องในฉบับภาพยนตร์ซึ่งเผยให้เห็นถึงตัวบทเชิงจิตวิทยา (Textual Erotics) ที่บอกเล่าผ่านมุมมองและพื้นที่ของการเล่าเรื่องในภาพยนตร์เรื่องนี้ ภายใต้การศึกษาจากบทวิเคราะห์ของนักวิจารณ์ภาพยนตร์และนักวิชาการสายวรรณกรรมและภาพยนตร์ที่ชี้ให้เห็นถึงข้อแตกต่างของวิธีการเล่าเรื่องราวความรักของสองตัวละครเอกภายใต้บริบททางสังคมอเมริกันในยุคสมัยที่ยังไม่ยอมรับในความหลากหลายทางเพศ เห็นได้จากนวนิยายเรื่อง *The Price of Salt* ซึ่งเล่าเรื่องผ่านมุมมองของหนึ่งในตัวละครเอกเป็นหลักภายใต้การอิงบทบาทและมุมมองของผู้เขียนซึ่งได้แรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์ผลงานเรื่องนี้จากประสบการณ์ในชีวิตจริงของเธอเอง ในขณะที่ภาพยนตร์เรื่อง *Carol* นั้น Nagy และ Haynes ใช้วิธีการเล่าเรื่องราวทั้งหมดแบบ Omniscient Point of View หรือการเล่าเรื่องราวของตัวละครอย่างทะลุปรุโปร่งทั้งสองฝั่งจากตัวละครเอกทั้งสองคนผ่านการทำงานของกล้องที่เผยให้เห็นถึงความปรารถนาต่าง ๆ และความเป็นอัตวิสัยของตัวละครแต่ละตัวอย่างชัดเจน จากการศึกษาเรื่องเล่าความปรารถนาแบบเคเวียร์ที่ปรากฏอยู่ในนวนิยายต้นฉบับเรื่อง *The Price of Salt* ของ Highsmith และภาพยนตร์ดัดแปลงในปี 2015 อย่าง *Carol* ซึ่งกำกับโดย Haynes ภายใต้การเขียนบทภาพยนตร์ดัดแปลงโดย Nagy นั้น ทำให้ผู้วิจัยได้ข้อสรุปว่าการศึกษาประเด็นเรื่องมิติของพื้นที่และเรื่องเล่าความปรารถนาของสองตัวละครเอกสัมพันธ์กับการสร้างภาพตัวแทนของความปรารถนาที่สามารถอ่านความหมายและนัยยะซ่อนเร้นได้หลากหลายรูปแบบผ่านวิธีการเล่าเรื่องและเครื่องมือเล่าเรื่องที่ใช้เป็นสื่อหลักในการนำเสนอเรื่องเล่าเหล่านั้น ภายใต้านิยามของการอ่านที่ไม่ได้มีเพียงแค่เรื่องเล่าความปรารถนาของสองตัวละครเอกที่ปรากฏอยู่ในนวนิยายต้นฉบับของ Highsmith เท่านั้น หากแต่ยังหมายรวมไปถึงตัวบทจิตรกามาของเรื่องเล่าภาพยนตร์ที่ใช้เทคนิคในการแปลทุกตัวอักษรที่ปรากฏในนวนิยายเรื่องนี้ให้มีชีวิตชีวาอย่างเป็นรูปธรรมอีกด้วย

Hilary Radner (2011) ได้ศึกษาเรื่องวัฒนธรรมการบริโภคผ่านนิยามของความเป็น Neo-Feminism ที่ปรากฏอยู่ในภาพยนตร์ที่มีตัวละครเอกของเรื่องเป็นผู้หญิง (Girly Films) หรือนำเสนอภาพตัวแทนของความเป็นหญิงภายใต้บริบทของสังคมทุนนิยมอเมริกันร่วมสมัยผ่านตัวละครและพล็อตเรื่องแบบ Chick Literature โดยมีวัตถุประสงค์คือเพื่อชี้ให้เห็นถึงการวิพากษ์ในประเด็นสตรีนิยมว่าด้วยวิวาทะที่เกิดขึ้นในความแตกต่างระหว่างภาพยนตร์สาย Post-Feminism กับภาพยนตร์สาย Neo-Feminism ที่ปรากฏอยู่ในวงการภาพยนตร์ฮอลลีวูดผ่านการวิเคราะห์คำนิยามที่ทับซ้อนกันอย่างความเป็นหญิง (Femininity) และความเป็นสตรีนิยม (Feminism) โดยเลือกวิธีการศึกษาร่วมกับการวิเคราะห์ด้วยบทเพื่อวิพากษ์ความเป็น Neo-Feminism ที่ปรากฏอยู่ในวัฒนธรรมและอุตสาหกรรมการบริโภคผ่านภาพตัวแทนของความเป็นหญิงที่ปรากฏในกลุ่มภาพยนตร์ฮอลลีวูดที่นำเสนอวัฒนธรรมบริโภคนิยมภายใต้เรื่องเล่าของตัวละครเอกหญิงในภาพยนตร์ต่าง ๆ ซึ่งเผยให้เห็นถึงความพยายามของผู้หญิงในการค้นหาคำจำกัดความเพื่อนิยามตัวตนและอัตลักษณ์ของตนเองผ่านวัฒนธรรมบริโภคนิยมร่วมสมัยที่ปรากฏอยู่ในมิติของการทำงานหรือความสัมพันธ์รักโรแมนติกที่เกิดขึ้นในความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่างตัวละคร ภายใต้การเลือกศึกษาด้วยบทและภาพตัวแทนของความเป็นหญิงในมิติของ Neo-Feminism ผ่านภาพยนตร์ฮอลลีวูดที่มีตัวละครเอกเป็นผู้หญิง ประกอบไปด้วยภาพยนตร์เรื่อง Pretty Woman (1990), Legally Blonde (2001), Maid in Manhattan (2002), My Big Fat Greek Wedding (2002), Something's Gotta Give (2003), The Devil Wears Prada (2006), Mamma Mia! (2008) และ Sex and the City: The Movie (2008) จากการศึกษาเรื่องวัฒนธรรมการบริโภคผ่านนิยามของความเป็น Neo-Feminism ที่ปรากฏอยู่ในภาพยนตร์ที่มีตัวละครเอกของเรื่องเป็นผู้หญิง (Girly Films) หรือนำเสนอภาพตัวแทนของความเป็นหญิงภายใต้บริบทของสังคมทุนนิยมอเมริกันร่วมสมัยผ่านตัวละครและพล็อตเรื่องแบบ Chick Literature ทำให้ผู้วิจัยได้ข้อสรุปว่ากลุ่มภาพยนตร์ฮอลลีวูดแบบ Girly Films และ Chick Lit Films ที่นักวิจารณ์ภาพยนตร์และนักวิชาการสตรีนิยมส่วนใหญ่มองว่าการนำเสนอภาพตัวแทนของผู้หญิงในกลุ่มภาพยนตร์ดังกล่าวนั้นมีความเป็นภาพยนตร์สาย Post-Feminism มากกว่าที่จะเป็นภาพยนตร์ยกย่องคุณค่าของความเป็นสตรีนิยมตามวาทกรรมการเคลื่อนไหวทางสังคมร่วมสมัยที่เผยให้เห็นถึงมิติของการต่อสู้เพื่อเรียกร้องสิทธิต่าง ๆ ให้แก่กลุ่มสตรีโดยตรง ถึงกระนั้น Radner กลับให้เหตุผลโต้แย้งต่อข้อวิพากษ์ดังกล่าวว่าภาพยนตร์เหล่านั้นไม่ได้เป็นภาพยนตร์สาย Post-Feminism เสียทีเดียว หากแต่เป็นภาพยนตร์ที่นำเสนอความเป็นสตรีนิยมและความเป็นหญิงของตัวละครในภาพยนตร์เรื่องต่าง ๆ ผ่านการยกย่องแนวคิดและอุดมการณ์ของความเป็น Neo-Liberalism ที่ปรากฏในมิติทางสังคมทุนนิยมอเมริกันร่วมสมัยอย่างชัดเจน โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับการนำเสนอประเด็นต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับบริบทของวัฒนธรรมการบริโภคในประเทศสหรัฐอเมริกาที่เผยให้เห็นถึง

มิติทางอำนาจระหว่างชนชั้นและความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่างบุคคลภายใต้บริบทของการจัดการทางเศรษฐกิจร่วมกับความแตกต่างทางเพศสถานะของปัจเจกบุคคลที่นำไปสู่การแบ่งแยกบทบาทของปัจเจกบุคคลผ่านความเปลี่ยนแปลงของชีวอำนาจทางเพศสถานะอย่างไม่มีทางหลีกเลี่ยง

Sue Thornham (2003) ได้รวบรวมข้อมูลเรื่องทฤษฎีภาพยนตร์สตรีนิยม (Feminist Film Theory) ผ่านการเรียบเรียงแนวคิดทฤษฎีของนักวิชาการและนักวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาในประเด็นดังกล่าว อาทิ Laura Mulvey, Sharon Smith, B. Ruby Rich, Annette Kuhn, Molly Haskell, Claire Johnston, Barbara Creed, Janet Staiger, Jane Gaines ฯลฯ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาแนวทางการวิเคราะห์ตัวบทจากภาพยนตร์คลาสสิกและภาพยนตร์ร่วมสมัย โดยใช้กรอบทฤษฎีของสตรีนิยมมาทำการวิเคราะห์และวิพากษ์ประเด็นที่เกี่ยวข้องกับสตรีนิยมซึ่งปรากฏอยู่ในภาพยนตร์เรื่องต่าง ๆ อาทิ Rebecca (1940), Duel in the Sun (1946), Caught (1949), The Silence of the Lambs (1991) ฯลฯ จากการศึกษาเรื่องทฤษฎีภาพยนตร์สตรีนิยมของ Thornham ซึ่งได้ทำการรวบรวมบทวิเคราะห์ของเหล่านักวิชาการและนักวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาประเด็นสตรีนิยมผ่านตัวบทที่ปรากฏอยู่ในภาพยนตร์เรื่องต่าง ๆ นี้ ทำให้ผู้วิจัยได้ข้อสรุปว่า การศึกษาทฤษฎีภาพยนตร์สตรีนิยมผ่านแนวทางการศึกษาและการรวบรวมแนวคิดทฤษฎีของนักวิชาการและนักวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาในประเด็นดังกล่าวนี้ สามารถนำไปประยุกต์ใช้กับการศึกษาเรื่องเล่าของตัวละครในภาพยนตร์เรื่องต่าง ๆ ได้ภายใต้ความหลากหลายของรูปแบบและวิธีการศึกษาที่ไม่ได้จำกัดอยู่เพียงแค่ทฤษฎีใดทฤษฎีหนึ่งเท่านั้น ขณะเดียวกัน การศึกษาทฤษฎีภาพยนตร์สตรีนิยมภายใต้มิติทางประวัติศาสตร์โลกตะวันตกโดยเฉพาะอย่างยิ่งกับวงการภาพยนตร์ฮอลลีวูดซึ่งชี้ให้เห็นถึงความไม่เท่าเทียมในอุตสาหกรรมการผลิตภาพยนตร์และแนวทางการทำงานระหว่างผู้หญิงกับผู้ชายจนนำไปสู่ความพยายามในการรื้อโครงสร้างของการประกอบสร้างทางสังคมและวัฒนธรรมผ่านมิติของการวิเคราะห์วิพากษ์ตัวบทต่าง ๆ ที่ปรากฏในภาพยนตร์เรื่องต่าง ๆ ภายใต้ยุคสมัยที่มาพร้อมกับพลวัตแห่งการเปลี่ยนแปลงและความแตกต่างของบริบททางสังคมและวัฒนธรรมที่ขับเคลื่อนไปตามกระแสการเรียกร้องในประเด็นต่าง ๆ อย่างไม่หยุดนิ่ง

ภาณุ อารี (2561) ค้นพบความสัมพันธ์ระหว่างอุตสาหกรรมภาพยนตร์ฮอลลีวูดกับรัฐบาลแห่งสหรัฐอเมริกาภายใต้นิยามของคำว่า “ทั้งรักทั้งชัง” ผ่านการดำเนินความสัมพันธ์แบบต่างคนต่างอยู่และต่างตอบแทนอยู่เนื่อง ๆ จนนำไปสู่การวิเคราะห์กรณีพิพาทที่เคยเกิดขึ้นระหว่างอุตสาหกรรมภาพยนตร์ฮอลลีวูดภายใต้การรวมกลุ่มที่เรียกว่าสมาคมภาพยนตร์อเมริกา (Motion Picture Association of America – MPAA) กับรัฐบาลแห่งสหรัฐอเมริกาผ่านมิติทางประวัติศาสตร์ที่เผยให้เห็นถึงกรณีพิพาทที่เคยเกิดขึ้นระหว่างทั้งสองฝ่ายจำนวน 5 กรณี ประกอบไปด้วย กรณี Hays Code ในช่วงทศวรรษที่ 1930 ซึ่งในขณะนั้นสมาคมใช้ชื่อว่าสมาคมผู้สร้างภาพยนตร์แห่ง

อเมริกา (Motion Picture Producers and Distributions of America) จนนำไปสู่การออกกฎหมายควบคุมภาพยนตร์ที่มีเนื้อหากล่าวถึงการใช้ความรุนแรงและฉากหลอแหลมต่าง ๆ เพื่อป้องกันไม่ให้รัฐบาลเข้ามาใช้กฎหมายเซ็นเซอร์, กรณีพิพาทระหว่างรัฐบาลกับ Paramount Pictures ในช่วงยุคทองของฮอลลีวูดซึ่งเกิดจากการที่สตูดิโอหนังค่ายใหญ่ซึ่งรวมไปถึง Paramount ต้องการจะควบคุมกิจการด้านภาพยนตร์อย่างเบ็ดเสร็จนับตั้งแต่กระบวนการผลิตภาพยนตร์, จัดจำหน่ายภาพยนตร์และฉายภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์ของสตูดิโอเอง ส่งผลให้เกิดการควมรวมธุรกิจด้านภาพยนตร์ซึ่งรวมไปถึงการกีดกันโรงภาพยนตร์อิสระจนนำไปสู่การฟ้องร้องจากเหล่าผู้ประกอบการโรงภาพยนตร์อิสระที่ไม่สามารถแข่งขันทางธุรกิจได้จนต้องพึ่งพาความช่วยเหลือจากรัฐบาล ก่อนที่รัฐบาลจะฟ้องสตูดิโอหนังค่ายใหญ่ซึ่งรวมไปถึง Paramount ในข้อหาผูกขาดทางธุรกิจ (Anti-Trust) ซึ่งการดำเนินคดีดังกล่าวนั้นยืดเยื้อมาตั้งแต่ปีค.ศ. 1938 จนถึงค.ศ. 1948 ก่อนจะจบลงด้วยการที่ศาลสูงสุดของสหรัฐอเมริกาพิพากษาให้ Paramount และอีก 7 บริษัทเป็นฝ่ายผิด ส่งผลให้บริษัทสตูดิโอหนังไม่สามารถเป็นเจ้าของโรงภาพยนตร์ได้อีก, กรณีการสร้างภาพยนตร์ชวนเชื่อในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 (ค.ศ. 1941) โดยประธานาธิบดี Roosevelt ได้โยนคำถามสำคัญให้บุคลากรของอุตสาหกรรมภาพยนตร์ฮอลลีวูดไว้ว่า “ภาพยนตร์จะช่วยให้เราชนะสงครามได้ไหม” (“Will this picture help win the war?”) จนนำไปสู่การสร้างภาพยนตร์ปลุกใจตามอุดมการณ์รักชาติออกมาอย่างต่อเนื่องในตลอดระยะเวลาที่สงครามกำลังดำเนินอยู่ในขณะนั้น อาทิ Der Fuehrer’s Face (1942) ซึ่งเป็นภาพยนตร์การ์ตูนล้อเลียน Adolf Hitler จากค่าย Walt Disney, Battle of Midway (1942) กำกับโดย John Ford และ The Memphis Belle: A Story of a Flying Fortress (1944) กำกับโดย William Wyler, กรณีการขึ้นบัญชีดำฮอลลีวูด (Hollywood Blacklist) ในช่วงทศวรรษที่ 1940 จนถึงกลางศตวรรษที่ 1950 ซึ่งเป็นหนึ่งในตราบาปสำคัญของอุตสาหกรรมภาพยนตร์ฮอลลีวูดหลังรัฐบาลได้จุดชนวนสร้างกระแสความเกลียดชังและหวาดกลัวต่อคอมมิวนิสต์ภายในสหรัฐอเมริกาจนนำไปสู่การตรวจสอบรายชื่อของบุคลากรในอุตสาหกรรมว่ามีใครบ้างที่มีแนวคิดหรือประพฤติตนตามอุดมการณ์ของคอมมิวนิสต์ ส่งผลให้หลายคนต้องตกงานรวมถึงกลายเป็นที่รังเกียจและเกลียดชังจากคนในสังคม โดยที่สมาคมเองก็ไม่ได้ออกมาปกป้องคนกลุ่มนี้แต่อย่างใด และกรณีปกป้องทรัพย์สินทางปัญญาที่ทางสมาคมและอุตสาหกรรมภาพยนตร์ฮอลลีวูดได้ขอความช่วยเหลือจากรัฐบาลหลังได้เห็นปัญหาการละเมิดลิขสิทธิ์ที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องนับตั้งแต่ช่วงทศวรรษที่ 1980 เป็นต้นมาซึ่งเป็นช่วงที่ความนิยมของสื่อวิดีโอเพิ่มขึ้น เช่นเดียวกับศักยภาพของเครื่องเล่นเทปวิดีโอที่สามารถทำสำเนาแผ่นเทปผิดกฎหมายได้ด้วย ส่งผลให้ฝ่ายผู้ผลิตภาพยนตร์กลายเป็นฝ่ายแพ้หลังฟ้องร้องดำเนินกฎหมายทางสมาคมจึงตัดสินใจผลักดันให้การละเมิดลิขสิทธิ์กลายเป็นความผิดทางกฎหมาย โดย Jack Valenti ประธานสมาคมในช่วงทศวรรษที่ 1980 ได้ดำเนินการล๊อบบี้ฝ่ายการเมืองในรัฐบาลให้

ผลักดันกฎหมายต่อต้านการละเมิดลิขสิทธิ์จนนำไปสู่การบังคับใช้กฎหมายดังกล่าวทั่วโลก ซึ่งประเทศไทยเองก็เป็นหนึ่งในประเทศที่รัฐบาลสหรัฐอเมริกากดดันให้รัฐบาลไทยดำเนินการปราบปรามภาพยนตร์ต่าง ๆ ที่ละเมิดลิขสิทธิ์อย่างจริงจังด้วยเช่นกัน จากการศึกษาเรื่องกรณีพิพาทที่เคยเกิดขึ้นระหว่างรัฐบาลสหรัฐอเมริกากับอุตสาหกรรมภาพยนตร์ฮอลลีวูดของภาณู อารี ทำให้ผู้วิจัยค้นพบว่ากรณีศึกษาทั้ง 5 กรณีที่ปรากฏอยู่ในการศึกษาดังกล่าวเผยให้เห็นถึงข้อเท็จจริงที่ว่าความสัมพันธ์ที่รักทั้งช่วงระหว่างทั้งสองฝ่ายอาจยังคงดำเนินต่อไปภายใต้สถานะการเป็น Soft Power ของภาพยนตร์ที่ยังคงได้รับประโยชน์จากรายได้มหาศาลทั่วโลก รวมถึงเป็นเครื่องมือของรัฐในการเผยแพร่อุดมการณ์แบบอเมริกันได้อยู่เนื่อง ๆ

2.5.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาด้านทุนนิยมปิตาธิปไตย

จากการรวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาด้านทุนนิยมปิตาธิปไตย ผู้วิจัยเลือกศึกษาผ่านงานวิจัยต่าง ๆ ที่มาจากต่างประเทศเป็นหลัก โดยรายละเอียดของงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาประเด็นดังกล่าว ประกอบไปด้วยประเด็นต่าง ๆ ดังนี้

Camille Bruneau (2008) ได้ค้นพบประเด็นว่าด้วยการกดขี่ทางเพศสถานะที่เกิดขึ้นกับผู้หญิงผ่านรูปแบบการส่งเสริมภายใต้โครงสร้างทางสังคมและวัฒนธรรมผ่านปิตาธิปไตย และระบบเศรษฐกิจทุนนิยมซึ่งต่างเป็นระบบที่นำไปสู่การกดขี่ทางสังคมอย่างมีนัยยะสำคัญผ่านการสำรวจประเด็นดังกล่าวซึ่งแสดงให้เห็นว่าปิตาธิปไตยและชายเป็นใหญ่คือโครงสร้างทางสังคมที่ถูกประกอบสร้างขึ้นมาให้เป็นบรรทัดฐานทางสังคมผ่านวาทกรรม, ความรุนแรงเชิงสัญลักษณ์, เรื่องเล่าและตำนานต่าง ๆ เพื่อแสดงให้เห็นว่าปิตาธิปไตยและทุนนิยมจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องได้รับการกำจัดให้ออกไปจากโครงสร้างทางสังคมและวัฒนธรรมผ่านการรื้อโครงสร้างที่เผยให้เห็นว่าทั้งปิตาธิปไตยและทุนนิยมต่างร่วมมือกันกดขี่ผู้หญิงอย่างชัดเจน สะท้อนให้เห็นถึงปัญหาว่าด้วยการปกครองทางสังคมที่ส่งผลให้ผู้หญิงส่วนใหญ่ในหลายประเทศทั่วโลกแทบไม่มีพื้นที่ทางสังคมและบทบาทของการทำงานอย่างเต็มรูปแบบภายในยุคโลกาภิวัตน์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่ออำนาจนำที่เกิดจากการปกครองโดยปิตาธิปไตยและทุนนิยมส่งผลให้เกิดการกล่อมเกลாதางสังคมผ่านอคติทางเพศจนนำไปสู่ความรุนแรงเชิงสัญลักษณ์ผ่านกระบวนการสร้างความไม่เท่าเทียมกันภายใต้ नियम กระบวนการผลิตทางปิตาธิปไตย ขณะเดียวกัน อำนาจนำดังกล่าวก็เผยให้เห็นข้อเท็จจริงที่ว่ามีการกดขี่ผู้หญิงด้วยกันเองผ่านความเหลื่อมล้ำทางชนชั้นและการแบ่งแยกหน้าที่ตามระบบเศรษฐกิจทุนนิยมซึ่งนำไปสู่ความแปลกแยกที่เกิดขึ้นกับผู้หญิงภายใต้บทบาทของความเป็นแม่บ้านอันเป็นผลผลิตทางต้นแบบของอำนาจนำที่เกิดจากทุนนิยมและหล่อหลอมเข้ากับปิตาธิปไตย เช่นเดียวกับหนี้สินซึ่งกลายเป็นเครื่องมือในการกำหนดชีวิตและควบคุมสังคมเชิงประวัติศาสตร์ผ่านการตีตราว่าผู้หญิงคือสินค้าที่สามารถแลกเปลี่ยนเป็นมูลค่าได้หากครอบครัวไม่มีเงินสำหรับการจ่ายหนี้ รวมถึงสร้างภาพเหมารวม

ว่าผู้หญิงคือมารร้ายที่มีหน้าที่เติมเต็มมูลค่าทางการเงินให้คนรวยอีกด้วย จากการศึกษาเรื่อง How do patriarchy and capitalism jointly reinforce the oppression of women? ของ Bruneau ทำให้ผู้วิจัยได้ข้อสรุปโดยสังเขปจากการศึกษาประเด็นดังกล่าวว่าปิตาธิปไตยเป็นรากฐานของทุนนิยมที่ผลิตซ้ำเงื่อนไขและกฎเกณฑ์ต่าง ๆ เพื่อแสวงหาผลประโยชน์จากงานของผู้หญิงที่ไม่ได้รับการว่าจ้างหรือไม่เป็นที่ยอมรับจากข้อเท็จจริงที่ว่าผู้หญิงนั้นไม่ถูกนับเป็นพลเมืองในบริบททางกฎหมายผ่านมุมมองปิตาธิปไตยจนนำไปสู่ความพยายามในการเรียกร้องสิทธิที่ผู้หญิงสมควรได้รับค่าจ้างจากการทำงานในครัวเรือนภายใต้ความเป็นหญิง ซึ่งยังคงเป็นหนึ่งในประเด็นที่นำไปสู่การถกเถียงไม่รู้จบด้วยเหตุผลที่ว่า การเรียกร้องสิทธิดังกล่าวได้เผยให้เห็นข้อเท็จจริงอีกด้านที่ว่ายังมีผู้หญิงบางส่วนที่เลือกไม่เรียกร้องค่าจ้างจากการทำงานในครัวเรือนอีกด้วย อย่างไรก็ตาม การศึกษาของ Bruneau ชี้ให้เห็นว่าการลดทอนคุณค่าของผู้หญิงผ่านทุนนิยมปิตาธิปไตยส่งผลให้ความสำคัญของผู้หญิงถูกลดทอนลงจนแทบไม่มีตัวตนและบทบาททางสังคมอย่างชัดเจนจากความเห็นของเธอที่ว่าทุนนิยมและปิตาธิปไตยไม่สามารถแบ่งแยกออกจากกันได้อย่างถาวร เนื่องจากทุนนิยมได้เข้ามาเปลี่ยนแปลงสังคมภายใต้การผนวกรวมกับบรรทัดฐานแบบปิตาธิปไตยเพื่อผลประโยชน์ที่เกิดขึ้นภายในระบบเศรษฐกิจจนนำไปสู่การลดทอนคุณค่าของผู้หญิงผ่านนิยามของการเป็นเครื่องมือทางเศรษฐกิจนับตั้งแต่ช่วงปฏิวัติอุตสาหกรรมเป็นต้นมา โดย Bruneau ให้ความเห็นว่าการจัดการปัญหาที่เกี่ยวข้องกับทุนนิยมปิตาธิปไตยนั้นต้องอาศัยแนวคิดและวิธีการแบบสตรีนิยมเพื่อกำจัดการครอบงำทางอำนาจให้แก่ผู้ชายและกำจัดการกดขี่ผู้หญิงไปด้วย ถึงกระนั้น มุมมองของ Bruneau ที่มีต่อประเด็นดังกล่าวก็ทำให้ผู้วิจัยอดตั้งคำถามต่อมุมมองอีกด้านไม่ได้ว่า มันจำเป็นหรือไม่ที่สตรีนิยมต้องปฏิเสธการดำรงอยู่ของอำนาจในทุนนิยมปิตาธิปไตยผ่านการรื้อโครงสร้างทั้งหมดจริง ๆ

Denise Comanne (2020) ได้เรียบเรียงข้อมูลว่าด้วยวิวัฒนาการทางสังคมผ่านการเชื่อมโยงความสัมพันธ์ทางประวัติศาสตร์ในโลกตะวันตกระหว่างทุนนิยมกับปิตาธิปไตยซึ่งนำไปสู่วิธีการกดขี่ผู้หญิงที่เกิดขึ้นนับตั้งแต่ก่อนยุคสมัยของทุนนิยมและดำเนินสืบเนื่องมาจนถึงปัจจุบันภายใต้ความหลากหลายของรูปแบบในการแสดงออกถึงการกดขี่ผู้หญิงจนนำไปสู่ข้อเสนอแนะของผู้เขียนในการปลดแอกผู้หญิงเพื่อให้พวกเธอเป็นอิสระจากเงื่อนไขทางสังคมและข้อบังคับต่าง ๆ ทางกฎหมายที่ไม่เป็นธรรมต่อผู้หญิง โดย Comanne ได้ระบุถึงรูปแบบลักษณะของปิตาธิปไตยไว้ว่าเป็นการครอบงำทางอำนาจของผู้ชายที่นำไปสู่การจัดลำดับทางสังคมผ่านบทบาทของแรงงานในระบบเศรษฐกิจทุนนิยมร่วมกับชี้ให้เห็นถึงความสัมพันธ์เชิงอำนาจในสังคมทุนนิยมปิตาธิปไตยที่เกิดขึ้นจากการประกอบสร้างวาทกรรมว่าด้วยความไม่เท่าเทียมทางสังคมให้เป็นบรรทัดฐานทางสังคมที่ส่งผลให้คนส่วนใหญ่มองว่าเป็นเรื่องปกติ ทั้งนี้ Comanne ให้ความเห็นว่ถ้าไม่มีปัญหาทางสังคมเลย วาทกรรมดังกล่าวจะถูกทำให้กลายเป็นประเด็นภายในสังคมไปโดยปริยายผ่านสายตาและ

มุมมองของผู้หญิงที่ถูกกดทับทางสังคม เช่น การตั้งครรภ์ของผู้หญิงที่ถูกมองว่าเป็นของชั่วร้ายจากธรรมชาติ เป็นต้น จากการศึกษาของ Comanne ในเรื่องวิวัฒนาการทางสังคมผ่านการเชื่อมโยงความสัมพันธ์ทางประวัติศาสตร์ในโลกตะวันตกระหว่างทุนนิยมกับปิตาธิปไตย ทำให้ผู้วิจัยค้นพบข้อสรุปที่น่าสนใจจากการศึกษาของ Comanne ว่าประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการทำงานบ้านของผู้หญิงภายในพื้นที่ส่วนตัวนั้นคือศูนย์กลางของการวิเคราะห์ถึงที่มาของปัญหาทั้งหมดในภาพรวม เห็นได้จากความพยายามของระบบเศรษฐกิจทุนนิยมที่จงใจเหยียดระบบที่ก่อกำเนิดมาก่อนหน้านี้แล้วอย่างปิตาธิปไตยให้ผู้ที่ถูกกดทับทางสังคมผ่านการจ้างงานและสวัสดิการต่าง ๆ ที่สะท้อนให้เห็นถึงความไม่ยุติธรรมและการเลือกปฏิบัติทางเพศจนนำไปสู่การตอกย้ำว่าทฤษฎีเรื่องธรรมชาติที่ชี้ให้เห็นว่าผู้หญิงถูกลดทอนบทบาทในพื้นที่การทำงานผ่านความเป็นแม่และชีววิทยาตามเพศกำเนิด ส่งผลให้เกิดปรากฏการณ์ต่าง ๆ ทางสังคมที่นำไปสู่การชี้ให้เห็นถึงข้อเท็จจริงที่ว่าทุนนิยมกับปิตาธิปไตยนั้นเป็นระบบสังคมที่ต่างสนับสนุนและพึ่งพาอาศัยกัน โดยทุนนิยมนั้นเป็นระบบการผลิตที่แทรกแซงความสัมพันธ์ทางสังคมในทุกรูปแบบ ซึ่ง Comanne ได้ยกตัวอย่างประเด็นนี้ผ่านประเด็นเรื่องการเรียกร้องแรงงานผู้หญิงและแรงงานเด็กในราคาถูกเพื่อให้ได้มาซึ่งผลผลิตของสินค้าและ/หรือบริการจำนวนมาก ในขณะที่ปิตาธิปไตยนั้นชี้ให้เห็นว่าอำนาจอิตาธิปไตยระหว่างหญิงกับชายในพื้นที่ของระบบเศรษฐกิจทุนนิยมนั้นถูกขับเคลื่อนด้วยอำนาจและเป้าหมายของระบบเศรษฐกิจทุนนิยมจนนำไปสู่ความสัมพันธ์เชิงอำนาจที่เผยให้เห็นถึงความไม่เท่าเทียมกันระหว่างหญิงกับชายภายในพื้นที่ของการทำงาน เห็นได้จากกรณีที่ผู้หญิงสามารถ “ขาย” ความเป็นแรงงานของตนเองได้โดยไม่ต้องขออนุญาตจากสามีแต่อย่างใดนับตั้งแต่ทศวรรษที่ 1960 เป็นต้นมา ทั้งนี้ คำถามที่น่าสนใจของ Comanne ซึ่งชวนให้ผู้วิจัยอดไม่ได้ที่จะขบคิดและตั้งคำถามร่วมไปกับการค้นหาคำตอบในประเด็นนี้ผ่านการทำงานวิจัยเรื่อง “มหากาพย์การโจรกรรม: เจาะลึกบทบาทของตัวละครหญิงทั้ง 8 ผ่านอำนาจและทุนนิยมปิตาธิปไตยในภาพยนตร์เรื่อง Ocean’s Eight (2018)” ก็คือแม้ระบบเศรษฐกิจทุนนิยมจะเปิดโอกาสให้ผู้หญิงได้แสดงออกทางความสามารถในพื้นที่ของการทำงานจริง ๆ แต่ทำไมระบบดังกล่าวถึงยังคงยึดติดกับขนบจารีตของความเป็นครอบครัวอยู่เนื่อง ๆ และเป็นไปได้หรือไม่ที่ระบบดังกล่าวจะถูกทำลายไปโดยสิ้นเชิงจากการปลดแอกผู้หญิงออกจากข้อจำกัดต่าง ๆ ทางกฎหมายและบรรทัดฐานทางสังคมที่ยังคงเอื้ออำนวยให้ผู้ชายเป็นผู้ควบคุมอำนาจอย่างเบ็ดเสร็จผ่านกระบวนการทำงานในระบบเศรษฐกิจทุนนิยม

Rosemarie Tong (2009) ได้รวบรวมพัฒนาการของสตรีนิยมภายใต้ความหลากหลายทางแนวคิดทฤษฎีจากเหล่านักสตรีนิยมชื่อดังซึ่งได้ทำการศึกษา, วิเคราะห์ และวิพากษ์ประเด็นต่าง ๆ ตามความเชื่อและมุมมองที่แตกต่างกันไปภายใต้ความหลากหลายของแนวคิดทฤษฎีสตรีนิยมร่วมกับการวิเคราะห์วิพากษ์ทฤษฎีเหล่านี้ผ่านมิติการศึกษาจากเหตุการณ์สำคัญทาง

ประวัติศาสตร์ร่วมกับการรวบรวมสถิติที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์เหล่านั้น โดยหนึ่งในแนวคิดทฤษฎีที่ Tong ได้ทำการรวบรวมและเรียบเรียงเนื้อหา ก็คือการศึกษาประเด็นว่าด้วยการกดขี่ของผู้หญิงผ่านทฤษฎีสตรีนิยมแบบมาร์กซิสต์ (Marxist Feminism) และทฤษฎีสตรีนิยมแบบสังคมนิยม (Socialist Feminism) ซึ่ง Tong วิเคราะห์ไว้ว่าความแตกต่างระหว่าง Marxist Feminism กับ Socialist Feminism นั้นคือการวิเคราะห์วาทกรรมประเด็นเรื่องชนชั้น (Class) ที่นักสตรีนิยมจากทั้ง 2 ทฤษฎีนี้ให้ความเห็นแตกต่างกันในเรื่องของการเป็นปฏิปักษ์ต่อผู้หญิงผ่านความแตกต่างระหว่างชนชั้นนายทุนกับชนชั้นแรงงาน ภายใต้รากฐานจาก Marxism ที่เชื่อว่าการทำความเข้าใจแนวคิดเรื่องธรรมชาติของมนุษย์ผ่านความสามารถของมนุษย์ในการผลิตสิ่งต่าง ๆ คือสิ่งที่ทำให้มนุษย์มีความแตกต่างจากสัตว์ชนิดอื่น ๆ เนื่องจากมนุษย์จำเป็นต้องได้รับการตอบสนองความต้องการขั้นพื้นฐานผ่านการทำกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ อีกทั้งมนุษย์สร้างตัวตนผ่านกระบวนการเปลี่ยนแปลงและดิ้นรนธรรมชาติภายใต้การต่อรองอำนาจทางสังคมผ่านมิติของตัวตนทางสังคมอันเป็นสิ่งที่ได้กำหนดจิตสำนึกของมนุษย์ซึ่งต่างสร้างสังคมที่หล่อหลอมพวกเขาขึ้นมา เช่นเดียวกับงานของผู้หญิงที่ไม่มีวันสิ้นสุดลงจนเป็นธรรมชาติที่พวกเขาต้องแบกรับไว้ผ่านการสร้างสรรค์ โดย Tong ชี้ให้เห็นว่าทฤษฎี Marxism ที่อธิบายการกดขี่ของผู้หญิงนั้นได้รับการอธิบายแตกต่างกัน 2 แบบภายใต้โครงสร้างอำนาจทางสังคม 2 ระบบอย่างทุนนิยม (Capitalism) และปิตาธิปไตย (Patriarchy) ซึ่งนักวิชาการสตรีนิยมบางส่วนเชื่อว่าทั้ง 2 ทฤษฎีนี้ต่างทำงานแบบสอดคล้องกันจนนำไปสู่การเสนอคำนิยามทางสังคมที่บูรณาการไว้ด้วยกันว่า Capitalist Patriarchy และ Patriarchal Capitalism ในขณะที่นักวิชาการสตรีนิยมบางส่วนกลับเห็นต่างว่าระบบใดระบบหนึ่งนั้นทำงานอย่างเป็นเอกเทศ รวมถึงส่งผลกระทบต่อการกดขี่ผู้หญิงในโลกของการทำงานมากกว่า จากการเรียบเรียงข้อมูลเรื่อง Marxist and Socialist Feminism ของ Tong นำไปสู่ข้อสรุปที่ว่าโครงสร้างสังคมแบบทุนนิยมและปิตาธิปไตยได้รับการวิเคราะห์ผ่านนักวิชาการสตรีนิยมสาย Marxism และ Socialism ที่ได้ทำการศึกษาและวิเคราะห์วาทกรรมประเด็นต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องผ่านมิติทางประวัติศาสตร์โลกตะวันตก คือองค์ประกอบสำคัญที่ก่อให้เกิดการกดขี่ผู้หญิงผ่านมิติของอำนาจทางชนชั้น, ชาติพันธุ์, ความสัมพันธ์ทางครอบครัว และเพศสภาวะกับเพศวิถีจนนำไปสู่การถือกำเนิดของความอยุติธรรมและความไม่เท่าเทียมทางสังคมในเวลาต่อมา ท่ามกลางความพยายามของนักเคลื่อนไหวทางสังคมและนักสตรีนิยมที่ต้องการต่อรองอำนาจและต่อสู้กับการกดขี่ดังกล่าวเพื่อให้ได้มาซึ่งความยุติธรรมและความเท่าเทียมกันสำหรับทุกคนในสังคม

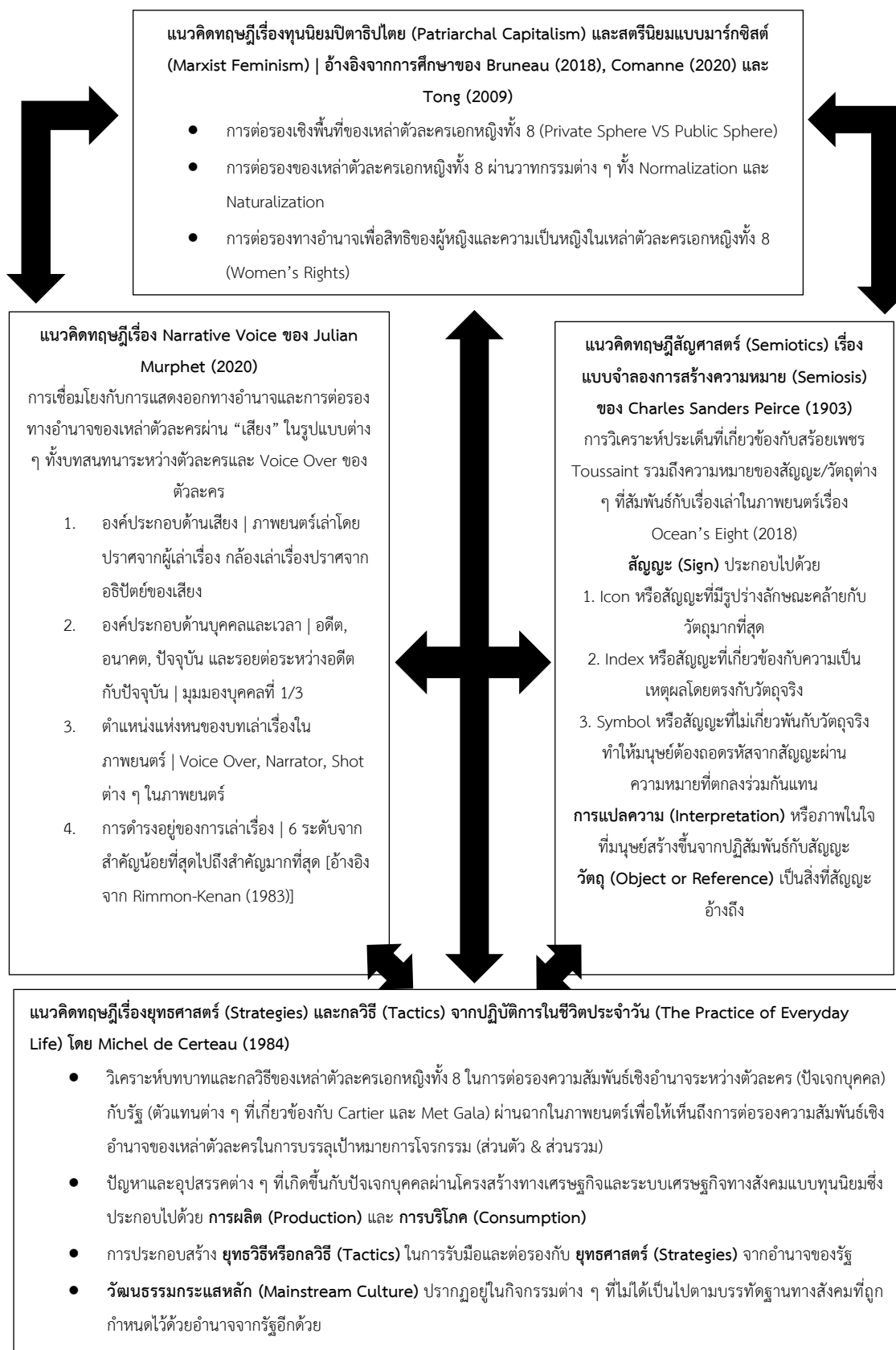
2.5.4 กรอบมโนทัศน์ของแนวทางการศึกษา

จากการทบทวนวรรณกรรมและงานวิจัยทั้งหมดที่เกี่ยวข้องนี้ ทำให้ผู้วิจัยสามารถสรุปกรอบมโนทัศน์ (Conceptual Framework) ของแนวทางการศึกษาในงานวิจัยภายใต้

เครื่องมือหลักที่ใช้ในการวิเคราะห์ประเด็นว่าด้วยบทบาทและเรื่องเล่าของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ในภาพยนตร์เรื่อง *Ocean's Eight* (2018) ผ่านแนวคิดทฤษฎีเรื่อง Narrative Voice ของ Julian Murphet (2020) และแนวคิดทฤษฎีสัญศาสตร์ว่าด้วยแบบจำลองการสร้างความหมาย (Semiosis) ของ Peirce (1903) เพื่อชี้ให้เห็นถึงบทบาททางสังคมและกลวิธีของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ในภาพยนตร์เรื่อง *Ocean's Eight* (2018) ที่เผยให้เห็นถึงรูปแบบและวิธีการต่อรองความสัมพันธ์เชิงอำนาจทางสังคมผ่านเรื่องราวและชั้นเชิงของการดำเนินปฏิบัติการตามแผนการโจรกรรมร่วมกับกลวิธีการต่อรองความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่างเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ในภาพยนตร์เรื่อง *Ocean's Eight* (2018) ภายใต้การกดทับทางสังคมที่เกิดขึ้นจากระบบและโครงสร้างทางสังคมแบบทุนนิยม ปิตาธิปไตยที่ปรากฏให้เห็นผ่านแนวคิดทฤษฎีเรื่องยุทธศาสตร์ (Strategies) และกลวิธี (Tactics) จากปฏิบัติการในชีวิตประจำวัน (The Practice of Everyday Life) ของ De Certeau (1984) ตามรายละเอียดดังต่อไปนี้ โดยผู้วิจัยจะกล่าวถึงระเบียบวิธีการวิจัยในการศึกษาในบทต่อไป

ตารางที่ 2.1

ตารางแสดงกรอบมโนทัศน์ของแนวทางการศึกษาในงานวิจัย

บทที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัยในการศึกษา

ในบทนี้ ผู้วิจัยจะขอกล่าวถึงระเบียบวิธีวิจัยในการศึกษาที่ผู้วิจัยเลือกใช้สำหรับการวิเคราะห์งานวิจัยเรื่อง “มหากาพย์การโจรกรรม: เจาะลึกบทบาทของตัวละครหญิงทั้ง 8 ผ่านอำนาจและทุนนิยมปิตาธิปไตยในภาพยนตร์เรื่อง Ocean’s Eight (2018)”

ดังที่ผู้วิจัยได้กล่าวไว้ในบทนำเกี่ยวกับเหตุผลในการศึกษาภาพยนตร์เรื่อง Ocean’s Eight (2018) นั้น ผู้วิจัยเห็นว่าภาพยนตร์เรื่องนี้ได้เผยให้เห็นถึงชั้นเชิงของการนำเสนอเรื่องเล่าภายใต้ประเด็นต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับชีวิตและการทำงานของปัจเจกบุคคลผ่านการอาศัยความพยายามของพวกเธอในการบรรลุเป้าหมายสำคัญของชีวิตซึ่งได้รับการสะท้อนผ่านมุมมอง, ตัวตน และประสบการณ์ของความเป็นหญิงที่ตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ได้รับการกดทับทางสังคมในมิติที่หลากหลายและแตกต่างกันตามลักษณะเฉพาะของเหล่าตัวละครเอกซึ่งเกี่ยวข้องกับแผนการโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint และเครื่องประดับชิ้นอื่น ๆ จากงาน Met Gala ภายใต้การดำเนินเรื่องราวสไตล์ภาพยนตร์จารกรรมที่แม้จะเน้นการลำดับและตัดต่อภาพอย่างกระชับฉับไวเป็นหลัก ทว่าเรื่องราวและบทบาทของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ในภาพยนตร์เรื่องนี้ยังเผยให้เห็นถึงความพยายามของเหล่าตัวละครทั้ง 8 ในการหาทางรับมือกับปัญหาที่เกิดขึ้นระหว่างการทำงานควบคู่ไปกับการต่อรองความสัมพันธ์เชิงอำนาจทางสังคมที่ปรากฏในมิติของชนชั้น, สังคม และเศรษฐกิจผ่านโครงสร้างสังคมทุนนิยมและระบอบสังคมปิตาธิปไตยเพื่อให้ได้มาซึ่งผลประโยชน์ตอบแทน, อิสรภาพ และการเติมเต็มคุณภาพชีวิตที่ดีของปัจเจกบุคคลผ่านการนำเสนอสัญญาณว่าด้วยความสัมพันธ์เชิงอำนาจทางชนชั้น, เศรษฐกิจ เพศสถานะ และเพศวิถีที่เต็มไปด้วยความซับซ้อนภายใต้ความหมายที่ซ่อนอยู่ในสัญญาณต่าง ๆ ในภาพยนตร์อย่างมีนัยยะสำคัญ

การนำเสนอภาพตัวแทนและบทบาททางสังคมของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ได้เผยให้เห็นถึงการกดทับทางสังคมที่ปรากฏอยู่ในมิติความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่างนายจ้างกับลูกจ้างในทีมโจรกรรมและความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่างตัวละครที่อยู่ในชนชั้นกรรมาชีพ (Proletariat) กับตัวละครที่อยู่ในชนชั้นนายทุน (Bourgeoisie) ผ่านความเหลื่อมล้ำ การตีตรา และการเหมารวมทางเพศกับชนชั้นอยู่เนื่อง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับการสะท้อนภาพการทำงานของผู้หญิงและภาพตัวแทนของความเป็นหญิงในโลกทุนนิยมซึ่งถูกขับเคลื่อนด้วยเงินตราและมูลค่าของสินค้าจนก่อให้เกิดกระบวนการทำงานเพื่อตอบสนองหลักการของความเป็นมนุษย์ (Praxis) ภายใต้รูปแบบของการใช้แรงงาน (Labor) เพื่อแลกกับค่าตอบแทนจากการทำงานจนนำไปสู่ความแปลกแยกทางสังคม (Alienation) ซึ่งเกิดจากการต่อรองความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่างเหล่าตัวละครบนฐานเพศสถานะ

และการเมืองเรื่องร่างกายที่สะท้อนผ่านเครื่องแต่งกาย, การสวมรอยเป็นบุคคลอื่น และความแตกต่างของปัจเจกบุคคลที่ต้องแสดงออกผ่านตัวตนและบทบาททางสังคมตามที่ได้รับมอบหมายผ่านภารกิจ โครงการท่ามกลางความหลากหลายของปัจจัยต่าง ๆ ที่ส่งผลให้ตัวละครต้องรับมือกับสถานการณ์ปัญหาที่แตกต่างกันออกไปตามทักษะและความสามารถเฉพาะตนอย่างไม่มีทางหลีกเลี่ยง

ทั้งนี้ การศึกษาเรื่อง “มหากาพย์การโจรกรรม: เจาะลึกบทบาทของตัวละครหญิงทั้ง 8 ผ่านอำนาจและทุนนิยมปิตาธิปไตยในภาพยนตร์เรื่อง Ocean’s Eight (2018)” นั้น ผู้วิจัยได้กำหนดวัตถุประสงค์ในการวิจัยทั้งหมด 2 ข้อ ได้แก่ การศึกษาเรื่องเล่าและบทบาททางสังคมของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ที่ปรากฏในภาพยนตร์เรื่อง Ocean’s Eight (2018) จากรูปแบบร่วมกับวิธีการต่อรองความสัมพันธ์เชิงอำนาจทางสังคมของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ที่ได้รับการนำเสนอผ่านเรื่องราวและชั้นเชิงของการดำเนินตามแผนการโจรกรรมในภาพยนตร์เรื่องนี้ และการศึกษารูปแบบรวมถึงวิธีการต่อรองความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่างเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ในภาพยนตร์เรื่องนี้ ผ่านการกดทับทางสังคมภายใต้โครงสร้างของระบบสังคมทุนนิยมปิตาธิปไตย ภายใต้ขอบเขตของการวิจัยที่ผู้วิจัยเลือกใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ผ่านการวิเคราะห์เรื่องเล่าที่เกี่ยวข้องกับประเด็นการศึกษาสตรีนิยมแบบมาร์กซิสต์ผ่านภาพตัวแทนและบทบาทของตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ในภาพยนตร์เรื่อง Ocean’s Eight (2018)

ผู้วิจัยได้ทำการเลือกศึกษาร่วมกับคั่นคว่ำจากเอกสาร, หนังสือ, สื่ออิเล็กทรอนิกส์ และบทความวิชาการที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาในประเด็นเรื่องสตรีนิยมแบบมาร์กซิสต์ (Marxist Feminism), ทุนนิยมปิตาธิปไตย (Patriarchal Capitalism), การนำเสนอเรื่องเล่าและภาพตัวแทนของผู้หญิงผ่านอำนาจและความแตกต่างทางเพศสถานะในทฤษฎีภาพยนตร์ รวมถึงการนำเสนอข้อมูลประวัติศาสตร์โดยสังเขปของงาน Met Gala ร่วมกับสร้อยเพชร Toussaint ของแบรนต์ Cartier ซึ่งเป็นเครื่องประดับจากประเทศฝรั่งเศสและหนึ่งในเครื่องมือการเล่าเรื่อง (Plot Device) ของภาพยนตร์ผ่านบทบาทและกลวิธีการโจรกรรมสร้อยเพชรของเหล่าตัวละครเอก

สำหรับรายละเอียดของระเบียบวิธีการวิจัยในการศึกษาเพื่อทำการวิเคราะห์วิพากษ์ประเด็นต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับวัตถุประสงค์ในการศึกษานั้น ผู้วิจัยใช้วิธีดำเนินการรวบรวมข้อมูลและเอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์ตัวบท (Textual Analysis) ที่ปรากฏในภาพยนตร์เรื่อง Ocean’s Eight (2018) โดยใช้วิธีการศึกษาองค์ประกอบของตัวบทที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์บทบาททางสังคมของตัวละครและเรื่องเล่าในภาพยนตร์เรื่องนี้ทั้งหมดจำนวน 3 องค์ประกอบที่เป็นกลุ่มใหญ่ ซึ่งเป็นการวิเคราะห์ผ่านทฤษฎีทางสัญลักษณ์ (Semiotics Analysis) ร่วมกับการวิเคราะห์เรื่องเล่าในภาพยนตร์ (Narrative Analysis in Film) โดยผู้วิจัยเลือกทฤษฎี Narrative Voice ของ Julian Murphet (2020) เป็นเครื่องมือหลักสำหรับการวิเคราะห์เรื่องเล่า, ตัวละคร และความสัมพันธ์

เชิงอำนาจระหว่างตัวละครผ่านมิติทางสังคมว่าด้วยชนชั้น, อาชีพ และการพิชิตเป้าหมายผ่านองค์ประกอบทั้ง 4 เช่นเดียวกับการถอดความหมายของสัญญาณต่าง ๆ ตามโครงสร้างการวิเคราะห์ทางสัญศาสตร์ว่าด้วยแบบจำลองการสร้างความหมายของ Peirce (1903) ที่ผู้วิจัยเลือกประยุกต์ใช้ร่วมกับทฤษฎีสตรีนิยมแบบมาร์กซิสต์และทฤษฎีทุนนิยมปิตาธิปไตยเพื่อชี้ให้เห็นถึงผลกระทบต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นจากบทบาทและความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่างเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ภายใต้โครงสร้างสังคมทุนนิยมปิตาธิปไตยผ่านการถอดความหมายเชิงสัญญาณที่ปรากฏอยู่ในรูปแบบของวัตถุสำคัญอย่างสร้อยเพชร Toussaint และวัตถุสิ่งของชิ้นอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการโจรกรรมเพื่อให้ได้มาซึ่งการบรรลุเป้าหมายของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ภายใต้การวิเคราะห์ผ่าน 2 แนวคิดทฤษฎีสำคัญ ได้แก่ ทฤษฎีสตรีนิยมแบบมาร์กซิสต์ (Marxist Feminism) และแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับทุนนิยมปิตาธิปไตย (Patriarchal Capitalism) ซึ่งนำไปสู่การค้นหาคำตอบอันเป็นผลการศึกษาจากวัตถุประสงค์ของการวิจัยภายใต้การตีความและวิเคราะห์สัญญาณเพื่อวิพากษ์ความหมายต่าง ๆ ที่ซ่อนอยู่ในแต่ละฉากของภาพยนตร์เรื่องนี้

ผู้วิจัยได้คัดเลือกฉากต่าง ๆ จากภาพยนตร์เรื่อง Ocean's Eight (2018) ที่เกี่ยวข้องกับการชิงของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 และการโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint มาวิเคราะห์ภายใต้เกณฑ์การคัดเลือกฉากจากภาพยนตร์ที่ผู้วิจัยได้แบ่งออกเป็น 3 หมวดตามลำดับต่อไปนี้

1. ฉากแนะนำตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 จากภาพยนตร์เรื่อง Ocean's Eight (2018)
2. ฉากที่เกี่ยวข้องกับการทำงานโจรกรรมสร้อยเพชรของตัวละครเอกหญิงทั้ง 8
3. ฉากที่กล่าวถึงความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นหลังการโจรกรรมสร้อยเพชร

3.1 ฉากแนะนำตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 จากภาพยนตร์เรื่อง Ocean's Eight (2018)

3.1.1 วัตถุประสงค์และรายละเอียดของการวิเคราะห์เนื้อหาในหมวดนี้

ผู้วิจัยอ้างอิงจากการปรากฏตัวครั้งแรกของตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ที่ปรากฏตามลำดับของการดำเนินเรื่องเล่าและเหตุการณ์ในภาพยนตร์เรื่อง Ocean's Eight (2018) ซึ่งประกอบไปด้วย Debbie, Lou, Daphne, Rose, Amita, Nine Ball, Constance และ Tammy โดยวัตถุประสงค์ของการวิเคราะห์ฉากดังกล่าวนี้ มีเพื่อชี้ให้เห็นถึงบทบาทของตัวละครที่ถูกนำเสนอผ่านเรื่องเล่าชีวิตและการประกอบอาชีพต่าง ๆ

3.1.1.1 จำนวนฉากที่ผู้วิจัยนำมาวิเคราะห์ในหมวดนี้

สำหรับการวิเคราะห์ฉากในหมวดนี้ มีทั้งหมด 8 ฉาก ประกอบไปด้วย

- (1) ฉากแนะนำตัวละคร Debbie
- (2) ฉากแนะนำตัวละคร Lou
- (3) ฉากแนะนำตัวละคร Daphne
- (4) ฉากแนะนำตัวละคร Rose
- (5) ฉากแนะนำตัวละคร Amita
- (6) ฉากแนะนำตัวละคร Nine Ball
- (7) ฉากแนะนำตัวละคร Constance
- (8) ฉากแนะนำตัวละคร Tammy

3.2 ฉากที่เกี่ยวข้องกับการทำงานโครงการสร้อยเพชรของตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 คน

3.2.1 วัตถุประสงค์และรายละเอียดของการวิเคราะห์เนื้อหาในหมวดนี้

ผู้วิจัยอ้างอิงจากขอบเขตของการดำเนินเรื่องที่เผยให้เห็นถึงความสัมพันธ์เชิงอำนาจผ่านปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวละครซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับรูปแบบและวิธีการทำงานของสมาชิกทีมโครงการตามลำดับการนำเสนอเหตุการณ์ในภาพยนตร์ โดยการนำเสนอเรื่องเล่า, บทบาท และการกระทำของตัวละครที่ปรากฏในแต่ละฉากของภาพยนตร์เรื่องนี้นั้น ผู้วิจัยเห็นว่ารายละเอียดของการทำงานโครงการยังเผยให้เห็นถึงการต่อรองความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่างตัวละครภายใต้มิติของความแตกต่างระหว่างพื้นที่ด้วย

3.2.1.1 จำนวนฉากที่ผู้วิจัยนำมาวิเคราะห์ในหมวดนี้

สำหรับการวิเคราะห์ฉากในหมวดนี้ มีทั้งหมด 41 ฉาก โดยทั้ง 41 ฉากที่ผู้วิจัยได้เลือกนำมาวิเคราะห์นั้น ประกอบไปด้วย

- (1) ฉากคุยงานระหว่าง Debbie กับ Lou ที่หน้าพิพิธภัณฑ
- (2) ฉากที่ Debbie กินข้าวกับ Lou หลังคุยกันเรื่องแผนปล้น
- (3) ฉากที่ Debbie กับ Lou ทำให้ Rose ทำงานกับ Daphne
- (4) ฉากบริฟงานให้สมาชิกในทีมครั้งแรกของ Debbie กับ Lou
- (5) ฉากที่ Tammy พูดคุยกับลูก ๆ
- (6) ฉากที่ Debbie กับ Constance คุยกันในห้องน้ำ
- (7) ฉากที่ Tammy นำเสนออุปกรณ์ต่าง ๆ ให้ Debbie
- (8) ฉากที่ Amita กับ Rose ดำเนินตามแผนขณะอยู่ใน Cartier
- (9) ฉากที่ Rose พยายามต่อรองกับ Daphne เรื่องสร้อยเพชร
- (10) ฉากที่ Amita คุยกับ Constance เรื่องการใช้ Tinder
- (11) ฉากที่ Debbie นำภาพวาดปลอมไปแขวนในพิพิธภัณฑ
- (12) ฉากที่ Nine Ball เข้าไปติดตั้งอุปกรณ์ดักฟังในบริษัท
- (13) ฉากบริฟงานครั้งที่ 2 ของ Debbie กับ Lou
- (14) ฉากที่ Tammy นำเสนอข้อมูลสำคัญให้ Debbie ฟัง
- (15) ฉากที่ Nine Ball เจาะระบบของบริษัทขณะอยู่ในคาเฟ่
- (16) ฉากที่ Tammy แฝงตัวเข้าไปเป็นพนักงานของ Vogue
- (17) ฉากที่เหล่าสมาชิกในทีมคุยเรื่องแผนผังที่นั่งใน Met Gala
- (18) ฉากที่ Debbie กับ Tammy คุยเรื่อง Claude
- (19) ฉากที่ Debbie กับ Lou คุยเรื่อง Claude
- (20) ฉากที่ Debbie เดินสำรวจพื้นที่ภายในพิพิธภัณฑ
- (21) ฉากที่ Tammy ดำเนินการให้ Lou ได้ทำงานให้ Vogue
- (22) ฉากที่ Tammy นำชุดราตรีจาก Vogue มาให้สมาชิกในทีม
- (23) ฉากที่ Daphne นำเสนอนิทรรศการในธีมงาน Met Gala
- (24) ฉากที่ Daphne ได้เห็นสร้อยเพชร Toussaint ครั้งแรก
- (25) ฉากที่ Lou นำข่าวร้ายจาก Rose มาให้สมาชิกในทีมรู้
- (26) ฉากที่ทีมโจรกรรมเริ่มลงมือดำเนินการก่อนงานเลี้ยงเริ่ม
- (27) ฉากที่ Tammy กำลังรอให้แขกเหยื่อทยอยนั่งที่โต๊ะ
- (28) ฉากที่ Debbie กำลังเดินตามหลัง Daphne กับ Claude
- (29) ฉากที่ Lou พยายามปฏิเสธลูกค้าเพื่อเข้างาน Met Gala
- (30) ฉากที่ Constance ลีอกประตูแต่ละบานในห้องน้ำหญิง

- (31) ฉากที่ Daphne รุดเข้าห้องน้ำหลังถูกวางยาในอาหาร
- (32) ฉากที่ Nine Ball ติดต่อกับสมาชิกในทีมเพื่อดำเนินแผน
- (33) ฉากที่ Amita นำสร้อยเพชร Toussaint ไปแยกชิ้นส่วน
- (34) ฉากที่ Nine Ball ติดต่อกับทุกคนในทีมหลังเกิดจลาจล
- (35) ฉากที่ Debbie กับ Nine Ball พยายามช่วย Amita
- (36) ฉากที่ Debbie เดินชน Claude และทำที่เดินหนีไป
- (37) ฉากที่เหล่าสมาชิกในทีมทยอยเดินออกจากการงานเลี้ยง
- (38) ฉากที่ Daphne ค่อยกับ Frazier หลังสร้อยเพชรหายไป
- (39) ฉากที่ Daphne ค่อยกับเหล่าสมาชิกในทีมครั้งแรก
- (40) ฉากที่ Debbie ค่อยกับ Frazier เพื่อขอความช่วยเหลือ
- (41) ฉากที่ Daphne โยนความผิดทุกอย่างให้ Claude

3.3 ฉากที่กล่าวถึงความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นหลังการโจรกรรมสร้อยเพชร

3.3.1 วัตถุประสงค์และรายละเอียดของการวิเคราะห์เนื้อหาในหมวดนี้

ผู้วิจัยได้อ้างอิงจากการนำเสนอเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นหลังฉากการโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint และเครื่องประดับชิ้นอื่น ๆ จากนิทรรศการใน Met Gala เพื่อชี้ให้เห็นถึงความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในเรื่องเล่าและวิธีการทำงานของตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 หลังเหตุการณ์โจรกรรมสร้อยเพชรที่งาน Met Gala ได้จบลงไปแล้ว

3.3.1.1 จำนวนฉากที่ผู้วิจัยนำมาวิเคราะห์ในหมวดนี้

สำหรับการวิเคราะห์ฉากในหมวดดังกล่าว มีทั้งหมด 3 ฉาก โดยทั้ง 3 ฉากที่ผู้วิจัยได้เลือกนำมาวิเคราะห์นั้น ประกอบไปด้วยรายละเอียดดังนี้

- (1) ฉากที่ Debbie, Lou และ Amita เฉลยความจริงทั้งหมด
- (2) ฉากที่เหล่าสมาชิกในทีมโดยสารรถไฟใต้ดิน
- (3) ฉากที่ Debbie กลับไปหา Danny ที่สุสาน

สำหรับขั้นตอนการวิเคราะห์ฉากต่าง ๆ ที่ถูกแบ่งประเภทตามเกณฑ์ในการวิเคราะห์ฉากจากภาพยนตร์เรื่อง Ocean's Eight (2018) นั้น ผู้วิจัยใช้แนวคิดทฤษฎีเรื่อง Narrative Voice ของ Julian Murphet (2020) และแนวคิดทฤษฎีสัญศาสตร์ว่าด้วยแบบจำลองการสร้าง ความหมาย (Semiosis) ของ Peirce (1903) โดยอาศัยการตั้งองค์ประกอบต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับวัตถุ

และการกระทำของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ซึ่งเป็นสิ่งที่มีความสำคัญต่อเรื่องเล่าของเหล่าตัวละครและการดำเนินการโจรกรรมในฉากนั้น ๆ มาเป็นฐานหลักในการวิเคราะห์ ไม่ว่าจะเป็นสรัยเพชร Toussaint อันเปรียบเสมือน Plot Device หรือเครื่องมือการเล่าเรื่องซึ่งเป็นเป้าหมายสำคัญที่เหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ต้องหาวิธีทำทุกอย่างเพื่อบรรลุเป้าหมายตามเรื่องราวที่ดำเนินไปในแต่ละฉากของภาพยนตร์, การสวมบทบาทเป็นบุคคลอื่นของตัวละครเพื่อบรรลุเป้าหมายตามหน้าที่ของเหล่าตัวละครที่ได้รับมอบหมายจาก Debbie, การดำเนินการโจรกรรมโดยอาศัยอุปกรณ์และเครื่องมือที่ช่วยให้การปฏิบัติการลุล่วงไปได้ด้วยดี เป็นต้น

ผู้วิจัยใช้การถอดความหมายของสัญญาณต่าง ๆ ที่ปรากฏอยู่ในภาพยนตร์เรื่อง Ocean's Eight (2018) ตามโครงสร้างการวิเคราะห์ทางสัญศาสตร์ของ Peirce (1903) มาประยุกต์ใช้ร่วมกับแนวคิดทฤษฎีสตรีนิยมมาร์กซิสต์และทฤษฎีทุนนิยมปีตาธิปไตยเพื่อชี้ให้เห็นถึงสิ่งที่เกิดขึ้นรวมถึงผลกระทบต่าง ๆ ที่ตามมาจากบทบาทและความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่างเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ภายใต้บริบททางสังคมและโครงสร้างทางสังคมแบบทุนนิยมปีตาธิปไตย ภายใต้การถอดความหมายเชิงสัญญาณที่ปรากฏอยู่ในรูปแบบของวัตถุสำคัญอย่างสรัยเพชร Toussaint และวัตถุสิ่งของชิ้นอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการโจรกรรมเพื่อการบรรลุเป้าหมายของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 โดยอาศัยแนวคิดทฤษฎีเรื่องยุทธศาสตร์และกลวิธีจากปฏิบัติการในชีวิตประจำวัน (The Practice of Everyday Life) ของ Michel de Certeau (1984) เป็นกรอบในการวิเคราะห์รูปแบบและกลวิธีการต่อรองความสัมพันธ์เชิงอำนาจที่เกิดขึ้นกับเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ในภาพยนตร์เรื่อง Ocean's Eight (2018)

ผู้วิจัยเห็นว่าแนวคิดเรื่องยุทธศาสตร์และกลวิธีจากปฏิบัติการในชีวิตประจำวันของ De Certeau (1984) สอดคล้องกับแนวคิดการนำเสนอความพยายามของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ในการเอาตัวรอดจากการถูกกลืนโดยอำนาจของรัฐ ภายใต้การอาศัยกลวิธีการต่อรองความสัมพันธ์เชิงอำนาจของเหล่าตัวละครเป็นเครื่องมือในการรับมือกับยุทธศาสตร์ต่าง ๆ จากอำนาจของรัฐที่เข้ามาควบคุมปฏิบัติการต่าง ๆ ทางสังคมอย่างมีชั้นเชิง เห็นได้จากการดำเนินปฏิบัติการโจรกรรมสรัยเพชร Toussaint ของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ซึ่งพยายามต่อรองความสัมพันธ์เชิงอำนาจกับระบอบสังคมแบบทุนนิยมปีตาธิปไตยที่ต้องการจัดระเบียบทางสังคมผ่านมิติทางชนชั้น, เพศสถานะ และเศรษฐกิจให้เป็นไปตามบรรทัดฐานทางสังคมอย่างมีนัยยะสำคัญโดยอาศัยรูปแบบและวิธีการต่อรองความสัมพันธ์เชิงอำนาจที่มีหลากหลายระดับตามทักษะและความสามารถของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8

ทั้งนี้ กลวิธีการต่อรองความสัมพันธ์เชิงอำนาจของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ไม่เพียงแต่ช่วยให้พวกเธอสามารถเอาตัวรอดจากยุทธศาสตร์ต่าง ๆ ที่ผู้มีอำนาจตรวจสอบที่ได้รับ

อนุญาตทางกฎหมายให้สามารถดำเนินคดีกับผู้กระทำผิดอย่างพวกเธอเท่านั้น แต่กลวิธีการต่อรองความสัมพันธ์เชิงอำนาจของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ยังเผยให้เห็นถึงปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ จากความเหลื่อมล้ำซึ่งนำไปสู่การกดทับทางสังคมที่พวกเธอต่างเผชิญในชีวิตของแต่ละคนอีกด้วย การหาหนทางต่าง ๆ พาตัวเองออกจากปัญหาการกดทับเหล่านั้นภายใต้การอาศัยวิธีการทำงานตามทักษะเฉพาะทางของตัวละครจึงกลายเป็นกลวิธีสำคัญที่เหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ต้องทำให้สำเร็จเพื่อบรรลุเป้าหมายของการโจรกรรมในครั้งนี้ให้ได้ โดยผู้วิจัยจะขอลำถึงรายละเอียดว่าด้วยบทบาทและเป้าหมายของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 จากภาพยนตร์เรื่องนี้ในบทต่อไป

บทที่ 4

1+6 (+1) = 8: ตัวตน บทบาท และกลวิธีการจัดการอำนาจแห่งความเป็นหญิง

ในบทนี้ ผู้วิจัยจะกล่าวถึงการนำเสนอความเป็นมาและบทบาทของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ร่วมกับเนื้อหาโดยสังเขปในภาพยนตร์เรื่อง Ocean's Eight (2018) ตามรายละเอียดดังต่อไปนี้

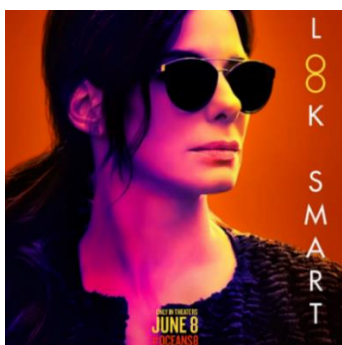
จากการนำเสนอประวัติศาสตร์ว่าด้วยบทบาทและการปรากฏตัวของผู้หญิงในโลกภาพยนตร์ฮอลลีวูดโดยสังเขปในบทที่ 2 ซึ่งเผยให้เห็นถึงความขัดแย้งที่เกิดขึ้นจากการต่อรองความสัมพันธ์เชิงอำนาจในอุตสาหกรรมภาพยนตร์ฮอลลีวูดภายใต้บทบาทและอัตลักษณ์ของปัจเจกบุคคลที่ดำรงอยู่ด้วยการทำงานตามระบบโลกทุนนิยมปิตาธิปไตยนั้น ได้ก่อให้เกิดแรงเสียดทานที่นำมาสู่ความพยายามในการประกอบสร้างเรื่องราวรวมถึงตัวละครในรูปแบบใหม่เพื่อทำลายภาพเหมารวมร่วมกับมายาคติชุดเดิมที่ส่งผลต่อการสร้างวาทกรรมอำนาจทางเพศสถานะและเพศวิถีซึ่งถูกนำเสนอและถ่ายทอดเรื่องราวซึ่งสัมพันธ์กับมิติทางปัจเจกบุคคลและมิติทางสังคมของตัวละครต่าง ๆ ในภาพยนตร์เรื่องนั้น ๆ เช่นเดียวกับเรื่องราวของเหล่าตัวละครเอกในภาพยนตร์เรื่อง Ocean's Eight (2018) ที่ผู้วิจัยได้นำมาวิเคราะห์ด้วยทฤษฎีอำนาจและบทบาทที่ปรากฏในภาพยนตร์ผ่านทักษะสำคัญและเป้าหมายของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ในภาพยนตร์เรื่องนี้ โดยเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ในภาพยนตร์เรื่อง Ocean's Eight (2018) นั้น ประกอบไปด้วย

1. Deborah 'Debbie' Ocean
2. Lou Miller
3. Rose Weil
4. Amita
5. Nine Ball/Leslie
6. Constance
7. Tammy
8. Daphne Kluger

4.1 Deborah ‘Debbie’ Ocean

ภาพที่ 4.1

Deborah ‘Debbie’ Ocean (รับบทโดย Sandra Bullock)

สืบค้นเมื่อ 15 สิงหาคม 2564

(<https://stuckinreversemode.tumblr.com/post/174290967922/leave-it-to-the-pros>)

Deborah ‘Debbie’ Ocean เป็นตัวละครเอกหญิงในภาพยนตร์ไตรภาคชุด Ocean’s ที่ได้รับการต่อยอดเรื่องราวในภาพยนตร์เรื่องใหม่ รวมถึงบทบาทสำคัญของตัวละครนี้ผ่านเรื่องเล่าการผจญภัยว่าด้วยการโจรกรรมครั้งใหม่ภายใต้การกำกับภาพยนตร์โดย Gary Ross จากเค้าโครงเรื่องของภาพยนตร์ไตรภาคชุดเดียวกันที่สร้างสรรค์และพัฒนาโดย Steven Soderbergh ตั้งแต่ปี 2001 เป็นต้นมา

Debbie เป็นน้องสาวเพียงคนเดียวของ **Daniel ‘Danny’ Ocean** (รับบทโดย George Clooney) ตัวละครเอกจากภาพยนตร์ไตรภาคชุด Ocean’s ซึ่งเรื่องราวในภาพยนตร์เรื่อง Ocean’s Eight (2018) นั้นให้รายละเอียดแก่ผู้ชมว่าเขาเสียชีวิตไปแล้ว ถึงแม้จะไม่ได้เปิดเผยถึงสาเหตุการเสียชีวิตของเขาเลยก็ตาม

จากเรื่องราวทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับตัวละครในภาพยนตร์เรื่องนี้ ทำให้ผู้วิจัยค้นพบว่า Debbie ไม่ได้มีความแตกต่างไปจากพี่ชายของเธอมากนัก เธอเป็นนักต้มตุ๋นหญิงสัญชาติอเมริกัน อายุประมาณ 40 ปี มีความมุ่งมั่น, จริงจัง และแน่วแน่ แม้บางครั้งเธอจะชอบเอาแต่ใจและไม่ได้มีความรอบคอบเสมอไปก็ตาม เห็นได้จากการที่ Debbie ตกเป็นแพะรับบาปในคดีขโมยผลงานศิลปะซึ่งละเมิดลิขสิทธิ์และทรัพย์สินทางปัญญาโดยมี Claude Becker (รับบทโดย Richard Armitage) พ่อค้ารับซื้อผลงานศิลปะและอดีตคนรักของเธอเป็นผู้อยู่เบื้องหลังแผนการดังกล่าวจนนำไปสู่การคิดริเริ่มวางแผนโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint จากงาน Met Gala ซึ่งเป็นสร้อยเพชรของร้านออกแบบอัญมณีและนาฬิกาชื่อดังอย่าง Cartier ภายใต้ความช่วยเหลือจากเพื่อนในกลุ่มทีมโจรกรรม

ที่ Debbie รู้จักมาก่อนอย่าง Lou Miller, Amita และ Tammy จนทำให้การดำเนินแผนการโครงการสร้อยเพชร Toussaint ที่มาพร้อมกับการแก้แค้น Claude ไปด้วยนั้นประสบความสำเร็จในที่สุดหลังจากที่เธอต้องติดคุกจากคดีดังกล่าวเป็นเวลายาวนานถึง 5 ปี 8 เดือน และ 12 วัน

ภาพที่ 4.2

Claude Becker (รับบทโดย Richard Armitage) หลอกให้ Debbie (รับบทโดย Sandra Bullock) เซ็นเอกสาร

สืบค้นเมื่อ 15 สิงหาคม 2564,

(http://richardarmitagecentral.co.uk/racwordpress/wp-content/uploads/2019/01/O84_Border1.jpg)

จากการวิเคราะห์ตัวละครผ่านบทบาทและความสัมพันธ์เชิงอำนาจของ Debbie ที่มีผลต่อเรื่องราวทั้งหมดรวมถึงเหล่าตัวละครเอกหญิงคนอื่น ๆ ในทีมโครงการภายใต้การวางแผนของ Debbie โดยสังเขป ทำให้ผู้วิจัยพบข้อสังเกตที่ปรากฏอยู่ในบทบาทของ Debbie ในภาพยนตร์เรื่องนี้ภายใต้เป้าหมายและแรงจูงใจของตัวละครผ่านมิติของความสัมพันธ์เชิงอำนาจได้ ดังนี้

4.1.1 บทบาทและทักษะสำคัญของตัวละคร

Debbie เป็นคนริเริ่มการวางแผนการโครงการสร้อยเพชร Toussaint ตั้งแต่เธอถูกดำเนินคดีอยู่ในเรือนจำจนกระทั่งเธอได้รับการปล่อยตัวภายใต้สัญญาของการทัณฑ์บนซึ่งระบุไว้ว่าห้ามก่อคดีอาชญากรรมใด ๆ อีก ภายใต้ประสบการณ์การทำงานโครงการอันโหดโชนที่มาพร้อมกับความฉลาดปราดเปรื่องและเล่ห์เหลี่ยมอันแพรวพราวที่ไม่ต่างจาก Danny ผู้เป็นพี่ชายสักเท่าไรนัก บุคลิกภาพดังกล่าวจึงส่งผลให้ Debbie ดำรงอยู่ในสถานะเป็นผู้นำทีมโครงการในครั้งนี้ไปโดยปริยาย

จากเรื่องราวทั้งหมดที่ปรากฏในภาพยนตร์เรื่องนี้ เผยให้เห็นว่า Debbie ใช้ทักษะในการวางแผนและดำเนินการตามแผนการต่าง ๆ อย่างชาญฉลาดโดยอาศัยการเบี่ยงเบนความสนใจของคนรอบข้างเพื่อให้ได้มาซึ่งเป้าหมายที่เธอต้องการ เห็นได้จากการดำเนินเรื่องเล่าในฉากแรก หลังเปิดชื่อเรื่องภาพยนตร์ที่ Debbie เข้าไปขโมยของจากห้างสรรพสินค้า Bergdorf Goodman เพื่อเริ่มต้นชีวิตใหม่หลังออกจากเรือนจำซึ่งขัดแย้งกับคำรับรองของเธอหลังได้รับการทำทัณฑ์บนแล้วว่าเธอจะไม่ก่อคดีลักทรัพย์รวมถึงอาชญากรรมในรูปแบบใด ๆ ขึ้นมาอีก

นอกจากนั้นแล้ว Debbie ยังมีทักษะในการดัดแปลงภาพของสมาชิกแต่ละคนในทีมโจรกรรมออกมาใช้ในการดำเนินการตามแผนการโจรกรรมของเธอได้อย่างเต็มประสิทธิภาพอีกด้วย เช่นเดียวกับการสวมรอยเป็นบุคคลนิรนามเพื่อแฝงตัวเข้าไปโจรกรรมและดำเนินแผนการได้อย่างแนบเนียน เห็นได้จากฉากดำเนินการโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint จากลำคอของ Daphne Kluger ที่งาน Met Gala ซึ่ง Debbie ได้สวมรอยเป็นบุคลากรจากสายการบินชื่อดังอย่าง Lufthansa ที่พูดจาภาษาอังกฤษสำเนียงเยอรมันเพื่อเบี่ยงเบนความสนใจเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยรวมถึงเปิดทางให้ Lou สามารถดำเนินแผนการโจรกรรมขั้นสุดท้ายด้วยการลงมือปฏิบัติการโจรกรรมลับสุดยอดในนิทรรศการของ The Met จนกระทั่งแผนการดังกล่าวสำเร็จในที่สุด

ภาพที่ 4.3

Debbie (รับบทโดย Sandra Bullock) เบี่ยงเบนความสนใจจากพนักงานโดยอ้างว่าเธอไม่มีใบเสร็จสำหรับการคืนสินค้าที่ไม่ได้แกะห่อบรรจุพลาสติก

สืบค้นเมื่อ 15 สิงหาคม 2564,

(<http://onthesetofnewyork.com/oceans8.html>)

ภาพที่ 4.4

Debbie (รับบทโดย Sandra Bullock) ขณะนั่งประชุมร่วมกับเหล่าสมาชิกในทีมโจรกรรมทั้ง 6 ภายในเซฟเฮาส์ของเธอ

สืบค้นเมื่อ 15 สิงหาคม 2564,

(<https://www.anothergaze.com/oceans-8-anna-delvey-love-woman-wants-world/>)

ภาพที่ 4.5

Debbie (รับบทโดย Sandra Bullock) ขณะแฝงตัวเข้ามาใน Met Gala ด้วยรูปลักษณ์ที่ไม่มีใครจำเธอได้

สืบค้นเมื่อ 15 สิงหาคม 2564,

(<https://ew.com/movies/2018/04/12/oceans-8-new-trailer/>)

4.1.1.1 เป้าหมาย

เป้าหมายและแรงจูงใจของ Debbie ในการดำเนินแผนการโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint รวมถึงเครื่องประดับเลอค่าชิ้นอื่น ๆ ที่จัดแสดงภายในนิทรรศการของพิพิธภัณฑ์ The Met ตามธีมงาน Met Gala เผยให้เห็นว่าแรงขับเคลื่อนของ Debbie ในการดำเนินแผนการโจรกรรมครั้งนี้ เกี่ยวข้องกับบทบาทและความสัมพันธ์เชิงอำนาจที่เธอมีต่อผู้ชายถึง 2 คน โดยคนแรกนั้นก็คือ Danny Ocean พี่ชายสายเลือดเดียวกันของ Debbie ซึ่งหลายคนเชื่อว่าเขาเสียชีวิตไปแล้วในปี 2018 และเป็นเหตุการณ์เดียวกับเรื่องราวในปัจจุบัน

แม้เนื้อเรื่องที่ปรากฏในภาพยนตร์เรื่อง Ocean's Eight (2018) จะเผยให้เห็นว่า Danny Ocean เสียชีวิตในปี ค.ศ. 2018 ก็ตาม ถึงกระนั้น เรื่องเล่าในภาพยนตร์เรื่องนี้ก็ไม่ได้ปรากฏหลักฐานใด ๆ ที่สามารถชี้ชัดต่อผู้ชมได้อย่างสนิทใจว่าเขาเสียชีวิตจริงนอกจากป้ายหลุมศพภายในบริเวณสุสาน แม้กระทั่งคำพูดลอย ๆ ของ Debbie รวมถึงบทสนทนาของเธอมิมีต่อตัวละครสำคัญจากภาพยนตร์ไตรภาคอย่าง Rueben Tishkoff (รับบทโดย Elliot Gould) หลังเธอได้รับการปล่อยตัวจากเรือนจำและแวะมาเยี่ยมป้ายหลุมศพของพี่ชายที่สุสานซึ่งเหมือนจะบอกเป็นนัย ๆ ได้ว่า Danny Ocean อาจยังมีชีวิตอยู่ที่ใดที่หนึ่ง รวมถึงคอยรับฟังปัญหาที่เกิดขึ้นในชีวิตของ Debbie เป็นระยะ ๆ ผ่านคนใกล้ชิดตัวของเธอเอง ภายใต้การอ้างอิงคำพูดของ Rueben ที่กล่าวว่า Danny ไม่ค่อยเห็นด้วยกับการดำเนินแผนการโจรกรรมครั้งนี้ของ Debbie สักเท่าไรนัก แม้อีกด้านหนึ่งของคำกล่าวนั้นจะเผยให้เห็นถึงความสนิทสนมของพี่ชายที่มีต่อน้องสาวผ่านการชื่นชมยกย่องในความเฉลียวฉลาดและความสามารถของอีกฝ่ายอยู่ไม่ใช่น้อยเลยก็ตาม เช่นเดียวกับบทสนทาระหว่าง Debbie กับ Constance หนึ่งในตัวละครเอกของภาพยนตร์เรื่องนี้ซึ่งเผยให้เห็นว่าอีกฝ่ายเองก็นึกสงสัยเกี่ยวกับการเสียชีวิตของ Danny อยู่ไม่ใช่น้อย ท่ามกลางวีรกรรมต่าง ๆ ที่พ่อและพี่ชายของ Debbie เคยก่อไว้ ก่อนที่ฉากจบของภาพยนตร์จะเผยให้เห็นว่า Debbie เดินทางกลับมาที่สุสานแห่งนี้อีกครั้งในชุดทักซิโดแบบเดียวกับที่ Danny เคยสวมใส่ในภาพยนตร์เรื่อง Ocean's Eleven (2001) เพื่อร่วมฉลองความสำเร็จของเธอและเพื่อนร่วมทีมรวมถึงสุดดีพี่ชายผู้ล่วงลับผ่านมาร์ตินี่ในแก้วที่เธอซังและจิบเองขณะนั่งมองป้ายหลุมศพของพี่ชายไปด้วย

ภาพที่ 4.6

Debbie (รับบทโดย Sandra Bullock) ในฉากสุดท้ายของภาพยนตร์ซึ่งเผยให้เห็นถึงเครื่องแต่งกายที่คล้ายคลึงกับฉากจบของภาพยนตร์เรื่อง *Ocean's Eleven* (2001)

สืบค้นเมื่อ 16 สิงหาคม 2564,

(<https://screencrush.com/oceans-8-teaser-trailer/>)

จากการวิเคราะห์เป้าหมายของ Debbie ผ่านบทบาทในการเป็นผู้นำทีมโจรกรรมซึ่งมาพร้อมกับความสามารถเก่งกาจอันเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว ทำให้ผู้วิจัยค้นพบว่าบทบาทของ Danny ในฐานะพี่ชายตามสายเลือดเพียงคนเดียวของ Debbie รวมถึงผู้นำทีมโจรกรรมที่ปรากฏในภาพยนตร์ไตรภาคได้ส่งผลกระทบต่อบทบาทและความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่าง Danny กับ Debbie ในภาพยนตร์เรื่อง *Ocean's Eight* (2018) อยู่ไม่น้อย โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับการสืบทอดอำนาจทางเพศสถานะผ่านพันธกรรมและความเป็นครอบครัว เห็นได้จากความพยายามของ Debbie ในการพิสูจน์ตนเองว่าเธอยังคงเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัว Ocean เฉกเช่น Danny ผู้เป็นพี่ชายภายใต้ความเป็นสายเลือดที่มาพร้อมกับความสามารถในการวางแผนและลงมือดำเนินการโจรกรรมระดับเทพไม่ต่างจากผู้เป็นพ่อและพี่ชายเลยสักนิด แม้ Debbie จะเป็นผู้หญิงก็ตาม ซึ่งแนวคิดดังกล่าวได้สะท้อนให้เห็นว่าการพิสูจน์ตนเองของ Debbie ได้นำพาเธอกลับไปสู่ความยิ่งใหญ่หลังประสบความสำเร็จในการดำเนินตามแผนการโจรกรรมอย่างสมบูรณ์แบบทั้งในแง่ของผู้ว่าจ้างและลงมือทำเอง

อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยเห็นว่าการวิเคราะห์เป้าหมายของ Debbie ผ่านอิทธิพลและบทบาทสำคัญของ Danny ยังชี้ให้เห็นถึงผลลัพธ์ของการแบ่งขั้วตรงข้ามผ่านอำนาจทางเพศสถานะของตัวละครที่ปรากฏในความสัมพันธ์ระหว่าง Debbie กับ Claude Becker ผู้ชายคนที่ 2 ซึ่งมีอิทธิพลสำคัญต่อการสร้างแรงจูงใจของ Debbie ในการบรรลุเป้าหมายที่เธอมีต่อการแก้แค้นอดีต

ชายคนรักผ่านการดำเนินแผนการโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint และเครื่องประดับชิ้นอื่น ๆ ที่ทางพิพิธภัณฑ์ได้นำมาจัดแสดงภายในงานนิทรรศการราชวงศ์ยุโรป (The Scepter and the Orbs) ตามธีมงานของ Met Gala อีกด้วย โดยความสัมพันธ์ระหว่าง Debbie กับ Claude ที่ปรากฏในภาพยนตร์เรื่อง Ocean's Eight (2018) เผยให้เห็นว่าตลอดเวลาที่ผ่านมา 5 ปีนั้น ความสัมพันธ์ระหว่างทั้งคู่ที่ครั้งหนึ่งเคยอยู่ในสถานะของคนรักก่อนแปรเปลี่ยนเป็นศัตรูคู่อริเพราะการหักหลังได้ส่งผลต่อความพยายามของ Debbie ในการดำเนินแผนตามเป้าหมายและแรงจูงใจของเธอเพื่อช่วงชิงพื้นที่การทำงานในบทบาทของการเป็นนักต้มตุ๋นผู้เชี่ยวชาญด้านการโจรกรรมกลับมาจาก Claude ผ่านวิธีการวางแผนซ้อนแผนในการดำเนินปฏิบัติการโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint เพื่อโค่นล้มอำนาจของความเป็นชายและบทบาทของการเป็นนักต้มตุ๋นจาก Claude จนทำให้ Claude ต้องยอมศิโรราบในที่สุดด้วยรูปแบบและวิธีการแบบเดียวกับที่เขาเคยทำกับเธอไว้เมื่อ 5 ปีก่อน

ขณะเดียวกัน มิติทางความสัมพันธ์ระหว่าง Debbie กับ Claude ที่ปรากฏในเนื้อเรื่องของภาพยนตร์ชี้ให้เห็นว่า Claude มอง Debbie ในฐานะของภัยคุกคามในบริเวณพื้นที่การทำงานของเขาอยู่ไม่น้อย ทำให้ผู้วิจัยค้นพบว่าข้อสังเกตดังกล่าวขัดแย้งกับการรักษาความสัมพันธ์อันคู่รักของ Debbie ที่มีต่อ Claude ในฐานะเพื่อนร่วมงานด้วยเช่นกัน เห็นได้จากการที่ Claude หลอกให้ Debbie เซ็นเอกสารสัญญาซื้อขายภาพวาดปลอมเพื่อให้ Debbie ได้รับส่วนแบ่งในฐานะผู้ขายจนกลายเป็นปวงที่ผูกมัดให้ Debbie ถูกดำเนินคดีทางกฎหมายหลัง Claude อ้างว่าเขาถูก Debbie หลอก ทั้งที่ Claude หลอกให้ Debbie เข้ามาร่วมงานนี้ตั้งแต่แรก

เหตุการณ์ดังกล่าวที่ปรากฏในภาพยนตร์เรื่องนี้ ทำให้ผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตอีกประการหนึ่งซึ่งเกี่ยวกับการทำงานในระบบทุนนิยมปิตาธิปไตยผ่านเรื่องเล่าในฉากนี้ว่าการดำรงสถานะของการเป็นผู้นำเพื่อให้ได้มาซึ่งการเป็นที่ยอมรับในพื้นที่การทำงานซึ่งถูกมองว่าเป็นพื้นที่สาธารณะ (Public) ในมิติของโลกทุนนิยมปิตาธิปไตยอาจเป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลให้ Claude ตัดสินใจขับไล่ Debbie ออกจากพื้นที่นี้ไปหลัง Claude เห็นว่า Debbie เป็นภัยคุกคามสำหรับการทำงานงานของเขา เช่นเดียวกับการดำรงความสัมพันธ์ส่วนตัวของ Claude ที่มีต่อผู้หญิงคนอื่นซึ่งอยู่นอกเขตพื้นที่ดังกล่าวเช่นความสัมพันธ์ระหว่าง Claude กับ Daphne Kluger โดยผู้วิจัยจะนำเสนอบทวิเคราะห์ประเด็นดังกล่าวเพิ่มเติมในหัวข้อของตัวละคร Daphne ต่อไป

ทั้งนี้ จากการวิเคราะห์บทบาทและทักษะสำคัญผ่านเป้าหมายและแรงจูงใจของตัวละครเอกของเรื่องอย่าง Debbie Ocean โดยสังเขป ทำให้ผู้วิจัยได้ข้อสรุปในเบื้องต้นได้ว่าบทบาทและทักษะสำคัญของ Debbie ที่ทำให้เธอสามารถพิชิตเป้าหมายการโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint รวมถึงเครื่องเพชรชิ้นอื่น ๆ จากนิทรรศการภายใน Met Gala นั้น คือทักษะของความเป็นผู้นำที่มาพร้อมกับการวางแผนอย่างชาญฉลาดและการดำเนินตามแผนการอย่างแนบแน่นซึ่ง

ส่งผลให้แผนการโจรกรรมของเธอสำเร็จในที่สุด ภายใต้การดำเนินบทบาทและอิทธิพลทางเพศสถานะของปัจเจกบุคคลซึ่งเกี่ยวข้องกับการต่อรองความสัมพันธ์เชิงอำนาจทางเพศสถานะผ่านพื้นที่และมิติการทำงานในระบบทุนนิยมปีตาธิปไตยโดยตรงจากผู้ชายทั้ง 2 คนอย่าง Danny Ocean (พี่ชาย) และ Claude Becker (อดีตคนรัก) ซึ่งทั้ง Danny และ Claude ต่างก็กลายเป็นแรงบันดาลใจและแรงจูงใจของ Debbie ในการพิชิตเป้าหมายการดำเนินการโจรกรรมเพื่อพิสูจน์ตนเองว่าเธอเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวผู้คร่ำหวอดในวงการโจรกรรมด้วยการสืบทอดอำนาจต่อจากพ่อและพี่ชายผ่านการรวมทีมเพื่อดำเนินการโจรกรรมควบคู่ไปกับการแก้แค้นอดีตคนรักที่ทรยศด้วยการซ่อนแผนตามแบบเดียวกับที่ Claude เคยจําจนทำให้ Claude ถูกดำเนินคดีตามกฎหมายแบบไม่รู้ตัวในที่สุด รวมถึงช่วยให้สมาชิกคนอื่น ๆ ในทีมโจรกรรมของ Debbie ได้มีชีวิตที่ดีขึ้นอีกด้วย

4.2 Lou Miller

ภาพที่ 4.7

Lou Miller (รับบทโดย Cate Blanchett)

สืบค้นเมื่อ 16 สิงหาคม 2564,

(<https://stuckinreversemode.tumblr.com/post/174290967922/leave-it-to-the-pros>)

Lou Miller เป็นหนึ่งในตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ที่เป็นทั้งเพื่อนสนิท, ที่ปรึกษา และมือขวาคนสำคัญของ Debbie Ocean แม้บุคลิกลักษณะโดยรวมของตัวละครนั้นแทบจะถอดแบบมาจาก Rusty Ryan (รับบทโดย Brad Pitt) หนึ่งในตัวละครเอกชายของภาพยนตร์ไตรภาคชุด Ocean's อย่างชัดเจนตามการศึกษาของ Day (2019) ถึงกระนั้น Lou ถือได้ว่าเป็นตัวละครที่มี

บทบาทสำคัญต่อการดำเนินแผนการโครงการของ Debbie และเหล่าสมาชิกคนอื่น ๆ ในทีมโครงการเป็นอย่างมากจากการดำเนินบทบาทและหน้าที่ของการเป็นหุ้นส่วนของผู้ว่าจ้างร่วมกับ Debbie

จากเรื่องราวทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับตัวละครในภาพยนตร์เรื่องนี้ ทำให้ผู้วิจัยค้นพบว่า Lou Miller เป็นนักต้มตุ๋นหญิงสัญชาติอเมริกัน-ออสเตรเลียวัยไล่เลี่ยกับ Debbie ที่ครั้งหนึ่งเธอเคยไฝฝ้นอยากเป็นศัลยแพทย์ แต่ไม่สามารถเติมเต็มความฝันของตนเองจนเป็นเหตุที่ทำให้ Lou ร่วมลงเรือลำเดียวกับ Debbie ในเวลาต่อมา บุคลิกลักษณะและนิสัยส่วนตัวของ Lou นั้นเป็นคนขี้เล่น, ทะเล้น และมีความทะมัดทะแมงตามอัตลักษณ์ของความเป็นชายอย่างชัดเจน ภายใต้อาภรณ์ที่มุ่มมันจริงจังจนบ่งบอกได้ถึงความแค้นเคียดแค้นและกังวลใจอยู่เนื่อง ๆ โดย Lou มีหน้าที่หลักในการค้นหาสมาชิกร่วมทีมโครงการครั้งนี้ รวมถึงคอยให้คำปรึกษาต่าง ๆ แก่ Debbie ขณะเดียวกัน Lou เองก็แสดงออกถึงความเป็นปรปักษ์และไม่เห็นด้วยต่อแผนการครั้งนี้อย่างชัดเจนหลังได้รู้ความจริงว่า Debbie ตั้งใจซ่อนแผนการโครงการครั้งนี้เพื่อแก้แค้น Claude อดีตคนรักของ Debbie ซึ่งเป็นต้นเหตุที่ทำให้มิตรภาพและการร่วมงานระหว่าง Debbie กับ Lou ก่อนหน้านั้นต้องยุติลงไปชั่วคราว

จากการวิเคราะห์ตัวละครผ่านบทบาทและความสัมพันธ์เชิงอำนาจของ Lou ที่มีผลต่อเรื่องราวทั้งหมดรวมถึงเหล่าตัวละครเอกหญิงคนอื่น ๆ ในกลุ่มทีมโครงการภายใต้การวางแผนของ Debbie โดยสังเขป ทำให้ผู้วิจัยค้นพบข้อสังเกตต่าง ๆ ที่ปรากฏอยู่ในบทบาทของหนึ่งในตัวละครสำคัญจากภาพยนตร์เรื่องนี้ภายใต้เป้าหมายและแรงจูงใจของตัวละครผ่านมิติของความสัมพันธ์เชิงอำนาจได้ ดังนี้

4.2.1 บทบาทและทักษะสำคัญของตัวละคร

Lou มีบทบาทสำคัญในการร่วมงานกับ Debbie ภายใต้การค้นหาบุคคลร่วมทีมโครงการสร้อยเพชร Toussaint จากงาน Met Gala หลังจากที่ Debbie ออกจากเรือนจำโดยมีทัณฑ์บนเป็นตัวประกันและเงื่อนไขสำคัญสำหรับการดำเนินปฏิบัติการตามแผนการของ Debbie ที่ใช้ระยะเวลาประมาณเดือนกว่า ๆ เท่านั้น ด้วยประสบการณ์ของ Lou ที่มาพร้อมกับทักษะในการค้นหาเครือข่ายร่วมกับค้นคว้าข้อมูลเชิงลึกจนกล่าวได้ว่า Lou แทบจะรู้เท่าทันความคิดของ Debbie รวมถึงสมาชิกคนอื่น ๆ ในทีมโครงการเป็นอย่างดีภายใต้การอาศัยวิธีการสร้างมนุษยสัมพันธ์ที่ดีร่วมกับการใช้วาทศิลป์ในการโน้มน้าวใจให้คู่สนทนาของ Lou ยอมเข้าร่วมแผนการโครงการสร้อยเพชร Toussaint จนกระทั่งสำเร็จจุล่งในที่สุดนั้น Lou สามารถสวมรอยเป็นบุคคลนิรนามเพื่อให้การดำเนินแผนการโครงการสามารถกระทำต่อไปได้อย่างแนบเนียนและลื่นไหลตามสถานการณ์ให้ได้มากที่สุดเท่าที่ปฏิบัติการต่าง ๆ สามารถดำเนินไปได้ในช่วงเวลาคับขันอีกด้วย

4.2.1.1 เป้าหมาย

แม้เป้าหมายของ Lou จะไม่ได้โดดเด่นและชัดเจนเทียบเท่ากับ Debbie และสมาชิกคนอื่น ๆ ในทีมโครงการก็ตาม แต่สิ่งที่ผู้วิจัยได้ตั้งข้อสังเกตขณะรับชมภาพยนตร์เรื่องนี้ในช่วงองค์แรกนั้น ทำให้ผู้วิจัยค้นพบว่าการแนะนำตัวละคร Lou ในช่วงแรกของเรื่องนั้น เผยให้เห็นถึงประเด็นย่อยที่เกี่ยวข้องกับการแสวงหาเป้าหมายของ Lou โดยตรง เห็นได้จากข้อสังเกตผ่านบทสนทนาของ Debbie ที่มีต่อ Lou ในการชวนเธอเข้าร่วมแผนการโครงการสร้อยเพชร Toussaint จากงาน Met Gala เพื่อแลกกับการยุติบทบาทในฐานะเจ้าของกิจการการทำวอดก้าปลอมขายที่ Lou ไม่ได้อยากทำไปตลอดชีวิต รวมถึงเปิดโอกาสให้ Lou สามารถซื้อรถยนต์คันใหม่เพื่อออกเดินทางตามที่เธอปรารถนาได้อีกด้วยผ่านจำนวนเงินมหาศาลที่ Lou จะได้รับในฐานะคู่หูและหุ้นส่วนร่วมทีมโครงการของ Debbie อย่างชัดเจน

อย่างไรก็ตาม ปัญหาต่าง ๆ และอุปสรรคสำคัญที่เกิดขึ้นระหว่างการวางแผนการโครงการสร้อยเพชร Toussaint ก็ได้เผยให้เห็นรอยร้าวและความไม่ลงรอยกันในมิติทางความสัมพันธ์ฉันเพื่อนระหว่าง Debbie กับ Lou อยู่เนือง ๆ จนทำให้ Lou รู้สึกกังวลว่าแผนการโครงการสร้อยเพชร Toussaint ที่ Debbie ตั้งใจวางไว้เพื่อให้สมาชิกทุกคนในทีมอาจลงเอยด้วยความล้มเหลว เมื่อ Lou พบว่า Debbie เล่นเกมซ้อนแผนการโครงการสร้อยเพชร Toussaint ภายในงาน Met Gala เพื่อแก้แค้น Claude ไปด้วย ถึงกระนั้น ปมปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ที่ Lou เคยรู้สึกกังวลต่อแผนการโครงการสร้อยเพชร Toussaint ของ Debbie ก็ได้รับการคลี่คลายในที่สุด หลังแผนการโครงการสร้อยเพชร Toussaint และเครื่องประดับชิ้นอื่น ๆ ภายในนิทรรศการของงาน Met Gala ประสบความสำเร็จจนทำให้ Lou ได้รับส่วนแบ่งทางการเงินจาก Debbie รวมถึงซื้อรถยนต์คันใหม่ในฝันของเธอพร้อมกับออกเดินทางด้วยรถยนต์คันนั้นได้สำเร็จ

4.3 Rose Weil

ภาพที่ 4.8

Rose Weil (รับบทโดย *Helena Bonham Carter*)

สืบค้นเมื่อ 16 สิงหาคม 2564,

(<https://stuckinreversemode.tumblr.com/post/174290967922/leave-it-to-the-pros>)

Rose Weil เป็นนักออกแบบเครื่องแต่งกายชื่อดังชาวไอริช ผู้มีผลงานโดดเด่นในการออกแบบเสื้อคอปกมีจีบช่วงทศวรรษที่ 1990 ซึ่งเป็นผลงานที่อิงจากสไตล์แฟชั่นตามยุคสมัยของพระเจ้าเอ็ดเวิร์ดแห่งอังกฤษ

จากเรื่องราวทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับตัวละครในภาพยนตร์เรื่องนี้ ทำให้ผู้วิจัยค้นพบว่า Rose Weil เป็นนักออกแบบเครื่องแต่งกายชื่อดังที่อยู่ในช่วงอายุประมาณ 40 ปี ซึ่งกำลังประสบปัญหาในเรื่องของการจัดการหนี้สินก้อนใหญ่จากการที่เธอเป็นลูกหนี้ปรับจากกรมสรรพากร 5 ล้านดอลลาร์สหรัฐ นอกจากนั้นแล้ว หนี้เสียของ Rose ที่มีมูลค่าสูงถึง 18 ล้านดอลลาร์นั้นยังส่งผลให้ศาลดำเนินการสั่งยึดบ้านและทรัพย์สินอื่น ๆ รวมถึงระงับพาสปอร์ตของเธออีกด้วย แม้เรื่องราวในภาพยนตร์จะเผยให้เห็นถึงความพยายามของ Rose ในการจัดการปัญหาดังกล่าวผ่านการกู้ยืมเงินจากธนาคารชื่อดังเพื่อนำมาใช้ในการจัดแสดงแฟชั่นโชว์คอลเลกชันใหม่ล่าสุดของเธอแล้วก็ตาม แต่นั่นก็ไม่เพียงพอสำหรับการแก้ปัญหาทั้งหมดที่อาจนำพา Rose ไปสู่การจำคุกได้แทบทุกเมื่อ โดยเฉพาะหาก Rose ไม่สามารถชำระหนี้ให้กรมสรรพากรได้ทันเวลาตามที่เธอคาดไว้จริง ๆ

จากการวิเคราะห์ตัวละครผ่านบทบาทและความสัมพันธ์เชิงอำนาจของ Rose ที่มีผลต่อเรื่องราวทั้งหมดรวมถึงเหล่าตัวละครเอกหญิงคนอื่น ๆ ในกลุ่มทีมโจรกรรมภายใต้การวางแผนของ Debbie โดยสังเขป ทำให้ผู้วิจัยค้นพบข้อสังเกตต่าง ๆ ที่ปรากฏอยู่ในบทบาทของ Rose ผู้เป็นหนึ่งในตัวละครสำคัญจากภาพยนตร์เรื่องนี้ภายใต้เป้าหมายและแรงจูงใจของตัวละครผ่านมิติของความสัมพันธ์เชิงอำนาจได้ ดังนี้

4.3.1 บทบาทและทักษะสำคัญของตัวละคร

Rose เข้าร่วมแผนการโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint หลังถูกโน้มน้าวจาก Debbie และ Lou เนื่องจากเธอเป็นหนี้ปรับจากกรรมสรรพากร ทำให้ Rose จำเป็นต้องพลิกวิกฤติให้เป็นโอกาสครั้งใหญ่ภายใต้คำแนะนำของ Debbie และ Lou ที่เอื้อประโยชน์ให้เธอสามารถกลับมาเฉิดฉายได้อีกครั้ง โดย Rose ได้รับมอบหมายหน้าที่สำคัญจาก Debbie และ Lou ในการออกแบบเครื่องแต่งกายให้นักแสดงชื่อดังอย่าง Daphne Kluger ซึ่งได้รับหน้าที่เป็นพิธีกรประจำงาน Met Gala ในครั้งนี้ได้สวมใส่ชุดที่ Rose เป็นผู้ออกแบบคู่กับสร้อยเพชร Toussaint เพื่อเปิดโอกาสให้ Debbie และสมาชิกคนอื่น ๆ ในทีมโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint ในงาน Met Gala ตามแผนการที่ Debbie ได้วางไว้ตั้งแต่แรก ขณะเดียวกัน Rose ก็เป็นสมาชิกคนแรก ๆ ของทีมโจรกรรมที่เข้าไปดำเนินปฏิบัติการตามแผนด้วยการสแกนสร้อยเพชร Toussaint ของจริงที่ถูกเก็บไว้ในร้าน Cartier สาขา New York เพื่อส่งภาพสแกนจากแว่นตาอัจฉริยะให้โปรแกรมในคอมพิวเตอร์ของ Nine Ball ทำการหล่อแบบสร้อยเพชร Toussaint ของปลอมที่ทำจากเซอร์โคเนียมออกมาจนสำเร็จ

โดยปกติแล้ว Rose เป็นคนเชื่องช้าและวิตกกังวลง่ายมาก ถึงกระนั้น Rose ก็เปี่ยมไปด้วยความคิดสร้างสรรค์มากมายที่มาพร้อมกับความกล้าแสดงออกโดยบังเอิญซึ่งสามารถทำให้คนอื่นยอมคล้อยตามเธอไปได้อย่างไม่น่าเชื่อ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเป็นเหตุการณ์ที่ทำให้ Rose ต้องรับมือกับสถานการณ์บังคับหรือแนวโน้มต่อเหตุการณ์สำคัญที่อาจส่งผลกระทบต่อแผนการโจรกรรมสร้อยเพชรร่วมกับการเดิมพันทั้งชีวิตที่อาจทำให้ Rose ติดคุกอย่างไม่มีทางหลีกเลี่ยงได้โดยตรง เห็นได้จากความพยายามของ Rose ในการโน้มน้าวให้ผู้จัดการร้านชาวฝรั่งเศสของ Cartier อนุญาตให้เธอกับ Amita เข้าไปชมสร้อยเพชร Toussaint ของจริงตามแผนการของ Debbie ได้สำเร็จหลัง Rose มีทักษะในการสื่อสารผ่านภาษาฝรั่งเศสเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว รวมถึงโน้มน้าวให้ Daphne ยอมสวมสร้อยเพชร Toussaint ในวันงานจริงเพื่อให้แผนการทั้งหมดที่ Debbie วางไว้สำเร็จลุล่วงได้เป็นอย่างดีอีกด้วย

ทั้งนี้ ผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตว่าด้วยชื่อเสียงและอิทธิพลทางสังคมซึ่งเกิดจากประสบการณ์การทำงานของ Rose ในวงการแฟชั่นเป็นเวลานานนั้น เป็นส่วนสำคัญที่ทำให้ Rose สามารถโน้มน้าวคนอื่นให้ยอมทำตามข้อเสนอของเธออย่างไม่มีปดลัวได้อยู่เนื่อง ๆ ด้วยเช่นกัน

4.3.1.1 เป้าหมาย

Rose เป็นหนึ่งในตัวละครสำคัญของภาพยนตร์เรื่องนี้ที่ไม่ได้มีประวัติการก่ออาชญากรรมใด ๆ โดยตรงนอกจากการดำรงอยู่ในสถานะของลูกหนี้กรรมสรรพากรซึ่งเป็นผลสืบเนื่องจากการใช้จ่ายอย่างสุรุ่ยสุร่ายของเธอเอง โดยตอนจบของภาพยนตร์เรื่องนี้เผยให้เห็นว่า Rose นำเงินส่วนแบ่งของเธอที่ได้มาจากการโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint ร่วมกับ Debbie และ

สมาชิกคนอื่น ๆ ในทีมนั้นมาชำระหนี้สินทั้งหมดให้กรรมสรรพากร รวมถึงเริ่มต้นชีวิตใหม่หลังปลดหนี้ได้ด้วยการลงทุนเปิดร้านเสื้อผ้าเป็นของตัวเองอีกด้วย

อย่างไรก็ตาม อุปสรรคที่เกิดขึ้นกับ Rose ก็ทำให้เธอเกือบพินิจิตเป้าหมายหลักของตนเองรวมถึงเป้าหมายหลักของทีมโครงการไม่สำเร็จในบางครั้งหลังเผชิญหน้ากับความวิตกกังวลและความประหม่าขณะดำเนินตามแผนการที่ Debbie และ Lou วางไว้ ทำให้ Rose ต้องคอยพึ่งพาความช่วยเหลือจาก Debbie กับ Lou รวมถึงสมาชิกคนอื่น ๆ ในทีมอยู่บ่อยครั้ง เช่นเดียวกับความพยายามของ Rose ในการเบี่ยงเบนความสนใจของ Daphne เพื่อให้อีกฝ่ายยอมสวมใส่สร้อยเพชร Toussaint ในงาน Met Gala คู่กับชุดราตรีที่ Rose ออกแบบให้ Daphne ซึ่งทำให้ Daphne จับได้ (ตั้งแต่แรก) ว่า Rose เกี่ยวข้องกับแผนการโครงการสร้อยเพชรครั้งนี้โดยตรง

4.4 Amita

ภาพที่ 4.9

Amita (รับบทโดย Mindy Kaling)

สืบค้นเมื่อ 16 สิงหาคม 2564,

(<https://stuckinreversemode.tumblr.com/post/174290967922/leave-it-to-the-pros>)

Amita เป็นช่างทำเครื่องประดับหญิงสัญชาติอเมริกันเชื้อสายอินเดีย ซึ่งเป็นหนึ่งในคนรู้จักของ Debbie และ Danny Ocean โดย Amita อาศัยอยู่กับครอบครัวในย่านชานเมืองบนเกาะสเตเทน (Staten Island) ซึ่งเป็นเทศมณฑลของนิวยอร์กซิตี้ รัฐนิวยอร์ก

จากเรื่องราวทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับตัวละครในภาพยนตร์เรื่องนี้ ทำให้ผู้วิจัยค้นพบข้อสังเกตที่น่าสนใจเกี่ยวกับ Amita ว่าเธอเป็นหญิงเชื้อสายอินเดียที่มีความมุ่งมั่นและจริงจังกับการ

ทำงานที่เธอรักมากจนเป็นเหตุที่ทำให้ Amita ต้องทะเลาะกับแม่อยู่บ่อย ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อแม่ของเธอมองว่าความมุ่งมั่นและจริงจังของ Amita คือสาเหตุที่ทำให้ลูกสาวคนเล็กของเธอไม่สามารถหาคู่ครองได้เฉกเช่นลูกสาวคนโต ต่างจากพ่อของ Amita ที่แม้จะเสียชีวิตไปแล้ว แต่เรื่องเล่าในภาพยนตร์ก็เผยให้เห็นถึงความสนิทสนมผูกพันของ Amita กับพ่อ เช่นเดียวกับความผูกพันระหว่างสองพี่น้อง Ocean อยู่เบื้อง ๆ ผ่านบทสนทนาระหว่าง Debbie กับ Amita หลังทั้งคู่ได้พบกันอีกครั้งบนเกาะสแตเทน ก่อนที่ Debbie จะชักชวน Amita ให้เข้าร่วมเป็นสมาชิกในทีมโครงการสร้อยเพชร Toussaint ด้วยข้อเสนอสำคัญที่ Amita ยอมตอบตกลงอย่างไม่ลังเลเลยแม้แต่นิดเดียว

4.4.1 บทบาทและทักษะสำคัญของตัวละคร

Amita มีบทบาทสำคัญที่ทำให้เป้าหมายของ Debbie และทีมโครงการสำเร็จ ลุล่วงได้อย่างง่ายดาย ภายใต้ความเชี่ยวชาญของเธอในทักษะด้านการประกอบและแยกชิ้นส่วนของเครื่องประดับทุกชนิด นอกจากนั้นแล้ว Amita ยังสามารถตรวจสอบดูลักษณะเฉพาะของอัญมณีต่าง ๆ จากเครื่องประดับทั้งหมดในร้าน Cartier ได้เพียงปราดเดียวอีกด้วย ซึ่งนั่นก็เป็นทักษะสำคัญที่ทำให้ Amita กับ Rose เข้าถึงสร้อยเพชร Toussaint ของจริงภายในสถานการณ์สุดเสี่ยงที่มาพร้อมกับเวลาจำกัดได้ในที่สุด นอกเหนือจากการที่ Amita มีไหวพริบในการแก้ไขสถานการณ์เฉพาะหน้าจากการช่วยเหลือ Rose ในการสแกนภาพเค้าโครงของสร้อยเพชร Toussaint ของจริงออกมาจาก Cartier ได้สำเร็จโดยอาศัยการสวมบทบาทเป็นผู้ช่วยของ Rose เพื่อเข้าถึงพื้นที่ภายในร้าน Cartier ได้โดยไม่เป็นที่สงสัยของพนักงานภายในร้าน

ด้วยรูปลักษณ์และบุคลิกภาพทั่วไปของ Amita ที่ไม่ได้มีพิชภัยหรือมีพิรุณใด ๆ เท่าไรนัก ทำให้ Amita สามารถสวมบทบาทที่เธอได้รับมอบหมายจาก Debbie อย่างแนบเนียนอีกด้วย เห็นได้จากการสวมบทบาทเป็นพนักงานล้างจานใน Met Gala เพื่อนำสร้อยเพชร Toussaint มาแยกชิ้นส่วนทั้งหมดออกก่อนนำชิ้นส่วนเหล่านั้นที่เธอประกอบใหม่เป็นเครื่องประดับต่าง ๆ ออกจากพิพิธภัณฑสถาน The Met ได้อย่างง่ายดายภายใต้ความร่วมมือร่วมใจของเหล่าสมาชิกในทีมโครงการ

นอกจากนั้นแล้ว Amita เป็นสมาชิกในทีมคนเดียวที่อยู่เบื้องหลังความสำเร็จของการดำเนินปฏิบัติการตามแผนการโครงการที่ Debbie ตั้งใจซ่อนแผนเพื่อสับขาหลอกแขกเหรื่อทุก ๆ คนที่อยู่ในงาน Met Gala คือนั่นอีกด้วย แม้ขั้นตอนและวิธีการแยกชิ้นส่วนของสร้อยเพชร Toussaint ที่ Amita ใช้เวลานานกว่าการแยกชิ้นส่วนเครื่องประดับทั่วไปจะทำให้ Amita เกือบถูกจับได้ขณะดำเนินแผนการโครงการสร้อยเพชรในงาน Met Gala อยู่เบื้อง ๆ แต่ด้วยความช่วยเหลือของ Debbie กับ Tammy ก็ได้ทำให้ Amita รอดพ้นจากเหตุการณ์ในครั้งนี้ไปได้อย่างหวุดหวิด

4.4.1.1 เป้าหมาย

แม้เป้าหมายหลักในชีวิตของ Amita จะไม่ได้เป็นเป้าหมายที่เกี่ยวข้องกับการแก้ไขปัญหาทางการเงินหรือเกี่ยวข้องกับการเงินโดยตรงเหมือนสมาชิกคนอื่น ๆ ในทีมโครงการ แต่สิ่งหนึ่งที่เรื่องเล่าในภาพยนตร์ได้เผยให้เห็นถึงความพยายามของ Amita ในการพาตัวเองออกจากสภาพแวดล้อมที่เป็นพิษซึ่งเกี่ยวข้องกับคนในครอบครัวของเธอโดยตรงนั้น ก็คือการมองหาโอกาสในการไขว่คว้าอิสรภาพของ Amita เพื่อเลือกคู่ครองรวมถึงดำเนินชีวิตในแบบที่เธอสามารถเป็นตัวของตัวเองได้ผ่านจำนวนเงินที่เพียงพอต่อการปลดภาระสำคัญในชีวิตอย่างการทำงานในธุรกิจร้านเครื่องประดับของครอบครัว ภายใต้การควบคุมจากแม่ของ Amita ผู้ซึ่งไม่ได้มีความละเอียดรอบคอบและเอาใจใส่ลูกสาวเท่าที่ควรสักเท่าไรนัก เห็นได้จากการโต้เถียงระหว่าง Amita กับแม่ที่นำไปสู่การตอกย้ำข้อบกพร่องในบทบาทและอัตลักษณ์ของความเป็นหญิงในลูกสาวคนเล็กอยู่เนือง ๆ หลังแม่ของ Amita ยังคงเห็นว่า Amita ผู้เป็นลูกสาวคนเล็กของเธอนั้นปากคอเราะร้ายและมั่นใจในตัวเองจนเกินเหตุ ทำให้ผู้ชายไม่ยอมแต่งงานกับ Amita เหมือนลูกสาวคนโตที่ออกเรือนไปแล้ว ซึ่งลูกสาวคนโตนี้เองที่แม่มองว่าเธอควรได้รับการยกย่องในบทบาทและอัตลักษณ์ของความเป็นหญิงตามจารีตนิยมมากกว่า Amita ที่ยังคงโสดและมุ่งมั่นทำงานภายใต้การต่อรองความสัมพันธ์เชิงอำนาจกับระบบทุนนิยมแบบปิตาธิปไตยต่อไป แม่ของ Amita จึงไม่ยอมรับในสิ่งที่ Amita เป็นจนนำไปสู่การทะเลาะเบาะแว้งผ่านความเห็นเรื่องงาน

ทั้งนี้ ผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตว่าด้วยมายาคติและความเชื่อต่าง ๆ ที่ปรากฏอยู่ในบรรทัดฐานทางสังคมอินเดียซึ่งเชื่อว่าการให้ลูกสาวแต่งงานเหมือนผู้หญิงอินเดียคนอื่น ๆ เป็นสิ่งที่ดีนั้น เผยให้เห็นถึงรอยร้าวและความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในความสัมพันธ์ระหว่าง Amita กับแม่จนกลายเป็นข้อจำกัดของ Amita ในการค้นหาผู้ชายที่เธอชอบอย่างเป็นอิสระอยู่เนือง ๆ ก่อนที่ปัญหาดังกล่าวจะได้รับการคลี่คลายเมื่อ Constance หยิบยื่นโอกาสให้ Amita ได้ค้นพบผู้ชายในผืนผ่านแอป Tinder จนกระทั่งความสำเร็จหลังการโครงการได้นำไปสู่บทสรุปที่ลงตัวในชีวิตของ Amita หลัง Amita ได้พบกับว่าที่หนุ่มคนรักคนใหม่ของเธอที่ปารีสในที่สุด

4.5 Nine Ball/Leslie

ภาพที่ 4.10

Nine Ball/Leslie (รับบทโดย Rihanna)

สืบค้นเมื่อ 16 สิงหาคม 2564,

(<https://stuckinreversemode.tumblr.com/post/174290967922/leave-it-to-the-pros>)

Nine Ball หรือ **Leslie** เป็นนักเจาะระบบข้อมูลต่าง ๆ ทางคอมพิวเตอร์และอิเล็กทรอนิกส์สัญชาติอเมริกันเชื้อสายแอฟริกัน อายุประมาณ 23 ปี ได้ชื่อว่าเป็นนักเจาะระบบข้อมูล (Hacker) ที่เก่งกาจที่สุดในแถบชายฝั่งตะวันออกของรัฐนิวยอร์ก รวมถึงเป็นหนึ่งในสมาชิกร่วมทีมโจรกรรมของ Debbie ที่อายุน้อยที่สุดด้วย โดยชื่อ Nine Ball นั้น มาจากกีฬาเล่นพูลที่เธอชื่นชอบการเล่นเป็นชีวิตจิตใจ และความชื่นชอบดังกล่าวนี้เองที่ได้เผยให้เห็นว่า Nine Ball ใช้ลูกพูลแทนเมาส์ขณะเจาะระบบทางคอมพิวเตอร์และอิเล็กทรอนิกส์อีกด้วย

จากเรื่องราวทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับตัวละครในภาพยนตร์เรื่องนี้ ทำให้ผู้วิจัยค้นพบข้อสังเกตที่น่าสนใจเกี่ยวกับ Nine Ball ว่าเธอเป็นเพียงสมาชิกคนเดียวในทีมโจรกรรมที่เลือกใช้ชื่อแฝงแทนชื่อจริงเพื่อปกปิดสถานภาพและบทบาทของการเป็นนักเจาะระบบข้อมูลไม่ให้คนแปลกหน้ารับรู้ว่าเป็นใครจนกระทั่งนำไปสู่ปัญหาเรื่องความไว้วางใจของ Debbie ที่มีต่อเธออยู่เนื่อง ๆ ก่อนที่ทุกอย่างจะคลี่คลายหลัง Lou เกลี่ยกล่อมให้ Debbie ยอมรับ Nine Ball เข้าร่วมทีมทันทีที่ Lou และ Debbie ได้เห็นทักษะความสามารถที่แท้จริงของ Nine Ball ในการเจาะระบบไฟฟ้าภายในที่ซ่อนของพวกเธอได้อย่างรวดเร็วและแม่นยำ

บุคลิกและนิสัยส่วนตัวของ Nine Ball นั้นเป็นคนขี้เล่น, รักสนุก, ชอบสนุกสนาน และมุ่งมั่นในการทำงานเจาะระบบคอมพิวเตอร์ที่เธอรักมาก ขณะเดียวกัน Nine Ball ก็เป็นคนที่

ค่อนข้างทำตัวขวางโลก, ไม่ค่อยสูงส่งกับใคร, ทำอะไรตามใจตัวเองเป็นหลัก และมักแต่งกายในลักษณะตามเพศสถานะแบบความเป็นชายมากกว่าความเป็นหญิงเช่นเดียวกับ Constance

ทั้งนี้ Nine Ball มีน้องสาว 1 คนชื่อ Veronica อายุ 15 ปี ซึ่งเป็นนักเจาะระบบเช่นเดียวกับเธอ แถมมีไหวพริบและทักษะรอบด้านที่ไม่แตกต่างกับ Nine Ball เลยแม้แต่หน่อย

4.5.1 บทบาทและทักษะสำคัญของตัวละคร

Nine Ball เป็นสมาชิกในทีมโจรกรรมที่เชี่ยวชาญทักษะด้านการเจาะระบบคอมพิวเตอร์เพื่อเข้าถึงข้อมูลลับร่วมกับควบคุมระบบการจัดการต่าง ๆ ที่ไม่สามารถเข้าถึงได้โดยง่าย เห็นได้จากแนวทางและกลวิธีการเจาะระบบผ่านข้อมูลทางคอมพิวเตอร์ของบริษัทรักษาความปลอดภัยที่คอยดูแลเรื่องระบบรักษาความปลอดภัยให้ทางพิพิธภัณฑสถานนำไปสู่การแอบควบคุมมุล่องของกล้องวงจรปิดภายในพิพิธภัณฑสถานเพื่อทำให้สมาชิกในทีมโจรกรรมสามารถดำเนินปฏิบัติโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint จากงาน Met Gala ได้สำเร็จ ภายใต้ทักษะสำคัญอย่างการสังเกตการณ์และการจดจำรายละเอียดเรื่องเวลาที่ช่วยให้การดำเนินแผนการโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint ในงาน Met Gala ของเหล่าสมาชิกในทีมมีความลื่นไหลและแนบเนียนจนไม่เป็นที่ผิดสังเกตของผู้คนในงานเลยแม้แต่หน่อย

นอกจากนั้นแล้ว Nine Ball ยังมีทักษะในการสวมรอยเบื้องต้นเพื่อเบี่ยงเบนความสนใจของคนอื่น ๆ ขณะเข้าไปในพื้นที่เสี่ยงเพื่อดักรับข้อมูลลับผ่านการติดตั้งอุปกรณ์ดักรับได้ เห็นได้จากการสวมรอยเป็นแม่บ้านภายในบริษัทรักษาความปลอดภัยเพื่อนำอุปกรณ์ดักรับไปติดตั้งบนถังขยะภายในห้องประชุมของบริษัทซึ่งขณะนั้นมีการปรึกษาหารือเรื่องการจัดระบบรักษาความปลอดภัยแบบใหม่ภายในพิพิธภัณฑสถานทำให้ Nine Ball และ Debbie สามารถล่วงรู้ข้อมูลสำคัญผ่านบทสนทนาในห้องประชุมของบริษัทดังกล่าวได้ในที่สุด

4.5.1.1 เป้าหมาย

Nine Ball เป็นหนึ่งในสมาชิกร่วมทีมโจรกรรมของ Debbie ที่ปรารถนาจะพิชิตเป้าหมายสำคัญของตนเองซึ่งเกี่ยวข้องกับส่วนแบ่งทางการเงินและข้อตกลงในการทำงานร่วมกันระหว่างเธอกับ Debbie อย่างชัดเจน เห็นได้จากการยืมกรานให้ทุกคนเรียกชื่อแฝงของตนเองมากกว่าชื่อจริงอย่าง Leslie จนกระทั่งนำไปสู่ความสนิทสนมกลมเกลียวและความสามัคคีภายในกลุ่มเพื่อนหญิงหลังหญิงจนกระทั่งพวกเธอพิชิตเป้าหมายร่วมกันจากการโจรกรรมครั้งนี้

ทั้งนี้ ผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตว่าด้วยความชื่นชอบส่วนตัวของ Nine Ball ที่มีต่อการเล่นพูลเป็นชีวิตจิตใจและการแข่งขันเพื่อช่วงชิงความเป็นหนึ่งทางอาชีพการงานที่เธอทำอยู่ทำให้เธอมีความมุ่งมั่นและจริงจังต่อการรับผิดชอบงานที่ได้รับมอบหมายให้สำเร็จอย่างเป็นรูปธรรม

เห็นได้จากการแข่งขันเพื่อช่วงชิงความเป็นสุดยอดนักเจาะระบบระหว่างเธอกับ Veronica ผู้เป็นน้องสาวที่ส่งผลให้พวกเธอมีทะเลาะกันแบบเด็ก ๆ อยู่เสมอ

ขณะเดียวกัน จุดอ่อนและอุปสรรคสำคัญของ Nine Ball ที่เห็นได้อย่างชัดเจนก็คือเธอระมัดระวังรวมถึงระแวดระวังในเรื่องของการเปิดเผยตัวตนที่แท้จริงเพราะกังวลเรื่องการถูกตำราวจเข้ามาแทรกแซงการดำเนินแผนการโจรกรรมข้อมูลทางคอมพิวเตอร์ต่าง ๆ ซึ่งอาจก่อให้เกิดอันตรายแก่ตัวเธอเองได้ เห็นได้จากการเจรจาระหว่างทีมโจรกรรมกับ Daphne Kluger ในเรื่องส่วนแบ่งหลังพบว่าสมาชิกทุกคนเกี่ยวข้องกับการฉ้อโกงบริษัทประกันภัยจากการดำเนินปฏิบัติการโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint ในครั้งนี้อย่างไม่มีทางเลือกเลย ก่อนที่ทุกอย่างจะลงเอยด้วยความสำเร็จของสมาชิกทุกคนในทีมและต่างคนต่างแยกย้ายกันไปใช้ชีวิตของแต่ละคนหลังภารกิจจบลง เช่นเดียวกับ Nine Ball ที่ภายหลังกลายเป็นเจ้าของธุรกิจร้านพูลไปโดยปริยาย

4.6 Constance

ภาพที่ 4.11

Constance (รับบทโดย Awkwafina)

สืบค้นเมื่อ 16 สิงหาคม 2564,

(<https://stuckinreversemode.tumblr.com/post/174290967922/leave-it-to-the-pros>)

Constance เป็นนักต้มตุ๋นและนักล้วงกระเป๋าหญิงสัญชาติอเมริกันเชื้อสายเอเชีย ได้ชื่อว่าเป็นนักล้วงกระเป๋ารุ่นใหม่ที่เก่งกาจที่สุดในย่านควีนส์ของรัฐนิวยอร์ก รวมถึงเป็นหนึ่งในสมาชิกร่วมทีมโจรกรรมที่อายุน้อยที่สุดเช่นเดียวกับ Nine Ball

จากเรื่องราวทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับตัวละครในภาพยนตร์เรื่องนี้ ทำให้ผู้วิจัยค้นพบข้อสังเกตที่น่าสนใจเกี่ยวกับ Constance ว่านอกจากเธอจะมีเชื้อสายเอเชียเช่นเดียวกับ Amita แล้ว Constance ยังเป็นหนึ่งในสมาชิกร่วมทีมโครงการที่มีทักษะในการหลอกลวงและต้มตุ๋นเหยื่อเช่นเดียวกับ Debbie และ Lou อีกด้วย เห็นได้จากฝีมือของเธอในการล้วงกระเป๋าเพื่อหยิบนาฬิกาข้อมือหลังต้มตุ๋นเหยื่อผ่านการเล่นไพ่สามใบในสนามเด็กเล่นย่านควีนส์จนทำให้ Debbie รู้สึกประทับใจในวิธีการทำงานของ Constance ตั้งแต่แรกเห็น

แม้ฝีมือการต้มตุ๋นของ Constance จะไม่ได้อยู่ในระดับที่แพรวพราวและเจนจัดเท่ากับ Debbie และ Lou ก็ตาม แต่ด้วยความที่ Constance เป็นคนฉลาด, หัวไว และมือไวพอที่จะทำให้เธอขโมยสิ่งของต่าง ๆ ได้โดยไม่เป็นที่สงสัยและคลางคลางใจแก่คนรอบข้างนั้น ทำให้ Constance กลายเป็นหนึ่งในสมาชิกคนสำคัญของทีมโครงการที่ช่วยให้แผนการโครงการสร้อยเพชรของ Debbie สำเร็จจุล่งในที่สุด

4.6.1 บทบาทและทักษะสำคัญของตัวละคร

ภายใต้บุคลิกและรูปลักษณ์ภายนอกที่มาพร้อมกับการแต่งกายตามเพศสถานะของความเป็นชายที่ทำให้เธอดูไม่น่าคบหาสมาคมสักเท่าไรนัก Constance กลับเผยให้เห็นว่าเธอเป็นคนมนุษยสัมพันธ์ดีและมีอารมณ์ขันชวนเสียดสีสังคมอยู่เนือง ๆ เห็นได้จากบทสนทนาระหว่าง Constance กับ Amita ที่มีต่อประเด็นเรื่องการใช้แอป Tinder หาคู่ให้ Amita รวมถึงการพูดคุยเรื่องแผนผังที่นั่งในคืนงาน Met Gala ซึ่งเผยให้เห็นว่า Constance แช่ว Amita ในเรื่องที่อีกฝ่ายชื่นชอบนักร้องชื่อดังอย่าง Taylor Swift ผ่านการเสียดสีประเด็นเรื่องเชื้อชาติและสีผิวด้วย

นอกจากความชื่นชอบส่วนตัวที่ Constance มีต่อการเล่นเกมบอร์ดเป็นชีวิตจิตใจซึ่งสัมพันธ์กับการใช้อุปกรณ์ดังกล่าวเพื่อเดินทางมายังที่ทำงานอย่างที่ชอบตัวของ Debbie แล้ว เรื่องราวในภาพยนตร์เรื่องนี้ยังเผยให้เห็นว่า Constance เชี่ยวชาญการล้วงกระเป๋าร่วมกับการต้มตุ๋นเหยื่อของเธอด้วยการหลอกล่อเข้าประชิดตัวเหยื่อหรือตกตาเหยื่อได้อย่างรวดเร็วและแนบเนียนจนยากต่อการสังเกตเห็นถึงความผิดปกติที่เกิดขึ้นด้วย และทักษะนี้เองที่เอื้อประโยชน์ให้สมาชิกคนอื่น ๆ ในทีมโครงการสามารถปฏิบัติการกิจของแต่ละคนได้อย่างง่ายดาย เห็นได้จากการที่ Constance เปิดทางให้ Nine Ball แอบเข้าไปในบริษัทรักษาความปลอดภัยที่ดูแลระบบรักษาความปลอดภัยของพิพิธภัณฑ์ The Met ได้ด้วยการเดินชนพนักงานทำความสะอาดเพื่อหยิบบัตรประจำตัวของพนักงานมาให้ Nine Ball เดินเข้าไปในบริษัทแห่งนั้นได้โดยไม่เป็นที่สงสัยของคนในบริเวณนั้น

ทั้งนี้ ผู้วิจัยค้นพบว่าทักษะการล้วงกระเป๋าและต้มตุ๋นเหยื่อที่ Constance เชี่ยวชาญนั้นยังได้ส่งเสริมแนวทางการดำเนินปฏิบัติการโครงการสร้อยเพชร Toussaint ภายในงาน

Met Gala ให้เป็นไปอย่างราบรื่นจนไม่เป็นที่ผิดสังเกตของแขกหรือและพนักงานภายในงานอีกด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับการสวมรอยเป็นพนักงานเสิร์ฟภายในงาน Met Gala ที่ช่วยให้เธอสามารถช่วงชิงโอกาสในการขโมยสร้อยเพชร Toussaint มาจาก Daphne Kluger ขณะที่พวกเธออยู่ในห้องน้ำหญิงของพิพิธภัณฑ์ The Met ได้สำเร็จ

4.6.1.1 เป้าหมาย

จากการวิเคราะห์ตัวบทที่เกี่ยวข้องผ่านบทสนทนาที่เกิดขึ้นระหว่าง Constance กับ Debbie ในภาพยนตร์เรื่องนี้ ทำให้ผู้วิจัยพบข้อสังเกตบางอย่างที่น่าสนใจเกี่ยวกับเป้าหมายในชีวิตของ Constance ว่าเธอเป็นหนึ่งในสมาชิกของทีมโจรกรรมที่กำลังประสบปัญหาทางการเงินอย่างเห็นได้ชัดเช่นเดียวกับ Rose ทว่าข้อแตกต่างระหว่าง Constance กับ Rose ก็คือ Rose อยู่ในสถานะของการเป็นบุคคลสาธารณะที่มีชื่อเสียงและอิทธิพลทางสังคมอย่างชัดเจน ในขณะที่ Constance อยู่ในสถานะของพลเมืองทางสังคมที่มาจากความเป็นชายขอบทางเชื้อชาติจนนำไปสู่การเหมารวมบางอย่างที่ทำให้เธอไม่สามารถส่งเสียงเรียกร้องทางสังคมหรืออยู่ในสถานะทางสังคมที่ทำให้เธอสามารถต่อรองทางอำนาจภายใต้มิติของความสัมพันธ์เชิงอำนาจทางสังคมเหมือน Rose ได้เลย เห็นได้จากการตั้งคำถามของ Constance ที่มีต่อส่วนแบ่งทางการเงินจาก Debbie และ Lou ขณะที่ Debbie กับ Lou กำลังเจรจาเรื่องการว่าจ้าง Constance ให้มาเป็นส่วนหนึ่งของทีมโจรกรรมว่าเงินดังกล่าวเป็นเงินถูกกฎหมายจริง ๆ หรือไม่ ต่างจาก Rose ซึ่งหลังคาดการณ์ได้ว่า Debbie และ Lou ต้องการให้เธอเข้าร่วมทีมโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint ผ่านการบอกใบ้ให้ Rose สวมบทบาทเป็นนักร้องแบบเครื่องแต่งกายให้ Daphne นั้น Rose กลับไม่ได้ตั้งคำถามใด ๆ ต่อประเด็นเรื่องที่มาของเงินซึ่งได้จากการกระทำที่ผิดกฎหมายอย่างชัดเจนเลยแม้แต่น้อย

อย่างไรก็ตาม สิ่งที่ Rose กับ Constance มีร่วมกันในเป้าหมายของแต่ละคนก็คือความพยายามในการยกระดับคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นกว่าเดิม ภายใต้การเริ่มต้นชีวิตใหม่หลังการดำเนินแผนการโจรกรรมดังกล่าว โดยตอนจบของภาพยนตร์เรื่องนี้ยังเผยให้เห็นว่า Constance ตัดสินใจนำส่วนแบ่งทางการเงินที่เธอได้รับจากการทำงานโจรกรรมให้ Debbie ไปซื้ออพาร์ทเมนต์ร่วมกับทำรายการทางช่อง YouTube ของตนเองได้สำเร็จ

ทั้งนี้ สิ่งที่น่าสนใจอีกเรื่องหนึ่งก็คือทั้ง Rose และ Constance ต่างก็เป็นหนึ่งในสามของสมาชิกในทีมโจรกรรมที่เผยให้เห็นถึงความประมาทขณะดำเนินปฏิบัติการโจรกรรมสร้อยเพชรใน Met Gala จนทำให้ Daphne ต้องเข้ามาจัดการปัญหาหลังเกิดเหตุการณ์ดังกล่าวทันทีที่ Daphne คาดเดาเหตุการณ์ทั้งหมดได้ว่า Constance และสมาชิกคนอื่น ๆ ในทีมโจรกรรมของ Debbie เกี่ยวข้องกับแผนการดังกล่าวอย่างไรบ้าง

4.7 Tammy

ภาพที่ 4.12

Tammy (รับบทโดย Sarah Paulson)

สืบค้นเมื่อ 16 สิงหาคม 2564,

(<https://stuckinreversemode.tumblr.com/post/174290967922/leave-it-to-the-pros>)

Tammy เป็นหญิงสัณฐานชาติอเมริกันที่ทำงานเป็นนายหน้าจำหน่ายสินค้าของโจรสลัดอยู่ในบ้านแถบชานเมืองร่วมกับครอบครัว เธอเป็นหนึ่งในสมาชิกของทีมโจรสลัดเพียงไม่กี่คนที่รู้จักกับ Debbie และ Lou มาก่อนร่วมแผนการโจรสลัดสร้อยเพชร Toussaint ในครั้งนี้

จากเรื่องราวทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับตัวละครในภาพยนตร์เรื่องนี้ ทำให้ผู้วิจัยค้นพบข้อสังเกตที่น่าสนใจเกี่ยวกับ Tammy ว่าเธอเป็นหญิงผิวขาวผมบลอนด์ที่อยู่ในวัยใกล้เคียงกับ Debbie และ Lou รวมถึงเคยก่อเหตุโจรสลัดหลายครั้งจนนำไปสู่การเก็บตัวของต่าง ๆ ที่เป็นของโจรสลัดภายในบ้านของตนเองโดย Tammy หลอกสามีของเธอว่าเป็นสินค้าที่เธอซื้อมาจากเว็บไซต์ eBay ขณะเดียวกัน ชีวิตอีกด้านหนึ่งของ Tammy นั้นก็เผยให้เห็นว่า Tammy พยายามแสดงออกถึงความ เป็นแม่ที่ดีให้แก่ลูก ๆ ทั้งสองคนของเธอกับสามีอยู่บ้าง แม้ท้ายที่สุดแล้ว Tammy เลือกที่จะรับงานช่วยเหลือ Debbie และทีมโจรสลัดในที่สุดหลัง Debbie แวะมาหา Tammy ที่บ้านเพื่อเกลี้ยกล่อมให้ Tammy รับงานนี้ภายใต้ข้อเสนอทางการเงินที่ทำให้ Tammy ไม่กล้าปฏิเสธ Debbie เลยก็ตาม

4.7.1 บทบาทและทักษะสำคัญของตัวละคร

Tammy มีหน้าที่รับผิดชอบหลักคือการมองหาอุปกรณ์เครื่องมือต่าง ๆ ที่ช่วยให้การดำเนินปฏิบัติการโจรสลัดสร้อยเพชร Toussaint ของ Debbie สำเร็จลุล่วงได้โดยง่าย โดยเครื่องมือสำคัญที่ Tammy หามาให้สมาชิกในทีมโจรสลัดได้ใช้ดำเนินปฏิบัติการตามแผนการ

เหล่านี้นั้นก็คือแว่นตาสแกนภาพ 3 มิติซึ่งผู้ใช้สามารถบันทึกภาพถ่ายดิจิทัลและสแกนภาพ 3 มิติได้ โดย Rose ได้ใช้แว่นตาดังกล่าวในการสแกนภาพของสร้อยเพชร Toussaint ตัวจริงมาให้ Debbie และสมาชิกในทีมโครงการผ่านระบบคอมพิวเตอร์ของ Nine Ball เพื่อให้เครื่องหล่อวัสดุซึ่งทำจาก เซอร์โคเนียมสามารถเลียนแบบสร้อยเพชรของจริงได้สำเร็จ ก่อนที่ Tammy จะใช้แว่นตาอันเดียวกัน ในการถ่ายภาพแผนผังที่นั่งในงาน Met Gala เพื่อให้ Debbie และทีมโครงการได้เห็นตำแหน่งโต๊ะที่ Daphne นั่งภายในงาน Met Gala นอกจากนั้นแล้ว Tammy ยังทำหน้าที่ค้นหาข้อมูลต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยของ Cartier ซึ่งถูกส่งมาเผื่อระวังสร้อยเพชร Toussaint ในขณะที่สร้อยเพชรยังอยู่ที่ลำคอของ Daphne ในงาน Met Gala อีกด้วย

ทั้งนี้ นอกจากทักษะและความสามารถของ Tammy ในการประสานงาน ร่วมกับค้นหาข้อมูลเชิงลึกให้ Debbie และสมาชิกในทีมโครงการแล้ว Tammy ยังสามารถสวมรอย เป็นบุคคลอื่นเพื่อเบี่ยงเบนความสนใจเป้าหมายซึ่งเอื้อต่อการดำเนินปฏิบัติการโครงการสร้อยเพชร Toussaint ให้สมาชิกในทีมโครงการอีกด้วย โดยครั้งแรกนั้น Tammy สวมรอยเป็นหนึ่งในผู้เยี่ยมชม พิพิธภัณฑสถาน The Met เพื่อเบี่ยงเบนความสนใจของเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยรวมถึงเปิดโอกาสให้ Debbie สร้างเหตุก่อวินาศกรรมในพิพิธภัณฑสถานแห่งนี้ตามแผนการที่ Debbie วางไว้ได้สำเร็จ ก่อนที่ Tammy จะสวมรอยอีกครั้งด้วยการเป็นหนึ่งในพนักงานของนิตยสาร Vogue เพื่อเปิดโอกาสให้ Lou ซึ่งสวมรอยภายใต้บทบาทของนักโภชนาการเข้ามาจัดการเมนูอาหารให้แขกเหรื่อทั้งหมดภายในงาน Met Gala อีกด้วย ซึ่งกล่าวได้ว่า Tammy เปรียบเสมือนผู้ช่วยคนสำคัญของ Debbie ที่มีความสำคัญ ไม่แพ้กับ Lou เลยทีเดียว

4.7.1.1 เป้าหมาย

แม้เรื่องราวในภาพยนตร์เรื่องนี้จะได้เผยให้เห็นอย่างชัดเจนว่า ชีวิตของ Tammy ในฐานะภรรยาและแม่ของลูก ๆ ทั้งสองนั้นสอดคล้องกับบทบาทของความเป็น ภรรยาและความเป็นแม่ที่ดีสักเท่าไรก็ตาม ทว่าสิ่งหนึ่งที่ Tammy พยายามรักษาและประคับประคอง ไว้เสมอทั้งที่บางครั้งเธอเกือบทำงานพลาดเมื่อได้ลงมือปฏิบัติการโครงการในสนามจริงก็คือการรักษา บทบาทของความเป็นแม่ที่ดีให้ลูก ๆ ทั้งสองของเธอควบคู่ไปกับการช่วยเหลือ Debbie และสมาชิก คนอื่น ๆ ในทีมโดยอาศัยความสามารถด้านการจัดสรรและคัดเลือกสิ่งที่ดีที่สุดให้สมาชิกในทีม โครงการเพื่อนำไปใช้ดำเนินตามแผนการที่ Debbie วางไว้จนกระทั่งสำเร็จลุล่วงในที่สุด

ขณะเดียวกัน ด้วยทักษะการโครงการที่ไม่เป็นสองรองใครของ Tammy นั้น ก็ทำให้เธอสามารถเก็บสะสมสิ่งของต่าง ๆ ที่ได้จากการโครงการแต่ละครั้งมาเป็นสินค้า ที่เธอสามารถต่อยอดผ่านการส่งขายออกไปในตลาดทั่วไปได้ด้วยเช่นกันจนนำไปสู่การขยายกิจการ

ของเธอเพื่อขายสินค้าที่ได้ชื่อว่า “ของโจร” ให้แก่ลูกค้าผ่านการดำเนินธุรกิจแบบทั่วไปโดยไม่เป็นที่สงสัยเลยแม้แต่คนเดียว

4.8 Daphne Kluger

ภาพที่ 4.13

Daphne Kluger (รับบทโดย Anne Hathaway)

สืบค้นเมื่อ 16 สิงหาคม 2564,

(<https://stuckinreversemode.tumblr.com/post/174290967922/leave-it-to-the-pros>)

Daphne Kluger เป็นตัวละครจากภาพยนตร์เรื่อง *Ocean's Eight* (2018) ที่มีบทบาทสำคัญต่อเรื่องราวทั้งหมด ภายใต้การนำเสนอบทบาทของตัวละครผ่านการเป็นหมากในเกมที่ช่วยให้เป้าหมายการโจรกรรมของ Debbie และเหล่าสมาชิกคนอื่นในทีมสำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

จากเรื่องราวทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับตัวละครในภาพยนตร์เรื่องนี้ ทำให้ผู้วิจัยค้นพบข้อสังเกตที่น่าสนใจเกี่ยวกับ Daphne ว่าเธอเป็นนักแสดงหญิงชื่อดังสัญชาติอเมริกันอายุ 30 ปี ที่ได้รับเลือกให้เป็นพิธีกรประจำงาน Met Gala รวมถึงว่าจ้างงานให้ Rose Weil ออกแบบชุดเดินงานพรมแดงภายใต้ธีมฉลองความยิ่งใหญ่ของราชวงศ์ผ่านชุดและเครื่องประดับล้ำค่าอีกด้วย โดย Rose ได้อ้างชื่อของ Daphne ในการเลือกสร้อยเพชร Toussaint จาก Cartier เป็นเครื่องประดับที่ Daphne เป็นผู้สวมใส่ร่วมกับชุดราตรีที่ Rose ออกแบบเพื่อใช้ในวันงานจริง โดยมี Claude Becker อดีตคนรักของ Debbie ได้รับเลือกให้เป็นคู่เดทของ Daphne ในงาน Met Gala อีกด้วย

อย่างไรก็ตาม ด้วยบุคลิกภาพและความน่าเชื่อถือของ Daphne ซึ่งต่างจากนิสัยส่วนตัวของเธอที่ค่อนข้างหยิ่งผยอง, หลงตัวเอง และเชื่อมั่นในตัวเองสูงอย่างลิบลับนั้น ก็ได้ทำให้ Daphne กลายเป็นตัวแปรสำคัญต่อปฏิบัติการโจรกรรมสร้อยเพชรของ Debbie และเหล่าสมาชิกใน

ทีมโจรกรรมอยู่ไม่ใช่บ่อยเลยทีเดียว โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อ Rose ต้องยื่นกรานให้ Daphne สวมสร้อยเพชร Toussaint ในงาน Met Gala เพื่อให้แผนการโจรกรรมของ Debbie สำเร็จลุล่วงตามข้อตกลงเรื่องส่วนแบ่งทางการเงินที่ Rose ได้รับหลังการดำเนินปฏิบัติการโจรกรรมในครั้งนี้อีกด้วย

ภาพที่ 4.14

Daphne Kluger (Anne Hathaway) และ Rose Weil (Helena Bonham Carter)

สืบค้นเมื่อ 6 มิถุนายน 2566,

(<https://www.cinemablend.com/news/2438609/oceans-8-ending-what-happens-and-why-it-works>)

4.8.1 บทบาทและทักษะสำคัญของตัวละคร

ภายใต้บุคลิกภาพที่ดูดี น่าเชื่อถือ และมีเสน่ห์ซึ่งแตกต่างจากนิยายส่วนตัวของเธอโดยสิ้นเชิงนั้น Daphne เป็นสมาชิกคนเดียวในทีมโจรกรรมสร้อยเพชรที่ไม่ได้รับรู้รวมถึงมีส่วนเกี่ยวข้องกับการดำเนินแผนการโจรกรรมตั้งแต่แรก แต่ภายหลัง Daphne ตัดสินใจเข้าร่วมแผนการดังกล่าวด้วยเหตุผลที่ว่าเธอแทบจะไม่มีเพื่อนสนิทที่เป็นผู้หญิงเลยแม้แต่คนเดียว อีกทั้ง Daphne ยังมองเห็นว่าแผนการโจรกรรมในครั้งนี้ของ Debbie มาพร้อมกับความสนุกและค่าตอบแทนที่เติมพันด้วยความเสี่ยงสูงมาก ทำให้ Daphne ตัดสินใจขอส่วนแบ่งจากการดำเนินปฏิบัติการตามแผนการโจรกรรมในครั้งนี้หลังสร้อยเพชร Toussaint ถูกขโมยไปด้วยเพื่อป้องกันไม่ให้

สมาชิกทุกคนในทีมโครงการถูกดำเนินคดีจากข้อหาฉ้อโกงประกันสร้อยเพชรหลัง Daphne ยื่นกรณต่อ John Frazier ซึ่งเป็นนักสืบคดีฉ้อโกงประกันว่าเธอไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ครั้งนี้

ทั้งนี้ ข้อสังเกตประการหนึ่งที่ผู้วิจัยรู้สึกสนใจเกี่ยวกับ Daphne ซึ่งปรากฏอยู่ในภาพยนตร์เรื่องนี้ก็คือเกือบทุกฉากที่เธอปรากฏตัวอยู่ในแต่ละฉากของภาพยนตร์นั้น Daphne มักจะชอบเคี้ยวหมากฝรั่งเพื่อซ่อนความรู้สึกที่แท้จริงของตนเองอยู่เสมอจนทำให้ทุกคนเข้าใจเธอผิดไปว่าเธอกำลังคิดและแสดงออกตามนั้นจริง และด้วยอิทธิพลทางสังคมของ Daphne จากการสั่งสมประสบการณ์และชื่อเสียงในวงการบันเทิงมาพอสมควร จึงทำให้ Daphne กลายเป็นจุดสนใจของผู้คนและสื่อต่าง ๆ อยู่เสมอ ภายใต้บุคลิกสง่างามและท่าทีที่เปี่ยมไปด้วยเสน่ห์และความน่าเชื่อถือจนทำให้คนอื่นสามารถมองข้ามความผิดปกติที่เกิดขึ้นขณะเหล่านักแสดงในทีมของ Debbie ดำเนินแผนการโครงการได้โดยง่าย อีกทั้ง Daphne เองก็เชี่ยวชาญในด้านทักษะการแสดงเป็นพิเศษอีกด้วย จึงทำให้ Daphne สามารถเสแสร้งเพื่อตอบคำถามคนอื่นขณะที่ Debbie และเหล่านักแสดงในทีมดำเนินปฏิบัติการตามแผนโครงการ รวมถึงคอยจับผิดต่อท่าทีที่มีพิรุธร่วมกับจุดอ่อนของคนอื่นได้ด้วยเช่นกัน เห็นได้จากการจับผิด Rose ระหว่างลงชุดราตรีตัวอย่างที่ Rose ออกแบบให้เธอสวมใส่จนทำให้ Daphne เริ่มเะใจต่อความผิดปกติบางอย่างที่เกิดขึ้นของ Rose จนกระทั่งนำไปสู่เหตุการณ์ที่ Daphne สามารถปะติดปะต่อรายละเอียดต่าง ๆ ใน แผนการทั้งหมดของ Debbie และเหล่านักแสดงในทีมโครงการได้ในที่สุดหลังเธอติดต่อกับ Debbie และ Lou โดยที่สมาชิกคนอื่น ๆ ในทีมโครงการไม่รู้เรื่องนี้มาก่อนจนกระทั่งนำไปสู่การเฉลยความจริงทั้งหมดในช่วงองก์สุดท้ายของภาพยนตร์เรื่องนี้ หลัง Daphne เปิดเผยความจริงว่าเธอรู้เรื่องแผนการโครงการของ Debbie ตั้งแต่แรกหลัง Daphne จับผิดการกระทำของ Constance และ Tammy ได้ตั้งแต่ Constance และ Tammy ปลอมตัวเพื่อดำเนินปฏิบัติการโครงการสร้อยเพชรที่งาน Met Gala แล้ว

4.8.1.1 เป้าหมาย

เป็นที่น่าสังเกตว่าในช่วงแรกของภาพยนตร์นั้นแทบไม่ได้เผยให้เห็นอย่างชัดเจนเลยว่า Daphne อยากทำอะไรเป็นหลักนอกจากการทำงานเป็นนักแสดงเพียงอย่างเดียว แต่เมื่อเรื่องราวในภาพยนตร์ดำเนินไปจนกระทั่งถึงช่วงเหตุการณ์หลังการดำเนินปฏิบัติการโครงการสร้อยเพชร Toussaint แล้วนั้น ทำให้ผู้ชมได้เห็นอีกด้านหนึ่งของความจริงที่ Daphne ไม่ค่อยบอกเล่าให้คนอื่นได้รับฟังถึงความรู้สึกของเธอสักเท่าไรนัก โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับการแสวงหามิตรภาพและการทำงานร่วมกันจากเหล่าเพื่อนหญิงพล้งพลึงด้วยตัวเอง เห็นได้จากบทบาทการทำงานของ Daphne ในฐานะนักแสดงซึ่งเผยให้เห็นถึงความรู้สึกจุกจิกและหลงตัวเองของ Daphne ผ่านความสัมพันธ์เชิงอำนาจในพื้นที่การทำงานระหว่าง Daphne กับนักประชาสัมพันธ์ซึ่งเปรียบเสมือนลูกน้องของเธอที่ต้องรับหน้าที่ทำตามคำสั่งของ Daphne โดยปราศจากข้อสงสัย เช่นเดียวกับ

ความสัมพันธ์เชิงอำนาจในพื้นที่การทำงานของ Daphne กับนักข่าวหญิงซึ่งเผยให้เห็นถึงความไม่พอใจของ Daphne ที่ถูกถามย้ำในเรื่องของชุดที่เธอจะสวมใส่ในวันจัดงาน Met Gala อยู่เนื่อง ๆ

ผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตว่าด้วยบทบาททางอาชีพการงานของ Daphne ที่มาพร้อมกับการนำเสนออัตลักษณ์ของความเป็นหญิงตามบรรทัดฐานทางสังคมรักต่างเพศอย่างชัดเจน ทำให้คนส่วนใหญ่มองว่า Daphne เป็นผู้หญิงตามแบบฉบับภาพเหมารวมจนมองข้ามสิ่งต่าง ๆ ที่เธอซุกซ่อนไว้อย่างง่ายดายภายใต้หน้ากาก (Persona) และบทบาทของการเป็นนักแสดงที่เธอเลือกใช้ เป็นทักษะในการเอาตัวรอดร่วมกับดำรงอยู่ในระบบโครงสร้างสังคมปิตาธิปไตยที่สนับสนุนและขับเคลื่อนด้วยระบบเศรษฐกิจทุนนิยม เห็นได้จากความสัมพันธ์ระหว่าง Daphne กับ Claude Becker ซึ่งอยู่ภายใต้เงื่อนไขของเกมที่ Debbie วางแผนไว้สำหรับการดำเนินการปฏิบัติการโครงการร่วมกับป้ายสื่อดีตนรักให้ถูกตำรวจจับในเวลาต่อมา โดย Debbie อาศัยเสน่ห์ของความเป็นหญิงและไหวพริบของ Daphne เป็นเครื่องมือหลอกล่อให้ Claude ติดกับจนไม่ทันได้ระวังตัว ก่อนที่ Claude จะถูกจับดำเนินคดีตามแผนการซ่อนแผนโครงการของ Debbie ในที่สุด ในขณะที่ Daphne ซึ่งภายหลังรู้ความจริงเรื่องแผนการโครงการซับซ้อนของ Debbie และ Lou ที่ทำให้ Daphne ได้รับส่วนแบ่งจากการร่วมโครงการสร้อยเพชร Toussaint ในครั้งนี้ก็ผันตัวเองจากการเป็นนักแสดงมาทำงานเป็นผู้กำกับภาพยนตร์แทนโดยใช้นักแสดงที่หน้าตาเหมือนกับเธอแสดงนำในผลงานที่เธอกำกับเอง แม้ท้ายที่สุดแล้ว Daphne จะยังคงสลัดความเป็นคนเจ้าบงการภายใต้หน้ากากและบทบาทของการเป็นนักแสดงผ่านอัตลักษณ์และบริบทการทำงานแบบใหม่ในพื้นที่เดิม ๆ ได้ไม่หมดก็ตาม

จากการวิเคราะห์ตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ผ่านบทบาท, ทักษะสำคัญ และเป้าหมายของตัวละครที่ปรากฏในเรื่องราวของภาพยนตร์เรื่อง Ocean's Eight (2018) ในบทนี้ทำให้ผู้วิจัยได้ข้อสรุปเบื้องต้นจากการวิเคราะห์ตัวบทที่อยู่ภายใต้การอิงประวัติศาสตร์ว่าด้วยบทบาทและการปรากฏตัวของผู้หญิงในโลกภาพยนตร์ฮอลลีวูดโดยสังเขปได้ว่าความขัดแย้งและการกระทำของเหล่าตัวละครอันเป็นตัวแทนของปัจเจกบุคคลที่เกิดขึ้นจากการต่อรองความสัมพันธ์เชิงอำนาจในอุตสาหกรรมภาพยนตร์ฮอลลีวูดภายใต้บทบาทและอัตลักษณ์ของปัจเจกบุคคลที่ดำรงอยู่ด้วยการทำงานตามระบบโลกทุนนิยมปิตาธิปไตยนั้น ได้ก่อให้เกิดความเสมอภาคภายใต้ความย้อนแย้งที่ส่งผลกระทบต่อบทบาทการทำงาน, อัตลักษณ์ทางเพศสถานะ และอำนาจอธิปไตยของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 อย่างไม่มีทางหลีกเลี่ยง เห็นได้จากการนำเสนอภาพว่าด้วยการต่อรองความสัมพันธ์เชิงอำนาจภายในพื้นที่การทำงานของเหล่าสมาชิกในทีมโครงการทั้ง 8 ที่แต่ละคนต่างก็มีความหลากหลายทั้งในเรื่องของชาติพันธุ์, เจตคติต่อการพิชิตเป้าหมายของการดำเนินปฏิบัติการโครงการ, ทักษะคติในการทำงานของแต่ละคน และการกดทับทางสังคมจากอัตลักษณ์ของปัจเจกบุคคลที่มาพร้อมกับบทบาทของการทำงานตามบรรทัดฐานทางเพศสถานะแบบรักต่างเพศภายใต้การดำเนินชีวิต

และการทำงานตามวัฏจักรและกลไกการทำงานของระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยมที่สอดคล้องกับแนวคิดของระบอบปีศาจไทย

ทั้งนี้ ผู้วิจัยจะขอนำเสนอบทวิเคราะห์ร่วมกับวิพากษ์ประเด็นต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีการต่อรองความสัมพันธ์เชิงอำนาจของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ผ่านรูปแบบและกลวิธีการโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint ด้วยการเจาะลึกในประเด็นเรื่องอำนาจของทุนนิยมปีศาจไทยภายใต้การนำเสนอข้อมูลโดยสังเขปของสร้อยเพชร Toussaint ในบทต่อไป

บทที่ 5

การเดินทางของพวกเธอทั้ง 8: ผลการศึกษาจากบทวิเคราะห์ฉากในภาพยนตร์

ในบทนี้ ผู้วิจัยจะกล่าวถึงผลการศึกษาที่ผู้วิจัยได้รับจากบทวิเคราะห์ฉากทั้ง 3 หมวดจากภาพยนตร์เรื่อง Ocean's Eight (2018) โดยผลการศึกษาที่ผู้วิจัยได้รับจากบทวิเคราะห์ฉากดังกล่าวนี้อาศัยองค์ประกอบทางการศึกษาทั้งหมด 3 องค์ประกอบอันประกอบไปด้วยทฤษฎี Narrative Voice, ทฤษฎีทางสัญศาสตร์ และแนวคิดทฤษฎีเรื่องสตรีนิยมแบบมาร์กซิสต์กับทุนนิยมปีตาธิปไตย ภายใต้การนำทฤษฎีเรื่องยุทธศาสตร์และกลวิธีจากปฏิบัติการในชีวิตประจำวันของ Michel de Certeau มาเป็นกรอบในการนำทฤษฎีทั้ง 3 องค์ประกอบมาวิเคราะห์ฉากทั้งหมด

จากการศึกษาบทบาททางสังคมและวิธีการต่อรองความสัมพันธ์เชิงอำนาจผ่านเรื่องเล่าของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ในภาพยนตร์เรื่อง Ocean's Eight (2018) ทำให้ผู้วิจัยสามารถสรุปผลการศึกษาจากการวิเคราะห์ฉากทั้งหมดซึ่งแบ่งออกเป็น 3 หมวดตามรายละเอียดดังต่อไปนี้

- หมวดที่ 1 - ฉากแนะนำตัวละครเอกหญิงทั้ง 8
- หมวดที่ 2 - ฉากที่เกี่ยวข้องกับงานโจรกรรมสร้อยเพชรของตัวละครหญิงทั้ง 8
- หมวดที่ 3 - ฉากที่กล่าวถึงความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นหลังการโจรกรรม

5.1 หมวดที่ 1 - ฉากแนะนำตัวละครเอกหญิงทั้ง 8

สำหรับการวิเคราะห์ฉากจากภาพยนตร์ในหมวดดังกล่าวนี้ มีทั้งหมด 8 ฉาก โดยผู้วิจัยได้อ้างอิงจากการปรากฏตัวครั้งแรกของตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ที่ปรากฏตามลำดับของการดำเนินเรื่องเล่าและเหตุการณ์ต่าง ๆ ในภาพยนตร์เรื่อง Ocean's Eight (2018) ซึ่งประกอบไปด้วย Deborah 'Debbie' Ocean, Lou Miller, Daphne Kluger, Rose Weil, Amita, Nine Ball/Leslie, Constance และ Tammy

วัตถุประสงค์ของการวิเคราะห์ฉากทั้งหมดที่อยู่ในหมวดนี้ มีเพื่อชี้ให้เห็นถึงบทบาทของตัวละครต่าง ๆ ที่ถูกนำเสนอผ่านเรื่องเล่าชีวิตและอาชีพที่เหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ทำซึ่งนำไปสู่การเชื่อมโยงบทบาทของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ที่มีต่อการโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint และความหมายแฝงที่ซ่อนอยู่ในบทบาทดังกล่าวผ่าน “เสียง” ของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ที่ปรากฏอยู่ในภาพยนตร์เรื่องนี้

ทั้งนี้ ผู้วิจัยได้นิยามความหมายของ “เสียง” ที่ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ผ่านฉากต่าง ๆ ที่ทำการแบ่งออกเป็นทั้งหมด 3 หมวดไว้ว่าเป็นรูปแบบหนึ่งของการแสดงออกทางอำนาจจากตัวละคร

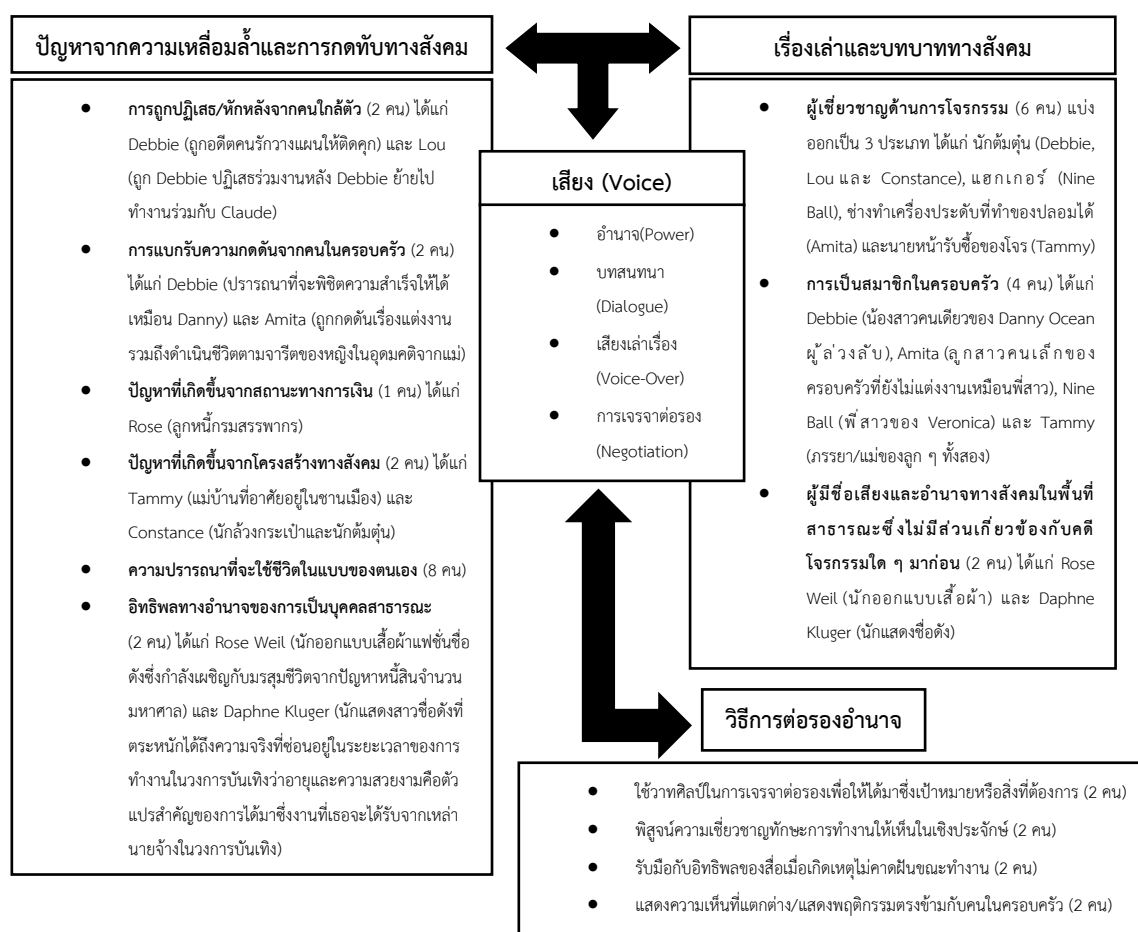
เพื่อให้ได้มาซึ่งการบรรลุเป้าหมายที่ตัวละครต่าง ๆ ต้องการ ขณะเดียวกัน ผู้วิจัยค้นพบว่า “เสียง” ของตัวละครยังเป็นเครื่องหมายทางภาษาที่สื่อให้เห็นถึงอุปสรรคต่าง ๆ และปัญหาการกีดกันทางสังคมที่เหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ได้เผชิญหน้าผ่านมิติความสัมพันธ์เชิงอำนาจอีกด้วย

5.1.1 ผลการศึกษาจากบทวิเคราะห์ฉากในหมวดที่ 1

จากการรวบรวมบทวิเคราะห์ฉากในหมวดที่ 1 ซึ่งมีทั้งหมด 8 ฉากว่าด้วยการแนะนำตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 จากภาพยนตร์เรื่อง Ocean's Eight (2018) ภายใต้การอ้างอิงจากการปรากฏตัวครั้งแรกของตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ที่ปรากฏตามลำดับของการดำเนินเรื่องเล่าและเหตุการณ์ในภาพยนตร์เรื่องนี้ซึ่งประกอบไปด้วย Debbie, Lou, Daphne, Rose, Amita, Nine Ball, Constance และ Tammy นั้น ทำให้ผู้วิจัยได้ข้อสรุปทางการศึกษาจากบทวิเคราะห์ฉากทั้งหมดในภาพยนตร์จากหมวดที่ 1 ตามรายละเอียดดังต่อไปนี้

ตารางที่ 5.1

แผนผังการวิเคราะห์ผลการศึกษาจากหมวดที่ 1

5.1.1.1 ประเด็นที่ผู้วิจัยได้จากการวิจัยในหมวดนี้

จากการรวบรวมบทวิเคราะห์ฉากในหมวดที่ 1 ซึ่งมีทั้งหมด 8 ฉากว่าด้วยการแนะนำตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 จากภาพยนตร์เรื่อง Ocean's Eight (2018) ภายใต้การอ้างอิงจากการปรากฏตัวครั้งแรกของตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ที่ปรากฏตามลำดับของการดำเนินเรื่องเล่าและเหตุการณ์ในภาพยนตร์เรื่องนี้ซึ่งประกอบไปด้วย Debbie, Lou, Daphne, Rose, Amita, Nine Ball, Constance และ Tammy นั้น ทำให้ผู้วิจัยได้ข้อสรุปทางการศึกษาจากบทวิเคราะห์ฉากทั้งหมดในภาพยนตร์จากหมวดที่ 1 ตามรายละเอียดดังต่อไปนี้

(1) การถูกปฏิเสธ/หักหลังจากคนใกล้ชิด

ตัวละครที่เผชิญหน้าปัญหาจากความเหลื่อมล้ำและการกดทับทางสังคมที่เกิดขึ้นในหมวดนี้ ได้แก่ Debbie และ Lou โดย Debbie นั้นถูกหักหลังจาก Claude Becker อดีตคนรักของเธอซึ่งค้าขายผลงานศิลปะแบบผิดกฎหมายจนนำไปสู่การซ่อนแผนหลอกให้ Debbie เซ็นเอกสารสำคัญซึ่งเป็นหลักฐานที่ทำให้ Debbie ต้องติดคุกนานถึง 5 ปี ก่อนที่ Debbie จะออกจากคุกหลังได้รับทัณฑ์บนและกลับมาแก้แค้นเขา ในขณะที่ Lou นั้นถูกปฏิเสธการร่วมงานจาก Debbie ในช่วงเวลาที่ Debbie ตัดสินใจออกไปทำงานเดี่ยวเป็นครั้งแรกจนทำให้ Lou ไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากทำธุรกิจเป็นของตัวเอง ถึงกระนั้น ธุรกิจของ Lou กลับไม่ประสบความสำเร็จตามที่เธอได้ตั้งใจไว้สักเท่าไรนักจนกระทั่ง Debbie ออกจากคุกเพื่อดำเนินแผนการโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint ร่วมกับ Lou และเหล่าสมาชิกคนอื่น ๆ ในทีมโจรกรรมจนทำให้พวกเขากลับมาปรับความเข้าใจกันใหม่ได้อีกครั้ง

ทั้ง Debbie และ Lou ต่างใช้วิธีการต่อรองอำนาจแบบเดียวกันในการแก้ไขปัญหาความเหลื่อมล้ำและการกดทับทางสังคมที่เกิดขึ้นกับพวกเธอ นั่นก็คือ การใช้วาทศิลป์ในการเจรจาต่อรองเพื่อให้ได้มาซึ่งเป้าหมายหรือสิ่งที่ต้องการ ซึ่งเป็นสิ่งที่พวกเธอสามารถจูงใจเหล่าสมาชิกในทีมโจรกรรมให้ดำเนินการหรือปฏิบัติตามที่พวกเธอร้องขอได้ เห็นได้จากกรณีที่ Debbie กับ Lou ร่วมมือกันรับสมาชิกแต่ละคนเข้าร่วมทีมหลังทั้งคู่สามารถสะสางปัญหาในอดีตที่เกิดขึ้นระหว่างพวกเธอได้ในระดับหนึ่ง

ทั้งนี้ ผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตว่าการใช้วาทศิลป์ของ Debbie กับ Lou มีรายละเอียดที่แตกต่างกันอยู่บ้างตรงที่ Lou เลือกใช้วาทศิลป์ในการโน้มน้าวให้ Debbie ช่วยตอบคำถามของเธอเรื่องการทำงานโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint หลังพบว่า Debbie ไม่ยอมปริปากบอกความจริงใด ๆ ในเรื่องนี้มากนัก โดยผู้วิจัยเห็นว่าเหตุผลที่ Debbie ตั้งใจใช้วาทศิลป์ของเธอในการต่อรองให้สมาชิกในทีมโจรกรรมของเธอช่วยดำเนินการตามแผนการโจรกรรมสร้อยเพชรโดยไม่บอกกล่าวความจริงทั้งหมดนั้น เป็นเพราะว่า Debbie ต้องการเอาชนะปัญหาการกดทับที่เธอยังคง

เผชิญอยู่เนื่อง ๆ จาก Claude อดีตคนรักของเธอซึ่งเป็นต้นเหตุที่ทำให้ Debbie ถูกตำรวจจับกุมหลังเธอถูกเขาทรยศหักหลัง ในขณะที่ Lou ยังคงถูกกดทับจากเหตุการณ์ในอดีตที่ Debbie เลือกไปทำงานกับคนอื่นจนทำให้ Lou ไม่พอใจและกังวลในสิ่งที่ Debbie พยายามเอาชนะปัญหาของตนเองด้วยวิธีการที่ Lou รู้สึกว่ามันเป็นไปได้ยากมากที่จะบรรลุผลสำเร็จได้โดยง่าย

ขณะเดียวกัน การกลับมาของ Debbie ในครั้งนี้ยังส่งผลให้ Lou กลับมาปรับความเข้าใจกับ Debbie ได้อีกครั้งและทำให้ Lou สามารถเอาชนะปัญหาการกดทับที่เธอต้องแบกรับในปัจจุบันได้อีกด้วยหลัง Debbie ปฏิบัติต่อ Lou ในฐานะเพื่อนร่วมงานและหุ้นส่วนทางธุรกิจที่มีสถานะเท่าเทียมกัน

(2) การแบกรับความกดดันจากคนในครอบครัว

ตัวละครที่เผชิญหน้าปัญหาจากความเหลื่อมล้ำและการกดทับทางสังคมที่เกิดขึ้นในหมวดนี้ ได้แก่ Debbie และ Amita โดย Debbie นั้นเผชิญหน้ากับความกดดันจากความพยายามในการพิชิตความสำเร็จจากการดำเนินแผนการโครงการครั้งใหญ่ตามรอย Danny Ocean นักต้มตุ๋นชื่อดังผู้เป็นพี่ชายของเธอจนนำไปสู่การคัดค้านจากเพื่อนร่วมงานของ Danny อย่าง Reuben ซึ่งได้เข้ามาขอร้องให้เธอล้มเลิกการทำงานนี้ด้วยความกลัวว่าเธอจะถูกจับได้และอาจทำให้เธอกลับไปอยู่ในคุกอีกครั้ง แต่ Debbie ก็ยังคงยืนกรานที่จะดำเนินปฏิบัติการโครงการสร้อยเพชร Toussaint ต่อไปตามเป้าหมายที่วางไว้จนกระทั่งแผนการสำเร็จลุล่วง

เช่นเดียวกับ Amita ที่ต้องแบกรับความกดดันจากแม่ของเธอซึ่งเป็นทั้งแม่และเจ้านายในที่ทำงานของเธอเองหลังพ่อของเธอได้เสียชีวิตไปแล้วและพี่สาวของเธอแต่งงานตามจารีตประเพณีของชาวอินเดียเป็นที่เรียบร้อย เหลือเพียง Amita คนเดียวที่ยังคงทำงานอยู่ในร้านเครื่องเพชรซึ่งเป็นกิจการของครอบครัว รวมถึงคอยดูแลแม่ของเธอตามหน้าที่ของลูกที่ดีด้วย ทว่าความไม่ลงรอยกันที่เกิดขึ้นระหว่างแม่กับลูกภายใต้ขอบเขตของพื้นที่การทำงานซึ่งเป็นพื้นที่ของความเป็นครอบครัวด้วยนั้น ก็ได้นำไปสู่วิวาทะที่เกิดขึ้นในมิติทางสังคมของทุนนิยมปิตาธิปไตยผ่านความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่าง Amita กับแม่ของเธอจากความสัมพันธ์ระหว่างหัวหน้ากับลูกน้องภายใต้มิติทับซ้อนของความเป็นแม่กับการปกครองลูกสาว

ความล้มเหลวของการต่อรองทางอำนาจของผู้เป็นแม่ในการประกอบสร้างให้ Amita เป็นลูกสาวที่ดีตามการผลิตภายใต้โครงสร้างทางสังคมนั้น เกิดขึ้นจากโครงสร้างทางสังคมทุนนิยมปิตาธิปไตยได้ประกอบสร้างให้แม่ของ Amita ต้องอบรมสั่งสอน Amita ในฐานะที่อีกฝ่ายเป็นลูกสาวของเธอหลังการตรวจคุณภาพของเพชร (สินค้า) จากร้านของพวกเธอนั้นกลายเป็นวิวาทะที่เกิดขึ้นระหว่างแม่ (หัวหน้า) กับลูกสาว (ลูกจ้าง) ภายใต้ความขัดแย้งระหว่างการแสวงหากำไรกับการนำเสนอความซื่อตรงต่ออาชีพการงานที่ทำเพื่อให้ได้มาซึ่งการรักษาฐานของลูกค้าไว้ให้แน่น

ทั้งนี้ ผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตว่าการปลดแอกตนเองของ Amita จากอำนาจอธิปไตยในครอบครัวของเธอนั้นได้รับอิทธิพลจากกลวิธีการต่อรองของ Debbie ที่ตัดสินใจเข้าหาเธอในพื้นที่สาธารณะร่วมกับใช้วาทศิลป์ในการเจรจาต่อรองจนกระทั่ง Amita ตัดสินใจทำงานให้ Debbie ในที่สุด โดยผู้วิจัยมองว่าทั้ง Debbie และ Amita ต่างก็มีภูมิหลังที่คล้ายคลึงกันตรงที่พวกเขาต่างก็สูญเสียบุคคลอันเป็นที่รักซึ่งเป็นเสาหลักของครอบครัวด้วย (Debbie สูญเสียพี่ชาย ในขณะที่ Amita สูญเสียพ่อ) ซึ่ง Debbie อาจใช้ประเด็นนี้มาเป็นเงื่อนไขในการสนับสนุนความคิดของ Amita เพื่อให้ Amita ได้ปลดแอกตนเองออกจากการอยู่ภายใต้อำนาจการปกครองของแม่จนทำให้ Amita ยอมรับข้อเสนอในการทำงานร่วมกับเธอและสมาชิกคนอื่น ๆ ในทีม นอกเหนือจากข้อเท็จจริงในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่าง Debbie กับ Amita ซึ่งทั้งคู่ต่างก็รู้จักและคุ้นเคยกันเป็นอย่างดีในฐานะเพื่อนร่วมงานที่สั่งสมประสบการณ์การทำงานโครงการมาได้ในระดับหนึ่งแล้ว โดย Amita เลือกใช้ การแสดงความเห็นที่แตกต่าง/แสดงพฤติกรรมตรงข้ามกับคนในครอบครัว เพื่อให้ได้มาซึ่งการต่อรองอำนาจจากแม่ซึ่งเป็นคนที่อยู่ชั่วตรงข้ามกับเธอ รวมถึงได้รับข้อเสนอเรื่องการทำงานจาก Debbie จนทำให้เธอสามารถปลดแอกตนเองจากอำนาจการปกครองของแม่ทั้งในฐานะแม่และหัวหน้างานได้ในที่สุด

ทั้งนี้ ผู้วิจัยมองว่าวิธีการต่อรองอำนาจที่ Amita เลือกใช้เพื่อปลดแอกตนเองออกจากอำนาจอธิปไตยของแม่นั้นเป็นวิธีเดียวกับที่ Tammy เลือกใช้ต่อรองกับลูก ๆ ทั้งสองของเธอเพื่อให้ได้มาซึ่งการรักษาอำนาจของความเป็นแม่ในบทบาทที่เธอแสดงออกต่อหน้าลูก ๆ ของเธอด้วยเช่นกันหลัง Tammy ประสบปัญหากับการดำเนินชีวิตสองด้านที่เธออยากทำควบคู่ไปด้วยกัน จนกระทั่ง Debbie ใช้วาทศิลป์ต่อรองกับเธอจนทำให้ Tammy ยอมรับเงื่อนไขการทำงานของ Debbie เพื่อเข้าถึงเป้าหมายที่พวกเขาต่างคาดหวังว่าจะได้มาซึ่งความสำเร็จจากผลต่างตอบแทนของพวกเขาในการทำงานโครงการครั้งนี้ ก่อนที่ผลลัพธ์ของการต่อรองอำนาจระหว่าง Debbie กับ Tammy จะประสบความสำเร็จหลังพวกเขาพิชิตเป้าหมายของการโครงการได้ในที่สุด

(3) ปัญหาที่เกิดขึ้นจากสถานะทางการเงิน

ตัวละครที่เผชิญหน้าปัญหาจากความเหลื่อมล้ำและการกดทับทางสังคมที่เกิดขึ้นในหมวดนี้ ได้แก่ Rose Weil ซึ่งเป็นนักร้องแบบเสื้อผ้าแพ้นซื่อดังที่กำลังประสบปัญหาเรื่องภาระหนี้สินจากการดำเนินชีวิตของเธอในอดีตจนนำไปสู่ความพยายามในปัจจุบันของเธอที่ต้องหาทางชำระหนี้สินให้ทันเวลาก่อนที่เธอจะถูกดำเนินคดีทางอาญาจากกรมสรรพากรผู้เป็นเจ้าของเธอโดยตรงหลังความนิยมในผลงานของเธอลดลงจากปัญหาการกดทับดังกล่าวที่ Rose ได้เผชิญร่วมกับข้อเท็จจริงอีกข้อหนึ่งก็คืออายุของเธอมากขึ้นอีกด้วย ทำให้ Rose ไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากยอมรับข้อเสนอจาก Debbie กับ Lou ในการปลดหนี้กรมสรรพากรควบคู่ไปกับการทำงานให้

Daphne Kluger ตามแผนการของ Debbie ภายใต้ขอบเขตของความเป็นพื้นที่สาธารณะเพื่อให้ Rose ได้รับรายได้จำนวนเพียงพอต่อการปลดหนี้กรรมสรรพากรร่วมกับกอบกู้ชื่อเสียงของเธอกลับมา

(4) ปัญหาที่เกิดขึ้นจากโครงสร้างทางสังคม

ตัวละครที่เผชิญหน้าปัญหาจากความเหลื่อมล้ำและการกดทับทางสังคมที่เกิดขึ้นในหมวดนี้ ได้แก่ Tammy และ Constance

แม่บทบาทของ Tammy ในฐานะแม่บ้านซึ่งมีอาชีพเสริมอย่างการเป็นนายหน้ารับซื้อของโจรจะไม่ได้เปิดเผยถึงที่มาของปัญหาจากความเหลื่อมล้ำและการกดทับทางสังคมที่เธอต้องเผชิญผ่านเรื่องเล่าของเธอในภาพยนตร์โดยตรง ทว่าสิ่งที่น่าสนใจเกี่ยวกับเรื่องเล่าของเธอนั้นก็คือการที่ Tammy ถูกจำกัดอำนาจและบทบาทของการเป็นแม่ให้อยู่ภายใต้ขอบเขตเฉพาะพื้นที่ของบ้าน ซึ่งเป็นพื้นที่ส่วนตัวอันเป็นพื้นที่ที่อยู่ภายใต้การดูแลของผู้หญิงตามโครงสร้างของระบบทุนนิยมปิตาธิปไตยมาโดยตลอด ปัญหาจากความกดทับทางสังคมที่เกิดขึ้นจากโครงสร้างสังคมดังกล่าวส่งผลให้ Tammy ต้องรักษาบทบาทของการเป็นภรรยาของสามีร่วมกับทำหน้าที่ของการเป็นแม่ที่ดีให้แก่ลูก ๆ ทั้งสองอย่างไม่มีทางหลีกเลี่ยงเพื่อเติมเต็มความต้องการขั้นพื้นฐานและบรรลุความสำเร็จภายใต้บทบาทที่เธอได้รับมอบหมาย

ผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตว่าการแนะนำตัวละครของ Tammy ซึ่งดำเนินชีวิตและทำงานลับคืบคูไปกับการดูแลลูก ๆ ทั้งสองภายในบ้านของเธอก่อนที่จะ Debbie จะเข้ามาเจรจาต่อรองกับเธอนั้น เผยให้เห็นถึงความขัดแย้งที่ Tammy พยายามต่อรองกับตนเองและ Debbie อยู่เนื่อง ๆ รวมถึงสะท้อนให้เห็นว่า Tammy พิจารณาที่จะปลดแอกตนเองจากข้อจำกัดของการดำรงอำนาจและบทบาทของความเป็นแม่ไว้ชั่วคราวเพื่อให้ได้มาซึ่งโอกาสของเธอในการทำงานที่เธอรักและถนัดเป็นอย่างมาก ซึ่งเห็นได้ว่าหลังจากที่ Tammy ได้เข้าร่วมทีมโจรกรรมของ Debbie นั้น Tammy ได้มีโอกาสปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นและดำเนินชีวิตในพื้นที่สาธารณะอันเป็นพื้นที่ของการทำงานภายใต้มิติทางสังคมของระบบทุนนิยมปิตาธิปไตยมากขึ้นโดยอาศัยการสวมรอยเป็นบุคคลอื่นที่ไม่มีใครรู้จักเธอในพื้นที่ส่วนตัว ส่งผลให้ Tammy สามารถใช้ชีวิตได้อย่างเป็นอิสระภายใต้ขอบเขตของการทำงานที่เธอได้รับมอบหมายจาก Debbie และทำให้เธอกลายเป็นส่วนหนึ่งของความสำเร็จที่ Debbie และเหล่าสมาชิกในทีมโจรกรรมได้รับหลังแผนการดำเนินการโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint จบลง

ในขณะที่ Constance นั้น แม้เรื่องเล่าของเธอในภาพยนตร์เรื่องนี้จะไม่ได้เปิดเผยอย่างชัดเจนว่า Constance กำลังประสบปัญหาจากความเหลื่อมล้ำและการกดทับทางสังคมจากบุคคลใดบุคคลหนึ่งโดยตรง ถึงกระนั้น เชื้อชาติเอเชียที่อยู่ในสายเลือดของเธอก็เผยให้เห็นถึงมิติของความเหลื่อมล้ำทางสังคมที่เธอยังคงเผชิญหน้าอยู่กลาย ๆ จากข้อเท็จจริงที่ว่าภาพจำส่วน

ใหญ่ของชาวอเมริกันเชื้อสายเอเชียที่มักเกี่ยวข้องกับอาชีพทางอาชญากรรม หรือไม่ก็ถูกบีบบังคับให้ดำเนินชีวิตด้วยการประกอบอาชีพอื่นที่บุคคลเหล่านี้ไม่สามารถเข้าถึงได้เหมือนคนอื่นรวมถึงทำให้บุคคลเหล่านี้กลายเป็นที่ยอมรับทางสังคมเหมือนคนอื่นได้โดยง่าย เห็นได้จากกรณีของ Constance ที่ดำเนินชีวิตด้วยการเป็นนักล้วงกระเป๋าและนักต้มตุ๋นในย่านควีนส์จนกระทั่งได้พบกับ Debbie และ Lou ซึ่งชวนเธอมาร่วมทีมโจรกรรมหลังได้เห็นความสามารถที่แท้จริงของเธอจนนำไปสู่การดำเนินแผนการโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint ในงาน Met Gala ซึ่งงานดังกล่าวได้อาศัยความสามารถของ Constance ในการนำสร้อยเพชรออกจากลำคอของ Daphne และส่งต่อให้ Amita นำไปแยกชิ้นส่วนของเพชรตามแผนที่ Debbie วางไว้ตั้งแต่แรกได้สำเร็จ

ขณะเดียวกัน ผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตว่า Constance น่าจะเคยพบกับเหตุการณ์บางอย่างที่อาจทำให้เธอถูกเหยียดเชื้อชาติอยู่บ้าง ทำให้ Constance มักแสดงออกด้วยการพูดจาเสียดสีคนอื่นหรือไม่ก็แสดงพฤติกรรมที่บ่งบอกถึงชั้นเชิงของเธอที่เหนือกว่าคนอื่นอยู่เนือง ๆ เห็นได้จากกรณีที่ Constance แอบขโมยนาฬิกาข้อมือจาก Debbie กับ Lou ขณะที่พวกเธอพูดคุยเรื่องแผนการโจรกรรมอยู่ในร้าน Subway เพื่อหยั่งเชิงว่าที่นายจ้างของเธอหลังเห็นว่าทั้ง Debbie และ Lou เป็นหญิงผิวขาว รวมถึงกรณีที่ Amita ขอคำปรึกษาจาก Constance ในเรื่องการเดทหนุ่มหล่อจากแอปพลิเคชัน Tinder ซึ่ง Constance ให้คำแนะนำกับ Amita ที่แฝงนัยยะเรื่องเพศไปด้วย เช่นเดียวกับฉากที่ Amita พูดถึง Taylor Swift ขณะที่เหล่าสมาชิกในทีมโจรกรรมของ Debbie กำลังนั่งประชุมวางแผนฝึกซ้อมผังโตะที่นั่งในงาน Met Gala จนทำให้ Constance ออดไม่ได้ที่จะได้ตอบ Amita กลับไปอย่างติดตลกหลังเห็นว่า Amita ชอบวัฒนธรรมของชาวผิวขาวอย่างออกหน้าออกตา ทั้งที่พวกเธอเองก็เป็นชาวอเมริกันเชื้อสายเอเชียทั้งคู่ ทำให้ผู้วิจัยมองว่านอกเหนือจากการเหยียดชาติพันธุ์ผ่านการแบ่งขั้วอำนาจที่เกิดขึ้นในเรื่องเล่าของภาพยนตร์เรื่องนี้แล้ว สิ่งที่เกิดขึ้นกับ Constance ในเรื่องเล่าของภาพยนตร์เผยให้เห็นถึงมิติทับซ้อนของปัญหาจากความเหลื่อมล้ำและการกดทับทางสังคมที่อยู่ในบทบาทของตัวละครและพื้นที่การทำงานบนฐานของความเป็นเชื้อชาติร่วมกันอีกด้วย

(5) อิทธิพลทางอำนาจของการเป็นบุคคลสาธารณะ

ตัวละครที่เผชิญหน้าปัญหาจากความเหลื่อมล้ำและการกดทับทางสังคมที่เกิดขึ้นในหมวดนี้ ได้แก่ Rose Weil และ Daphne Kluger

ดังที่ผู้วิจัยได้กล่าวไปข้างต้นแล้วว่าปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับ Rose จากการเป็นลูกหนี้กรรมสรรพากรนั้น ไม่เพียงแต่ทำให้เธอต้องทำทุกวิถีทางเพื่อให้ได้มาซึ่งการปลดหนี้ก้อนใหญ่ของเธอเท่านั้น หากแต่สถานะดังกล่าวยังส่งผลให้ Rose เผชิญหน้ากับมรสุมชีวิตที่มาพร้อมกับความล้มเหลวครั้งใหญ่ในฐานะนักออกแบบเสื้อผ้าแฟชั่นชื่อดังซึ่งเคยมีอิทธิพลต่อสังคมและพื้นที่สาธารณะในอดีตเป็นอย่างมากอีกด้วย

ผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตว่าการรับมือเสียงสะท้อนจากสื่อโดยเฉพาะนักข่าวที่คอยจ้องจะเล่นงาน Rose อย่างเสีย ๆ หาย ๆ นั้น ได้ส่งผลให้ Rose กลายเป็นเป้าหมายของสื่อในการเขียนข่าวโจมตีเธอมาโดยตลอดและทำให้ Rose ไม่ไว้วางใจสื่อเลยแม้แต่น้อยจนกระทั่ง Rose ได้พบกับ Debbie และ Lou ที่มอบข้อเสนอการทำงานให้ Rose ได้ปลดหนี้จากกรรมสรรพากรด้วยการมอบหมายให้ Rose ทำงานออกแบบชุดราตรีให้ Daphne สำหรับการเดินงาน Met Gala ตามแผนการโครงการสร้อยเพชร Toussaint ที่ Debbie ได้วางไว้

ในขณะที่ Daphne นั้น ผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตว่า Daphne กับ Rose มีปัญหาจากการกดทับทางสังคมในลักษณะใกล้เคียงกันจากอายุของพวกเธอที่มากขึ้นภายใต้การสั่งสมประสบการณ์การทำงานในวงการบันเทิงมาเป็นเวลานานจนได้นำไปสู่ความพยายามของทั้งคู่ในการรับมือกับวิวาทะจากอิทธิพลของสื่อผ่านมิติทางสังคมแบบทุนนิยมปิตาธิปไตย แม้ทั้ง Daphne และ Rose ต่างมีชื่อเสียง อำนาจ และอิทธิพลทางสังคมที่สั่งสมมาจากประสบการณ์การทำงานในวงการบันเทิงจนเป็นที่ประจักษ์ต่อสาธารณะก็ตาม ทว่าทั้ง Daphne และ Rose ต่างก็รู้สึกได้ถึงการสั่นคลอนทางอำนาจจากอิทธิพลของสื่อที่พยายามประกอบสร้างพวกเธอให้เป็นไปตามเกมที่สื่อต้องการให้ทั้ง Daphne และ Rose นำเสนอภาพตัวแทนตามบทบาทหน้าที่การงานของพวกเธอภายใต้ภาพลักษณ์ทางสังคมที่ระบบทุนนิยมปิตาธิปไตยประกอบสร้างขึ้นมาอย่างมีนัยยะสำคัญ

แม้ Daphne จะพยายามรักษาภาพลักษณ์ของการเป็นนักแสดงหญิงคนโปรดของสื่อเพื่อให้ได้มาซึ่งการถูกว่าจ้างงานในวงการบันเทิงเรื่อย ๆ ก็ตามซึ่งเห็นได้จากกรณีที่เธอตอบคำถามของนักข่าวในงานแถลงข่าวเรื่องงาน Met Gala ตามวิธีที่เธอคอยรักษาภาพลักษณ์ดังกล่าวมาโดยตลอด ถึงกระนั้น สื่อมักจะคอยหาโอกาสเล่นงาน Daphne ไม่ทางใดก็ทางหนึ่งเพื่อให้ชายข่าวที่ช่วยเรียกเสียงฮือฮาและสร้างผลตอบรับเชิงธุรกิจให้ผู้ประกอบการสื่อในวงกว้าง เห็นได้จากกรณีที่นักข่าวหญิงคนหนึ่งได้โยนคำถามง่าย ๆ ให้ Daphne ตอบ แต่เมื่อทัศนคติและพฤติกรรมการแสดงออกของ Daphne ขัดแย้งกับความต้องการของสื่อที่ต้องการให้ Daphne ยอมเปิดเผยข้อมูลสำคัญเกี่ยวกับนักออกแบบชุดเพื่อช่วยให้กระแสข่าวของงาน Met Gala กลายเป็นที่สนใจของผู้ติดตามข่าวนี้มากขึ้นร่วมกับทำให้ยอดขาย และ/หรือ การเผยแพร่ข่าวสารเป็นไปในทิศทางที่ผู้ประกอบการต้องการด้วยแล้ว ยิ่งทำให้ Daphne ต้องหาวิธีการต่อรองอำนาจกับสื่อเพื่อให้ได้มาซึ่งการบรรลุเป้าหมายของเธอให้ได้ โดยทั้ง Daphne กับ Rose เลือกต่อรองอำนาจผ่านการรับมือกับอิทธิพลของสื่อเมื่อเกิดเหตุไม่คาดฝันขณะทำงานเพื่อเอาตัวรอดร่วมกับดำเนินชีวิตและทำงานต่าง ๆ ต่อไปขณะดำรงตนอยู่ในพื้นที่สาธารณะภายใต้บทบาทของการเป็นบุคคลผู้มีชื่อเสียงในวงการบันเทิง

ทั้งนี้ ผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตว่า Daphne ค่อนข้างตระหนักถึงข้อเท็จจริงดังกล่าวที่เกิดขึ้นมาโดยตลอด เพราะการที่ Daphne ดำรงตนอยู่ภายใต้สถานะของการเป็นบุคคล

สาธารณะที่มักถูกคนอื่นจับจ้องร่วมกับมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมในพื้นที่สาธารณะและพื้นที่ส่วนตัวนั้น ทำให้ผู้ชมไม่ได้รับรู้ถึงตัวตนที่แท้จริงของ Daphne ที่อยู่ในพื้นที่ส่วนตัวภายใต้ความเป็นส่วนตัวของเธอจริง ๆ อีกทั้งข้อสังเกตประการหนึ่งที่น่าสนใจเกี่ยวกับ Daphne ก็คือผู้ชมแทบไม่รู้เลยว่า Debbie กับ Lou นั้นได้มีโอกาสติดต่อกับ Daphne ผ่านช่องทางไหนและได้เจรจาหาข้อตกลงร่วมกันเพื่อต่อรองความสัมพันธ์เชิงอำนาจกับ Daphne ภายในพื้นที่สาธารณะหรือไม่ หลังเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ได้ตระหนักว่าทางเดียวที่พวกเธอต่อรองอำนาจทางสังคมในรูปแบบต่าง ๆ ภายใต้โครงสร้างทางสังคมทุนนิยมปิตาธิปไตยได้นั้น ก็คือการดำเนินปฏิบัติการโครงการสร้อยเพชร Toussaint ที่พวกเธอต้องดำเนินปฏิบัติการให้สำเร็จลุล่วงให้ได้เพื่อพิชิตเป้าหมายสำคัญทั้งเป้าหมายร่วมกันและเป้าหมายส่วนตัวที่จะช่วยให้อุปสรรคและปัญหาต่าง ๆ ที่พวกเธอกำลังเผชิญอยู่ได้รับการคลี่คลายในที่สุด

ทั้งนี้ ผู้วิจัยขอก้าวถึงประวัติความเป็นมาโดยสังเขปของสร้อยเพชร Toussaint ก่อนนำเสนอผลการศึกษาจากหมวดที่ 2 ในรายละเอียดของหัวข้อดังกล่าวต่อไป เพื่อชี้ให้เห็นถึงประวัติความเป็นมาและความสำคัญของสร้อยเพชร Toussaint ซึ่งเป็นเป้าหมายสำคัญที่ทำให้เหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ร่วมดำเนินปฏิบัติการโครงการสร้อยเพชรในครั้งนี้จนกระทั่งเหตุการณ์ดังกล่าวได้นำพาพวกเธอพบกับความเปลี่ยนแปลงในชีวิตและการทำงานหลังการดำเนินปฏิบัติการโครงการสร้อยเพชร Toussaint และเครื่องประดับชิ้นอื่น ๆ ที่จัดแสดงในนิทรรศการราชวงศ์ยุโรปภายในงาน Met Gala นั้นจบลงด้วยความสำเร็จในที่สุด

จากการรวบรวมบทสรุปทั้งหมดว่าด้วยปัญหาจากความเหลื่อมล้ำและการกดทับทางสังคมภายใต้เรื่องเล่าและบทบาททางสังคมของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ที่ปรากฏอยู่ในผลการศึกษาจากหมวดที่ 1 นี้ นำไปสู่ข้อสรุปได้ว่าระบบสังคมและโครงสร้างทางสังคมแบบทุนนิยมปิตาธิปไตยที่ปรากฏอยู่ในเรื่องเล่าของภาพยนตร์เรื่อง *Ocean's Eight* (2018) ได้ส่งผลให้เหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ต้องแสวงหากลวิธีต่าง ๆ ในการต่อรองความสัมพันธ์เชิงอำนาจกับระบบสังคมแบบทุนนิยมปิตาธิปไตยหลัง Debbie และสมาชิกคนอื่น ๆ ในทีมโครงการประสบปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ อันเกิดจากความเหลื่อมล้ำทางสังคมที่ระบบสังคมแบบทุนนิยมปิตาธิปไตยได้ประกอบสร้างกฎเกณฑ์ร่วมกับกำหนดยุทธศาสตร์ต่าง ๆ ในการรับมือกับกลุ่มคนที่แตกต่างจากบรรทัดฐานทางสังคมเพื่อรักษาและบังคับใช้ภาพรวมของอำนาจทางสังคมไว้ ซึ่งการทำงานของระบบสังคมในเรื่องเล่าของภาพยนตร์เรื่องนี้ สอดคล้องกับมุมมองของ Comanne (2020) ที่เห็นว่าทุนนิยมปิตาธิปไตยในสังคมตะวันตกเป็นภัยคุกคามสำคัญในการทำงานและการดำเนินชีวิตของผู้หญิงอย่างชัดเจน เห็นได้จากเรื่องเล่าและบทบาททางสังคมของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ที่เผยให้เห็นว่าภาพตัวแทนของตัวละครแต่ละตัวในทีมต่างถูกกดทับจากการรุกรานทางสังคมผ่านยุทธศาสตร์ของรัฐที่เข้าไปกำหนด

ขอบเขตของการใช้สิทธิประโยชน์ในการดำเนินชีวิตประจำวันของเหล่าตัวละคร โดยรัฐได้อาศัยอำนาจจากข้อบังคับทางกฎหมายเพื่อกำหนดปฏิบัติการต่าง ๆ ในชีวิตประจำวันของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 เพื่อไม่ให้พวกเธอดำเนินการละเมิดบรรทัดฐานทางสังคมร่วมกับกฎระเบียบทางสังคมในมิติต่าง ๆ ที่ถูกกำหนดไว้โดยระบบสังคมแบบทุนนิยมปิตาธิปไตย ซึ่งปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นในเรื่องเล่าและบทบาทของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ผ่านมิติของพื้นที่ส่วนตัวและพื้นที่สาธารณะนั้น ผู้วิจัยเห็นด้วยกับการวิเคราะห์แนวคิดเรื่องระบอบปิตาธิปไตยของ Comanne (2020) ตรงที่การดำเนินปฏิบัติการต่าง ๆ ของ Debbie และเหล่าสมาชิกในทีมโจรกรรมนั้นได้ท้าทายบทบาทและความสัมพันธ์เชิงอำนาจของผู้ชายรวมถึงตัวแทนจากอำนาจของรัฐภายใต้การดำรงบทบาทและอัตลักษณ์ของความเป็นพ่อทั้งในมิติของกฎหมายและเศรษฐกิจอย่างมีนัยยะสำคัญ ซึ่งชี้ให้เห็นว่าระบอบปิตาธิปไตยที่ปรากฏอยู่ในมิติของระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยมในสังคมตะวันตกนั้นสัมพันธ์กับการควบคุมความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่างพ่อกับลูกภายใต้อำนาจอธิปไตยแบบเบ็ดเสร็จเด็ดขาดผ่านบทบาทของ “พ่อ” ซึ่งสะท้อนผ่านตัวละคร “ผู้ชาย” ในภาพยนตร์เรื่องนี้อย่างชัดเจน ไม่ว่าจะเป็น Danny Ocean, Reuben, Yuri, Guillermo และ Claude ซึ่งตัวละครชายเหล่านี้ต่างเป็นตัวแปรที่เชื่อมโยงกับการพิชิตความสำเร็จจากการโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint ของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ผ่านกลวิธีต่าง ๆ ที่พวกเธอใช้ดำเนินปฏิบัติการในชีวิตประจำวันเพื่อรับมือกับยุทธศาสตร์ทางสังคมของพวกเขาทันทีในเชิงรูปธรรมและนามธรรม เห็นได้จากกรณีที่ Debbie อาศัยวาทกรรมของความเป็นเพศหญิงโดยกำเนิดเพื่ออ้างสิทธิของการใช้พื้นที่ส่วนตัวในห้องน้ำหญิงเพื่อไม่ให้ Yuri และ Guillermo ตาม Daphne เข้าไปในห้องน้ำหญิงขณะที่ Constance กำลังดำเนินปฏิบัติการโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint จนกระทั่ง Yuri และ Guillermo ยอมล่าถอยตามที่ Debbie บอกในที่สุด

นอกจากนั้นแล้ว อัตลักษณ์ของความเป็นชายและบทบาททางสังคมของตัวละครชายเหล่านี้ยังได้รับการต่อต้านทางยุทธศาสตร์ผ่านกลวิธีของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ซึ่งมาพร้อมกับความท้าทายจากอำนาจของความเป็นหญิงจาก Debbie และเหล่าสมาชิกในทีมโจรกรรมอีกด้วย เห็นได้จากกรณีที่ Debbie ถูก Claude หลอกจนทำให้เธอตัดสินใจกลับมาแก้แค้นด้วยการดำเนินปฏิบัติการโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint ซึ่งเป็นปฏิบัติการของความเป็นชายในการโต้กลับอดีตคนรักภายใต้การอาศัยความเป็นหญิงของเธอและสมาชิกคนอื่น ๆ ในทีมโจรกรรมโดยเฉพาะ Daphne เป็นเครื่องมือในการหลอกล่อให้ Claude หลงกลจากเสน่ห์ของอีกฝ่ายจนกระทั่งการดำเนินปฏิบัติการปริศนา Claude ให้กลายเป็นผู้ต้องหาจากคดีการโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint ที่งาน Met Gala ตามแผนการที่ Debbie ได้ซ่อนแผนไว้ตั้งแต่แรกนั้นสำเร็จลุล่วงไปในที่สุด

5.2 หมวดที่ 2 - ฉากที่เกี่ยวข้องกับงานโจรกรรมสร้อยเพชรของตัวละครหญิงทั้ง 8

สำหรับการวิเคราะห์ฉากในหมวดนี้ มีทั้งหมด 41 ฉาก โดยผู้วิจัยอ้างอิงจากขอบเขตของการดำเนินเรื่องในภาพยนตร์ที่เผยให้เห็นถึงความสัมพันธ์เชิงอำนาจผ่านปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวละครซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับรูปแบบและวิธีการทำงานของสมาชิกทีมโจรกรรมตามลำดับการนำเสนอเหตุการณ์ในภาพยนตร์ โดยรายละเอียดของการทำงานโจรกรรมเผยให้เห็นถึงการต่อรองความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่างตัวละครภายใต้มิติของความแตกต่างระหว่างพื้นที่ผ่านวิธีการนำเสนอเรื่องเล่า, บทบาท และการกระทำของตัวละครที่ปรากฏในแต่ละฉากของภาพยนตร์เรื่องนี้

ทั้งนี้ ผู้วิจัยแบ่งรายละเอียดของการวิเคราะห์ฉากจากภาพยนตร์เรื่องนี้ในหมวดที่ 2 ผ่านตารางสรุปซึ่งเรียงลำดับตามการดำเนินเนื้อเรื่องในภาพยนตร์ดังต่อไปนี้ ประกอบไปด้วยรายละเอียดของตัวละครที่ปรากฏในฉาก, รายละเอียดของฉากดังกล่าวซึ่งเรียงเรียงตามลำดับของการดำเนินเนื้อเรื่องทั้งหมดในภาพยนตร์เรื่องนี้, สัญญาที่สำคัญที่ปรากฏอยู่ในฉากดังกล่าว และกลวิธีที่ตัวละครใช้ในฉากดังกล่าวเพื่อต่อรองอำนาจกับทุนนิยมปิตาธิปไตยที่เกิดขึ้นกับเหล่าตัวละครเอกหญิงในฉากนั้น ๆ ผ่านรูปแบบของวิธีการและกลวิธีต่าง ๆ ที่พวกเขาต่างเลือกใช้เพื่อให้เป้าหมายของการดำเนินการโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint ประสบความสำเร็จในที่สุด

5.2.1 ประวัติความเป็นมาโดยสังเขปของสร้อยเพชร Toussaint

ภาพที่ 5.1

สร้อยเพชร Toussaint ที่ปรากฏอยู่ในภาพยนตร์เรื่อง *Ocean's Eight* (2018)

สืบค้นเมื่อ 30 สิงหาคม 2564,

(<https://www.marieclaire.com.au/toussaint-necklace-oceans-8>)

ในหัวข้อนี้ ผู้วิจัยจะกล่าวถึงประวัติความเป็นมาโดยสังเขปของสร้อยเพชร Toussaint ที่ปรากฏอยู่ในภาพยนตร์เรื่อง Ocean's Eight (2018) ซึ่งเป็นเป้าหมายการโจรกรรมของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 รวมถึงผลการศึกษาจากการวิเคราะห์บทบาททางสังคมและวิธีการต่อรองความสัมพันธ์เชิงอำนาจที่ปรากฏอยู่ในเรื่องเล่าของตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 จากภาพยนตร์เรื่อง Ocean's Eight (2018) ตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย

จากการรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับประวัติศาสตร์ของการประกอบสร้างสร้อยเพชร Toussaint นั้น ทำให้ผู้วิจัยค้นพบว่าสร้อยเพชร Toussaint จากแบรนด์เครื่องประดับชื่อดังอย่าง Cartier ที่ปรากฏในภาพยนตร์เรื่อง Ocean's Eight (2018) นั้น มีที่มาจากชื่อของ Jeanne Toussaint (ค.ศ. 1887-1976) หัวหน้าฝ่ายเครื่องเงินของ Cartier ภายใต้การบริหารจัดการโดย Louis Cartier (ค.ศ. 1875-1942) ทายาทของแบรนด์เครื่องประดับ Cartier ในยุคนั้นจน Toussaint ได้เป็นผู้อำนวยการสร้างสรรค์ประจำแบรนด์ Cartier ในช่วงปีค.ศ. 1933 อย่างไรก็ตาม สร้อยเพชร Toussaint ที่ปรากฏในภาพยนตร์เรื่อง Ocean's Eight (2018) ได้รับการจำลองมาจากสร้อยเพชรชุดหนึ่งที่ Jacques Cartier (ค.ศ. 1884-1941) ได้ออกแบบถวายแด่มหาราชแห่งแคว้นนวนคร (Nawanagar) ในปีค.ศ. 1931 ในขณะที่สร้อยเพชรของจริงนั้นถูกแยกชิ้นส่วนของเพชรทั้งหมดออกจนไม่หลงเหลือเค้าเดิม โดยสร้อยเพชรของจริงที่ Cartier ได้ออกแบบนั้นได้รับการขนานนามว่า “สร้อยคอที่มีเพชรสีที่ได้รับการเรียงร้อยลดหลั่นได้งดงามที่สุด” ภายใต้การใช้เพชรน้ำงามชื่อ Queen of Holland ในการประดับสร้อยเพชรดังกล่าว โดยเพชรน้ำงามเลื่องชื่อนี้เป็นเพชรสีฟ้าใสขนาด 136.25 กะรัตซึ่งถูกใช้เป็นอัญมณีเม็ดหลักของสร้อยเพชรชุดนี้ซึ่งรายล้อมไปด้วยเพชรอีกจำนวนมาก

แม้สร้อยเพชร Toussaint ที่ปรากฏในภาพยนตร์เรื่อง Ocean's Eight (2018) จะไม่ได้เป็นสร้อยเพชรที่มีตัวตนอยู่ในโลกแห่งความเป็นจริงจากการที่เป็นสร้อยเพชรที่อ้างอิงมาจากสร้อยเพชรที่ได้รับการออกแบบซึ่งมีตัวตนอยู่ในประวัติศาสตร์จริงก็ตาม ทว่าสิ่งที่น่าสนใจเกี่ยวกับสร้อยเพชร Toussaint ซึ่งได้รับการตั้งชื่อตามนักออกแบบที่มีตัวตนในประวัติศาสตร์จริงอย่าง Jeanne Toussaint นั้น ก็คือการนำเสนอภาพของความเป็นหญิงผ่านตัวตนและความสำคัญของสร้อยเพชรชุดนี้ โดยสร้อยเพชร Toussaint เป็นหนึ่งในเครื่องมือการเล่าเรื่องของภาพยนตร์เรื่องนี้ที่เผยให้เห็นถึงเป้าหมายและความปรารถนาในการเข้าถึงความสำเร็จของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 เพื่อแก้ไขปัญหาจากความเหลื่อมล้ำและการกดขี่ทางสังคมที่พวกเธอต่างเผชิญหน้าด้วยการแสวงหาวิถีต่าง ๆ ผ่านการปฏิบัติการโจรกรรมเพื่อให้ได้มาซึ่งการต่อรองอำนาจผ่านบทบาททางสังคมของพวกเธอที่ยังคงดำรงอยู่ภายใต้โครงสร้างทางสังคมทุนนิยมปิตาธิปไตย ซึ่งเห็นได้จากการเปลี่ยนผ่านทางรูปลักษณ์ภายนอกของสร้อยเพชร Toussaint ในภาพยนตร์เรื่องนี้ ซึ่งนำไปสู่ความหลากหลายของวิถีต่าง ๆ ที่ Debbie และเหล่าสมาชิกคนอื่น ๆ ในทีมโจรกรรมได้ร่วมกันต่อยอดสำหรับการ

ดำเนินปฏิบัติการโครงการตามแผนการที่ Debbie ได้วางไว้เพื่อพิชิตเป้าหมายของการดำเนินปฏิบัติการโครงการสร้อยเพชร Toussaint จนกระทั่งนำไปสู่การบรรลุเป้าหมายทั้งเป้าหมายหลักและเป้าหมายรองของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ที่ทำให้พวกเธอสามารถเริ่มต้นชีวิตใหม่ได้ในที่สุด

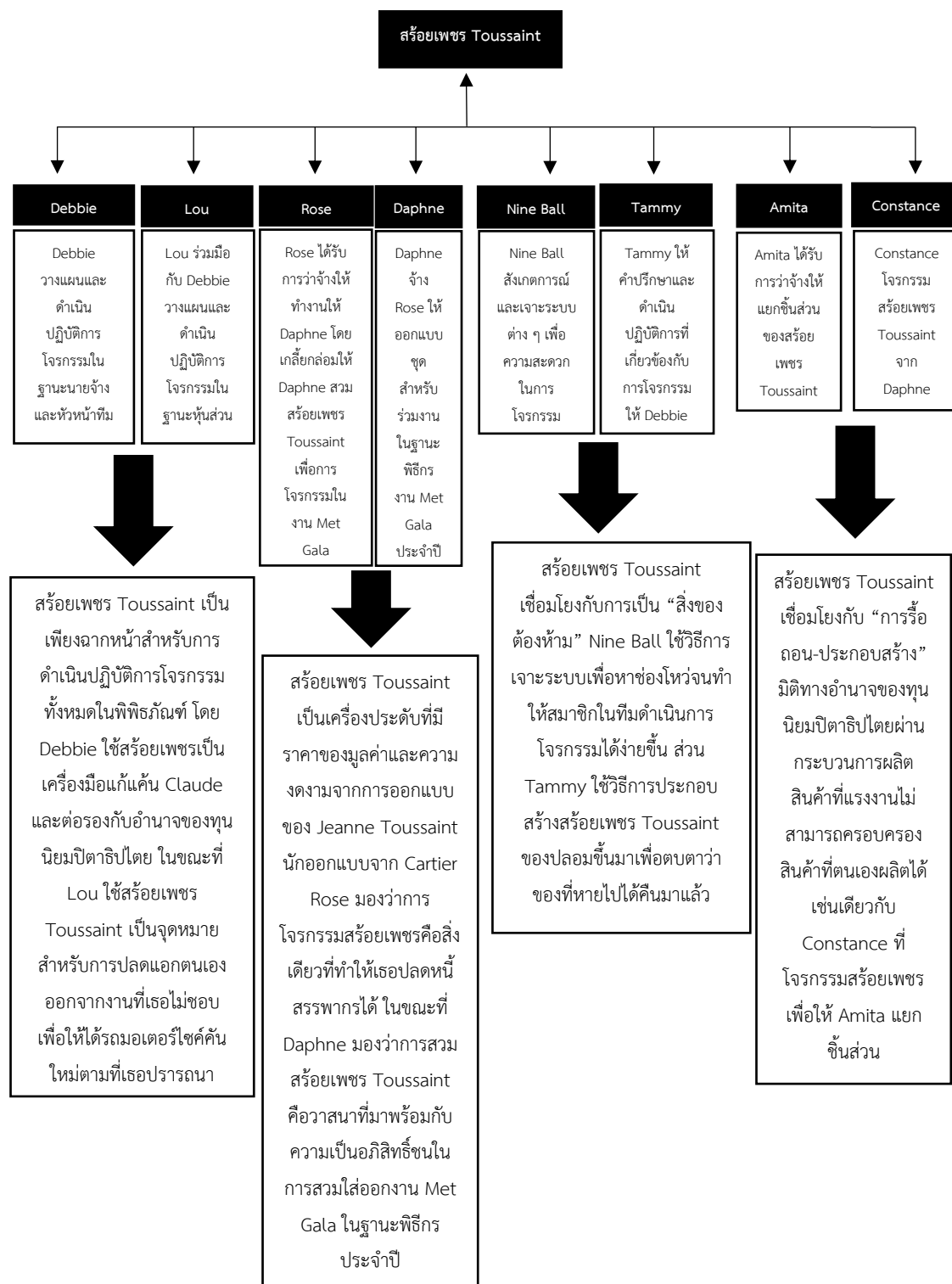
ผู้วิจัยขอนำเสนอผลการศึกษาจากหมวดที่ 2 ว่าด้วยผลการวิเคราะห์จากฉากที่เกี่ยวข้องกับการโครงการสร้อยเพชรของตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ผ่านรายละเอียดของตารางการวิเคราะห์เรื่องความสัมพันธ์เชิงการผลิตของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ภายใต้การดำเนินปฏิบัติการของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ที่มีต่อสร้อยเพชร Toussaint และปฏิบัติการโครงการสร้อยเพชร Toussaint ผ่านความสำคัญของสร้อยเพชร Toussaint ดังต่อไปนี้

5.2.1.1 ความสัมพันธ์เชิงการผลิตของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8

ความสัมพันธ์เชิงการผลิต (Mode of Production Relationship) ของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 จากภาพยนตร์เรื่อง Ocean's Eight (2018) ที่ผู้วิจัยให้นิยามความหมายผ่านปฏิบัติการโครงการสร้อยเพชร Toussaint ในที่นี้ หมายถึง การเชื่อมโยงความสัมพันธ์เชิงอำนาจของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ผ่านปฏิบัติการโครงการสร้อยเพชร Toussaint ที่ปรากฏอยู่ในบทวิเคราะห์ฉากจากภาพยนตร์ของหมวดที่ 2 ภายใต้ขอบเขตและคำจำกัดความที่เกี่ยวข้องกับวิถีการผลิต (Production Mode) ของสร้อยเพชร Toussaint ในภาพยนตร์ตามมุมมองของเศรษฐกิจแบบทุนนิยมเพื่อชี้ให้เห็นถึงนิยามและความสำคัญของสร้อยเพชร Toussaint ที่มีต่อปฏิบัติการโครงการของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ซึ่งทุกคนล้วนต่างอาศัยช่องทางและกลวิธีต่าง ๆ ตามทักษะและความสามารถของสมาชิกแต่ละคนในทีมโครงการเพื่อเข้าถึงเป้าหมายของการโครงการสร้อยเพชร Toussaint จาก Cartier ภายใต้การดำเนินปฏิบัติการตามแผนการโครงการต่าง ๆ ที่ Debbie ได้วางไว้ผ่านช่วงเวลาของการดำเนินปฏิบัติการ 3 ช่วงอันประกอบไปด้วยช่วงก่อนการโครงการสร้อยเพชร Toussaint ในงาน Met Gala, ช่วงเวลาขณะโครงการสร้อยเพชร Toussaint ในงาน Met Gala และช่วงเวลาหลังการโครงการสร้อยเพชร Toussaint ในงาน Met Gala ตามรายละเอียดของตารางวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงการผลิตของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 5.2

แผนผังการวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงการผลิตของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ในภาพยนตร์เรื่อง *Ocean's Eight* (2018)

จากแผนผังการวิเคราะห์เรื่องความสัมพันธ์เชิงการผลิตของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ที่มีต่อสร้อยเพชร Toussaint ในภาพยนตร์เรื่อง Ocean's Eight (2018) นี้ เห็นได้ว่าในบรรดาเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้งหมดนั้น ตัวละครที่มีความเกี่ยวข้องกับการเข้าถึงสร้อยเพชร Toussaint ในเชิงรูปธรรมมากที่สุด คือ Daphne กับ Rose รองลงมาก็คือ Constance กับ Amita ในขณะที่ Debbie กับ Lou ร่วมมือกันวางแผนการโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint รวมถึงเครื่องประดับชิ้นอื่น ๆ จากนิทรรศการในพิพิธภัณฑ์ The Met โดยอาศัยทักษะและความสามารถจาก Nine Ball กับ Tammy ร่วมกับขอความช่วยเหลือจากเพื่อนเก่าอย่าง Yen ในการเข้าถึงเครื่องประดับทุกชิ้นที่อยู่ในนิทรรศการขณะที่คนอื่น ๆ กำลังจัดการกับสร้อยเพชร Toussaint อยู่

รายละเอียดในแผนผังความสัมพันธ์เชิงการผลิตของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ในภาพยนตร์เรื่องนี้ เผยให้เห็นว่าสร้อยเพชร Toussaint จาก Cartier มีนัยยะและความหมายที่สำคัญต่อการประกอบสร้างความสัมพันธ์เชิงการผลิตระหว่างเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 กับสร้อยเพชร Toussaint ผ่านการดำเนินการปฏิบัติการโจรกรรมของเหล่าตัวละครที่เชื่อมโยงให้เห็นถึงหน้าที่และความรับผิดชอบของเหล่าตัวละครที่มีต่อการจัดการกับสร้อยเพชร Toussaint เช่นเดียวกับการประกอบสร้างความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่างตัวละครด้วยกันที่เชื่อมโยงกับสร้อยเพชร Toussaint ผ่านนัยยะและความสำคัญของสร้อยเพชรดังกล่าวที่ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์และสรุปออกมาได้ทั้งหมด 4 ประเด็นดังต่อไปนี้

(1) Debbie กับ Lou: การแสวงหาเป้าหมาย

จากการเชื่อมโยงความสัมพันธ์เชิงการผลิตระหว่างตัวละคร Debbie กับ Lou ที่มีต่อปฏิบัติการโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint ทำให้ผู้วิจัยค้นพบว่าความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่างสองตัวละครกับสร้อยเพชรดังกล่าวต่างสะท้อน “เสียง” ของพวกเธอในการค้นหาเครื่องมือสำคัญเพื่อจัดการกับเป้าหมายที่จะนำพาพวกเธอและสมาชิกในทีมโจรกรรมไปสู่จุดหมายปลายทางที่พวกเธอปรารถนา โดย Debbie ตั้งใจใช้สร้อยเพชร Toussaint เป็นเครื่องมือในการแก้แค้น Claude Becker อดีตคนรักของเธอผู้เป็นต้นเหตุที่ทำให้ Debbie ต้องถูกดำเนินคดีทางกฎหมายหลัง Claude โยนความผิดทั้งหมดให้เธอรับแต่เพียงผู้เดียว ในขณะที่ Lou ซึ่งแม้จะไม่ได้เห็นด้วยกับการซ่อนแผนของ Debbie เพราะเกรงว่าแผนการจะลงเอยด้วยความล้มเหลวเหมือนเหตุการณ์ในอดีต แต่เธอก็ยินดีที่จะช่วยเหลือ Debbie หลังได้ปรึกษาเรื่องการตามหาสมาชิกร่วมทีมโจรกรรมควบคู่ไปกับการร่วมมือกันวางแผนปฏิบัติการโจรกรรมจนกระทั่งแผนการสำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี ทำให้ Lou สามารถนำเงินที่ได้จากการโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint และเครื่องประดับชิ้นอื่น ๆ ไปซื้ออรรถมอเตอร์ไซค์คันใหม่ของเธอได้ในที่สุดหลังเธอพบว่าเธอไม่ได้อยากทำงานเป็นเจ้าของคลับที่ต้องขายวอดก้าปลอมให้ลูกค้าเรื่อย ๆ อย่างไม่มีที่สิ้นสุด

ทั้งนี้ สิ่งที่ทำให้ Debbie กับ Lou แตกต่างจากสมาชิกคนอื่น ๆ ในทีมโครงการก็คือทั้ง Debbie และ Lou เป็นตัวละครที่มีทักษะในการวางแผนปฏิบัติการและลงมือปฏิบัติตามแผนการโครงการผ่านการเจรจาต่อรองกับตัวละครอื่น ๆ นอกจากสมาชิกในทีมได้อย่างดีเยี่ยม อีกทั้ง Debbie เองก็มีเป้าหมายในการโครงการสร้อยเพชร Toussaint ที่ไม่ได้มีเพียงแค่การแก้แค้น Claude และนำเงินทั้งหมดที่ได้จากการโครงการไปใช้เพื่อประโยชน์ส่วนตัวเท่านั้น หากแต่ Debbie ตั้งใจใช้สร้อยเพชร Toussaint ในการต่อรองกับอำนาจทางสังคมแบบทุนนิยมปิตาธิปไตยผ่านการดำเนินปฏิบัติการโครงการสร้อยเพชรและเครื่องประดับชิ้นอื่น ๆ ที่อยู่ภายในบริเวณงาน Met Gala ซึ่งจัดภายในพิพิธภัณฑ์ The Met อีกด้วย โดย Debbie นั้นจึงใจวางแผนทำให้การดำเนินปฏิบัติการโครงการสร้อยเพชร Toussaint เป็นฉากหน้าที่ทำให้คนอื่น ๆ จดจ่อกับการหายไปของสร้อยเพชรเพียงอย่างเดียว ในขณะที่ Debbie กับ Lou ซึ่งอาศัยความช่วยเหลือจาก Yen นั้นกำลังขโมยเครื่องประดับชิ้นอื่น ๆ จากนิทรรศการในพิพิธภัณฑ์ไปด้วย ก่อนที่ชิ้นส่วนของสร้อยเพชร Toussaint ซึ่งถูกแยกชิ้นส่วนและบางส่วนได้ถูกประกอบสร้างขึ้นมาเป็นเครื่องประดับใหม่โดย Amita นั้นจะได้รับการกระจายออกไปในงานประมูลเพชรจนเป็นเหตุที่ทำให้ Claude ถูกตำรวจจับกุมในที่สุด

(2) Daphne กับ Rose: มูลค่าของความงามผ่านมิติทางอำนาจ

จากการเชื่อมโยงความสัมพันธ์เชิงการผลิตระหว่างตัวละคร Daphne กับ Rose ที่มีต่อปฏิบัติการโครงการสร้อยเพชร Toussaint ทำให้ผู้วิจัยพบว่าความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่างสองตัวละครกับสร้อยเพชรดังกล่าวนี้ต่างสะท้อน “เสียง” ของพวกเธอที่ต่างพยายามแก้ไขปัญหาของตนเองขณะรักษาสถานะทางสังคมในฐานะบุคคลผู้มีอิทธิพลจากชื่อเสียงและผลงานในวงการไว้นั้นได้มาซึ่งความเป็นอภิสิทธิ์ชนของพวกเธอทั้งคู่ กล่าวคือทั้ง Daphne และ Rose ต่างก็มีปัญหาที่พวกเธอจำเป็นต้องพึ่งพาอาศัยกันเพื่อแก้ไขปัญหาของอีกฝ่ายพร้อมกับทำให้ปัญหาของพวกเธอได้รับการคลี่คลายในที่สุด

ผู้วิจัยพบว่านอกจากการประสบปัญหาในวงการบันเทิงของพวกเธอแล้ว สิ่งที่เชื่อมโยง Daphne กับ Rose เข้าไว้ผ่านการดำเนินปฏิบัติการโครงการคือตัวตนของสร้อยเพชร Toussaint ที่มาพร้อมกับคุณค่าของความงามและวาสนาของผู้สวมใส่จากราคาที่ประเมินค่าไม่ได้

แม้สร้อยเพชร Toussaint จะไม่ได้เป็นเครื่องเพชรชุดหลักที่ทั้ง Daphne และ Rose รู้สึกชื่นชอบในตอนแรกจากการที่มันเป็นเครื่องเพชรในยุคเก่าและดูโบราณกับเทอะทะในสายตาของพวกเธอเป็นอย่างมาก แต่สิ่งที่ทำให้ทั้งคู่เปลี่ยนใจอมลงเรือลำเดียวกันผ่านการดำเนินปฏิบัติการโครงการในครั้งนี้ก็คือความสำคัญของสร้อยเพชร Toussaint ในเชิงมูลค่าทั้งรูปธรรม (ราคาสูงมากจนคนอื่นแทบจับต้องไม่ได้) และนามธรรม (ความมั่งคั่งจากการออกแบบและสร้างสรรค์โดยนักออกแบบเครื่องประดับหญิงผู้ล่งลับ) ที่ทำให้ Debbie กับ Lou ตัดสินใจวางแผน

ให้ Rose ทำทุกวิถีทางเพื่อให้ Daphne ยอมจ้าง Rose ออกแบบชุดราตรีให้ Daphne ร่วมกับนำสร้อยเพชร Toussaint ออกจากห้องนิรภัยของ Cartier ผ่านการอ้างชื่อของ Daphne เพื่อให้ปฏิบัติการโจรกรรมสร้อยเพชรนั้นสำเร็จลุล่วง

ความสัมพันธ์เชิงการผลิตที่มาพร้อมกับการต่อรองความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่าง Rose กับ Daphne ซึ่งได้เชื่อมโยงไปถึงการโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint ด้วยนั้นเริ่มต้นขึ้นหลังจาก Debbie กับ Lou เกลี่ยกล่อมให้ Rose ยอมช่วยเหลือพวกเธอในการดำเนินปฏิบัติการโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint ในงาน Met Gala หลัง Debbie กับ Lou ได้รู้ว่า Rose กำลังประสบปัญหาเรื่องการเงินจากการเป็นลูกหนี้กรรมสรรพากร ซึ่งอาจทำให้ Rose ลงเอยด้วยการติดคุกหากไม่ได้ชำระหนี้ทั้งหมดในเวลาที่ถูกหมายกำหนดไว้ โดย Rose ยอมทำตามแผนทุกอย่างที่ Debbie กับ Lou วางไว้ตั้งแต่แรกจนกระทั่ง Rose ได้รับการไว้วางใจจาก Daphne ให้ออกแบบชุดราตรีสำหรับการเข้าร่วมงาน Met Gala หลัง Daphne ประสบปัญหาในขณะนั้นพอดี

ผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตว่าการที่ Daphne ตัดสินใจจ้าง Rose มาออกแบบชุดราตรีให้เธอนั้น ส่วนหนึ่งมาจากการตกหลุมพรางที่ Debbie กับ Lou วางไว้ให้เธอด้วยหลัง Daphne ตระหนักได้ถึงอายุการทำงานของตนเองในฐานะนักแสดงที่อาจไม่ได้รุ่งโรจน์เท่าเมื่อก่อน จากการที่ Daphne มองเห็น Penelope Stern นักแสดงรุ่นน้องเป็นคู่แข่ง อีกทั้ง Daphne เองก็ประสบปัญหาเรื่องการมองหามิตรภาพที่จริงใจจากบุคคลในวงการบันเทิงด้วย เมื่อ Daphne เห็นว่า Rose กำลังจะออกแบบชุดให้ Penelope ตามแผนการของ Debbie กับ Lou ที่ตั้งใจวางกับดักให้ Daphne รับผิดชอบตัวตึง Rose เข้ามาทำงานแล้วนั้น ทุกอย่างก็เข้าตามแผนการที่ Debbie กับ Lou วางไว้ทันที โดย Rose ตั้งใจทำงานออกแบบชุดราตรีให้ Daphne อย่างสุดความสามารถโดยที่ Daphne ไม่รู้ว่า Rose รับงานจาก Debbie กับ Lou มาเพื่อให้ Daphne ยอมสวมใส่สร้อยเพชร Toussaint เพื่อให้ Debbie กับสมาชิกคนอื่น ๆ ได้เข้าไปดำเนินปฏิบัติการโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint ขณะที่พวกเธอทั้งหมดอยู่ในงาน Met Gala

ผู้วิจัยมองว่าในบรรดาสมาชิกทั้งหมดของทีมโจรกรรมนั้น Rose กับ Daphne เป็นสมาชิก 2 คนในทีมที่ไม่ได้เข้าไปดำเนินการโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint ขณะอยู่ในงาน Met Gala โดยตรง หากแต่พวกเธออาศัยอิทธิพลจากชื่อเสียงและประสบการณ์การทำงานในวงการบันเทิงเป็นเครื่องมือในการแสดงออกถึงความเป็นอภิสิทธิ์ชนที่ทั้ง Rose และ Daphne สามารถกำหนดทิศทางการเปลี่ยนผ่านของอำนาจทางสังคมได้โดยพวกเธอต่างอาศัยบทบาทและสถานะทางสังคมที่พวกเธอมีอยู่ในตอนนั้น เป็นเครื่องมือในการสร้างข้อแลกเปลี่ยนร่วมกับเจรจาต่อรองอำนาจทางสังคม เห็นได้จากการที่ Rose ใช้ชื่อเสียงของเธอและ Daphne ในการขออนุญาตจาก Cartier เพื่อเข้าถึงสร้อยเพชร Toussaint จากห้องนิรภัยจนทำให้ Daphne สามารถสวมสร้อย

เพชร Toussaint ในงานวันจริงได้ตามแผนการที่ Debbie วางไว้ ซึ่งเป็นการเปิดโอกาสให้ Daphne ได้เข้าถึงความเป็นอภิสิทธิ์ชนจากการเป็นผู้ถูกเลือกให้สวมใส่สร้อยเพชร Toussaint ทั้งทางตรงและทางอ้อมเพียงผู้เดียว กล่าวคือการเป็นผู้ถูกเลือกจากทางตรงนั้นมาจากการที่ Daphne ได้รับเลือกจากพิพิธภัณฑ์ The Met ให้เป็นพิธีกรงาน The Met ประจำปีจนทำให้ Daphne ได้รับโอกาสเฉิดฉายในฐานะพิธีกรของงานนี้ ส่วนทางอ้อมนั้นก็มาจากวาสนาจากมูลค่าของความงามที่เธอได้รับหลังสวมใส่สร้อยเพชร Toussaint ของจริงจากการที่ Daphne เลือก Rose มาเป็นผู้ออกแบบชุดราตรี และ Rose เองก็ตั้งใจเลือกสร้อยเพชร Toussaint มาเป็นเครื่องประดับชุดหลักให้ Daphne เพื่อให้ Daphne ได้เฉิดฉายและเปล่งประกายในฐานะพิธีกรของงาน Met Gala ที่นำเสนอความงดงามของสร้อยเพชร Toussaint ทั้งในเชิงรูปธรรมและนามธรรมผ่านการเคลื่อนไหวไปตามบริเวณต่าง ๆ ทั้งภายนอกของพิพิธภัณฑ์และภายในงาน Met Gala

บทบาทของ Daphne ในขณะนั้นแทบไม่ต่างจากการเป็นตุ๊กตาจากเคลื่อนไหวที่ที่ให้ทุกคนได้มีโอกาสยลโฉมสินค้ามูลค่าสูงลิ่วที่ไม่มีใครเข้าถึงมันได้โดยตรง พวกเขาทำได้เพียงจ้องมอง, ใฝ่ถาม และถ่ายรูปมันเท่านั้น ก่อนที่สร้อยเพชร Toussaint ของจริงจะถูกปลดออกจากหุ่นแสดงในตุ๊กตาและแทนที่ด้วยสร้อยเพชร Toussaint ของปลอมที่ทำจากเซโรโคเนียมหลัง Daphne ยอมเล่นตามแผนการของ Debbie กับ Lou โดยที่ไม่มีใครในทีมรู้มาก่อนเพื่อให้ Constance ขโมยสร้อยเพชรไปจากคอของ Daphne ขณะอาเจียนอยู่ในห้องน้ำ

ในขณะที่ Rose เลือกที่จะเพิกเฉยต่อการรับรู้ถึงความผิดปกติที่เกิดขึ้นกับสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินปฏิบัติการโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint ระหว่างที่ Debbie กับสมาชิกคนอื่น ๆ (ยกเว้น Daphne) ในทีมโจรกรรมกำลังดำเนินปฏิบัติการอยู่เพื่อให้แน่ใจว่า Rose จะไม่ถูกตรวจสอบร่วมกับเชื่อมโยงว่าอยู่ในเครือข่ายผู้ต้องสงสัยอันเป็นผลกระทบที่ส่งผลร้ายแรงต่อชื่อเสียงและอาชีพการงานของเธอได้หาก Rose ถูกตำรวจจับกุมจากเหตุการณ์นี้

ทั้งนี้ ผู้วิจัยเห็นว่า Daphne เป็นสมาชิกเพียงคนเดียวในทีมโจรกรรมที่มีส่วนต่อการเจรจาต่อรองกับ Frazier เจ้าหน้าที่จากบริษัทประกันภัยซึ่ง Cartier จ้างให้ Frazier ตรวจสอบเบาะแสและค้นหาหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับการหายไปของสร้อยเพชร Toussaint เนื่องจากสร้อยเพชร Toussaint นั้นเป็นสินทรัพย์ที่ผู้จัดการสาขาของ Cartier ในรัฐนิวยอร์กอ้างว่าสร้อยเพชร Toussaint เป็นสร้อยเพชรที่ทาง Cartier ประสบปัญหาในการทำประกันภัยมาโดยตลอด อีกทั้งการที่ Daphne เป็นนักแสดงที่มีชื่อเสียงและมีอิทธิพลทางสังคมร่วมกับดำรงสถานะและบทบาทของการเป็นพิธีกรประจำงาน Met Gala ที่สวมใส่สร้อยเพชร Toussaint จาก Cartier โดยตรงนั้น ทำให้ Daphne เห็นช่องทางในการป้องกันไม่ให้ Frazier เข้ามาขัดขวางแผนการของ Debbie ได้ด้วยการใช้

อิทธิพลทางสังคมที่เธอสัมผัสประสบการณ์มาตั้งแต่ทำงานอยู่ในวงการบันเทิงเป็นเวลานาน ซึ่งภายหลัง Daphne ตอบ Frazier ว่าเธอไม่รู้จักกับ Debbie เป็นการส่วนตัว รวมถึงไม่รู้เลยว่าสร้อยเพชร Toussaint หายไปได้อย่างไร ทั้งที่ Daphne รู้ความจริงเกี่ยวกับการโจรกรรมสร้อยเพชรอยู่ แล้วหลังเธอตัดสินใจร่วมมือกับ Debbie และ Lou ในการเปิดโอกาสให้ Constance เข้ามาขโมยสร้อยเพชรไปจากคอของเธอขณะอยู่ในห้องน้ำหญิง

ความช่วยเหลือของ Daphne มาพร้อมกับข้อแลกเปลี่ยนสำคัญที่ทำให้ Debbie กับ Lou ต้องเปลี่ยนเงื่อนไขในการแบ่งรายได้หลังการโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint ในงาน Met Gala เผยให้เห็นว่า Daphne ยอมช่วยเหลือสมาชิกทุกคนในทีมเพื่อป้องกันไม่ให้ตำรวจเข้ามาดำเนินคดีทางกฎหมายกับพวกเธอด้วยข้อหาฉ้อโกงบริษัทประกันภัยจากการโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint ในงาน Met Gala รวมถึงทำให้ Debbie กับ Lou ยินยอมให้ Daphne เข้าร่วมทีมเพื่อช่วยเหลือ Debbie ในการโยนความผิด Claude จนกระทั่งแผนการดังกล่าวสำเร็จในที่สุด

(3) Nine Ball กับ Tammy: ของที่ “ดูได้” แต่ห้าม “แตะ”

จากการเชื่อมโยงความสัมพันธ์เชิงการผลิตระหว่างตัวละคร Nine Ball กับ Tammy ที่มีต่อปฏิบัติการโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint ผู้วิจัยค้นพบว่าความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่างสองตัวละครกับสร้อยเพชรดังกล่าวได้สะท้อน “เสียง” ของพวกเธอผ่านสถานะทางสังคมและบทบาทของพวกเธอในฐานะพลเมืองทั่วไปที่ต่างพยายามใช้ชีวิตของตนเองให้อยู่รอดปลอดภัยและเพียงพอต่อการดำเนินชีวิตภายใต้โครงสร้างทางสังคมทุนนิยมปิตาธิปไตย

ผู้วิจัยค้นพบข้อสังเกตที่น่าสนใจว่า “เสียง” และบทบาทของ Nine Ball กับ Tammy ที่สะท้อนผ่านความสัมพันธ์เชิงการผลิตที่มีต่อปฏิบัติการโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint นั้น คล้ายคลึงกับความสัมพันธ์เชิงการผลิตระหว่าง Amita กับ Constance ตรงที่พวกเธอต่างเป็นผู้หญิงที่ไม่ได้มีอำนาจทางสังคมและอยู่ในสถานะทางสังคมที่เหนือกว่าพลเมืองคนอื่น ๆ เฉกเช่น Daphne กับ Rose ซึ่งต่างเป็นบุคคลผู้มีชื่อเสียงและมีอิทธิพลทางสังคมในวงการบันเทิง

ขณะเดียวกัน ทั้ง Nine Ball, Tammy, Amita และ Constance ต่างก็ดำรงสถานะของการเป็นบุคคลที่กระทำผิดทางกฎหมายอย่างลับ ๆ ในขณะที่ Debbie นั้นต่างจากพวกเธอตรงที่อำนาจของรัฐรับรู้ได้ว่า Debbie อยู่ในสถานะของการเป็นนักโทษที่ได้รับทัณฑ์บนขณะออกมาดำเนินชีวิตในสังคมตามปกติ ก่อให้เกิดสัญญาณของความเหลื่อมล้ำที่ปรากฏในความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่าง Debbie กับตัวละครในกลุ่มนี้อยู่เนื่อง ๆ ทว่าข้อสังเกตที่มาพร้อมกับความแตกต่างที่ปรากฏอยู่ในประเด็นดังกล่าวนี้ก็คือ Tammy เป็นตัวละครที่รู้จักและคุ้นเคยกับ Debbie เป็นอย่างดี ในขณะที่ Nine Ball นั้นเป็นตัวละครที่ Debbie ต้องสร้างความคุ้นเคยกับอีก

ฝ่ายเพื่อให้ได้มาซึ่งความไว้วางใจจนกระทั่งพวกเธอบรรลุเป้าหมายของการโครงการสร้อยเพชร Toussaint ได้สำเร็จ

แม้ Nine Ball กับ Tammy จะไม่ได้มีการต่อรองความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่างกันจากการทำงานเกี่ยวกับสร้อยเพชร Toussaint โดยตรง แต่สิ่งที่ผู้วิจัยได้ค้นพบระหว่างการวิเคราะห์ประเด็นดังกล่าวก็คือทั้งคู่ต่างเป็นตัวละครที่ไม่ได้มีปฏิสัมพันธ์กับสร้อยเพชร Toussaint โดยตรงเมื่อเทียบกับสมาชิกคนอื่น ๆ ในทีมโครงการที่เกี่ยวข้องกับปฏิบัติการโครงการสร้อยเพชร Toussaint ในทางใดทางหนึ่งขณะอยู่ในงาน Met Gala ทว่าในทางกลับกัน ทั้ง Nine Ball กับ Tammy ต่างมีปฏิสัมพันธ์กับสร้อยเพชร Toussaint ในฐานะที่มันเป็น “สิ่งต้องห้าม (แต่ะ)” โดยอาศัยเทคโนโลยีเป็นเครื่องมือสำคัญที่ช่วยให้การดำเนินปฏิบัติการโครงการสร้อยเพชร Toussaint บรรลุตามเป้าหมายที่ Debbie กับ Lou ได้วางไว้

ผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตว่า Nine Ball แทบจะไม่ได้แตะสร้อยเพชร Toussaint ของจริงในขณะที่ยังอยู่ในสภาพของสร้อยเพชรเลยแม้แต่น้อย เนื่องจากเธอได้รับมอบหมายจาก Debbie ให้นั่งสังเกตการณ์ร่วมกับคอยกำกับเหล่าสมาชิกในทีมโครงการขณะซ่อนตัวอยู่ภายในรถบรรทุกอาหารเคลื่อนที่ซึ่งจอดอยู่ในละแวกเดียวกับพิพิธภัณฑ The Met โดยผู้วิจัยค้นพบว่า Nine Ball ได้มีโอกาสสัมผัสสร้อยเพชร Toussaint ของจริงในสภาพที่มันกลายเป็นชิ้นส่วนซึ่งได้รับการดัดแปลงให้เป็นเครื่องประดับไปแล้วหลัง Amita แยกชิ้นส่วนของสร้อยเพชร Toussaint ออกไปจนแทบไม่เหลือเค้าโครงเดิมของสร้อยเพชรที่มาจาก Cartier เลยแม้แต่ชิ้นเดียว

เช่นเดียวกับ Tammy ที่ได้รับมอบหมายจาก Debbie ในการมองหาสิ่งประดิษฐ์ทางเทคโนโลยีที่ช่วยให้ปฏิบัติการโครงการสร้อยเพชร Toussaint สำเร็จลุล่วงตามแผนการของ Debbie โดย Tammy นำเครื่องหล่อเซอรโคเนียมมาใช้ประกอบสร้างสร้อยเพชร Toussaint ของปลอมซึ่งทำจากเซอรโคเนียมร่วมกับนำแว่นตาสแกนภาพดิจิทัลซึ่ง Rose ได้ใช้แว่นตาดังกล่าวในการสแกนภาพดิจิทัลของสร้อยเพชร Toussaint ของจริงเพื่อส่งข้อมูลของภาพสแกนไปยังคอมพิวเตอร์ของ Nine Ball จนกระทั่งเสร็จสมบูรณ์ ทำให้ Nine Ball สามารถดำเนินการหล่อพิมพ์เขียวของสร้อยเพชร Toussaint ที่ทำจากเซอรโคเนียมได้ในที่สุด

นอกจากนั้นแล้ว Tammy ยังได้ใช้แว่นตาสแกนอันนี้ในการถ่ายภาพแผนผังโต๊ะที่นั่งของแขกในงาน Met Gala มาให้ Debbie และเหล่าสมาชิกในทีมโครงการขณะที่ Tammy กำลังปลอมตัวเป็นพนักงานใหม่ที่เพิ่งเข้ามาทำงานใน Vogue ก่อนเริ่มเสิร์ฟอาหารค่ำในงาน Met Gala อีกด้วย ซึ่ง Tammy แทบไม่ได้แตะสร้อยเพชร Toussaint ของจริงเลยแม้แต่ครั้งเดียว

ผู้วิจัยค้นพบว่าการปลอมตัวของ Tammy ภายใต้บทบาทของเจ้าหน้าที่จาก Vogue ขณะดำเนินการโครงการสร้อยเพชร Toussaint ในงาน Met Gala นั้น สอดคล้องกับ

การต่อรองความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่างเธอกับ Nine Ball ที่มีต่อสร์อยเพเซอร์ Toussaint ผ่านความสัมพันธ์เชิงการผลิตในปฏิบัติการโครงการสร์อยเพเซอร์ตรงที่พวกเธอต่างอยู่ในสถานะของการเป็นบุคคลที่แทบไม่เข้าข่ายผู้ต้องสงสัยภายใต้ท่าทีเคลือบแคลงน่าสงสัยซึ่งมีความย้อนแย้งอยู่ในตัวเอง ไม่น้อย กล่าวคือ Tammy เป็นสมาชิกคนเดียวในทีมโครงการที่สามารถใช้บทบาทของเธอขณะดำรงสถานะการปลอมตัวเป็นบุคคลอื่นในการเข้าไปก้าวก่ายการทำงานของเหล่าบริกรที่กำลังพูดคุยตามประสาเพื่อนร่วมงานได้จากการที่เธออยู่ในสถานะของการเป็นหัวหน้าของพวกเขา ซึ่งต่างจากสมาชิกคนอื่น ๆ ในทีมโครงการที่กำลังดำเนินการปฏิบัติการภายใต้บทบาทที่ไม่สามารถเข้าไปก้าวก่ายการทำงานของบริกรได้เลย

ขณะเดียวกัน ผู้วิจัยมองว่าการที่ Debbie มอบหมายให้ Tammy เป็นผู้ซ่อนสร์อยเพเซอร์ Toussaint ของปลอมไว้จนกว่า Amita จะทำงานแยกชิ้นส่วนของสร์อยเพเซอร์ Toussaint ของจริงสำเร้จนั้น อาจเป็นเพราะเหตุผลดังกล่าว (ซึ่งรองรับความสมเหตุสมผลได้ในระดับหนึ่ง) ว่าการสมอ้างว่า Daphne ทำสร์อยเพเซอร์ Toussaint หล่นลงไปใ้บึงน้ำใกล้ลานทานอาหารค่านั่น เป็นสิ่งที่ Yuri เข้าใจได้โดยไม่ตั้งข้อสงสัยใด ๆ เพิ่มขึ้นอีกหลังเขาเข้าใจว่า Tammy เป็นเจ้าหน้าที่จาก Vogue จริง และ Daphne ยอมเล่นตามแผนการของ Debbie กับ Lou โดยที่ Tammy และสมาชิกคนอื่น ๆ ในทีมโครงการไม่รู้เลยว่า Daphne ร่วมมือกับพวกเธอในการโครงการสร์อยเพเซอร์ Toussaint ภายใต้ข้อแลกเปลี่ยนสำคัญที่ช่วยให้พวกเธอทุกคนรอดจากการถูกดำเนินคดีทางกฎหมายได้ในที่สุด

(4) Amita กับ Constance: รื้อถอนและประกอบสร้าง

จากการเชื่อมโยงความสัมพันธ์เชิงการผลิตระหว่างตัวละคร Amita กับ Constance ที่มีต่อปฏิบัติการโครงการสร์อยเพเซอร์ Toussaint ผู้วิจัยค้นพบว่าความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่างสองตัวละครกับสร์อยเพเซอร์ดังกล่าวได้สะท้อน “เสียง” ของพวกเธอผ่านสถานะทางสังคมและบทบาทของพวกเธอในฐานะพลเมืองทั่วไปที่ต่างพยายามใช้ชีวิตของตนเองให้อยู่รอดปลอดภัยและเพียงพอต่อการดำเนินชีวิตภายใต้โครงสร้างทางสังคมทุนนิยมปีตาธิปไตยเช่นเดียวกับ Nine Ball และ Tammy ที่ไม่ได้มีอำนาจทางสังคมและอยู่ในสถานะทางสังคมที่เหนือกว่าพลเมืองคนอื่น ๆ เช่น Daphne กับ Rose ซึ่งเป็นบุคคลผู้มีชื่อเสียงและมีอิทธิพลทางสังคมในวงการบันเทิง เนื่องจากทั้ง Nine Ball, Tammy, Amita และ Constance ต่างก็ดำรงสถานะของการเป็นบุคคลที่กระทำผิดทางกฎหมายอย่างลับ ๆ ในขณะที่ Debbie นั้นต่างจากพวกเธอตรงที่อำนาจของรัฐรับรู้ว่า Debbie อยู่ในสถานะของการเป็นนักโทษที่ได้รับทัณฑ์บนขณะออกมาดำเนินชีวิตในสังคมตามปกติทั่วไป จึงก่อให้เกิดสุญญากาศของความเหลื่อมล้ำที่ปรากฏในความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่าง Debbie กับตัวละครในกลุ่มนี้อยู่เนื่อง ๆ

ทั้งนี้ ข้อสังเกตที่มาพร้อมกับความแตกต่างที่ปรากฏอยู่ในประเด็นดังกล่าวก็คือ Amita เป็นตัวละครที่รู้จักและคุ้นเคยกับ Debbie ในระดับหนึ่งจากการที่พวกเธอมีภูมิหลังเรื่องความพยายามในการให้ไดมาซึ่งการยอมรับจากครอบครัวเหมือนกัน ในขณะที่ Constance นั้นเป็นตัวละครที่ Debbie ต้องสร้างความคุ้นเคยกับอีกฝ่ายเพื่อให้ไดมาซึ่งความสนิทสนมและความไว้วางใจจนกระทั่งพวกเธอสามารถบรรลุเป้าหมายของการโครงการสร้อยเพชร Toussaint ได้สำเร็จ

สิ่งหนึ่งที่ผู้วิจัยค้นพบว่า Amita กับ Constance มีความใกล้เคียงกันคือภูมิหลังของทั้งสองตัวละครที่เชื่อมโยงกับเชื้อชาติโดยกำเนิดของแต่ละคนซึ่งต่างดำเนินชีวิตอยู่ในละแวกชานเมืองที่เต็มไปด้วยบุคคลที่มาจากเชื้อชาติเดียวกัน (Amita ทำงานและอาศัยอยู่ในย่านชานเมืองที่เต็มไปด้วยชาวอเมริกันเชื้อสายอินเดีย ในขณะที่ Constance ทำงานในละแวกที่มีชาวอเมริกันเชื้อสายเอเชียตะวันออกเฉียงใต้อยู่เป็นจำนวนมาก)

สิ่งที่ผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตจากการศึกษาภูมิหลังของสองตัวละครผ่านภาพยนตร์เรื่องนี้ก็คือเรื่องเล่าของ Amita นั้น ได้เผยให้เห็นถึงปมปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ของเธอในการต่อรองอำนาจกับระบบสังคมทุนนิยมปิตาธิปไตยผ่านมิติของความสัมพันธ์ที่ไม่ลงรอยกันระหว่าง Amita กับแม่ของเธอเอง โดยมิติของความสัมพันธ์ที่ไม่ลงรอยกันนี้เผยให้เห็นถึงความขัดแย้งระหว่าง Amita กับแม่ที่มีต่อมุมมองการจัดการด้านธุรกิจท่าเรือระดับซึ่งเป็นกิจการในครอบครัวของ Amita หลังพ่อของ Amita เสียชีวิตและส่งผลให้การสืบทอดอำนาจการจัดการธุรกิจดังกล่าวตกมาอยู่ที่แม่ของ Amita ซึ่งพยายามรักษาลูกค้าเดิมและสร้างความประทับใจให้แก่ลูกค้าใหม่ด้วยการตัดบท Amita หลังลูกสาวของเธอพบตำหนิในเพชรที่ลูกค้านำมาขายจนกลายเป็นวิวาทะเดือดระหว่างแม่กับลูกสาวหลังการแสดงออกทางความคิดของ Amita ที่มีต่อประเด็นเรื่องเพชรน้ำ (ไม่) งามส่งผลให้แม่ของเธอมองว่าลูกสาวคนเล็กของเธอปากคอเราะร้ายและเป็นปฏิปักษ์ต่อขนบธรรมเนียมที่สืบทอดกันมาตั้งแต่อดีตจนนำไปสู่การเปรียบเทียบ Amita กับพี่สาวของเธอที่แต่งงานออกเรือนไปตามขนบธรรมเนียมเป็นที่เรียบร้อย

ในขณะที่ Constance นั้น แม้จะไม่มีรายละเอียดที่บ่งชี้ถึงปัญหาส่วนตัวของตัวละครซึ่งนำไปสู่ความพยายามในการปลดแอกตนเองออกจากสังคมเป็นพิษเช่น Amita นอกเหนือจากการที่เธอขอให้ Debbie ช่วยซื้อบัตรโดยสารรถไฟใต้ดินเพื่อความสะดวกในการเดินทาง ทว่าสิ่งที่ทั้ง Amita และ Constance มีร่วมกันก็คือความเป็นผู้หญิงเชื้อสายเอเชียที่พยายามปลดแอกตนเองออกจากกรอบคัมขังภายใต้อำนาจการต่อรองของระบบสังคมทุนนิยมปิตาธิปไตยที่กดทับพวกเธอผ่านมิติทางเชื้อชาติและเศรษฐกิจโดยอาศัยทักษะและความสามารถเฉพาะตัวในการสร้างกลวิธีการต่อรองอำนาจดังกล่าวผ่านปฏิบัติการโครงการสร้อยเพชร Toussaint ที่ Debbie กับ Lou ได้วางแผนให้พวกเธอเป็นผู้ดำเนินการขั้นตอนสำคัญสำหรับการโครงการ

Amita ได้รับมอบหมายให้แยกชิ้นส่วนของสร้อยเพชร Toussaint เพื่อกระจายชิ้นส่วนต่าง ๆ ออกไปพร้อมกับประกอบสร้างชิ้นส่วนของสร้อยเพชรบางส่วนให้กลายเป็นเครื่องประดับชิ้นใหม่ที่เหล่าสมาชิกในทีมโจรกรรม (ยกเว้น Daphne) สามารถนำออกไปจากงาน Met Gala หลังเลิกงานโดยที่ไม่มีใครถูกจับได้ในภายหลัง นอกจากนั้นแล้ว Amita ยังได้รับมอบหมายจาก Debbie กับ Lou ให้ประกอบสร้างเครื่องประดับปลอมเพื่อใช้สลับกับเครื่องประดับจริงที่จัดแสดงอยู่ในนิทรรศการภายในพิพิธภัณฑ์ รวมถึงคอยดูแลให้ Lou หลังโจรกรรมเครื่องประดับเหล่านั้นได้สำเร็จอีกด้วย ในขณะที่ Constance นั้นได้รับมอบหมายจาก Debbie กับ Lou ให้ขโมยสร้อยเพชร Toussaint มาจากคอของ Daphne ขณะที่อีกฝ่ายกำลังอาเจียนอยู่ในห้องน้ำหญิงตามแผนการของ Debbie กับ Lou เพื่อส่งมอบสร้อยเพชร Toussaint ให้ Amita แยกชิ้นส่วนขณะอยู่ในครัวกลางของงานก่อนกระจายชิ้นส่วนของสร้อยเพชร Toussaint ที่ได้ทำการรื้อถอนโครงสร้างเดิมของสร้อยเพชรแล้วไปให้เหล่าสมาชิกคนอื่น ๆ ในทีมโจรกรรม (ยกเว้น Daphne) เพื่อนำชิ้นส่วนเหล่านั้นไปแลกเปลี่ยนเป็นเงินร่วมกับให้ Debbie ดำเนินการใส่ความ Claude ตามที่ Debbie ตั้งใจวางแผนไว้ตั้งแต่แรก

Amita และ Constance ต่างเป็นตัวละครที่อาศัยมือทั้งสองข้างในการประกอบสร้างตัวตนและผลงานผ่านทักษะและความสามารถซึ่งได้รับการสั่งสมประสบการณ์จากความเชี่ยวชาญเฉพาะด้าน โดย Amita เป็นช่างเครื่องประดับที่ทำงานและอาศัยอยู่ในบริเวณย่านชานเมืองของชาวอเมริกันเชื้อสายอินเดียบนเกาะสแตเตนของรัฐนิวยอร์ก ในขณะที่ Constance เป็นนักต้มตุ๋นและนักล้วงกระเป๋าที่ทำงานและอาศัยอยู่ในย่านควีนส์ของรัฐนิวยอร์ก

ทั้งคู่ต่างมีทักษะในการทำงานของตัวเองเป็นเลิศ ทว่าสิ่งที่แตกต่างกันก็คือ Amita ทำงานในพื้นที่ที่กฎหมายรับรองว่าถูกกฎหมายอย่างธุรกิจเครื่องประดับซึ่งเป็นกิจการของครอบครัวเธอเอง ภายใต้อุปสรรคของการทำงานที่ Amita สามารถอนุญาตให้นักต้มตุ๋นซึ่งรวมไปถึง Debbie นำของผิดกฎหมายมาขายผ่านร้านของเธอได้ ในขณะที่ Constance นั้นจำเป็นต้องอาศัยกลวิธีและชั้นเชิงในการหลอกล่อต้มตุ๋นเหยื่อที่หลงเชื่อในกลเกมไพ่ 3 ใบของเธอเพื่อให้ได้มาซึ่งเงินและสิ่งของมีค่าที่สามารถนำไปแลกเปลี่ยนเป็นเงินสดได้ในภายหลังโดยลักษณะของงานที่ Constance ทำนั้นถือว่าเป็นงานผิดกฎหมายอย่างชัดเจน

อย่างไรก็ตาม ความสัมพันธ์เชิงการผลิตของ Amita กับ Constance ที่มีต่อสร้อยเพชร Toussaint นั้นได้ดำเนินควบคู่มากับการดำเนินความสัมพันธ์ระหว่างพวกเธอในฐานะเพื่อนร่วมงานของทีมนี้ด้วยเช่นกัน โดย Amita ขอความช่วยเหลือจาก Constance ในเรื่องการใช้แอป Tinder เพื่อหาคู่เดทหลังจากที่ Amita เข้าไปช่วยกำกับ Rose ในการสแกนภาพดิจิทัลของสร้อยเพชร Toussaint ของจริงขณะปลอมตัวเป็นผู้ช่วยของ Rose ใน Cartier จนนำไปสู่บทสรุปของบท

สนทนาในเรื่องการใช้แอป Tinder ที่ Constance เสียดิสซื่อเท็จจริงทางสังคมร่วมสมัยผ่านประเด็นเรื่องการหาคู่ในโลกออนไลน์ ส่วน Constance นั้นได้เข้าไปช่วย Amita ซึ่งแอบทำงานแยกชิ้นส่วนของสร้อยเพชร Toussaint ในห้องน้ำพนักงานในครัวกระจายชิ้นส่วนของสร้อยเพชร Toussaint ตามแผนการของ Debbie ให้เหล่าสมาชิกคนอื่น ๆ ในทีมโจรกรรม (ยกเว้น Daphne) หลัง Tammy รับช่วยให้ Amita รอดพ้นจากการถูก Guillermo จับได้อย่างหวุดหวิดด้วยการนำสร้อยเพชร Toussaint ของปลอมไปให้ Daphne เพื่อเบี่ยงเบนความสนใจของ Guillermo ให้เดินออกจากครัวก่อนที่จะเข้าไปพบกับ Amita ที่กำลังแยกชิ้นส่วนของสร้อยเพชรอยู่

จากเรื่องเล่าของ Amita กับ Constance ที่มีต่อการรื้อถอนและประกอบสร้างใหม่ของสร้อยเพชร Toussaint ตามรายละเอียดที่ปรากฏในฉากต่าง ๆ ของภาพยนตร์เรื่องนี้เผยให้เห็นถึงแนวทางการต่อรองอำนาจของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ที่ร่วมมือกันดำเนินปฏิบัติการโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint ภายใต้การวางแผนของ Debbie ในการรื้อถอนและประกอบสร้างสร้อยเพชร Toussaint ใหม่โดยอาศัยความสามารถของ Amita และ Constance ในการรับส่งสร้อยเพชร Toussaint เพื่อแปรสภาพสิ่งของหลังการโจรกรรมจากงาน Met Gala ผ่านการรื้อถอนและประกอบสร้างสร้อยเพชรใหม่หลังสร้อยเพชร Toussaint ที่ได้รับการออกแบบและสร้างสรรค์โดย Jeanne Toussaint ถูกเก็บไว้ในห้องนิรภัยของ Cartier มาโดยตลอดหลัง Toussaint เสียชีวิตแล้ว

ผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตว่าการที่ Cartier เลือกเก็บสร้อยเพชร Toussaint ไว้ในห้องนิรภัยชั้นใต้ดินของร้าน เปรียบเสมือนการสะท้อนภาพผ่านเรื่องเล่าของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ที่ทุกคนต่างประสบปัญหาและอุปสรรคจากการดำเนินชีวิตในประจำวันและปมปัญหาต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับภูมิหลังของแต่ละคนภายใต้โครงสร้างของระบบสังคมทุนนิยมปิตาธิปไตยจนนำไปสู่ความพยายามของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ในการต่อรองอำนาจโดยอาศัยการวางแผนและดำเนินปฏิบัติการโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint ผ่านเครื่องมือและกลวิธีต่าง ๆ มากมายเพื่อเป็นแนวทางในการนำพาพวกเธอไปสู่การบรรลุเป้าหมายสำคัญในชีวิตของพวกเธอได้จากการโจรกรรมในครั้งนี้

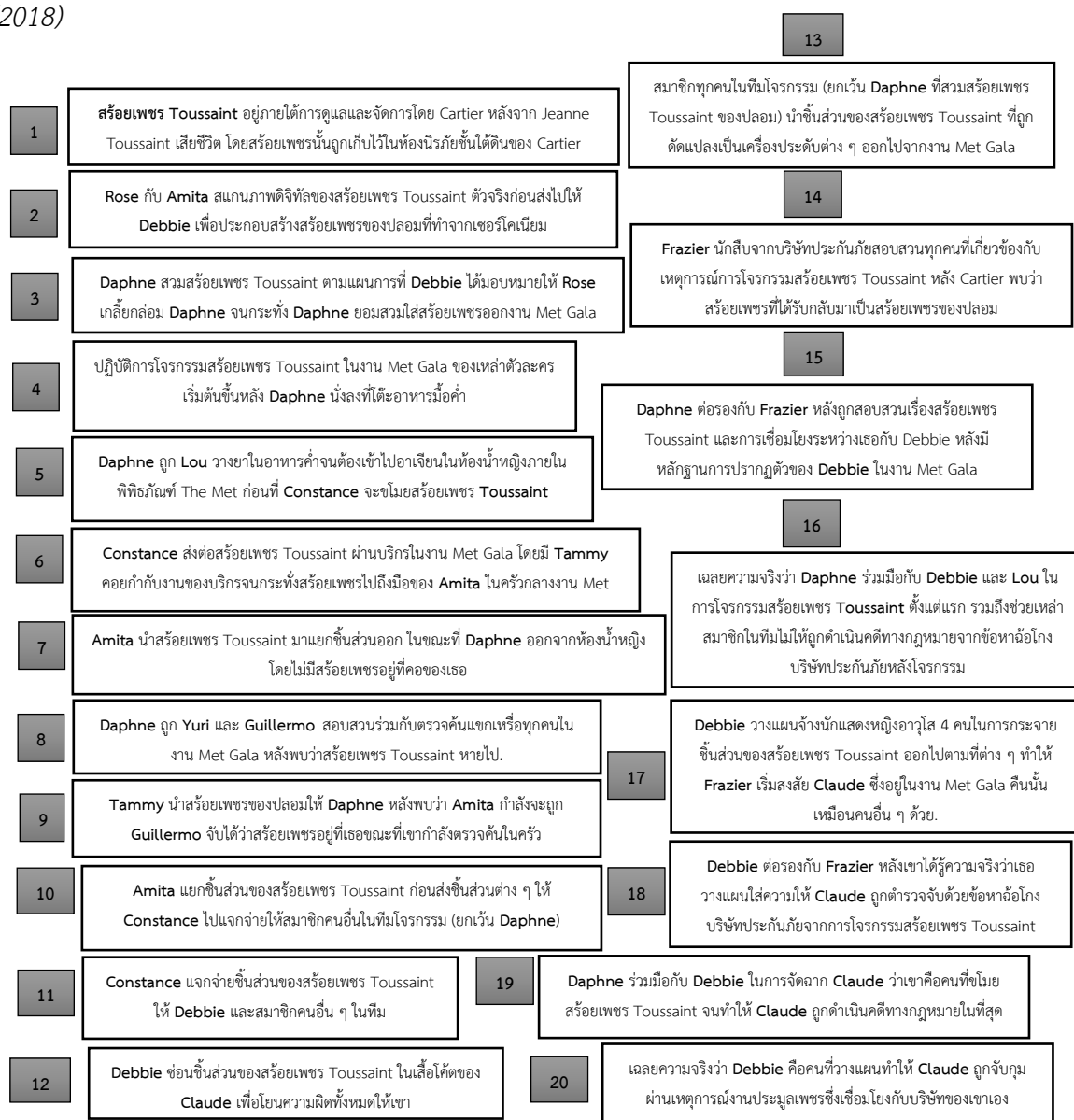
5.2.2 ผลการศึกษาจากบทวิเคราะห์ฉากในหมวดที่ 2

ผู้วิจัยให้คำนิยามของการวิเคราะห์ปฏิบัติการโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint ในงาน Met Gala ของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ว่าเป็นปฏิบัติการในชีวิตประจำวันของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ที่มีวัตถุประสงค์เพื่อจัดการกับโครงสร้างและการบังคับใช้ทางอำนาจของระบบสังคมแบบทุนนิยมปิตาธิปไตย ภายใต้ต้นัยยะและความหมายของสร้อยเพชร Toussaint และเครื่องประดับชิ้นต่าง ๆ ที่จัดแสดงอยู่ในนิทรรศการของพิพิธภัณฑ์ The Met ซึ่งสะท้อนผ่านเรื่องเล่าว่าด้วยการกดทับทางสังคมของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ที่ปรากฏในภาพยนตร์ รวมถึงบทบาททางสังคมของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ที่อาศัยกลวิธีการต่อรองทางอำนาจและความสัมพันธ์เชิง

อำนาจทางสังคมในการดำเนินปฏิบัติการโครงการสร้อยเพชร Toussaint และเครื่องประดับทั้งหมดจากงาน Met Gala จนนำมาซึ่งการพิชิตเป้าหมายจากการโครงการในครั้งนี้ที่ส่งผลให้เหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ได้รับการเติมเต็มเป้าหมายชีวิตและเป้าหมายทางการเงินที่พวกเธอได้รับหลังการโครงการสร้อยเพชร Toussaint ในที่สุด

ตารางที่ 5.3

แผนผังการวิเคราะห์ปฏิบัติการโครงการสร้อยเพชร Toussaint ในภาพยนตร์เรื่อง *Ocean's Eight* (2018)

ตารางที่ 5.4

ตารางการวิเคราะห์เรื่องการเปลี่ยนผ่านของสร้อยเพชร Toussaint ในภาพยนตร์เรื่อง *Ocean's Eight* (2018)

สร้อยเพชร Toussaint ก่อนถูกโจรกรรมในงาน Met Gala	สร้อยเพชร Toussaint ขณะถูกโจรกรรมในงาน Met Gala	สร้อยเพชร Toussaint หลังถูกโจรกรรมในงาน Met Gala
- ได้รับการออกแบบโดย Jeanne Toussaint เป็นสร้อยเพชรที่มีมูลค่ามหาศาลทั้งในเชิงราคาและการให้ความหมายเชิงสัญลักษณ์เกี่ยวกับอำนาจและทุนนิยมปิตาธิปไตยผ่านความงามของสร้อยเพชรที่ประเมินค่าไม่ได้ - อยู่ภายใต้การควบคุมและจัดการโดย Cartier ซึ่งเป็นแบรนด์เครื่องประดับชื่อดังหลัง Toussaint เสียชีวิต ทำให้สร้อยเพชรถูกเก็บไว้ในห้องนิรภัยมาโดยตลอด - Rose กับ Amita เข้าถึงมันได้ด้วยการสวมบทบาทที่ตนเองได้รับขณะดำเนินการตามแผนการที่ Debbie ได้วางไว้ นั่นคือ Rose เข้าไปขออนุญาตกับผู้จัดการร้านซึ่งเป็นตัวแทนของ Cartier ในการนำสร้อยเพชร Toussaint ออกมาใช้ในงาน Met Gala ด้วยการอ้างชื่อของ Daphne ในขณะที่ Amita ใช้ความรู้เรื่องเพชรและไหวพริบในการช่วยให้ Rose สามารถสแกนภาพดิจิทัลของสร้อยเพชรตัวจริงส่งกลับไปให้ Debbie และเหล่าสมาชิกในทีมโจรกรรม. - ภาพสแกนดิจิทัลของสร้อยเพชรนำมาซึ่ง “การประกอบสร้าง” สร้อยเพชร Toussaint ของปลอมที่ทำจากเซอร์โคเนียมผ่านเครื่องหล่อพิมพ์เซอร์โคเนียมที่ภายหลัง Tammy นำสร้อยเพชร Toussaint ของปลอมไปใช้ในการสลักกับสร้อยเพชร Toussaint ของจริงที่ถูกขโมยไปในที่สุด - Daphne เห็นสร้อยเพชร Toussaint เป็นครั้งแรกหลังตัวแทนจาก Cartier และเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยที่ Cartier จ้างมานำสร้อยเพชรมาให้เธอสวมใส่สำหรับการเข้าร่วมงาน Met Gala โดย Daphne ให้สัมภาษณ์ก่อนหน้านั้นถึงรายละเอียดทางมูลค่าและความงามของสร้อยเพชร ขณะเดียวกัน Rose ใช้ไหวพริบในการหลอกถาม Yuri หนึ่งในเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยที่ Cartier จ้างมาเพื่อเรียนรู้กลวิธีในการปลดล็อกสร้อยเพชร Toussaint ออกจากล็อคของ Daphne หลังพบว่าสร้อยเพชรมีกลไกในการล็อกและปลดล็อกอยู่ด้วย	- Cartier อนุญาตให้ Rose กับ Daphne นำสร้อยเพชร Toussaint ไปใช้ในงาน Met Gala เพื่อเป็นเครื่องประดับสำหรับชุดของ Daphne ที่เธอสวมใส่โดยมี Rose ออกแบบชุดดังกล่าว. - Daphne เปรียบเสมือน “กระบอกเสียง” ต่อการนำเสนอภาพตัวแทนของอำนาจทุนนิยมปิตาธิปไตยผ่านสร้อยเพชร Toussaint โดยเธอให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับมูลค่าของสร้อยเพชรกับนักข่าว รวมถึงพูดคุยกับแขกหรือเกี่ยวกับสร้อยด้วย ขณะเดียวกัน เธอก็แสดงบทบาทผ่านการเป็น “ผู้ไขว่เคลื่อนที่” ขณะเดินทางไปพร้อมกับ Claude โดยมี Debbie คอยเดินตามหลังและจับตามองอยู่ - Daphne รับเข้าไปในห้องน้ำหญิงเพื่ออาเจียนหลังถูกวางยาในอาหารตามแผนการของ Debbie เป็นจังหวะเดียวกับ Yuri กับ Guillermo ไม่สามารถเข้าถึงเธอได้เนื่องจากพื้นที่ดังกล่าวเป็นห้องน้ำหญิง ทำให้ Constance สามารถปลดล็อกสร้อยเพชร Toussaint จากคอของ Daphne และดำเนินตามแผนการโจรกรรมของ Debbie ต่อไปได้ด้วยการส่งสร้อยเพชรไปให้ Amita ผ่านการหลอกใช้บริกรในงานให้เป็น “แพะลาของ” โดยมี Tammy คอยกำกับและควบคุมกระบวนการส่งต่อของสร้อยเพชรให้ไปถึง Amita ที่อยู่ในครัวกลางได้ไปในที่สุด - Amita “รื้อโครงสร้าง” ของสร้อยเพชร Toussaint จนเหลือเพียงชิ้นส่วนเพชรที่เคยเป็นสร้อยเพชรที่ทุกคนรู้จักผ่านการใช้ทักษะและเครื่องมือช่างของความเป็นช่างเครื่องประดับ ขณะเดียวกัน การใช้เวลาในการแยกชิ้นส่วนของสร้อยเพชร Toussaint เกือบทำให้เธอถูก Guillermo จับได้หลังการหายไปของสร้อยเพชร Toussaint ทำให้เจ้าหน้าที่จาก Cartier และแขกเหรื่อในงาน Met Gala ตกตะลึง. - Constance นำชิ้นส่วนของสร้อยเพชร Toussaint ที่ Amita ดัดแปลงใหม่จนกลายเป็นเครื่องประดับต่าง ๆ มาให้เหล่าสมาชิกในทีมโจรกรรม (ยกเว้น Daphne) เพื่อยกออกไปจากงานเลี้ยง	- Debbie และเหล่าสมาชิกในทีมโจรกรรม (ยกเว้น Daphne) ขนย้ายชิ้นส่วนของสร้อยเพชร Toussaint ที่ได้รับการดัดแปลงเป็นเครื่องประดับออกมาจากงาน Met Gala โดยไม่มีใครถูกจับได้ ในขณะที่ Daphne คืนสร้อยเพชร Toussaint ของปลอมให้ทาง Cartier จน Cartier จ้าง Frazier นักสืบจากบริษัทประกันภัยมาค้นหาสร้อยเพชรที่หายไปและดำเนินคดีกับคนที่ขโมยสร้อยเพชรด้วยข้อหาฉ้อโกงบริษัทประกันภัย ขณะเดียวกัน Debbie กับ Tammy ก็ร่วมวางแผนในการกระจายชิ้นส่วนของสร้อยเพชรที่กลายเป็นเครื่องประดับไปแล้วให้ทางนักแสดงหญิงอาวุโสทั้ง 4 ที่พวกเขาจ้างมาให้นำชิ้นส่วนเหล่านี้ไปขายต่อในงานประมูลเครื่องประดับหลังจากนั้น - Daphne ต่อรองกับ Frazier ด้วยการยืนยันกรณว่าเธอไม่รู้จักกับ Debbie และไม่รู้ว่สร้อยเพชร Toussaint ถูกขโมยได้อย่างไร ก่อนที่ภายหลังจะได้รับการเฉลยว่าเธอร่วมมือกับ Debbie และเหล่าสมาชิกในทีมโจรกรรมด้วยการช่วยเหลือไม่ให้ทุกคนถูกดำเนินคดีทางกฎหมายด้วยข้อหาฉ้อโกงบริษัทประกันภัย - Debbie ต่อรองกับ Frazier ด้วยการเฉลยความจริงให้เขารู้ว่าเธอต้องการซ่อนแผนให้ Claude เป็นแพะรับบาปจากการโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint ครั้งนี้ รวมถึงขอความช่วยเหลือจาก Frazier ในการขอยกหนี้ให้ทางตำรวจเข้าจับกุม Claude หลังรู้ว่า Frazier ไม่ได้อยากจับกุม Debbie และต้องการเพียงแค่ชิ้นส่วนของสร้อยเพชรให้ทาง Cartier เท่านั้น ขณะเดียวกัน Debbie ก็วางแผนให้ Daphne เข้าหา Claude ขณะใช้เวลาด้วยกันที่อพาร์ทเมนต์ของ Claude เพื่อหยิบชิ้นส่วนของสร้อยเพชรที่ Debbie ขอนไว้ในเสื้อโค้ตที่ Claude สวมใส่ในงาน Met Gala วางบนเคโต๊ะของ Claude และถ่ายรูปส่งไปให้ Debbie ซึ่งส่งต่อไปให้ Frazier เพื่อขอยกหนี้คืนจนทำให้ตำรวจดำเนินคดีทางกฎหมายกับ Claude ในที่สุด

จากแผนผังการวิเคราะห์เรื่องการดำเนินการโครงการสร้อยเพชร Toussaint และการเปลี่ยนผ่านของสร้อยเพชร Toussaint ที่ปรากฏอยู่ในรายละเอียดของเหตุการณ์จากฉากต่าง ๆ ในหมวดที่ 2 นี้ จะเห็นได้ว่ากระบวนการดำเนินการโครงการสร้อยเพชร Toussaint ของ Debbie และสมาชิกคนอื่น ๆ ในทีมโครงการนั้น มีขั้นตอนของการดำเนินการทำงานโครงการอย่างเป็นระบบ โดยเริ่มต้นจากการเข้าถึงสร้อยเพชร Toussaint ซึ่งอยู่ภายใต้การดูแลของ Cartier ภายใต้การใช้แว่นตาสแกนภาพดิจิทัลเป็นเครื่องมือในการประมวลผลภาพดิจิทัลโครงสร้างของสร้อยเพชร Toussaint ของจริงผ่านการมองผ่านเลนส์สแกนภาพดิจิทัลเพื่อ “ประกอบสร้าง” สร้อยเพชร Toussaint ของปลอมที่ทำจากเซอร์โคเนียมโดยอาศัย “โครงสร้าง” ของสร้อยเพชร Toussaint ของจริงเพื่อใช้สำหรับการดำเนินแผนตบตาเหล่าเจ้าหน้าที่รวมถึงแขกหรือที่เข้ามาร่วมงาน Met Gala

นอกจากนั้นแล้ว การที่ Debbie ดำรงบทบาทของเธอผ่านสถานะของการเป็นนายจ้างยังส่งผลให้ Debbie มีอำนาจเหนือกว่าสมาชิกคนอื่น ๆ ในทีมโครงการตรงที่ Debbie สามารถสั่งการและมอบหมายงานให้สมาชิกคนอื่น ๆ ในทีมโครงการได้อย่างเบ็ดเสร็จเด็ดขาด เห็นได้จากกรณีของ Tammy ซึ่งอยู่ภายใต้บทบาทของเจ้าหน้าที่จากนิตยสาร Vogue ได้รับมอบหมายจาก Debbie ให้ดำเนินการสร้างสถานการณ์เพื่อให้ทุกคนที่อยู่ในงาน Met Gala เข้าใจว่าสร้อยเพชร Toussaint ของจริงได้ถูกค้นพบแล้วหลังสร้อยเพชร Toussaint หายไปจากการรับรู้ของเจ้าหน้าที่จาก Cartier ได้สักครูใหญ่

ในขณะที่สร้อยเพชร Toussaint ของจริงซึ่งหายไปหลังถูกโครงการไปจาก Daphne นั้น ได้ถูกนำส่งไปให้ Amita ลูกทีมโครงการของ Debbie ที่มีทักษะและความเชี่ยวชาญด้านการทำเครื่องประดับได้ทำการ “รี้อโครงสร้าง” ของสร้อยเพชร Toussaint ภายใต้การอาศัยกลวิธีในการปลอมตัวเป็นพนักงานล้างจานในครัวในการดำเนินปฏิบัติการถอดแยกชิ้นส่วนของสร้อยเพชร Toussaint ออกโดยใช้เครื่องมือต่าง ๆ จนกระทั่งสร้อยเพชร Toussaint ไม่เหลือเค้าโครงเดิมที่หลายคนคุ้นตาเลยแม้แต่น้อย เหลือเพียงชิ้นส่วนของสร้อยเพชรที่ได้ถูกกระจายออกไปตามแผนการปฏิบัติการโครงการที่ Debbie ได้วางไว้เท่านั้น โดยมี Constance หนึ่งในลูกทีมของ Debbie ที่มีความสามารถในการล้วงกระเป๋า คอยนำส่งชิ้นส่วนของสร้อยเพชร Toussaint ของจริงกลับไปให้สมาชิกแต่ละคนในทีมโครงการยกเว้น Daphne

ผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตว่าการที่ Daphne ดำรงบทบาทของเธอในฐานะพิธีกรประจำงาน Met Gala ด้วยการปรากฏตัวในงานพร้อมกับสร้อยเพชร Toussaint ล้ำค่าจาก Cartier ไม่ต่างจากแนวทางที่ผู้มีอำนาจทางสังคมเลือกที่จะหลีกเลี่ยงการเผชิญหน้ากับปัญหาเชิงโครงสร้างทางสังคมของระบบทุนนิยมปิตาธิปไตยด้วยการวางตนนิ่งเฉยต่อปัญหาต่าง ๆ แม้ในภายหลัง Daphne จะใช้อิทธิพลทางสังคมของตนเองในการแก้ไขปัญหาเรื่องสร้อยเพชร Toussaint หลังตระหนักได้ถึงผลเสีย

ต่อตนเองและสมาชิกคนอื่น ๆ ในทีมโครงการที่อาจเกิดขึ้นหากปัญหาดังกล่าวไม่ได้รับการแก้ไขก็ตามถึงกระนั้น ผู้วิจัยพบว่ากรณีที่ Daphne เลือกใช้อิทธิพลทางสังคมในการแก้ไขปัญหาหลังการโครงการนั้น ได้เผยให้เห็นว่าเธอเองก็มีปัญหาส่วนตัวของเธอด้วยเช่นกัน แต่ Daphne กลับเลือกที่จะใช้สถานะและบทบาททางสังคมในการแก้ไขปัญหาดังกล่าวโดยไม่สนใจกฎหมาย

ขณะเดียวกัน ผู้วิจัยค้นพบว่าการนำส่งชิ้นส่วนของสร้อยเพชร Toussaint ที่ Debbie มอบหมายให้ Constance ดำเนินตามแผนการของเธอนั้น มีวัตถุประสงค์เพื่อให้แน่ใจว่าสมาชิกทุกคนในทีมโครงการมยกเว้น Daphne สามารถเดินออกจากงานเลี้ยงพร้อมกับชิ้นส่วนของสร้อยเพชร Toussaint ที่ถูกโครงการ รวมถึงได้รับการดัดแปลงเป็นเครื่องประดับที่ไม่เหลือสภาพเดิมได้โดยที่พวกเขาจะไม่ถูกเจ้าหน้าที่คนอื่น ๆ ภายในงานเลี้ยงนี้จับได้อย่างแน่นอน

ข้อสังเกตประการหนึ่งที่ผู้วิจัยค้นพบจากการรื้อโครงสร้างของสร้อยเพชร Toussaint ที่ปรากฏอยู่ในฉากต่าง ๆ ของหมวดที่ 2 นั้นก็คือการเปลี่ยนผ่านของสร้อยเพชร Toussaint นับตั้งแต่ช่วงก่อนการโครงการภายในงานเลี้ยง Met Gala จนกระทั่งการดำเนินแผนการโครงการเกิดขึ้นและนำไปสู่การรื้อโครงสร้างของสร้อยเพชร Toussaint ที่ไม่เหลือเค้าโครงเดิมของสร้อยเพชรดังกล่าวอีกเลย โดยข้อสังเกตดังกล่าวได้สะท้อนให้เห็นถึงการเปลี่ยนผ่านของอำนาจภายใต้โครงสร้างทางสังคมแบบทุนนิยมปิตาธิปไตย ซึ่งปรากฏให้เห็นผ่านบทบาทและวิธีการต่อรองอำนาจของเหล่าตัวละครที่อยู่ภายใต้กรอบของการแบ่งขั้วอำนาจทางเพศสถานะและอิทธิพลของทุนนิยมปิตาธิปไตยจนนำไปสู่การรื้อถอนโครงสร้างร่วมกับเปลี่ยนการทำงานของ “สิ่งของ” ที่ถูกนิยามว่าเปรียบเสมือนตัวแทนของโครงสร้างทางสังคมตามที่เสนอของ De Certeau (1984) ที่มองว่าปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับปัจเจกบุคคลผ่านโครงสร้างทางเศรษฐกิจและระบบเศรษฐกิจทางสังคมแบบทุนนิยมประกอบไปด้วยการผลิต (Production) และการบริโภค (Consumption) โดย “สิ่งของ” ที่ผู้วิจัยนิยามในที่นี้ หมายถึง สินค้า (Product) ที่ผูกติดกับแบรนด์ (Brand) ทางระบบสังคมแบบทุนนิยม

“สิ่งของ” ที่ผูกติดกับแบรนด์ทางระบบสังคมแบบทุนนิยมนี้ เห็นได้จากกรณีของสร้อยเพชร Toussaint จากแบรนด์เครื่องประดับ Cartier ที่ได้รับการสรรเสริญถึงมูลค่าและความงดงามของสร้อยเพชรที่ถูกเก็บไว้ในห้องนิรภัยเป็นเวลาหลายปีหลังการเสียชีวิตของ Jeanne Toussaint ทั้งที่เรื่องของ Cartier ในภาพยนตร์เรื่อง Ocean's Eight (2018) นั้นไม่ได้ต้องการที่จะนำสร้อยเพชรดังกล่าวออกมาจากห้องนิรภัยด้วยเหตุผลที่มาพร้อมกับเงื่อนไขทางด้านกฎหมายเกี่ยวกับการทำประกันภัยสร้อยเพชร สัมพันธ์กับแนวคิดเรื่องเศรษฐกิจและการบังคับใช้กฎหมายด้านทรัพย์สินที่อยู่ภายใต้การจับตามองของตัวแทนของรัฐ และ/หรือ เอกชนอย่างใกล้ชิด เปรียบเสมือนการกักขังอำนาจของความเป็นหญิงภายใต้การจับตามองและการบังคับใช้กฎหมายจากอำนาจของรัฐ

ในมิติทางเศรษฐกิจและกฎหมาย สอดคล้องกับแนวคิดเรื่องยุทธศาสตร์และกลวิธีของ De Certeau (1984) ที่เห็นว่าวงจรการต่อรองความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่างรัฐกับพลเมืองสัมพันธ์กับการประกอบสร้างมายาคติผ่านภาพตัวแทนที่เชื่อมโยงกับความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจและสังคม

ทว่าด้วยอิทธิพลทางสังคมที่มาพร้อมกับกลวิธีการต่อรองของ Rose หนึ่งในสมาชิกของทีมโครงการซึ่งได้ชื่อว่าเป็นบุคคลผู้มีอำนาจและอิทธิพลทางสังคมในฐานะตัวแทนของ Daphne นั้น ทำให้ Cartier ยินยอมที่จะให้ Daphne กับ Rose ดำเนินการขออนุญาตยืมสร้อยเพชร Toussaint ไปใช้เพื่อ “นำเสนอ” ธีมงานของ Met Gala ได้จากการที่ Daphne กับ Rose เป็นบุคคลผู้มีชื่อเสียงและมีอิทธิพลต่อวงการบันเทิงเป็นอย่างมาก

เมื่อผู้จัดการสาขาซึ่งเป็นตัวแทนของ Cartier พบว่า Rose เห็นช่องทางในการดึงดูดความสนใจของผู้คนจำนวนมากต่อแบรนด์ Cartier เขาจึงอนุญาตให้ Rose ดำเนินการดังกล่าวได้ โดยที่ Daphne และ Rose ต้องดำรงบทบาททางสังคมภายใต้เงื่อนไขของ Cartier ที่ว่าสร้อยเพชร Toussaint ต้องได้รับการส่งคืนกลับมาที่ Cartier หลังงาน Met Gala สิ้นสุดภายใต้การจับตามองสร้อยเพชร Toussaint อย่างใกล้ชิดจากตัวแทนของ Cartier อย่าง Yuri และ Guillermo เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยระดับสูงซึ่งเคยมีบทบาทสำคัญในวงการพิทักษ์บุคคลสำคัญระดับโลกมาแล้ว

ขณะเดียวกัน ผู้วิจัยมองว่า “สิ่งของ” อย่างสร้อยเพชร Toussaint ที่ Debbie เล็งเห็นถึงความสำคัญในการช่วงชิงอำนาจจากระบบสังคมแบบทุนนิยมปิตาธิปไตยผ่านการดำเนินปฏิบัติการโครงการในงาน Met Gala ครั้งนี้ ยังเผยให้เห็นถึงความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นจากการที่สร้อยเพชร Toussaint ถูกทำให้แปรสภาพไปจากเดิมภายใต้านิยามของการรื้อถอนโครงสร้างเดิมผ่านการแยกองค์ประกอบต่าง ๆ ของสร้อยเพชรจนมันกลายเป็นเพียงชิ้นส่วนของเพชรน้ำงามที่มูลค่าของมันแทบประเมินไม่ได้เหมือนเช่นเคย แม้ชิ้นส่วนเหล่านั้นที่มาจากสร้อยเพชร Toussaint จะยังคงมีมูลค่าสูงอยู่ก็ตาม ซึ่งเห็นได้จากการประมูลเพชรน้ำงามที่ Debbie และ Tammy วางแผนให้เหล่านักแสดงหญิงอาวุโสทั้ง 4 สวมบทบาทเป็นผู้ขายชิ้นส่วนของเพชรเหล่านี้จนนำไปสู่การจับกุม Claude ได้ในที่สุด ทว่าสิ่งที่เกิดขึ้นกับสร้อยเพชร Toussaint หลังการโครงการในงาน Met Gala ครั้งนี้ได้เผยให้เห็นว่าความหมายทางสังคมของสร้อยเพชร Toussaint ในความเป็น “สิ่งของ” หรือ “สินค้า” เปลี่ยนไปจากเดิมโดยสิ้นเชิงเมื่อสินค้านี้ดังกล่าวไม่ได้อยู่ภายใต้รูปแบบและเค้าโครงเดิมของตัวมันเอง

ผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตว่าความหมายทางสังคมที่เกิดขึ้นกับสร้อยเพชร Toussaint สัมพันธ์กับความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในการทำงานของสร้อยเพชรเองด้วย เห็นได้จากกรณีที่สร้อยเพชร Toussaint ของจริงจาก Cartier ซึ่งยังไม่ได้มีการดัดแปลงนั้นได้ถูกนำมาใช้เป็นเครื่องมือแสดงอำนาจของทุนนิยมปิตาธิปไตยผ่านการทำงานภายใต้บทบาทของเครื่องประดับที่อยู่บนลำคอของ Daphne ที่สวมบทบาทเป็นพิธีกรประจำงาน Met Gala แต่เมื่อสร้อยเพชร Toussaint ได้รับการแยก

ขึ้นส่วนและดัดแปลงจากเค้าโครงเดิมจากฝีมือของ Amita ภายใต้แผนการที่ Debbie ได้วางไว้แล้ว ขึ้นส่วนของสร้อยเพชร Toussaint ก็ถูกปรับให้กลายเป็นเครื่องประดับของเหล่าสมาชิกในทีม โจรกรรมไปโดยปริยาย โดยที่สมาชิกแต่ละคนในทีม (ยกเว้น Daphne) ต่างดำเนินการขนย้ายขึ้นส่วน เหล่านั้นออกไปจากงาน Met Gala โดยที่ไม่มีใครสังเกตเห็นถึงความผิดปกติที่เกิดขึ้นเลยแม้แต่น้อย ไม่ที่จะเป็นการที่สมาชิกส่วนใหญ่ (ยกเว้น Daphne กับ Rose) ปลอมตัวเป็นหนึ่งในแขกหรือพนักงานชั่วคราวของงาน Met Gala หรือแม้กระทั่งการสังเกตเห็นถึงลักษณะน้ำงามของเพชรที่แตกต่างจากเครื่องประดับชิ้นอื่น ๆ เนื่องจากสร้อยเพชร Toussaint ถูกรีอโครงสร้างเดิมหรือแยก ขึ้นส่วนไปจากเค้าโครงเดิมของมันแล้ว จึงส่งผลให้เป็นเรื่องยากต่อการสังเกตถึงความผิดปกติที่เกิดขึ้น และกลายเป็นข้อโหว่สำคัญของการจับตามองจากเหล่าเจ้าหน้าที่ในงาน Met Gala ไปโดยปริยาย

ทั้งนี้ ข้อโหว่สำคัญของความพยายามในการจับตามองสร้อยเพชร Toussaint ของเหล่าเจ้าหน้าที่ในงาน Met Gala ที่ปรากฏให้เห็นในฉากจากหมวดที่ 2 นั่นก็คือการเข้าถึงสร้อย เพชร Toussaint ของ Yuri และ Guillermo ซึ่งถูกขัดขวางโดย Debbie ตามแผนการที่เธอวางไว้ หลัง Daphne เข้าไปอาเจียนในห้องน้ำหญิง โดยผู้วิจัยเห็นว่าการจับตามองของเจ้าหน้าที่จาก Cartier ในงาน Met Gala เผยให้เห็นถึงความล้มเหลวทางยุทธศาสตร์ในการใช้อำนาจของระบบสังคมแบบทุนนิยมปิตาธิปไตยที่มีต่อการเข้าถึงพื้นที่สาธารณะและพื้นที่ส่วนตัวภายใต้การแบ่งอำนาจทางเพศสถานะและชนชั้นทางสังคมที่ก่อให้เกิดวัฒนธรรมต่อต้านผ่านปฏิบัติการของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 เห็นได้จากกรณีที่ Yuri และ Guillermo พยายามเดินตาม Daphne หลังเห็นว่า Daphne รู้สึกพะอืดพะอมจากการถูกวางยาในอาหารค่ำโดย Lou จนเป็นเหตุที่ทำให้ Daphne ต้องวิ่งเข้าไป อาเจียนในห้องน้ำหญิง ทว่าทั้ง Yuri และ Guillermo กลับถูกขัดขวางโดย Debbie ที่ปลอมตัวเป็นแขกในงาน Met Gala เพื่อไม่ให้เจ้าหน้าที่ทั้งสองเข้าไปในห้องน้ำหญิงและเข้าถึงตัว Daphne ขณะ อาเจียนอยู่ในห้องน้ำซึ่งอาจส่งผลให้แผนการโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint ของ Debbie ลงเอย ด้วยความล้มเหลวไปในที่สุด

Debbie อ้างเหตุผลที่ทำให้เจ้าหน้าที่ทั้งสองถอยออกไปยืนรอ Daphne ตรง บริเวณหน้าห้องน้ำหญิงว่าทั้ง Yuri และ Guillermo ต่างก็เป็นผู้ชายทั้งคู่ การที่พวกเขาเข้าไปใน ห้องน้ำหญิงเพื่อเข้าไปหา Daphne ขณะทำธุระส่วนตัวในห้องน้ำหญิงจึงเป็นเรื่องที่ไม่เหมาะสมตามบรรทัดฐานทางสังคม อีกทั้งบริเวณภายในห้องน้ำของพิพิธภัณฑสถานเป็นจุดเดียวที่กล้องวงจรปิดไม่สามารถติดตั้งได้ด้วยเหตุผลและเงื่อนไขทางกฎหมายด้านความเป็นส่วนตัวของบุคคลตามที่ Lou ได้ บอกกับสมาชิกในทีม (ยกเว้น Rose กับ Daphne) ก่อนหน้านั้น ส่งผลให้การดำเนินปฏิบัติการโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint จาก Daphne ซึ่งอยู่ภายใต้การดำเนินการโจรกรรมโดย Constance ตามแผนการที่ Debbie วางไว้นั้นผ่านพ้นไปได้ด้วยดี ในขณะที่ Yuri และ Guillermo นั้นทำได้เพียง

ยอมรับความจริงกับ Frazier ในภายหลังว่าพวกเขาไม่สามารถเข้าถึงสรั้อยเพเซอร์ Toussaint ในขณะที่ Daphne เข้าไปอาเจียนในห้องน้ำหญิงได้ เนื่องจากห้องน้ำหญิงของพิพิธภัณฑ์เป็นพื้นที่ที่ผู้เข้าใช้ล้วนแต่เป็นผู้หญิงและต้องการความเป็นส่วนตัวในบริเวณพื้นที่ดังกล่าว เช่นเดียวกับห้องน้ำชายที่เรื่องเล่าในภาพยนตร์เรื่องนี้พยายามบอกให้ผู้ชมรับรู้อยู่กลาย ๆ ว่าผู้เข้าใช้บริการพื้นที่ดังกล่าวล้วนแต่เป็นผู้ชายและเป็นพื้นที่ที่ผู้หญิงไม่สามารถเข้าไปในนั้นได้ด้วยเช่นกัน

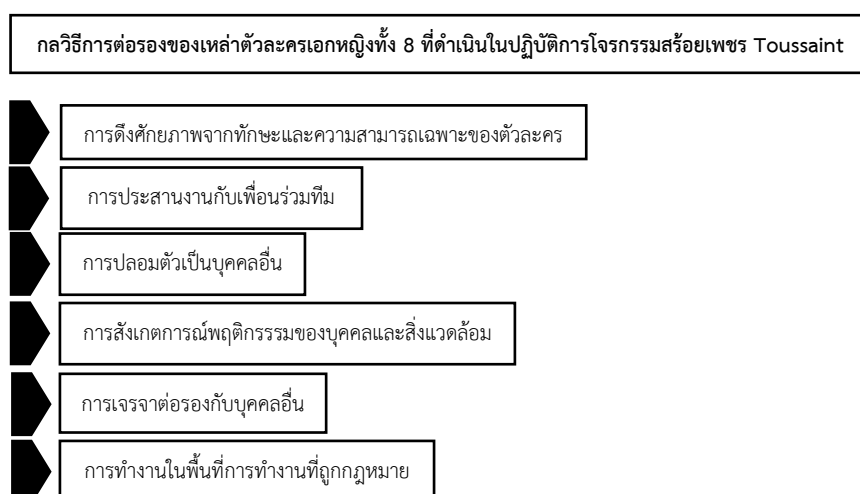
ด้วยเหตุนี้ มันจึงกลายเป็นช่องโหว่ที่ Debbie และ Lou มองว่าปฏิบัติการโจรกรรมสรั้อยเพเซอร์ Toussaint สามารถกระทำได้ในพื้นที่ที่บ่งบอกถึงความเป็นส่วนตัวและเป็นพื้นที่ที่สามารถระบุขอบเขตทางเพศสถานะของเหล่าตัวละครในภาพยนตร์ได้ชัดเจน ช่องโหว่ดังกล่าวนี้เองที่ส่งผลให้การดำเนินปฏิบัติการโจรกรรมสรั้อยเพเซอร์ Toussaint ของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ในภาพยนตร์เรื่อง Ocean's Eight (2018) สัมพันธ์กับการบรรลุเป้าหมายของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 โดยอาศัยรูปแบบของวิธีการต่าง ๆ มากมายที่ทำให้พวกเธอหลีกเลี่ยงการถูกจับตามองจากบุคคลอื่น ๆ ในสังคมซึ่งอยู่ภายใต้อำนาจของรัฐได้อย่างแยบยล

5.2.2.1 กลวิธีการต่อรองอำนาจของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8

ผู้วิจัยได้นิยามความหมายของการบรรลุเป้าหมายผ่านวิธีการเหล่านี้ว่าเป็นกลวิธีการต่อรองของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ที่ดำเนินปฏิบัติการโจรกรรมสรั้อยเพเซอร์ Toussaint ซึ่งล้วนอาศัยองค์ประกอบสำคัญทั้งหมด 6 ประการที่ต่างเชื่อมโยงกันอย่างมีนัยยะสำคัญตามรายละเอียดของเนื้อหาและตารางแสดงการเชื่อมโยงของกลวิธีการต่อรองของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 จากภาพยนตร์เรื่อง Ocean's Eight ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 5.5

แผนผังแสดงกลวิธีการต่อรองของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ที่ดำเนินในปฏิบัติการโจรกรรมสรั้อยเพเซอร์ Toussaint

จากการรวบรวมบทวิเคราะห์ฉากในหมวดที่ 2 ซึ่งมีทั้งหมด 41 ฉากและเป็นฉากที่วาดด้วยขอบเขตของการดำเนินเรื่องในภาพยนตร์ที่เผยให้เห็นถึงความสัมพันธ์เชิงอำนาจผ่านปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวละครซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับรูปแบบและวิธีการทำงานของสมาชิกทีมโครงการตามลำดับการนำเสนอเหตุการณ์ในภาพยนตร์นั้น เผยให้เห็นถึงวิธีการต่อรองความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่างเหล่าตัวละครภายใต้มิติของความแตกต่างระหว่างพื้นที่ผ่านวิธีการนำเสนอเรื่องเล่า, บทบาทและการกระทำของตัวละครต่าง ๆ ที่ปรากฏในแต่ละฉากของภาพยนตร์เรื่องนี้ โดยผู้วิจัยได้ข้อสรุปทางการศึกษาจากบทวิเคราะห์ฉากทั้งหมดในภาพยนตร์จากหมวดที่ 2 ตามรายละเอียดดังต่อไปนี้

(1) การตั้งศักยภาพจากทักษะและความสามารถของตัวละคร

จากการรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ ที่ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ฉากทั้งหมดในหมวดที่ 2 ภายใต้กรอบการวิเคราะห์การเปลี่ยนผ่านของสร้อยเพชร Toussaint ซึ่งประกอบไปด้วย 3 ช่วงเวลาตามการแบ่งองค์ของภาพยนตร์ อันประกอบไปด้วย ช่วงเวลาก่อนการดำเนินการโครงการสร้อยเพชรในงาน Met Gala, ช่วงเวลาขณะดำเนินปฏิบัติการโครงการสร้อยเพชรในงาน Met Gala และช่วงเวลาหลังการดำเนินปฏิบัติการโครงการสร้อยเพชรในงาน Met Gala นั้น ทำให้ผู้วิจัยได้ข้อสรุปที่เกี่ยวข้องกับการตั้งศักยภาพจากทักษะและความสามารถเฉพาะตัวของตัวละครผ่าน 3 ช่วงเวลาดังกล่าวได้ดังนี้

เหล่าตัวละครเอกหญิงในทีมโครงการ (ยกเว้น Daphne) ต่างตั้งศักยภาพจากทักษะและความสามารถเฉพาะตัวของพวกเธอออกมาใช้อย่างเป็นรูปธรรมตั้งแต่ช่วงเวลาก่อนที่พวกเธอจะเริ่มดำเนินปฏิบัติการโครงการสร้อยเพชร Toussaint ในงาน Met Gala เพื่อให้การดำเนินปฏิบัติการโครงการสร้อยเพชร Toussaint สำเร็จลุล่วงและมีความสะดวกรวดเร็วเมื่อถึงช่วงเวลาการดำเนินปฏิบัติการโครงการในงานวันจริง

ในขณะที่ Daphne นั้น ผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตว่าปฏิกิริยาและบทบาทของ Daphne ในการต่อรองอำนาจกับตัวแทนจาก Cartier ได้เผยให้เห็นว่าหลังจากที่ Daphne ได้เห็นสร้อยเพชร Toussaint ของจริงในวันงาน Met Gala นั้น ส่งผลให้ Daphne ยินยอมที่จะเล่นตามแผนการโครงการของ Debbie โดย Daphne อาศัยการต่อรองอำนาจระหว่างเธอกับ Debbie เพื่อเข้าถึงผลประโยชน์ที่พวกเธอต่างตอบแทนซึ่งกันและกันผ่านกลวิธีต่าง ๆ ในการดำเนินปฏิบัติการโครงการในครั้งนี้

ทั้งนี้ จะเห็นได้ว่าฉากส่วนใหญ่ของภาพยนตร์ในหมวดที่ 2 นี้ ต่างเผยให้เห็นถึงการแสดงศักยภาพของเหล่าตัวละครในทีมโครงการเพื่อให้ได้มาซึ่งการบรรลุเป้าหมายร่วมกันของเหล่าตัวละครจนนำไปสู่การเติมเต็มเป้าหมายในชีวิตของสมาชิกแต่ละคนได้ในที่สุด ไม่ว่าจะเป็นการใช้ทักษะทางโครงการโดยตรง (Debbie, Lou, Constance และ Nine Ball), การใช้ทักษะพิเศษ

ที่สามารถประยุกต์ใช้กับการโจรกรรม (Amita และ Tammy) และการใช้อิทธิพลทางสังคม (Rose และ Daphne) ซึ่งล้วนนำไปสู่การพิชิตเป้าหมายของการโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint รวมถึงเครื่องประดับชิ้นอื่น ๆ จากพิพิธภัณฑ์ The Met ตามแผนการโจรกรรมที่ Debbie และ Lou ได้ร่วมกันวางแผนไว้ตามรายละเอียดของการวิเคราะห์ในหัวข้อดังกล่าวที่ปรากฏในตารางดังต่อไปนี้

ตารางที่ 5.6

ตารางการวิเคราะห์การดัดศักยภาพจากทักษะและความสามารถของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 จากฉากในหมวดที่ 2

เหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ในทีมโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint	การดัดศักยภาพจากทักษะและความสามารถของตัวละคร		
	ก่อนโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint	ขณะโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint	หลังโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint
Debbie	วางแผนร่วมกับดำเนินการต่าง ๆ	สังเกตการณ์และคอยกำกับงานให้ลูก ทีม	ดำเนินการขั้นสุดท้ายเพื่อ จัดการกับ Claude
Lou	เสริมคำแนะนำต่าง ๆ ต่อสมาชิกร่วมกับ ประสานข้อมูลสำคัญให้ Debbie รับไป ดำเนินการต่อ	วางยา Daphne ร่วมกับสังเกตการณ์ ด้วยการสื่อสารกับเพื่อนร่วมทีมผ่าน หูฟัง	ร่วมมือกับ Yen ในการโจรกรรม เครื่องประดับชิ้นอื่น ๆ ภายใน งาน
Daphne	ไม่ได้แสดงออกอย่างชัดเจนว่ามีส่วน เกี่ยวข้องกับการโจรกรรมในครั้งนี้	ทำตัวเป็นจุดเด่นเพื่อเบี่ยงเบนความ สนใจ	ใช้อิทธิพลทางสังคมเพื่อให้ สมาชิกในทีมรอด
Rose	ใช้อิทธิพลทางสังคมขณะทำตามแผนที่ Debbie มอบหมายให้จัดการ	นั่งเฉย ๆ คอยสังเกตการณ์ ไม่ได้ลง มือโจรกรรมโดยตรง	นำชิ้นส่วนของสร้อยเพชรออก จากงานเลี้ยง
Tammy	นำเข้าอุปกรณ์และเครื่องมือต่าง ๆ รวมถึง สืบหาข้อมูลสำคัญขณะแฝงตัวเข้าไปใน พื้นที่สาธารณะ	อำนวยความสะดวกต่าง ๆ ให้สมาชิก ในทีมโจรกรรม	ช่วยงาน Debbie ในการ กระจายชิ้นส่วนของสร้อยเพชร Toussaint ออกไป
Amita	ใช้ไหวพริบเพื่อแก้ไขสถานการณ์ร่วมกับ คัดลอกเครื่องประดับชิ้นอื่น ๆ ใน นิทรรศการของพิพิธภัณฑ์	แยกชิ้นส่วนของสร้อยเพชร Toussaint เพื่อนำออกจากงาน Met Gala	เปลี่ยนชิ้นส่วนของสร้อยเพชร ให้กลายเป็นเครื่องประดับต่าง ๆ
Constance	ดัมนุ่นเหยื่อเพื่อเบี่ยงเบนความสนใจก่อน ทำการล้วงกระเป๋าเพื่อขโมยทรัพย์สินของ เหยื่อ	ขโมยสร้อยเพชร Toussaint จาก Daphne ขณะอยู่ในห้องน้ำหญิง	กระจายชิ้นส่วนของสร้อยเพชร ให้สมาชิกหลังรับช่วงต่อจาก Amita
Nine Ball	ติดตั้งอุปกรณ์ดักฟังและเจาะระบบ คอมพิวเตอร์เพื่อเข้าถึงการเปลี่ยนมุกกล้อง ของกล้องวงจรปิด	สังเกตการณ์ผ่านหน้าจอและกำกับ งานให้สมาชิกในทีมโจรกรรม	นำชิ้นส่วนของสร้อยเพชรออก จากงาน Met Gala

(2) การประสานงานกับเพื่อนร่วมทีม

จากการรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ ที่ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ฉากทั้งหมดในหมวดที่ 2 ภายใต้กรอบการวิเคราะห์การเปลี่ยนผ่านของสร้อยเพชร Toussaint ซึ่งประกอบไปด้วย 3 ช่วงเวลาตามการแบ่งองค์ของภาพยนตร์ อันประกอบไปด้วย ช่วงเวลาก่อนการดำเนินการโจรกรรมสร้อยเพชรในงาน Met Gala, ช่วงเวลาขณะดำเนินปฏิบัติการโจรกรรมสร้อยเพชรในงาน Met Gala

และช่วงเวลาหลังการดำเนินปฏิบัติการโครงการสร้อยเพชรในงาน Met Gala นั้น ทำให้ผู้วิจัยได้ข้อสรุปที่เกี่ยวข้องกับการประสานงานกับเพื่อนร่วมทีมของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ผ่าน 3 ช่วงเวลาดังกล่าวได้ดังนี้

เหล่าตัวละครเอกหญิงในทีมโครงการต่างอาศัยการประสานงานกับเพื่อนร่วมทีมในการดำเนินปฏิบัติการโครงการสร้อยเพชร Toussaint ตลอด 3 ช่วงเวลาของการดำเนินปฏิบัติการดังกล่าวเพื่อให้ได้มาซึ่งการบรรลุเป้าหมายหลักของการทำงานโครงการสร้อยเพชร Toussaint ในงาน Met Gala ภายใต้ชั้นเชิงและกลวิธีต่าง ๆ ที่เหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 นำมาใช้ในการดำเนินปฏิบัติการดังกล่าว โดยสิ่งสำคัญที่ทำให้เหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 สามารถบรรลุเป้าหมายของการดำเนินการโครงการในครั้งนี้ได้ ก็คือการประสานงานด้านต่าง ๆ กับเพื่อนร่วมทีมโครงการขณะดำเนินปฏิบัติการโครงการสร้อยเพชร Toussaint ทั้งในช่วงเวลาก่อนโครงการสร้อยเพชรที่งาน Met Gala, ช่วงเวลาขณะโครงการสร้อยเพชรในงาน Met Gala และช่วงเวลาหลังการโครงการสร้อยเพชรที่งาน Met Gala ซึ่งการประสานงานเหล่านี้ต่างเป็นไปเพื่อการบรรลุเป้าหมายร่วมกันและส่งผลให้สมาชิกคนอื่นในทีมโครงการสามารถบรรลุเป้าหมายของตนเองได้

อย่างไรก็ตาม ข้อสังเกตประการหนึ่งที่ผู้วิจัยค้นพบจากบทวิเคราะห์ในหัวข้อนี้ก็คือทั้ง Rose และ Daphne ต่างประสานงานร่วมกันในฐานะนายจ้างกับลูกจ้างอย่างเปิดเผยภายใต้เงื่อนไขที่ Daphne ไม่ได้ล่วงรู้ในตอนแรกเลยว่า Rose ทำงานโครงการให้ Debbie กับ Lou ซึ่งการทำงานให้ Debbie กับ Lou ของ Rose นั้นเป็นไปตามข้อตกลงร่วมกันระหว่าง Debbie กับ Rose ว่าการทำงานโครงการสร้อยเพชร Toussaint จากงาน Met Gala จะช่วยให้ Rose ปลดหนี้จำนวนมหาศาลได้ ภายใต้เงื่อนไขที่ว่า Rose ต้องตอบตกลงออกแบบชุดราตรีให้ Daphne ร่วมกับโน้มน้าวให้ Daphne เลือกสร้อยเพชร Toussaint เป็นเครื่องประดับชิ้นหลักสำหรับการสวมใส่ไปออกงาน Met Gala

ในขณะที่สมาชิกคนอื่น ๆ ในทีมนี้ ผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตว่าเรื่องเล่าและบทบาทของตัวละครต่างสัมพันธ์กับการใช้กลวิธีการต่อรองอำนาจทางพื้นที่และบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการเข้าใช้พื้นที่นั้น ๆ เพื่อบรรลุเป้าหมายการโครงการอยู่เนื่อง ๆ ไม่ว่าจะเป็น Constance กับ Nine Ball ที่ต้องร่วมมือกันเพื่อเปิดโอกาสให้ Nine Ball เข้าไปติดตั้งอุปกรณ์ดักฟังในห้องประชุมของบริษัทรักษาความปลอดภัย, Rose กับ Amita ที่ต้องร่วมมือกันเพื่อเปิดโอกาสให้ Rose สแกนภาพดิจิทัลของสร้อยเพชร Toussaint ของจริงกลับไปให้ Nine Ball, Constance กับ Amita ที่คอยประสานงานเรื่องสร้อยเพชร Toussaint เพื่อนำส่งชิ้นส่วนทั้งหมดของสร้อยเพชร Toussaint ออกจากงาน Met Gala และ Debbie กับ Tammy ที่ต่างทำงานร่วมกันทั้งในการค้นคว้าเชิงข้อมูลและการลงมือ

ปฏิบัติการโครงการสร้อยเพชร Toussaint ตามรายละเอียดของการวิเคราะห์ในหัวข้อดังกล่าวที่ปรากฏในตารางดังต่อไปนี้

ตารางที่ 5.7

ตารางการวิเคราะห์การประสานงานกับเพื่อนร่วมทีมของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 จากฉากในหมวดที่ 2

เหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ในทีมโครงการสร้อยเพชร Toussaint	การประสานงานกับเพื่อนร่วมทีม		
	ก่อนโครงการสร้อยเพชร Toussaint	ขณะโครงการสร้อยเพชร Toussaint	หลังการโครงการสร้อย เพชร Toussaint
Debbie	ประสานงานกับ Lou และ Tammy ในการเข้าถึงข้อมูลสำคัญต่าง ๆ รวมถึงปฏิบัติการเบี่ยงเบนความสนใจโดยมี Tammy คอยช่วยเหลือ	กำกับเพื่อนร่วมทีมขณะดำเนินการโครงการโดยอาศัยการเบี่ยงเบนความสนใจเพื่อให้สมาชิก	ประสานงานกับ Daphne และ Tammy ในการป้ายความผิดให้ Claude
Lou	ประสานงานกับ Debbie เป็นหลักในเรื่องการให้คำปรึกษาเกี่ยวกับงานและชีวิตส่วนตัว รวมถึงหาข้อมูลต่าง ๆ ให้สมาชิกในทีมโครงการได้รับรู้และเข้าใจในแผนการร่วมกัน	ทำงานร่วมกับ Yen และ Amita ในการขนย้ายเครื่องประดับที่ถูกโครงการออกจากงาน Met Gala	นำชิ้นส่วนของสร้อยเพชรออกจากงาน เลี้ยงร่วมกับจอตลอดจนย้ายเครื่องประดับไว้ในที่ที่ปลอดภัย
Daphne	ทำงานกับ Rose เป็นหลัก (ในฐานะนายจ้างของ Rose) เพื่อให้ได้ชุดราตรีสำหรับงาน Met Gala	ทำงานกับ Rose เป็นหลัก (ในฐานะนายจ้างและเพื่อนร่วมวงการบิน)	ทำงานกับ Debbie เพื่อป้ายความผิดให้ Claude ตามแผน
Rose	ทำงานกับ Daphne (ในฐานะนักออกแบบชุด) และ Amita (สแกนภาพดิจิทัลของสร้อยเพชรจาก Cartier)	ทำงานกับ Daphne (ในฐานะนักออกแบบชุด) ขณะสังเกตการณ์ไปด้วย	นำชิ้นส่วนของสร้อยเพชรออกจากงาน เลี้ยงร่วมกับคนอื่น ๆ
Tammy	ประสานงานและให้ข้อมูลกับ Debbie ประสานงานกับสมาชิกคนอื่น ๆ ในทีมเกี่ยวกับการโครงการสร้อยเพชร	แจ้งข้อมูลให้เพื่อนร่วมทีมขณะดำเนินการปฏิบัติการโครงการสร้อยเพชร	ทำงานร่วมกับ Debbie เพื่อป้ายความผิดให้ Claude
Amita	ทำงานกับ Rose (สแกนภาพดิจิทัลของสร้อยเพชรจาก Cartier) รวมถึงทำงานกับ Debbie และ Lou (คัดลอกเครื่องประดับชิ้นอื่น ๆ เพื่อสลักกับเครื่องประดับจริงภายใต้การทำงานของ Lou ที่ร่วมมือกับ Yen ขณะเข้าไปในนิทรรศการ)	ทำงานกับ Constance (รับสร้อยเพชรมาจาก ‘แพะลากของ’ ก่อนนำมาแยกชิ้นส่วนทั้งหมด) และ Lou (ช่วยขนย้ายเครื่องประดับไปที่รถบรรทุกและดูลาดเลา)	ส่งชิ้นส่วนของสร้อยเพชรให้ Constance นำไปกระจายต่อให้เหล่าสมาชิกในทีมโครงการเพื่อนขนย้ายออกจากงานเลี้ยง
Constance	ร่วมมือกับ Nine Ball ด้วยการเบี่ยงเบนความสนใจจากพนักงานก่อนขโมยบัตรพนักงานมาให้ Nine Ball รวมถึงให้ข้อมูลสำคัญต่อ Debbie	นำส่งสร้อยเพชร Toussaint ให้บริการที่เป็น ‘แพะลากของ’ จนกระทั่งของไปถึงมือของ Amita	รับชิ้นส่วนของสร้อยเพชรมาจาก Amita และนำไปกระจายต่อให้เหล่าสมาชิกในทีม
Nine Ball	ร่วมมือกับ Constance (ใช้บัตรพนักงานที่ Constance ขโมยมาให้เพื่อใช้ในการเข้าไปติดตั้งอุปกรณ์ดักฟังในห้องประชุมของบริษัท รักษาความปลอดภัย)	คอยประสานงานร่วมกับแองเจลินและกำกับเพื่อนร่วมทีมโครงการตามขั้นตอนของปฏิบัติการ	รับชิ้นส่วนของสร้อยเพชรมาจาก Constance และเดินออกจากงาน Met Gala

(3) การปลอมตัวเป็นบุคคลอื่น

จากการรวบรวมข้อมูลที่ผู้วิจัยได้วิเคราะห์จากทั้งหมดในหมวดที่ 2 ภายใต้กรอบการวิเคราะห์การเปลี่ยนผ่านของสร้อยเพชร Toussaint ซึ่งประกอบไปด้วย 3 ช่วงเวลา อันประกอบไปด้วย ช่วงเวลาก่อนการดำเนินการโครงการสร้อยเพชรในงาน Met Gala, ช่วงเวลาขณะดำเนินปฏิบัติการโครงการสร้อยเพชรในงาน Met Gala และช่วงเวลาก่อนการดำเนินการปฏิบัติการโครงการสร้อยเพชรในงาน Met Gala นั้น ทำให้ผู้วิจัยได้ข้อสรุปที่เกี่ยวข้องกับการปลอมตัวเป็นบุคคลอื่นของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ผ่าน 3 ช่วงเวลาดังกล่าวได้ดังนี้

การปลอมตัวเป็นบุคคลอื่น เป็นหนึ่งในกลวิธีการต่อรองอำนาจของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ที่เลือกใช้เพื่อให้ได้มาซึ่งการบรรลุเป้าหมายสำคัญของการโครงการจากการดำเนินปฏิบัติการโครงการสร้อยเพชร Toussaint ในงาน Met Gala ร่วมกับการดำเนินปฏิบัติการโครงการเครื่องประดับจากราชวงศ์ยุโรปที่อยู่ในห้องจัดนิทรรศการภายในพิพิธภัณฑ์ The Met

ผู้วิจัยค้นพบว่า Debbie และ Tammy มักใช้กลวิธีการปลอมตัวเป็นเครื่องมือดำเนินปฏิบัติการที่เกี่ยวข้องกับการโครงการสร้อยเพชร Toussaint ในทุก 3 ช่วงเวลาของการดำเนินการโครงการเพื่อบรรลุเป้าหมายที่ละเล็กละน้อยก่อนลงมือโครงการสร้อยเพชร Toussaint ในงานวันจริง ก่อนที่พวกเขาจะยกระดับกลวิธีดังกล่าวให้มีความซับซ้อนมากยิ่งขึ้นด้วยการสวมบทบาทเป็นบุคคลอื่นขณะดำเนินปฏิบัติการโครงการสร้อยเพชร Toussaint ในงาน Met Gala และใช้กลวิธีการต่อรองอำนาจผ่านการเจรจากับบุคคลอื่นควบคู่ไปด้วย เพื่อไม่ให้พวกเขารู้สึกสงสัยหรือกลางแฉงใจในการกระทำของพวกเขาทั้งคู่ในขณะที่ Debbie และ Tammy กำลังดำเนินปฏิบัติการโครงการอยู่ เช่นเดียวกับ Lou ที่มักแฝงตัวไปในที่ต่าง ๆ ร่วมกับ Debbie อย่างแนบเนียน ก่อนที่ Lou จะสวมบทบาทปลอมตัวเป็นนักโภชนาการในงาน Met Gala วันจริงตามแผนการที่ Debbie มอบหมายให้ Tammy เข้าไปดำเนินการขณะปลอมตัวเป็นพนักงานใน Vogue

ในขณะที่สมาชิกคนอื่น ๆ อย่าง Constance, Amita และ Nine Ball นั้นต่างปลอมตัวตามหน้าที่ที่พวกเขาได้รับมอบหมายจาก Debbie แม้ทักษะและความสามารถหลักของพวกเขาก็ไม่ได้เกี่ยวข้องกับการปลอมตัวโดยตรงสักเท่าไรนัก แต่ด้วยสถานการณ์บางอย่างที่เหล่าตัวละครต้องอาศัยการประสานงานร่วมกัน ทำให้พวกเขาต้องอาศัยการปลอมตัวเพื่อบรรลุเป้าหมายของการโครงการสร้อยเพชร Toussaint รวมถึงช่วยให้เพื่อนร่วมทีมโครงการสามารถดำเนินปฏิบัติการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการโครงการให้ลุล่วงได้อีกด้วย

อย่างไรก็ตาม ข้อสังเกตและข้อสรุปที่ผู้วิจัยได้จากบทวิเคราะห์ในหัวข้อนี้ก็คือ Rose กับ Daphne เป็นสมาชิกในทีมโครงการที่ไม่ได้ดำเนินปฏิบัติการโครงการสร้อยเพชร Toussaint ผ่านกลวิธีการปลอมตัวแต่อย่างใด ซึ่งผู้วิจัยมองว่าทั้ง Rose และ Daphne ต่างเป็นบุคคล

สาธารณะที่ทุกคนต่างจดจำรูปลักษณะภายนอกของพวกเขาได้อย่างชัดเจนผ่านสื่อต่าง ๆ เป็นทุนเดิม การปลอมตัวจึงเป็นกลวิธีการต่อรองที่ทำให้ยากและอาจไม่ได้ผลสำหรับพวกเขาในการดำเนินการโจรกรรมเมื่อเทียบกับสมาชิกคนอื่น ๆ ที่เป็นพลเมืองทางสังคมทั่วไปตามรายละเอียดของการวิเคราะห์ในหัวข้อดังกล่าวที่ปรากฏในตารางดังต่อไปนี้

ตารางที่ 5.8

ตารางการวิเคราะห์การปลอมตัวเป็นบุคคลอื่นของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 จากฉากในหมวดที่ 2

เหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ในทีมโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint	การปลอมตัวเป็นบุคคลอื่น		
	ก่อนโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint	ขณะโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint	หลังการโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint
Debbie	ดั้มดันพนักงานแคชเชียร์และพนักงานโรงแรม รวมถึงแฝงตัวเข้าไปในที่ต่าง ๆ ปลอมตัวเป็นผู้เยี่ยมชมพิพิธภัณฑ์เพื่อดำเนินแผนการที่ตนเองได้วางไว้	ปลอมตัวเข้าไปในงาน Met Gala ภายใต้อุปนิสัยที่ต่างจากตนเอง เพื่อดำเนินการโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint	แฝงตัวเข้าไปเป็นหนึ่งในผู้เข้าร่วมการประชุมเพชรซึ่งเป็นชิ้นส่วนของสร้อยเพชร Toussaint
Lou	แฝงตัวเข้าไปในงานร่วมกับ Debbie ในฐานะผู้ร่วมงานเปิดตัวคอลเลกชันเสื้อผ้าใหม่ของ Rose	ปลอมตัวเป็นนักโภชนาการตามแผนการที่ Debbie มอบหมายให้	ปลอมตัวเป็นแขกร่วมงาน Met Gala ที่เพิ่งออกจากงานมา
Daphne	ไม่มีการปลอมตัว	ไม่มีการปลอมตัว	ไม่มีการปลอมตัว
Rose	ไม่มีการปลอมตัว	ไม่มีการปลอมตัว	ไม่มีการปลอมตัว
Tammy	ปลอมตัวเข้าไปทำงานใน Vogue เพื่อเปิดโอกาสให้ Lou เข้าไปทำงานในงาน Met Gala วันจริง	ปลอมตัวเป็นเจ้าหน้าที่จาก Vogue ที่คอยกำกับงานต่าง ๆ ให้เหล่าบริกร	ปลอมตัวเป็นเจ้าหน้าที่จาก Vogue ขณะเดินออกจากงานเพื่อนำชิ้นส่วนของสร้อยเพชรออกจากงาน Met Gala
Amita	ปลอมตัวเป็นผู้ช่วยของ Rose	ปลอมตัวเป็นพนักงานล้างจานในครัวกลางของงาน	ปลอมตัวเป็นแขกร่วมงาน Met Gala เพื่อนำชิ้นส่วนของสร้อยเพชรออกจากงาน Met Gala
Constance	ไม่มีการปลอมตัว	ปลอมตัวเป็นบริกรในงาน	ปลอมตัวเป็นแขกร่วมงาน Met Gala เพื่อนำชิ้นส่วนของสร้อยเพชรออกจากงาน Met Gala
Nine Ball	ปลอมตัวเป็นพนักงานทำความสะอาดของบริษัทรักษาความปลอดภัย	ไม่มีการปลอมตัวขณะสังเกตการณ์ผ่านหน้าจอ	ปลอมตัวเป็นแขกร่วมงาน Met Gala เพื่อนำชิ้นส่วนของสร้อยเพชรออกจากงาน Met Gala

(4) การสังเกตการณ์พฤติกรรมของบุคคลและสิ่งแวดล้อม

จากการรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ ที่ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ฉากทั้งหมดในหมวดที่ 2 ภายใต้อุปกรณ์การวิเคราะห์การเปลี่ยนผ่านของสร้อยเพชร Toussaint ซึ่งประกอบไปด้วย 3 ช่วงเวลาตามการแบ่งองค์ของภาพยนตร์ อันประกอบไปด้วย ช่วงเวลาก่อนการดำเนินการโจรกรรมสร้อยเพชรในงาน Met Gala, ช่วงเวลาขณะดำเนินปฏิบัติการโจรกรรมสร้อยเพชรในงาน Met Gala

และช่วงเวลาหลังการดำเนินปฏิบัติการโครงการสรั้อยเพชรในงาน Met Gala นั้น ทำให้ผู้วิจัยได้ข้อสรุปที่เกี่ยวข้องกับการสังเกตการณ์พฤติกรรมของบุคคลและสิ่งแวดล้อมของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ผ่าน 3 ช่วงเวลาดังกล่าวได้ดังนี้

ตารางที่ 5.9

ตารางการวิเคราะห์การสังเกตการณ์พฤติกรรมของบุคคลและสิ่งแวดล้อมของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 จากฉากในหมวดที่ 2

เหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ในทีมโครงการสรั้อยเพชร Toussaint	การสังเกตการณ์พฤติกรรมของบุคคลและสิ่งแวดล้อม		
	ก่อนโครงการสรั้อยเพชร Toussaint	ขณะโครงการสรั้อยเพชร Toussaint	หลังการโครงการสรั้อย เพชร Toussaint
Debbie	มักร่วมสังเกตการณ์กับ Lou ในการพิจารณาเรื่องต่าง ๆ ก่อนตัดสินใจร่วมกันว่าจะแก้ไขปัญหที่เกิดขึ้นอย่างไร	อาศัยการปลอมตัวเป็นอาทหน้าเพื่อสังเกตการณ์และสังเกตการสมาชิกในทีม	สังเกตการณ์ขณะอยู่ภายในงานประมูลชิ้นส่วนของสรั้อยเพชรหลังโครงการจาก Met Gala
Lou	มักร่วมสังเกตการณ์กับ Debbie ในการพิจารณาเรื่องต่าง ๆ ก่อนตัดสินใจร่วมกันว่าจะแก้ไขปัญหที่เกิดขึ้นอย่างไร	อาศัยการปลอมตัวเป็นอาทหน้าเพื่อสังเกตการณ์และดำเนินการตามคำสั่ง	ไม่มีการสังเกตการณ์เพิ่มเติมหลังการโครงการสรั้อยเพชร
Daphne	ใช้ทักษะของการเป็นนักแสดงในการจับผิดพฤติกรรมของบุคคลอื่นและเจรจาต่อรองกับอำนาจทางสังคม	ใช้ทักษะของการเป็นนักแสดงในการดบตาและเบี่ยงเบนความสนใจ	คอยสังเกตการณ์ Claude ขณะทำตามแผนการป้ายสี Claude ที่ Debbie วางแผนไว้
Rose	อาศัยสิ่งเบี่ยงเบนความสนใจในการกระตุ้นพฤติกรรมการแสดงออกเพื่อบรรลุเป้าหมาย	แอบสังเกตพฤติกรรมของ Daphne โดยไม่ปริปากพูดอะไรเพิ่มเติม	ไม่มีการสังเกตการณ์เพิ่มเติมหลังการโครงการสรั้อยเพชร
Tammy	อาศัยการสวมบทบาทที่ปลอมตัวเพื่อสังเกตการณ์และดำเนินการตามแผน	อาศัยการสวมบทบาทที่ปลอมตัวเพื่อสังเกตการณ์และดำเนินการตามแผน	ไม่มีการสังเกตการณ์เพิ่มเติมหลังการโครงการสรั้อยเพชร
Amita	ใช้ไหวพริบในการระบุปัญหาที่เกิดขึ้นก่อนแก้ไขสถานการณ์เฉพาะหน้าหลัง Rose ประสบปัญหาในการสแกนภาพ	สังเกตพฤติกรรมของคนในครัวก่อนเริ่มลงมือแยกชิ้นส่วนของสรั้อยเพชร	ไม่มีการสังเกตการณ์เพิ่มเติมหลังการโครงการสรั้อยเพชร
Constance	ใช้ความเคยชินต่อปฏิบัติการในชีวิตประจำวันในการแก้ไขปัญห เช่น ดบหน้าจอคอมพิวเตอร์เพื่อให้ระบบสแกนทำงานปกติ เป็นต้น	อาศัยการสวมบทบาทที่ปลอมตัวเพื่อสังเกตการณ์ Daphne และดำเนินการปฏิบัติการตามแผนของ Debbie	ไม่มีการสังเกตการณ์เพิ่มเติมหลังการโครงการสรั้อยเพชร
Nine Ball	ใช้ทักษะความสามารถและเครื่องมือทางเทคโนโลยีในการสังเกตการณ์เพื่อดำเนินการตามแผนเป็นหลัก	ใช้ทักษะความสามารถและเครื่องมือทางเทคโนโลยีในการสังเกตการณ์เพื่อดำเนินการตามแผนของ Debbie	ไม่มีการสังเกตการณ์เพิ่มเติมหลังการโครงการสรั้อยเพชร

การสังเกตการณ์พฤติกรรมของบุคคลและสิ่งแวดล้อมเป็นหนึ่งในทักษะที่เหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 นำมาใช้เป็นกลวิธีในการต่อรองอำนาจทางสังคมผ่านบริบทของพื้นที่และบทบาทต่าง ๆ ของบุคคลเพื่อให้แน่ใจว่าการดำเนินปฏิบัติการโครงการสร้อยเพชร Toussaint นั้นบรรลุเป้าหมายตามแผนการดำเนินการโครงการที่ Debbie ได้วางไว้ในที่สุด

ผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตจากประเด็นดังกล่าวว่ารูปแบบของการสังเกตการณ์พฤติกรรมของบุคคลและสิ่งแวดล้อมของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 นั้น แตกต่างกันไปตามบริบทของพื้นที่และลักษณะการทำงานของตัวละครที่ต่างต้องอาศัยจังหวะในการดำเนินปฏิบัติการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการโครงการเพื่อให้ได้มาซึ่งการบรรลุเป้าหมายเฉพาะของแต่ละคน โดยตัวละครที่มีการสังเกตการณ์พฤติกรรมของบุคคลและสิ่งแวดล้อมตลอดทั้ง 3 ช่วงเวลาของการดำเนินเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับการโครงการสร้อยเพชร Toussaint นั้นคือ Debbie และ Daphne ซึ่งต่างเป็นตัวละครที่มีความเชื่อมโยงกับเส้นเรื่องว่าด้วยการแก้แค้นของ Debbie ที่มีต่อ Claude โดย Debbie ได้อาศัยความช่วยเหลือจาก Daphne ในการดำเนินปฏิบัติการปรักปรำ Claude ภายใต้การใช้ชั้นส่วนของสร้อยเพชร Toussaint เป็นเครื่องมือในการใส่ความว่า Claude เป็นผู้อยู่เบื้องหลังของการโครงการสร้อยเพชร Toussaint ที่งาน Met Gala

ในขณะที่ตัวละครอื่น ๆ ในทีมนั้นจะการใช้การสังเกตการณ์พฤติกรรมของบุคคลและสภาพแวดล้อมในช่วงเวลาก่อนการโครงการและช่วงเวลาขณะโครงการสร้อยเพชร Toussaint มากกว่าช่วงเวลาหลังการโครงการสร้อยเพชรในงาน Met Gala ผ่านไปแล้ว

(5) การเจรจาต่อรองกับบุคคลอื่น

จากการรวบรวมข้อมูลที่ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ฉากทั้งหมดในหมวดที่ 2 ภายใต้กรอบการวิเคราะห์การเปลี่ยนผ่านของสร้อยเพชร Toussaint ซึ่งประกอบไปด้วย 3 ช่วงเวลา อันประกอบไปด้วย ช่วงเวลาก่อนการดำเนินการโครงการสร้อยเพชรในงาน Met Gala, ช่วงเวลาขณะดำเนินปฏิบัติการโครงการสร้อยเพชรในงาน Met Gala และช่วงเวลาหลังการดำเนินปฏิบัติการโครงการสร้อยเพชรในงาน Met Gala นั้น ทำให้ผู้วิจัยได้ข้อสรุปที่เกี่ยวข้องกับการเจรจาต่อรองกับบุคคลอื่นของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ผ่าน 3 ช่วงเวลาดังกล่าวได้ดังนี้

การเจรจากับบุคคลอื่นเป็นทักษะสำคัญที่เหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ล้วนต่างนำมาใช้เป็นกลวิธีในการต่อรองความสัมพันธ์เชิงอำนาจกับตัวละครอื่น ๆ ที่ปรากฏในภาพยนตร์เรื่องนี้ ไม่ว่าตัวละครเหล่านั้นจะเกี่ยวข้องกับการโครงการสร้อยเพชร Toussaint โดยตรงหรือไม่ก็ตาม ทว่าข้อสังเกตประการหนึ่งที่น่าสนใจจากปฏิสัมพันธ์ระหว่างเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 กับตัวละครเหล่านั้นก็คือ ปฏิสัมพันธ์ดังกล่าวต่างเผยให้เห็นถึงมิติทางอำนาจที่สะท้อนผ่านโครงสร้างทางสังคมแบบทุนนิยมปิตาธิปไตยซึ่งเต็มไปด้วยความเหลื่อมล้ำและการกดขี่ทางสังคมที่มี

รากเหง้ามาจากปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ จนนำไปสู่ความพยายามของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ในการบรรลุเป้าหมายสำคัญของตนเองและเป้าหมายที่พวกเธอมีส่วนร่วมผ่านปฏิบัติการโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint และเครื่องประดับชิ้นอื่น ๆ จากงาน Met Gala ที่พิพิธภัณฑ์เพื่อเข้าถึงสิทธิประโยชน์และอิสรภาพที่เหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 จะได้รับหลังพิชิตเป้าหมายดังกล่าวสำเร็จในที่สุดตามรายละเอียดของการวิเคราะห์ในหัวข้อดังกล่าวที่ปรากฏในตารางดังต่อไปนี้

ตารางที่ 5.10

ตารางการวิเคราะห์การเจรจากับบุคคลอื่นของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 จากฉากในหมวดที่ 2

เหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ใน ทีมโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint	การเจรจาท่องกับบุคคลอื่น		
	ก่อนโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint	ขณะโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint	หลังการโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint
Debbie	ต่อรองเป้าหมายส่วนตัวและเป้าหมายร่วมกันจากการโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint โดยอาศัยกลวิธีต่าง ๆ ที่หลากหลายตามลักษณะของความแตกต่างทางสถานการณ์ในขณะนั้น เป็นเครื่องมือในการเข้าถึงเป้าหมายที่เธอต้องการ เช่นเดียวกับการต่อรองกับเหล่าสมาชิกในทีมโจรกรรมผ่านการมอบหมายหน้าที่ที่สำคัญให้แก่สมาชิกแต่ละคนได้ดำเนินการตามทักษะและความสามารถของแต่ละคน	ต่อรองกับ Yuri และ Guillermo (เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยจาก Cartier) เพื่อป้องกันไม่ให้พวกเขาเดินตาม Daphne เข้าไปในห้องน้ำหญิงด้วยการอ้างสิทธิความเป็นส่วนตัวผ่านพื้นที่และต่อรองกับเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยในพิพิธภัณฑ์เพื่อถ่วงเวลาให้ Lou กับ Yen ดำเนินการโจรกรรมเครื่องประดับในพิพิธภัณฑ์ได้สำเร็จ	ต่อรองกับ Daphne เพื่อไม่ให้ตนเองกับสมาชิกคนอื่น ๆ ในทีมโจรกรรมถูกดำเนินคดีข้อโกงประกันภัยจากการโจรกรรมสร้อยเพชร และต่อรองกับ Frazier (เจ้าหน้าที่จากบริษัทประกันภัย) เพื่อให้อีกฝ่ายยอมตกลงที่จะไม่ดำเนินคดีทางกฎหมายกับเธอ รวมถึงขอหมายค้นเพื่อจับกุม Claude ด้วยการปรับปรุว่า Claude ขโมยสร้อยเพชรไป
Lou	ต่อรองกับ Debbie เรื่องการโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint และ Claude รวมถึงช่วย Debbie ต่อรองกับ Nine Ball และ Constance เพื่อให้อีกฝ่ายยอมทำงานโจรกรรมโดยใช้จำนวนรายได้มหาศาลเป็นเครื่องมือในการสร้างแรงจูงใจให้ทำงานโจรกรรมร่วมกัน	ต่อรองกับเหล่าบริกรในงาน Met Gala เพื่อให้พวกเขานำอาหารค่ำที่เธอวางยาไว้ให้ Daphne รับประทาน จนกระทั่งอีกฝ่ายเข้าไปอาเจียนในห้องน้ำหญิงและทำให้ Constance ขโมยสร้อยเพชร Toussaint ได้	เฉลยความจริงว่า Lou กับ Debbie ร่วมมือกันต่อรองกับ Daphne เพื่อไม่ให้พวกเธอถูกดำเนินคดีทางกฎหมายจากข้อหาฉ้อโกงบริษัทประกันภัยหลังโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint จากงาน Met Gala
Daphne	ต่อรองกับนักข่าวขณะสัมภาษณ์เรื่องรายละเอียดของงาน Met Gala หลังถูกถามเรื่องรายละเอียดของนักออกแบบชุดและชุดราตรีที่ Daphne สวมใส่ในงาน Met Gala โดยอ้างว่าเธอจะบอกกับนักข่าวเป็นคนแรก รวมถึงต่อรองกับ Rose ในเรื่องของสร้อยเพชร Toussaint และชุดที่จะสวมใส่งาน Met Gala วันจริง	ต่อรองกับ Yuri และ Guillermo (เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยจาก Cartier) เพื่อเบี่ยงเบนความสนใจทั้งคู่หลังสร้อยเพชร Toussaint ถูกโจรกรรมโดย Constance ขณะที่ Daphne กำลังอาเจียนอยู่ในห้องน้ำหญิง	ต่อรองกับ Debbie และเหล่าสมาชิกในทีมโจรกรรมเพื่อให้ได้มาซึ่งการยอมรับเธอเข้าร่วมเป็นส่วนหนึ่งของทีมหลัง Daphne ช่วยเหลือไม่ให้ทุกคนถูกดำเนินคดีทางกฎหมาย รวมถึงต่อรองกับ Claude ด้วยการให้เสนอให้ยั่วยวนอีกฝ่ายก่อนตามหาชิ้นส่วนของสร้อยเพชร Toussaint เพื่อใส่ความเขาตามแผนการของ Debbie

ตารางที่ 5.10

ตารางการวิเคราะห์การเจรจากับบุคคลอื่นของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 จากฉากในหมวดที่ 2 (ต่อ)

เหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ในทีมโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint	การเจรจาท่องกับบุคคลอื่น		
	ก่อนโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint	ขณะโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint	หลังโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint
Rose	ต่อรองกับ Debbie และ Lou เรื่อง สร้อยเพชร Toussaint จนยอม ทำงานหลังได้รู้มูลค่าของสร้อยเพชร ต่อรองกับ Daphne เพื่อให้ได้งาน ออกแบบชุดและโน้มน้าวให้ Daphne สวมสร้อยเพชร Toussaint ในงานวันจริงตามแผน ของ Debbie ต่อรองกับผู้จัดการ Cartier ตาม แผนของ Debbie เพื่อไม่ให้ตัวเอง ติดคุก	ไม่ได้ต่อรองกับใครเป็นพิเศษ แต่ พยายามทำตัวแนบเนียนไปกับ เหตุการณ์ที่กำลังดำเนินอยู่ในตอน นั้นเพื่อให้แน่ใจว่าแผนการโจรกรรม สร้อยเพชร Toussaint ของเหล่า สมาชิกในทีมผ่านพ้นไปได้ด้วยดี ตามที่ Debbie ได้วางไว้ตั้งแต่แรก	มีการต่อรองกับ Debbie และ Lou เพื่อให้แน่ใจว่าจะไม่มีใครถูกจับเข้า คุกแน่นอนหลังรู้ความจริงทั้งหมด จากการเฉลยของ Daphne ว่าพวก เธอเกือบจะถูกดำเนินคดีทาง กฎหมายหลังโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint ในงาน Met Gala จาก ข้อหาฉ้อโกงบริษัทประกันภัย
Tammy	พยายามปฏิเสธงานจาก Debbie แต่ภายหลังเปลี่ยนใจยอมช่วยเหลือ รวมถึงต่อรองกับผู้ช่วยบรรณาธิการ ของ Vogue เพื่อเข้าถึงแผนผังที่นั่ง ในงาน Met Gala ร่วมกับการทำ ตามแผนการที่ Debbie วางไว้	ต่อรองกับเหล่าบริกรในงาน Met Gala เพื่อให้สร้อยเพชร Toussaint ที่ถูกขโมยมาได้ไปถึงมือของ Amita แผนการโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint ลุล่วงไปได้ด้วยดี	ไม่ได้ต่อรองกับใครนอกจาก ปรึกษาหารือกับ Debbie เพื่อตาม หานักแสดงหญิงอาวุโส 4 คนเพื่อ กระจายชิ้นส่วนของสร้อยเพชร Toussaint ไปตามที่ต่าง ๆ
Amita	ต่อรองกับแม่เรื่องการทำงานและ ความเป็นครอบครัว แต่ไม่สำเร็จ ช่วย Rose ต่อรองกับทาง Cartier เพื่อให้ได้มาซึ่งภาพสแกนดิจิทัลจาก สร้อยเพชร Toussaint ของจริง ต่อรองกับ Constance เพื่อเข้าถึง โอกาสในการสานสัมพันธ์กับผู้ชาย ผ่านการใช้อุปกรณ์ชื่อดังอย่าง 'Tinder'	ต่อรองกับบริกรในงาน Met Gala เพื่อเข้าถึงภัตตาคารที่มีสร้อยเพชร Toussaint ซ่อนอยู่ รวมถึงต่อรอง กับ Nine Ball และสมาชิกคนอื่นใน ทีมหลังพบว่าเธอต้องใช้เวลาในการ แยกชิ้นส่วนของสร้อยเพชรนานกว่า ปกติ	ไม่ได้ต่อรองกับใครเป็นพิเศษหลัง การโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint มีเพียงแค่การเฉลยความจริงว่าเธอ ช่วย Debbie กับ Lou ในการ ปลอมแปลงเครื่องประดับต่าง ๆ เพื่อสลับกับเครื่องประดับของจริงที่ จัดแสดงอยู่ภายในนิทรรศการ
Constance	ต่อรองกับเหยื่อต้มตุ๋นเพื่อให้ได้เงิน และของที่ต้องการขโมยจากเขา รวมถึงต่อรองกับ Debbie เรื่อง ค่าจ้างโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint และสิทธิในการซื้อตัว รถไฟใต้ดิน	ไม่ได้ต่อรองกับใครเป็นพิเศษ แต่ใช้ วิธีการปลอมแปลงปลอม Daphne ขณะ อีกฝ่ายอาเจียนในห้องน้ำหญิงจน ขโมยสร้อยเพชร Toussaint มาจาก Daphne ได้	ไม่ได้ต่อรองกับใครเป็นพิเศษหลัง การโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint มีเพียงแค่การแสดงออกทางสีหน้า และแสดงความเห็นประปรายใน เรื่องของ Daphne เท่านั้น
Nine Ball	ต่อรองกับน้องสาวชื่อ Veronica เพื่อให้ได้แม่เหล็กพิเศษที่ Constance ใช้สำหรับการปลดล็อก สร้อยเพชร Toussaint ของจริงจาก ลำคอของ Daphne ขณะอยู่ในงาน Met Gala	ต่อรองกับเหล่าสมาชิกในทีม โจรกรรมโดยเฉพาะ Amita หลัง พบว่า Amita กำลังจะถูก Guillermo จับได้ขณะแยกชิ้นส่วน ของสร้อยเพชร Toussaint ในครัว กลางของงาน Met Gala	ไม่ได้ต่อรองกับใครเป็นพิเศษหลัง การโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint มีเพียงแค่แสดงความคิดเห็นเล็ก ๆ น้อย ๆ หลังได้ยินคำยืนยันจาก Debbie ว่าพวกเธอจะไม่ถูกตำรวจ จับกุมจากเหตุการณ์ในครั้งนี้ แน่นอน

(6) การทำงานในพื้นที่การทำงานที่ถูกกฎหมาย

จากการรวบรวมข้อมูลที่ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ภาคทั้งหมดในหมวดที่ 2 ภายใต้กรอบการวิเคราะห์การเปลี่ยนผ่านของสร้อยเพชร Toussaint ซึ่งประกอบไปด้วย 3 ช่วงเวลา อันประกอบไปด้วย ช่วงเวลาก่อนการดำเนินการโครงการสร้อยเพชรในงาน Met Gala, ช่วงเวลาขณะดำเนินการปฏิบัติการโครงการสร้อยเพชรในงาน Met Gala และช่วงเวลาหลังการดำเนินการปฏิบัติการโครงการสร้อยเพชรในงาน Met Gala นั้น ทำให้ผู้วิจัยได้ข้อสรุปที่เกี่ยวข้องกับการทำงานในพื้นที่การทำงานที่ถูกกฎหมายของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ผ่าน 3 ช่วงเวลาดังกล่าวได้ดังนี้

การทำงานในพื้นที่การทำงานที่ถูกกฎหมายเป็นหนึ่งในกลวิธีการต่อรองที่เหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 นำมาใช้เพื่อดำเนินการปฏิบัติการโครงการสร้อยเพชร Toussaint ในงาน Met Gala และเครื่องประดับต่าง ๆ จากนิทรรศการในพิพิธภัณฑ์ The Met เพื่อบรรลุเป้าหมายของการดำเนินการปฏิบัติการโครงการ

ผู้วิจัยค้นพบว่ากลวิธีดังกล่าวมักสัมพันธ์และเชื่อมโยงกับกลวิธีการปลอมตัวเป็นบุคคลอื่นและกลวิธีการเจรจาต่อรองกับบุคคลอื่น ภายใต้การดัดศักยภาพจากทักษะและความสามารถเฉพาะตัวของสมาชิกแต่ละคนที่ต้องอาศัยการสังเกตการณ์และการประสานงานกับเพื่อนร่วมทีมคนอื่น ๆ ในการเข้าถึงพื้นที่การทำงานที่ถูกกฎหมายผ่านการรับรองเรื่องราวได้โดยสุจริต เพื่อให้เป้าหมายของปฏิบัติการโครงการในแต่ละครั้งสำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

ทั้งนี้ ผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตว่ามีเพียง Rose กับ Daphne ที่ยังคงทำงานอยู่ในพื้นที่การทำงานที่ถูกกฎหมายตั้งแต่ช่วงก่อนการโครงการสร้อยเพชร Toussaint เท่านั้น โดยไม่ได้อาศัยการปลอมตัวเป็นบุคคลอื่นเหมือนตัวละครอื่น ๆ ในทีมโครงการที่ต้องอาศัยการปลอมตัวในการเข้าถึงพื้นที่การทำงานดังกล่าวแต่อย่างใด ซึ่งผู้วิจัยมองว่าด้วยความที่ Rose และ Daphne ต่างก็มีชื่อเสียงและมีอิทธิพลในวงการบันเทิงอยู่แล้ว ทำให้พวกเธอไม่ได้ประสบปัญหาหลัก ๆ ที่มาจากการทำงานในสายงานที่พวกเธอถนัดเป็นทุนเดิมสักเท่าไรนัก

ในขณะที่ตัวละครเอกหญิงคนอื่น ๆ อย่าง Amita, Constance, Lou, Tammy และ Nine Ball นั้น แม้พวกเธอจะทำงานเป็นหลักแหล่งหรือทำงานอยู่ในพื้นที่เฉพาะเจาะจงอย่างชัดเจน แต่ลักษณะการทำงานของพวกเธอนั้นต่างถูกกำหนดไว้ผ่านบริบททางกฎหมายว่าเป็นสิ่งที่ผิดกฎหมายไม่ว่าในทางใดก็ตามหนึ่ง เห็นได้จากการเจาะระบบเพื่อขโมยข้อมูลต่าง ๆ ผ่านระบบคอมพิวเตอร์ (Nine Ball), การค้าของผิดกฎหมายผ่านช่องทางธุรกิจของครอบครัว (Amita กับ Tammy), การหลอกลวงผู้บริโภคร้านค้าจากการขายวอดก้าปลอมในคลับ (Lou) และการหลอกลวงตมต้นเหี่ยวที่หลงเชื่อมายากลไฟ (Constance) ซึ่งการทำงานเหล่านี้ของตัวละครเอกหญิงคนอื่น ๆ ต่างต้องอาศัยกลวิธีการต่อรองอื่น ๆ ในการพิชิตเป้าหมายการโครงการควบคู่ไปกับการใช้

กลวิธีต่อรองผ่านการทำงานในพื้นที่การทำงานที่ถูกกฎหมายเพื่อให้พวกเธอทุกคนสามารถบรรลุเป้าหมายการโครงการสร้อยเพชร Toussaint และเครื่องประดับชิ้นอื่น ๆ ที่จัดแสดงอยู่ในนิทรรศการ Met Gala ได้ตามรายละเอียดของการวิเคราะห์ในหัวข้อดังกล่าวที่ปรากฏในตารางดังต่อไปนี้

ตารางที่ 5.11

ตารางการวิเคราะห์การทำงานในพื้นที่การทำงานที่ถูกกฎหมายของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 จากฉากในหมวดที่ 2

เหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ในทีมโครงการสร้อยเพชร Toussaint	การทำงานในพื้นที่การทำงานที่ถูกกฎหมาย		
	ก่อนโครงการสร้อยเพชร Toussaint	ขณะโครงการสร้อยเพชร Toussaint	หลังการโครงการสร้อยเพชร Toussaint
Debbie	มักแฝงตัวเข้าไปในพื้นที่สาธารณะเพื่อดำเนินการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการโครงการเพื่อบรรลุเป้าหมายทั้งเป้าหมายส่วนตัวและเป้าหมายร่วมกัน	เข้าไปดำเนินแผนการโครงการสร้อยเพชร Toussaint ในงาน Met Gala โดยอาศัยการปลอมตัวเป็นบุคคลอื่นเพื่อสั่งการทีมงานโครงการสร้อยเพชร	ไม่ได้ปรากฏรายละเอียดเพิ่มเติมว่า Debbie เข้าไปทำงานในพื้นที่ดังกล่าวนอกจากแฝงตัวเป็นผู้เข้าร่วมงานประมูลเพชรในฉากเฉลยความจริงทั้งหมดของเรื่อง
Lou	ได้รับงานปลอมตัวเป็นนักโภชนาการประจำงาน Met Gala ตามแผนการของ Debbie ที่มอบหมายให้ Tammy เป็นคนจัดการให้ช่วยบรรณาธิการของ Vogue ยอมรับเธอเข้าทำงานขณะที่ Tammy กำลังปลอมตัวและทำงานอยู่ใน Vogue	เข้าไปดำเนินแผนการโครงการในงาน Met Gala โดยอาศัยการปลอมตัวเป็นนักโภชนาการเพื่อวางยาในอาหารของ Daphne และขโมยเครื่องประดับชิ้นอื่น ๆ จากนิทรรศการในพิพิธภัณฑ์	ไม่ได้ปรากฏรายละเอียดเพิ่มเติมว่า Lou เข้าไปทำงานในพื้นที่ดังกล่าวหลังการโครงการสร้อยเพชร Toussaint จบลงนอกจากขับรถมอเตอร์ไซด์คันใหม่ออกไปท่องเที่ยวตามที่ Lou ได้ใฝ่ฝันไว้
Daphne	เป็นพิธีกรประจำงาน Met Gala และนำเสนองานที่ได้รับมอบหมายจากทางพิพิธภัณฑ์ The Met	ร่วมงาน Met Gala ในฐานะพิธีกรประจำงานของปีซึ่งทางพิพิธภัณฑ์ The Met ได้เลือกให้ Daphne ทำงานนี้โดยตรง	ย้ายสายงานจากนักแสดงไปเป็นผู้กำกับภาพยนตร์โดยอาศัยนักแสดงหญิงที่มีรูปร่างหน้าตาคล้ายคลึงกับเธอมากมาเป็นนักแสดงนำในผลงานการกำกับของเธอเอง
Rose	ได้รับการว่าจ้างจาก Daphne ให้ออกแบบชุดสำหรับงาน Met Gala รวมถึงเข้าไปติดต่อกับ Cartier เพื่อดำเนินการขอยืมสร้อยเพชร Toussaint มาให้ Daphne สวมใส่สำหรับงาน Met Gala	ร่วมงาน Met Gala ในฐานะนักออกแบบชุดของ Daphne และเพื่อนของบรรณาธิการนิตยสาร Vogue	เปิดร้านเสื้อผ้าเป็นของตนเองหลังการโครงการสร้อยเพชร Toussaint ในงาน Met Gala และเครื่องประดับชิ้นอื่น ๆ จากนิทรรศการในพิพิธภัณฑ์
Tammy	อาศัยการปลอมตัวเป็นบุคคลอื่นในการเข้าไปทำงานในนิตยสาร Vogue ตามแผนการของ Debbie เพื่อเข้าถึงแผนผังทั้งในงานเลี้ยงและดำเนินงานต่าง ๆ ตามที่ Debbie ได้มอบหมาย	ร่วมดำเนินการโครงการสร้อยเพชร Toussaint ในงาน Met Gala ขณะปลอมตัวเป็นเจ้าหน้าที่จาก Vogue	ดำเนินกิจการขายสินค้าต่าง ๆ ที่ได้จากการรับซื้อของโจรเป็นของตัวเองหลังการโครงการสร้อยเพชร Toussaint จบลง

ตารางที่ 5.11

ตารางการวิเคราะห์การทำงานในพื้นที่การทำงานที่ถูกกฎหมายของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 จากฉากในหมวดที่ 2 (ต่อ)

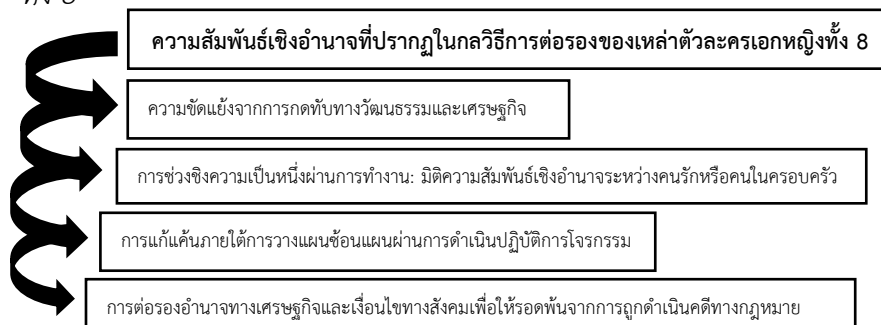
เหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ในทีมโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint	การทำงานในพื้นที่การทำงานที่ถูกกฎหมาย		
	ก่อนโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint	ขณะโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint	หลังการโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint
Amita	ปลอมตัวเป็นผู้ช่วยของ Rose ขณะช่วย Rose ดำเนินปฏิบัติการสแกนภาพดิจิทัลของสร้อยเพชร Toussaint ใน Cartier ร่วมกับโน้มน้าวให้ผู้จัดการของ Cartier ยอมอนุญาตให้ Rose ดูสร้อยเพชร Toussaint ในห้องชั้นบนซึ่งเข้าถึงสัญญาณอินเทอร์เน็ตได้	เข้าไปแยกชิ้นส่วนของสร้อยเพชร Toussaint ในงาน Met Gala ขณะปลอมตัวเป็นพนักงานล้างจานในครัวรวมถึงช่วย Lou ดูลาดเลาหลังโจรกรรมเครื่องประดับในพิพิธภัณฑ์	ไม่ปรากฏรายละเอียดเพิ่มเติมว่ายังทำงานเป็นช่างเครื่องประดับอยู่หรือไม่ มีเพียงการเดินทางไปที่ฝรั่งเศสเพื่อพบกับชายหนุ่มในฝันตามรายละเอียดที่เธอได้มาจากการใช้แอปพลิเคชัน Tinder
Constance	ไม่ได้เข้าไปทำงานในพื้นที่ของการทำงานโดยตรง แต่ก็ช่วยให้ Nine Ball เข้าถึงพื้นที่ภายในบริษัทรักษาความปลอดภัยเพื่อดำเนินตามแผนการได้	เข้าไปดำเนินการโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint จาก Daphne ในงาน Met Gala ขณะปลอมตัวเป็นบริการ	ดำเนินกิจการขายสินค้าต่าง ๆ ที่ได้จากการรับซื้อของโจรเป็นของตัวเองหลังการโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint จบลง
Nine Ball	ปลอมตัวเป็นพนักงานทำความสะอาดเพื่อเข้าถึงพื้นที่ภายในบริษัทรักษาความปลอดภัยตามแผนการของ Debbie ที่ต้องการให้เจาะข้อมูลลับผ่านการดักฟัง	สังเกตการณ์เพื่อนร่วมทีมโจรกรรมที่กำลังดำเนินแผนการโจรกรรมขณะซ่อนตัวอยู่ในรถบรรทุกอาหารเคลื่อนที่ละแวกใกล้เคียง	เปิดธุรกิจร้านพูลเป็นของตัวเองหลังการโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint และการโจรกรรมเครื่องประดับจากนิทรรศการในพิพิธภัณฑ์ The Met จบลง

5.2.2.2 ข้อสรุปที่ผู้วิจัยได้จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงอำนาจ

จากการรวบรวมบทวิเคราะห์ฉากทั้งหมดในหมวดที่ 2 ของภาพยนตร์เรื่องนี้ ซึ่งผู้วิจัยได้ข้อสรุปจากกลวิธีการตอรองของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ที่ดำเนินในปฏิบัติการโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint ตามรายละเอียดที่ผู้วิจัยได้กล่าวไปแล้วข้างต้นนั้น ผู้วิจัยได้ข้อสรุปเพิ่มเติมจากกลวิธีการตอรองของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ว่ากลวิธีการตอรองของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ซึ่งมีทั้งหมด 6 องค์ประกอบดังที่กล่าวไปแล้วนั้น มีความเชื่อมโยงกับประเด็นว่าด้วยการตอรองความสัมพันธ์เชิงอำนาจของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 เพื่อจัดการกับอุปสรรคและปัญหาที่เกิดขึ้นจากความเหลื่อมล้ำทางสังคมของเหล่าตัวละครโดยอาศัยการดำเนินปฏิบัติการโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint เป็นเครื่องมือในการตอรองอำนาจทางสังคมภายใต้โครงสร้างทางสังคมแบบทุนนิยมปิตาธิปไตย โดยประเด็นที่ผู้วิจัยค้นพบจากการรวบรวมบทวิเคราะห์ฉากทั้งหมดในหมวดที่ 2 มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ตารางที่ 5.12

แผนผังการวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงอำนาจที่ปรากฏในกลวิธีการต่อรองของเหล่าตัวละครเอกหญิง
ทั้ง 8

(1) ความขัดแย้งจากการกดทับทางวัฒนธรรมและเศรษฐกิจ

Constance เป็นสมาชิกในทีมโจรกรรมที่มีความสามารถในการต้มตุ๋นเหยื่อและล้วงกระเป๋า ซึ่งเป็นทักษะสำคัญที่นำพาเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ไปสู่การพิชิตเป้าหมายร่วมกันในการโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint ขณะเดียวกัน Constance เป็นสมาชิกคนเดียวในทีมโจรกรรมที่มีภูมิหลังของตัวละครคลุมเครือที่สุดเมื่อเทียบกับสมาชิกคนอื่น ๆ ในทีมโจรกรรม

ด้วยความที่ Constance เป็นหญิงสาวชาวอเมริกันเชื้อสายเอเชียซึ่งดำเนินชีวิตด้วยการต้มตุ๋นและล้วงกระเป๋าเหยื่อเป็นหลัก อีกทั้ง Constance เองก็ไม่ได้รู้จักกับสมาชิกคนอื่นในทีมโจรกรรมมาก่อน ทำให้สถานะและบทบาททางสังคมของ Constance อยู่ในระดับที่เป็นรองกว่าสมาชิกคนอื่น ๆ ในทีมโจรกรรมตรงที่ Constance จำเป็นต้องใช้ “เสียง” ของเธอในการแสดงออกถึงความต้องการของเธอเพื่อเข้าถึงสิทธิประโยชน์ต่าง ๆ ที่เธออยากได้รับในฐานะเพื่อนร่วมงานและลูกจ้างของ Debbie เห็นได้จากกรณีที่ Constance พยายามต่อรองกับ Debbie เพื่อให้ได้บัตรโดยสารรถไฟใต้ดิน ซึ่งเป็นเครื่องมือสำคัญที่ช่วยอำนวยความสะดวกในการเดินทางไป-กลับระหว่างบ้านกับที่ทำงานได้อีกด้วย

เนื่องจาก Constance เป็นหนึ่งในสมาชิกของทีมโจรกรรมที่ได้ต่อรองกับ Debbie และ Lou เกี่ยวกับการเข้าถึงที่มาของรายได้ซึ่งต้องมาอย่างถูกต้องตามกฎหมายก่อนตอบตกลงร่วมงานโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint สิ่งที่สะท้อนผ่านการต่อรองของ Constance นั้นเผยให้เห็นว่าความขัดแย้งที่เกิดขึ้นจากปัญหาความแตกต่างทางวัฒนธรรมตะวันตกและวัฒนธรรมตะวันออกในสังคมทุนนิยม รวมถึงปัญหาที่มาจากทัศนคติในเรื่องเศรษฐกิจภายใต้โครงสร้างทางสังคมทุนนิยมปิตาธิปไตยอยู่เนื่อง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับปัญหาเรื่องการเหยียดเชื้อชาติจนนำไปสู่การแบ่งชนชั้นทางสังคมภายใต้โครงสร้างทางสังคมทุนนิยมปิตาธิปไตย เช่นเดียวกับกรณีความขัดแย้งระหว่าง

Debbie กับ Nine Ball ในช่วงก่อนการตกลงร่วมงานโครงการหลัง Debbie ไม่พอใจในพฤติกรรม การแสดงออกของ Nine Ball ที่เลือกปิดบังข้อจริงของตนเองและสับสนกับสัญชาตญาณ

ผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตว่าวิธีการต่าง ๆ ที่ Constance เลือกใช้เพื่อต่อรอง ความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่างเธอกับ Debbie นั้น มีความคล้ายคลึงกับแนวทางในการเรียกร้อง สวัสดิการของแรงงานที่มีต่อนายจ้างเพื่อให้ได้มาซึ่งคุณภาพชีวิตที่ดีของการทำงานในองค์กรโดยอาศัย “เสียง” เพื่อให้ได้มาซึ่งข้อเรียกร้องที่นายจ้าง และ/หรือ ผู้ประกอบการสามารถบรรลุข้อตกลง ดังกล่าวร่วมกับลูกจ้างได้ อีกทั้งยังส่งเสริมความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างคนในองค์กรได้อีกด้วย ซึ่ง ภาพยนตร์เรื่องนี้ยังเผยให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่าง Debbie กับ Constance ในฐานะเพื่อน ร่วมงานที่ต่างทำงานร่วมกันได้เป็นอย่างดี เช่นเดียวกับเหล่าสมาชิกคนอื่น ๆ ในทีมโครงการ

ขณะเดียวกัน ความสัมพันธ์เชิงการผลิตระหว่าง Constance กับ Amita ในฐานะเพื่อนร่วมงานโครงการสร้อยเพชร Toussaint ที่ดำเนินไปอย่างต่อเนื่อง ยังเผยให้เห็น ถึงความแตกต่างของมุมมองทางวัฒนธรรมภายใต้การที่ทั้งคู่เป็นชาวอเมริกันเชื้อสายเอเชียเหมือนกัน อีกด้วย เห็นได้จากกรณีของ Amita ที่ขอความช่วยเหลือจาก Constance ในการใช้แอปพลิเคชัน Tinder เพื่อหาคู่เดททางออนไลน์ ซึ่ง Constance ก็ให้ความช่วยเหลือ Amita เป็นอย่างดี

ทั้งนี้ ผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตว่าความกล้าได้กล้าเสียของ Constance ที่มาพร้อมกับความแตกต่างทางวัฒนธรรมระหว่างความเป็นอนุรักษ์นิยมกับความเป็นเสรีนิยมในการ ทักทายว่าที่คู่เดทของ Amita ผ่านช่องทางออนไลน์นั้น ได้สะท้อนให้เห็นถึงการเสียดสีสังคมผ่าน ประเด็นเรื่องการหาคู่ในมุมมองของสังคมตะวันออกที่อาศัยอยู่ในระบบสังคมตะวันตกผ่านความ แตกต่างที่ปรากฏในมุมมองและพฤติกรรมของ Amita และ Constance ภายใต้รากเหง้าทางเชื้อชาติ และชนชั้นทางสังคมที่มาจากสังคมแบบเดียวกัน

อย่างไรก็ตาม เสี้ยวหนึ่งของความขัดแย้งทางวัฒนธรรมและเศรษฐกิจที่ แตกต่างกัน กลับไม่ได้ส่งผลต่อการร่วมงานระหว่าง Amita กับ Constance เลยแม้แต่น้อย เห็นได้ จากการร่วมมือของ Amita กับ Constance ภายใต้แผนการปฏิบัติการโครงการสร้อยเพชร Toussaint ของ Debbie โดย Amita รับหน้าที่แยกชิ้นส่วนของสร้อยเพชร Toussaint เพื่อนำออก จากงาน Met Gala ในขณะที่ Constance รับหน้าที่ขโมยสร้อยเพชร Toussaint มาจาก Daphne ก่อนส่งให้ Amita แยกชิ้นส่วนจากสร้อยเพชร Toussaint และรับชิ้นส่วนเหล่านั้นมาจาก Amita ก่อนนำส่งชิ้นส่วนทั้งหมดให้เหล่าสมาชิกในทีมโครงการจนกระทั่งการดำเนินปฏิบัติการโครงการ สร้อยเพชร Toussaint สำเร็จลุล่วงในที่สุด

(2) การช่วงชิงความเป็นหนึ่งผ่านการทำงาน: ความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่างคนรักหรือคนในครอบครัว

ผู้วิจัยค้นพบว่าทั้ง Debbie และ Nine Ball ต่างเป็นตัวละครในทีมโครงการที่มีความพยายามในการเอาชนะปมปัญหาที่มีรากเหง้ามาจากมายาคติของความรักซึ่งเชื่อมโยงกับความสัมพันธ์ระหว่างคนในครอบครัวของพวกเขา

Debbie เติบโตมาในครอบครัวที่ดำเนินชีวิตและประกอบอาชีพที่เกี่ยวข้องกับการโครงการโดยตรง อีกทั้ง Debbie เคยเผชิญหน้ากับประสบการณ์ความรักที่เลวร้ายหลัง Claude ตั้งใจโยนความผิดให้ Debbie เพื่อปลดแอกตนเองออกจากพันธะของความสัมพันธ์ในฐานะคนรักและคู่หูโครงการ ซึ่งเรื่องเล่าในภาพยนตร์เรื่องนี้เหมือนจะบ่งบอกอยู่กลาย ๆ ว่าความรักเป็นอุปสรรคในการพิชิตเป้าหมายของการทำงานอยู่เนื่อง ๆ ในขณะที่ Nine Ball นั้น แม้ปมปัญหาส่วนตัวของเธอจะไม่ได้สืบทอดมาจากคนในครอบครัวโดยตรงเหมือนครอบครัวของ Debbie แต่ Nine Ball มีน้องสาวชื่อ Veronica ซึ่งมีทักษะและความสามารถที่เก่งกาจไม่แพ้เธอเลยแม้แต่น้อย

Debbie ตั้งใจวางแผนการโครงการสร้อยเพชร Toussaint ขึ้นมาเพื่อพิสูจน์ตนเองให้ทุกคนรวมถึง Danny พี่ชายผู้ล่วงลับของเธอได้เห็นว่าเขาสามารถวางแผนและดำเนินปฏิบัติการโครงการได้ดีเยี่ยมไม่ต่างจากพ่อและพี่ชายซึ่งทั้งคู่ต่างก็เป็นผู้ชาย ต่างจาก Debbie ซึ่งมักถูกคนในครอบครัวรวมถึงคนรอบข้างของพี่ชายมองว่าเธอไม่ควรทำงานโครงการภายใต้มายาคติที่ว่าผู้หญิงไม่ได้เก่งเรื่องโครงการเท่ากับผู้ชาย

ผู้วิจัยมองว่าส่วนหนึ่งที่ Reuben หนึ่งในลูกทีมโครงการของ Danny กล่าวกับ Debbie แบบนั้น น่าจะมาจากการที่เขาได้เห็นประสบการณ์ที่ล้มเหลวในอดีตของ Debbie หลังเธอถูก Claude หลอกให้เซ็นเอกสารจนกลายเป็นหลักฐานสำคัญที่ทำให้ Debbie ติดคุกเป็นเวลา 5 ปีแทน Claude ซึ่งเป็นผู้อยู่เบื้องหลังเหตุการณ์หลอกขายภาพวาดปลอม ก่อนที่ Debbie จะได้รับทัณฑ์บนจากเรือนจำและออกมาดำเนินแผนการโครงการสร้อยเพชร Toussaint ตามที่เธอได้วางแผนไว้ขณะอยู่ในเรือนจำเพื่อกลับมาทวงความยุติธรรมให้ตัวเองและพิสูจน์ตัวเองเพื่อครอบครัวด้วยการดำเนินปฏิบัติการโครงการสร้อยเพชร Toussaint จนกระทั่งแผนการของเธอสำเร็จในที่สุด

ในขณะที่ Nine Ball นั้น มักจะแข่งขันผ่านทักษะและความสามารถของเธอกับ Veronica อยู่เนื่อง ๆ ซึ่งเป็นสาเหตุที่ทำให้พวกเธอหมั่นฝึกฝนทักษะและความสามารถเฉพาะตัวของตนเองอย่างสม่ำเสมอจนนำไปสู่การพิชิตเป้าหมายของปฏิบัติการโครงการสร้อยเพชร Toussaint ออกจากล่าของ Daphne มาได้หลัง Debbie และสมาชิกคนอื่น ๆ ในทีมโครงการได้รับข้อมูลเกี่ยวกับแม่เหล็กพิเศษในการปลดล็อกสร้อยเพชร Toussaint จาก Rose จนทำให้ Nine Ball ตัดสินใจขอความช่วยเหลือจาก Veronica อย่างไม่มีทางเลือกเลย

แม้เหตุการณ์ครั้งนี้จะเผยให้เห็นว่า Nine Ball จำเป็นต้องพึ่งพาความช่วยเหลือจากคนในครอบครัวเพื่อให้ภารกิจการโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint ได้รับการบรรลุ เป้าหมายตามแผนการที่ Debbie ได้วางไว้ ทว่าสิ่งหนึ่งที่เผยให้เห็นภายใต้ความพยายามของ Nine Ball กับ Veronica ในการช่วงชิงความเป็นที่หนึ่งผ่านทักษะและความสามารถที่ทั้งคู่มีเหมือนกัน นั่นก็คือความรักและความห่วงใยที่ทั้งคู่มีให้กันในฐานะพี่น้องภายใต้ความเป็นครอบครัวเดียวกัน เช่นเดียวกับ Debbie ที่ตั้งใจทำทุกอย่างเพื่อ Danny ผู้เป็นพี่ชายของเธอซึ่งเป็นแรงบันดาลใจสำคัญที่ทำให้ Debbie สามารถพิชิตเป้าหมายสำคัญของเธอได้ในที่สุด

(3) การแก้แค้นภายใต้การวางแผนซ้อนแผน

สิ่งหนึ่งที่ปรากฏในเรื่องเล่าของภาพยนตร์เรื่องนี้ก็คือ Debbie ตั้งใจซ้อนแผนการโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint ด้วยการปรักปรำว่า Claude คือคนร้ายผู้อยู่เบื้องหลังการโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint จนนำไปสู่ความขัดแย้งระหว่าง Debbie กับ Lou หลัง Lou ไม่เห็นด้วยที่ Debbie จะซ้อนแผนการโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint ด้วยการใส่ความ Claude ร่วมกับแผนการนี้ด้วย เนื่องจาก Lou เห็นว่ามันเสี่ยงเกินไปสำหรับการซ้อนแผนให้ Claude ถูกจับกุมซึ่งอาจทำให้เหล่าสมาชิกคนอื่น ๆ ในทีมโจรกรรมถูกจับได้และอาจทำให้แผนการโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint ของ Debbie นั้นล้มเหลวโดยสิ้นเชิง ทว่า Debbie ยืนยันว่าเธอจะไม่ทำให้ตัวเองรวมถึงสมาชิกคนอื่น ๆ ถูกจับได้อย่างแน่นอน โดย Debbie ตั้งใจยืม Daphne เป็นเครื่องมือในการแก้แค้น Claude ผ่านการดำเนินปฏิบัติการโจรกรรมภายใต้ความรับผิดชอบของ Tammy ขณะปลอมตัวเป็นพนักงานนิตยสาร Vogue เพื่อให้ Claude ได้เป็นคู่เดทของ Daphne ในงาน Met Gala

ความสัมพันธ์รักแบบฉาบฉวยระหว่าง Daphne กับ Claude ที่เกิดขึ้นจากเหตุการณ์ในงาน Met Gala ทำให้ Debbie ตัดสินใจมอบหมายงานสำคัญให้ Daphne ทำหลัง Debbie เฉลยความจริงให้เหล่าสมาชิกในทีมโจรกรรมได้รู้ว่า Daphne ร่วมมือกับทุกคนในการโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint ที่งาน Met Gala โดยงานที่ Daphne ได้รับมอบหมายมาจาก Debbie ก็คือหว่านเสน่ห์ Claude ก่อนสบโอกาสหาชิ้นส่วนของสร้อยเพชร Toussaint ที่ Debbie ซ่อนไว้ในเสื้อโค้ตของ Claude ออกมาถ่ายรูปคู่กับเนคไทของ Claude เพื่อส่งภาพถ่ายของชิ้นส่วนสร้อยเพชร Toussaint ที่วางอยู่บนเนคไทของ Claude ให้ Debbie ส่งต่อไปที่ Frazier จนนำไปสู่การจับกุม Claude ตามแผนการที่ Debbie วางไว้ในที่สุด

ทั้งนี้ ข้อสังเกตประการหนึ่งที่ผู้วิจัยค้นพบจากประเด็นเรื่องการแก้แค้น Claude ภายใต้การวางแผนซ้อนแผนของ Debbie นั้น ก็คือการที่ Debbie และ Daphne ต่างพยายามต่อสู้กับมายาคติว่าด้วยสาระัตถะหรือแก่นแท้ของเพศสถานะ (Gender Essentialism) ภายใต้โครงสร้างทางสังคมแบบทุนนิยมปิตาธิปไตย โดยทั้ง Debbie และ Daphne อาศัยความเป็นหญิงของ

พวกเธอในการสร้างกลวิธีต่าง ๆ เพื่อต่อรองความสัมพันธ์เชิงอำนาจกับตัวละครอื่น ๆ ซึ่งรวมไปถึง Claude ผู้เป็นเป้าหมายหลักในการแก้แค้นของ Debbie ภายใต้การดำเนินปฏิบัติการต่าง ๆ ร่วมกับการดำรงอยู่ในระบบอำนาจของรัฐภายใต้โครงสร้างสังคมแบบทุนนิยมปิตาธิปไตย

Debbie ใช้ทักษะและความสามารถผ่านมุมมองและการกระทำของความเป็นชายผ่านบทบาทของการเป็นผู้นำในการพิชิตเป้าหมายของการโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint หลัง Debbie เผชิญหน้ากับความล้มเหลวเรื่องการทำงานรวมถึงความสัมพันธ์ระหว่างเธอกับ Claude ซึ่งจงใจหลอกใช้ Debbie จนเป็นสาเหตุที่ทำให้ Debbie ถูกจับกุมเมื่อ 5 ปีก่อน ในขณะที่ Daphne ใช้ทักษะและความสามารถผ่านมุมมองและการกระทำของความเป็นหญิงในการช่วยเหลือ Debbie เพื่อพิชิตเป้าหมายของการโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint โดยอาศัยการทำให้เป็นสยบยอมต่ออำนาจของความเป็นชายในการหลอกล่อให้ Claude ตายใจและดำเนินปฏิบัติการตามแผนการของ Debbie เพื่อใส่ความ Claude จนกระทั่ง Claude ถูกจับกุมตามแผนการของ Debbie ได้สำเร็จ

(4) การต่อรองอำนาจทางเศรษฐกิจและเงื่อนไขทางสังคมเพื่อให้รอดพ้นจากการถูกดำเนินคดีทางกฎหมาย

ภาพที่ 5.2

Daphne Kluger (รับบทโดย Anne Hathaway) และ John Frazier (รับบทโดย James Corden)

สืบค้นเมื่อ 16 กรกฎาคม 2566,

(<https://www.wbur.org/news/2018/06/07/oceans-8-film>)

Frazier เป็นเจ้าหน้าที่สืบสวนจากบริษัทประกันภัยที่ได้รับมอบหมายงานสำคัญจาก Cartier ในการตามหาสร้อยเพชร Toussaint หรือชิ้นส่วนของสร้อยเพชร Toussaint กลับมาให้ทาง Cartier โดยเร็วที่สุด หลังสร้อยเพชร Toussaint ของจริงหายไปจากงาน Met Gala

หน้าที่ของ Frazier ในภาพยนตร์เรื่อง Ocean's Eight (2018) เปรียบเสมือนตัวแทนจากอำนาจของรัฐที่ต้องดำเนินยุทธศาสตร์ต่าง ๆ ในการตรวจสอบหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับการโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint เพื่อนำผู้กระทำความผิดทางกฎหมายตัวจริงมารับโทษให้ได้ โดยหนึ่งในพยานที่ Frazier ได้ทำการสอบสวนเพื่อค้นหาความจริงก็คือ Daphne นักแสดงหญิงและพิธีกรประจำงาน Met Gala ซึ่งเป็นผู้หญิงเพียงคนเดียวที่ได้สวมสร้อยเพชร Toussaint ทั้งช่วงเข้างาน Met Gala และช่วงออกงาน Met Gala ก่อนที่สร้อยเพชร Toussaint จะหายไปในช่วงเวลาที่ Daphne กำลังอาเจียนอยู่ในห้องน้ำหญิงของพิพิธภัณฑ์ The Met

แม้ทั้ง Frazier และ Daphne จะต่างอ้างเหตุผลสำคัญเพื่อกำหนดขอบเขตของ Frazier ในการเข้าถึงความจริงเกี่ยวกับเรื่องนี้ภายใต้การยกวาทกรรมของแต่ละคนในเรื่องความรักที่พวกเขามีต่องานที่พวกเขาทำขึ้นมาเพื่อทำลายอำนาจของอีกฝ่ายหลัง Daphne ยืนยันกับ Frazier ว่าเธอไม่รู้ว่าสร้อยเพชร Toussaint หายไปจากคอของเธอได้อย่างไรร่วมกับยืนยันกันว่าเธอไม่ได้รู้จักกับ Debbie มาก่อนก็ตาม แต่สุดท้าย Frazier ก็ไม่สามารถคาดคะเนอะไรเพิ่มเติมจาก Daphne ได้ เนื่องจาก Daphne อาศัยบทบาทของการเป็นนักแสดงชื่อดังและอิทธิพลทางสังคมในการตัดบทเรื่องนี้ไปโดยปริยาย ก่อนที่ Debbie ตัดสินใจนัดพบกับ Frazier ที่ร้านอาหารแห่งหนึ่งเพื่ออธิบายความจริงทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับการหายไปของสร้อยเพชร Toussaint ในงาน Met Gala ให้เขาฟัง รวมถึงขอความช่วยเหลือจาก Frazier ในการขอยกคั่น Claude เพื่อดำเนินคดีทางกฎหมายกับ Claude ให้ได้หลัง Debbie ตัดสินใจดำเนินปฏิบัติการปรักปรำ Claude ว่าเขาอยู่เบื้องหลังเหตุการณ์การโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint ที่งาน Met Gala

แม้ Frazier จะไม่ได้มีท่าทีสนับสนุนและเห็นด้วยต่อการตัดสินใจของ Debbie ในการใส่ความ Claude ด้วยเหตุผลที่ Frazier เองก็รู้ว่า Claude เคยใส่ความ Debbie จนทำให้ Debbie ติดคุกมาก่อนก็ตาม แต่สุดท้าย Frazier ก็ยอมช่วยเหลือ Debbie ด้วยการตอบรับคำขอของเธอ รวมถึงขอให้ Debbie หาเหตุของการขอยกคั่นมาให้เขาด้วย โดยที่ Frazier ตัดสินใจไม่จับกุม Debbie หลังรู้ว่า Debbie คือผู้อยู่เบื้องหลังการโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint ที่งาน Met Gala ตัวจริง และขอให้ Debbie นำสร้อยเพชรหรือชิ้นส่วนของสร้อยเพชร Toussaint ส่งคืนให้ Cartier เท่านั้นหลัง Frazier พบว่าการนั่งเครื่องบินจากลอนดอนมาทำงานที่นิวยอร์กทำให้เขาอ่อนเพลียและเสียดายที่พลาดรับชมการแข่งขันฟุตบอลนัดชิงชนะเลิศ

ผู้วิจัยค้นพบว่า Frazier เปรียบเสมือนตัวแทนจากอำนาจของรัฐที่ล้มเหลวในการดำเนินคดีทางกฎหมายกับผู้ก่อเหตุโจรกรรมสร้อยเพชรตัวจริงอย่าง Debbie และ Daphne ที่ทั้งคู่ต่างร่วมมือกับเหล่าสมาชิกคนอื่น ๆ ในทีมดำเนินการโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint มาจาก Cartier เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการปลดแอกตนเองออกจากการกักขังทางอำนาจของทุนนิยม

ปีตาธิปไตย ขณะเดียวกัน Frazier ตระหนักได้ว่าวงจรการต่อรองความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่างเขา กับ Debbie และ Daphne ไม่สามารถทำให้เขาจับกุมพวกเธอได้อย่างเบ็ดเสร็จเด็ดขาดหลังหลักฐาน ทุกอย่างที่เขารวบรวมมานั้นเชื่อมโยงกับ Claude มากกว่า Debbie อย่างมีนัยยะสำคัญจากการที่ Debbie มีความรอบคอบในการดำเนินปฏิบัติการโจรกรรมอย่างชัดเจน

ทว่าสิ่งหนึ่งที่ Frazier ได้บรรลุเป้าหมายสำคัญจากเหตุการณ์ในครั้งนี้ ก็คือการเติมเต็มเป้าหมายของ Debbie ในการเอาผิด Claude เพื่อแก้แค้นจากเหตุการณ์ในอดีตที่ Debbie ถูก Claude ปรักปรำจนทำให้เธอต้องรับผิดแทนเขาเป็นเวลายาวนานถึง 5 ปี รวมถึงทำให้ Frazier ทำงานของตนเองได้สำเร็จลุล่วงอีกด้วย แม้การตัดสินใจของ Frazier ที่มาพร้อมกับ ข้อเท็จจริงหลายอย่างที่เกิดขึ้นจากเหตุการณ์ในครั้งนี้จะส่งผลให้ Debbie และเหล่าสมาชิกคนอื่น ๆ ในทีมโจรกรรมสามารถรอดพ้นจากการถูกดำเนินคดีทางกฎหมายภายใต้การต่อรองอำนาจทาง เศรษฐกิจและเงื่อนไขทางสังคมได้ในที่สุดก็ตาม โดยผู้วิจัยจะขอนำเสนอผลการศึกษาจากหมวดที่ 3 ต่อไปเพื่อชี้ให้เห็นถึงผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นจากเหตุการณ์ต่าง ๆ หลังการโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint ที่ งาน Met Gala และเครื่องประดับชิ้นอื่น ๆ จากนิทรรศการในพิพิธภัณฑ์ The Met เพื่อชี้ให้เห็นถึง ความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในเรื่องเล่าและกลวิธีการทำงานของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 หลัง เหตุการณ์โจรกรรมสร้อยเพชรและเครื่องประดับชิ้นอื่น ๆ จากงาน Met Gala ได้จบลงไปแล้ว

5.3 หมวดที่ 3 – ฉากที่กล่าวถึงความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นหลังการโจรกรรมสร้อยเพชร

สำหรับการวิเคราะห์ฉากในหมวดนี้ มีทั้งหมด 3 ฉาก โดยผู้วิจัยได้อ้างอิงจากขอบเขต ของการดำเนินเรื่องในภาพยนตร์ที่เผยให้เห็นถึงความสัมพันธ์เชิงอำนาจผ่านปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัว ละครซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับรูปแบบและวิธีการทำงานของสมาชิกทีมโจรกรรมตามลำดับการนำเสนอ เหตุการณ์ในภาพยนตร์หลังจากที่การโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint ในงาน Met Gala ได้สิ้นสุดลง และปมปัญหาของ Debbie ในการแก้แค้น Claude ได้รับการคลี่คลายในที่สุด

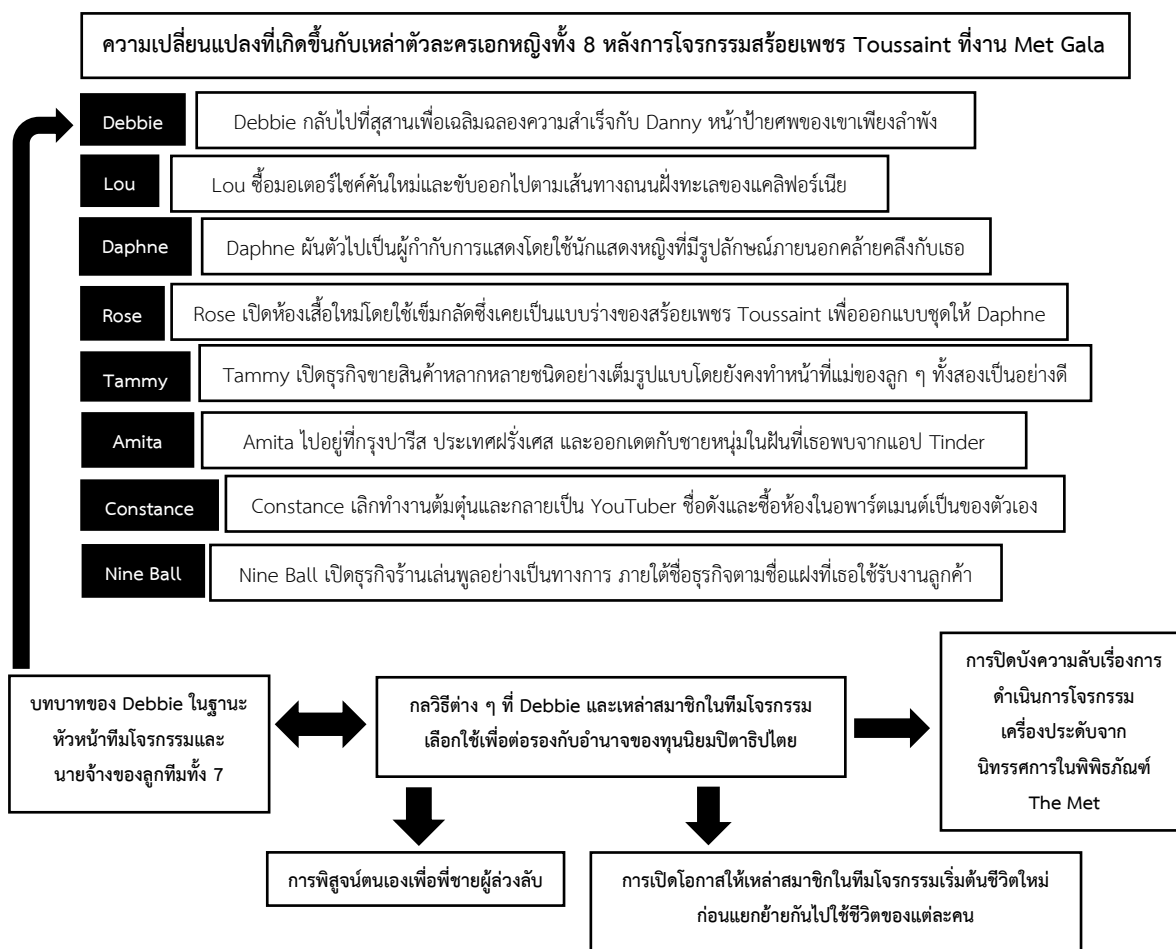
5.3.1 ผลการศึกษาจากบทวิเคราะห์ฉากในหมวดที่ 3

จากการวิเคราะห์ฉากในหมวดนี้ซึ่งมีทั้งหมด 3 ฉาก ภายใต้การอ้างอิงจากการ นำเสนอเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นหลังการโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint ของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 จากงาน Met Gala และเครื่องประดับชิ้นอื่น ๆ จากนิทรรศการในพิพิธภัณฑ์ The Met เพื่อชี้ให้เห็น ถึงความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในเรื่องเล่าและกลวิธีการทำงานของตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 หลัง เหตุการณ์การโจรกรรมสร้อยเพชรที่งาน Met Gala และเครื่องประดับชิ้นอื่น ๆ จากนิทรรศการใน

พิพิธภัณฑ์ The Met ได้จบลงไปแล้วนั้น ทำให้ผู้วิจัยสามารถสรุปผลการศึกษาที่เกี่ยวข้องผ่านแผนผังการวิเคราะห์ตัวบทจากหมวดที่ 3 ได้ตามรายละเอียดดังต่อไปนี้

ตารางที่ 5.13

ตารางการวิเคราะห์ผลการศึกษาจากหมวดที่ 3 ตามกรอบของระเบียบวิธีวิจัยในการศึกษา

จากแผนผังการวิเคราะห์ของผลการศึกษาในหมวดที่ 3 นี้ ทำให้ผู้วิจัยค้นพบประเด็นที่เกี่ยวข้องกับผลการวิเคราะห์จากฉากทั้งหมดที่อยู่ในหมวดของการวิเคราะห์ดังกล่าวว่า บทบาทของ Debbie ในการดำรงสถานะของการเป็นหัวหน้าทีมโจรกรรมและนายจ้างของเหล่าตัวละครเอกหญิงคนอื่น ๆ นั้น เชื่อมโยงกับการสร้างกลวิธีต่าง ๆ ที่ Debbie และเหล่าสมาชิกคนอื่น ๆ ในทีมโจรกรรมเลือกใช้ในการดำเนินปฏิบัติการโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint และปฏิบัติการโจรกรรมเครื่องประดับของราชวงศ์ยุโรปจากนิทรรศการภายในพิพิธภัณฑ์ The Met เพื่อต่อรองอำนาจทางสังคมกับระบบสังคมทุนนิยมปีตาธิปไตยจนนำไปสู่ผลลัพธ์ต่าง ๆ ที่ Debbie และเหล่า

สมาชิกคนอื่น ๆ ในทีมโครงการได้รับหลังการดำเนินปฏิบัติการโครงการสร้อยเพชร Toussaint และปฏิบัติการโครงการเครื่องประดับของราชวงศ์ยุโรปนั้นลงเอยด้วยความสำเร็จ ซึ่งผู้วิจัยได้ทำการสรุปประเด็นต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับผลการศึกษาในหมวดที่ 3 ตามรายละเอียดดังต่อไปนี้

5.3.1.1 ประเด็นที่ผู้วิจัยได้จากการวิจัยในหมวดนี้

จากแผนผังการวิเคราะห์ของผลการศึกษาในหมวดที่ 3 นี้ ทำให้ผู้วิจัยค้นพบประเด็นที่เกี่ยวข้องกับผลการวิเคราะห์จากฉากทั้งหมดที่อยู่ในหมวดของการวิเคราะห์ดังกล่าวว่าบทบาทของ Debbie ในการดำรงสถานะของการเป็นหัวหน้าทีมโครงการและนายจ้างของเหล่าตัวละครเอกหญิงคนอื่น ๆ นั้น เชื่อมโยงกับการสร้างกลวิธีต่าง ๆ ที่ Debbie รวมถึงเหล่าสมาชิกคนอื่น ๆ ในทีมโครงการเลือกใช้ในการดำเนินปฏิบัติการโครงการสร้อยเพชร Toussaint และปฏิบัติการโครงการเครื่องประดับของราชวงศ์ยุโรปจากนิทรรศการภายในพิพิธภัณฑ์ The Met เพื่อต่อรองอำนาจทางสังคมกับระบบสังคมทุนนิยมปิตาธิปไตยจนนำไปสู่ผลลัพธ์ต่าง ๆ ที่ Debbie และเหล่าสมาชิกคนอื่น ๆ ในทีมโครงการได้รับหลังการดำเนินปฏิบัติการโครงการสร้อยเพชร Toussaint และปฏิบัติการโครงการเครื่องประดับของราชวงศ์ยุโรปนั้นลงเอยด้วยความสำเร็จ ซึ่งผู้วิจัยได้ทำการสรุปประเด็นต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับผลการศึกษาในหมวดที่ 3 ตามรายละเอียดดังต่อไปนี้

(1) การปิดบังความลับเรื่องการดำเนินการโครงการเครื่องประดับจากนิทรรศการในพิพิธภัณฑ์ The Met

จากบทบาทของ Debbie ในฐานะหัวหน้าทีมโครงการและนายจ้างของเหล่าสมาชิกคนอื่น ๆ ในทีม Debbie ตั้งใจปิดบังความลับเรื่องแผนการโครงการเครื่องประดับจากนิทรรศการเครื่องแต่งกายจากราชวงศ์ยุโรปในพิพิธภัณฑ์ Met Gala ไว้ไม่ให้สมาชิกคนอื่น ๆ ในทีมโครงการ (ยกเว้น Lou กับ Amita) ได้ล่วงรู้ความจริงว่า Debbie ซ่อนแผนนี้ร่วมกับการดำเนินปฏิบัติการโครงการสร้อยเพชร Toussaint

Debbie อาศัยการปฏิบัติการโครงการสร้อยเพชร Toussaint ขณะอยู่ในงาน Met Gala เป็นเครื่องมือในการเบี่ยงเบนความสนใจจากเจ้าหน้าที่และแขกเหรื่อส่วนใหญ่เพื่อเปิดโอกาสให้ Lou และ Yen เข้าไปดำเนินการโครงการเครื่องประดับต่าง ๆ ที่อยู่ภายในนิทรรศการของพิพิธภัณฑ์ได้อย่างเต็มที่ ขณะเดียวกัน Debbie ก็ได้เข้าไปช่วยเหลือ Lou กับ Yen ไปด้วยการเบี่ยงเบนความสนใจของเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยไว้ให้อยู่ที่การต่อล้อต่อเถียงกับ Debbie ที่ปลอมตัวเป็นแขกในงาน Met Gala เพื่อป้องกันไม่ให้ Lou กับ Yen ถูกเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยเข้าไปขัดขวางขณะดำเนินปฏิบัติการโครงการเครื่องประดับจากนิทรรศการภายในพิพิธภัณฑ์จนกระทั่ง Debbie เห็นว่า Lou กับ Yen สามารถดำเนินการโครงการเครื่องประดับทั้งหมดที่อยู่ภายในนิทรรศการนั้นได้สำเร็จและนำเครื่องประดับทั้งหมดมาไว้ที่เซฟเฮาส์ของ Debbie

ภายใต้การซ่อนเร้นระดับเหล่านั้นไว้ในตู้เย็น ทำให้เหล่าสมาชิกในทีมโครงการได้รับส่วนแบ่งหลังการดำเนินปฏิบัติการโครงการในครั้งนี้อย่างเท่าเทียมกันเป็นจำนวนเงิน 38,300,000 ดอลลาร์

จากการวิเคราะห์ฉากนี้ ทำให้ผู้วิจัยค้นพบว่า “เสียง” ของการเล่าเรื่องราวผ่านมุมมองของ Debbie ที่มาพร้อมกับการแทรก “เสียง” ตามแนวคิดทฤษฎีเรื่อง Narrative Voice ของ Murphet (2020) ร่วมกับบทบาทการทำงานและการดำเนินปฏิบัติการโครงการของ Lou และ Amita ตามแนวคิดทฤษฎีเรื่องยุทธศาสตร์และกลวิธีของ De Certeau (1984) ด้วยนั้น เผยให้เห็นบทบาทที่แท้จริงของ Debbie ในฐานะนายจ้างที่มีผู้สมรู้ร่วมคิดในการดำเนินปฏิบัติการตามแผนการโครงการที่แท้จริงของ Debbie ร่วมอยู่ด้วย โดย Debbie เลือกที่จะไม่เปิดเผยรายละเอียดทั้งหมดของการโครงการในครั้งนี้อย่างเท่าเทียมกันกับคนอื่น ๆ ในทีมโครงการได้ล่วงรู้ถึงแผนการดังกล่าวเนื่องจาก Debbie ตั้งใจวางแผนร่วมกับมอบหมายให้ Daphne คอยเบี่ยงเบนความสนใจของสมาชิกคนอื่น ๆ ให้มุ่งไปที่สร้อยเพชร Toussaint ของ Cartier เป็นหลัก ในขณะที่ Debbie กับ Lou ร่วมมือกันดำเนินปฏิบัติการโครงการเครื่องประดับชิ้นอื่น ๆ ที่จัดแสดงอยู่ในนิทรรศการเครื่องแต่งกายและเครื่องประดับของราชวงศ์ยุโรปภายในงาน Met Gala ซึ่ง Debbie กับ Lou อาศัยความช่วยเหลือจาก Yen ผู้เป็นเพื่อนเก่าของ Danny ร่วมกับเพื่อนร่วมทีมโครงการของพวกเขาเองอย่าง Amita ในการปลอมแปลงเครื่องประดับที่จัดแสดงอยู่ในนิทรรศการดังกล่าวให้มีความใกล้เคียงกับต้นแบบมากที่สุดเพื่อไม่ให้พวกเขาถูกจับได้ในภายหลัง

ทั้งนี้ ชั้นเชิงการโครงการเครื่องประดับในครั้งนี้ ได้เผยให้เห็นถึงความแยบยลของ Debbie และ Lou ที่ต่างคนต่างรับผิดชอบหน้าที่ที่พวกเขาได้มอบหมายไว้เป็นอย่างดีจนทำให้ข้อสงสัยต่าง ๆ ที่ Daphne มีต่อส่วนแบ่งของรายได้หลังการโครงการสร้อยเพชร Toussaint รวมถึงการเอาตัวรอดของ Debbie กับ Lou ขณะดำเนินปฏิบัติการโครงการเครื่องประดับในห้องจัดแสดงนิทรรศการนั้นได้รับการคลี่คลายจนกระทั่งเหตุการณ์ดังกล่าวได้นำพาเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ไปสู่ชัยชนะที่พวกเขาได้รับหลังการโครงการสิ้นสุดลง นั่นก็คือ ส่วนแบ่งทางการเงินจำนวนมากที่พวกเขาสามารถนำไปตั้งตัวและเริ่มต้นชีวิตใหม่ได้ในที่สุด

อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตว่าฉากนี้ไม่เพียงแต่นำเสนอทักษะและความสามารถของ Debbie ในฐานะนายจ้างที่เปิดโอกาสให้เพื่อนร่วมทีมโครงการของเธออย่าง Lou และ Amita ได้ร่วมกันแสดงศักยภาพของแต่ละคนโดยไม่ปริปากบอกความจริงทุกอย่างให้เพื่อนร่วมทีมโครงการคนอื่น ๆ ได้รับรู้และมีส่วนร่วมกับแผนการดังกล่าวเท่านั้น หากแต่ยังเป็นการเผยกลวิธีการต่อรองอำนาจรวมถึงชั้นเชิงการโครงการที่เหนือกว่าการเจรจาต่อรองระหว่าง Daphne กับสมาชิกคนอื่น ๆ ในทีมโครงการอีกด้วย หลัง Daphne ตัดสินใจช่วยเหลือสมาชิกเหล่านั้นในการเอาตัวรอดจากการถูกดำเนินคดีทางกฎหมายจากข้อหาฉ้อโกงบริษัทประกันภัยอีกด้วย

ผู้วิจัยมองว่า Daphne นั้นเป็นตัวละครที่อยู่ในสถานะทางสังคมที่เหนือกว่าสมาชิกคนอื่น ๆ ในทีมโครงการตรงที่ Daphne ไม่เคยมีประวัติก่ออาชญากรรมและถูกดำเนินคดีทางกฎหมายจากคดีเหล่านี้มาก่อน อีกทั้ง Daphne เองก็มีอิทธิพลทางสังคมจากการสั่งสมประสบการณ์ทางการแสดงจนทำให้ Daphne มีชื่อเสียงในวงการบันเทิงอีกด้วย ทำให้ Daphne มองว่าตนเองมีสิทธิที่จะตั้งคำถามร่วมกับแสดงท่าทีสงสัยในแผนการโครงการของ Debbie ได้หลัง Daphne พบข้อพิรุธหลายอย่างที่ทำให้เธอคิดว่า Debbie ช่างไม่รอบคอบเอาเสียเลย ทว่าในทางกลับกันนั้น Debbie เองก็ได้แสดงให้เห็น Daphne และสมาชิกคนอื่น ๆ ในทีมโครงการนั้นเห็นว่า Debbie สามารถพิชิตเป้าหมายของการโครงการในครั้งนี้ได้ด้วยการอาศัยความช่วยเหลือจาก Amita ผู้เป็นเพื่อนร่วมทีมโครงการของเธอเอง รวมถึงอาศัยความช่วยเหลือจาก Yen อดีตเพื่อนร่วมทีมโครงการของ Danny ซึ่งอาศัยทักษะกายกรรมในการข้ามผ่านบริเวณสระน้ำขนาดเล็กไปยังอีกฝั่งหนึ่งเพื่อเข้าถึงจุดอัปที่ระบบแจ้งเตือนรักษาความปลอดภัยผ่านการใช้ลำแสงเลเซอร์สีแดงนั้นไม่สามารถเข้าถึงได้ ภายใต้วัตถุประสงค์ในการดำเนินปฏิบัติการโครงการเครื่องประดับชิ้นเล็กชิ้นน้อยที่มีมูลค่ามหาศาลตามแผนการโครงการของ Debbie โดยอาศัยความช่วยเหลือของ Lou ในการรับเครื่องประดับของจริงมาจาก Yen รวมถึงส่งมอบเครื่องประดับปลอมกลับไปให้ผ่านการใช้เรือดำนํ้าของเล่นเพื่อให้ Yen นำไปวางไว้จุดเดิมภายใต้ระยะเวลาจำกัด ซึ่ง Debbie คอยเบี่ยงเบนความสนใจของเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยภายในพิพิธภัณฑ์ไม่ให้เข้าถึงบริเวณห้องจัดแสดงนิทรรศการจนกว่า Lou กับ Yen จะดำเนินปฏิบัติการโครงการเครื่องประดับแต่ละชิ้นภายในห้องจัดแสดงได้ครบตามแผนการโครงการของ Debbie แล้ว

การเฉลยความจริงทุกอย่างที่ซ่อนอยู่ในการดำเนินปฏิบัติการโครงการเครื่องประดับชิ้นต่าง ๆ ของ Debbie ในครั้งนี้ ทำให้ผู้ชมได้เห็นถึงทักษะและความสามารถของเธอที่ไม่เพียงแต่ช่วยปลดแอกเพื่อนร่วมทีมโครงการจากปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ที่เหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ต่างเผชิญหน้าในมุมมองของแต่ละคนเท่านั้น หากแต่ยังเผยให้เห็นถึงแนวโน้มของการเริ่มต้นชีวิตใหม่ที่กำลังจะเกิดขึ้นกับ Debbie และเหล่าสมาชิกคนอื่น ๆ ในทีมโครงการที่ได้เห็นแสงสว่างตรงปลายอุโมงค์จากการดำเนินชีวิตภายใต้โครงสร้างทางสังคมแบบทุนนิยมปิตาธิปไตยหลังการโครงการสร้อยเพชร Toussaint ที่งาน Met Gala และเครื่องประดับชิ้นอื่น ๆ จากนิทรรศการเครื่องแต่งกายของราชวงศ์ยุโรปในพิพิธภัณฑ์ The Met นั้นลงเอยด้วยความสำเร็จอีกด้วย

(2) การเปิดโอกาสให้เหล่าสมาชิกในทีมโครงการเริ่มต้นชีวิตใหม่

ความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับ Debbie และเหล่าสมาชิกคนอื่น ๆ ในทีมโครงการหลังการดำเนินปฏิบัติการโครงการสร้อยเพชร Toussaint และเครื่องประดับชิ้นอื่น ๆ จากนิทรรศการเครื่องแต่งกายและเครื่องประดับราชวงศ์ยุโรปที่อยู่ในงาน Met Gala นั้น ส่งผลให้

ชีวิตของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 เปลี่ยนแปลงไปจากเดิมโดยสิ้นเชิง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อความสำเร็จที่ Debbie และเหล่าสมาชิกคนอื่น ๆ ในทีมโจรกรรมได้รับการดำเนินการปฏิบัติภารกิจในครั้งนี้นำส่งผลให้สถานะทางการเงินของ Debbie และสมาชิกในทีมโจรกรรมดีขึ้นจนกระทั่ง Debbie และสมาชิกคนอื่น ๆ สามารถดำเนินชีวิตประจำวันต่อไปได้โดยไม่กระทบต่อความเป็นอยู่ของพวกเขาภายใต้โครงสร้างทางสังคมทุนนิยมปีตาธิปไตย หลังจากที่เหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ใช้กลวิธีต่าง ๆ ในการดำเนินการปฏิบัติภารกิจกรรมสร้อยเพชร Toussaint จนนำไปสู่การต่อรองความสัมพันธ์เชิงอำนาจกับตัวละครอื่น ๆ ซึ่งรวมไปถึงตัวแทนจากอำนาจของรัฐที่คอยขัดขวางพวกเธอไม่ให้เข้าถึงเป้าหมายของการดำเนินการปฏิบัติภารกิจกรรมได้อีกด้วย

Debbie และเหล่าสมาชิกคนอื่น ๆ ในทีมโจรกรรมต่างใช้กลวิธีต่าง ๆ ที่พวกเธอถนัดและได้รับมอบหมายงานสำคัญจาก Debbie ในการพิชิตเป้าหมายต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับดำเนินการปฏิบัติภารกิจกรรมสร้อยเพชร Toussaint ที่งาน Met Gala และเครื่องประดับต่าง ๆ จากนิทรรศการเครื่องประดับและเครื่องแต่งกายจากราชวงศ์ยุโรปในพิพิธภัณฑ์ The Met จนกระทั่งเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 สามารถบรรลุเป้าหมายเหล่านั้นและได้รับรางวัลแห่งความสำเร็จจากการดำเนินการปฏิบัติภารกิจกรรมสร้อยเพชร Toussaint ในเวลาต่อมา นั่นก็คือ จำนวนเงินมหาศาลที่พวกเธอได้รับจากการขายชิ้นส่วนของสร้อยเพชร Toussaint รวมถึงการขายเครื่องประดับต่าง ๆ จากนิทรรศการที่ Debbie กับ Lou ขโมยมาจากพิพิธภัณฑ์อีกด้วย

ข้อสังเกตประการหนึ่งที่ผู้วิจัยค้นพบจากการวิเคราะห์ฉากนี้ก็คือ บทบาทหน้าที่และกลวิธีต่าง ๆ ของ Debbie ที่มีต่อเหล่าสมาชิกคนอื่น ๆ ในทีมโจรกรรมนั้น ได้เผยให้เห็นถึงความเท่าเทียมในฐานะของการเป็นสมาชิกในทีมโจรกรรมที่ไม่ได้ดำเนินการใด ๆ ในฐานะหัวหน้าทีมโจรกรรมและนายจ้างของเหล่าสมาชิกในทีมโจรกรรมอีกแล้ว หากแต่ Debbie กลับมาดำเนินชีวิตในฐานะพลเมืองทางสังคมที่ยังดำเนินชีวิตอยู่ภายใต้ทัณฑ์บนที่ Debbie ได้รับหลังทัณฑ์สถานหญิงอนุญาตให้ Debbie ออกมาใช้ชีวิตในฐานะพลเมืองทางสังคมได้ตามปกติผ่านการดำรงตนอยู่ภายใต้เงื่อนไขสำคัญ ในขณะที่สมาชิกคนอื่น ๆ ในทีมโจรกรรมของ Debbie นั้นต่างแยกย้ายกันออกไปดำเนินชีวิตของแต่ละคนโดยที่สมาชิกเหล่านั้นไม่ได้กลับมาข้องเกี่ยวกับ Debbie อีกหลังการดำเนินการปฏิบัติภารกิจกรรมสร้อยเพชร Toussaint และเครื่องประดับต่าง ๆ จากนิทรรศการในพิพิธภัณฑ์ The Met สิ้นสุดลง ซึ่งเป็นสิ่งเดียวกับที่พิชิตจากเรือนจำได้มอบเงื่อนไขดังกล่าวไว้ให้ Debbie ยินยอมที่จะปฏิบัติตาม ก่อนที่ Debbie จะได้รับอนุญาตให้ออกจากเรือนจำและเริ่มต้นดำเนินการปฏิบัติภารกิจตามแผนการโจรกรรมที่เธอวางไว้โดยไม่ให้ทางเรือนจำรับรู้ในเรื่องนี้จนกระทั่งแผนการครั้งนี้จบลงด้วยความสำเร็จในเวลาต่อมา ทำให้ Debbie กลับมาดำเนินชีวิตของเธอตามปกติอีกครั้งราวกับว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้นมาก่อนเลยหลังการดำเนินการปฏิบัติภารกิจกรรมสร้อยเพชร

Toussaint ร่วมกับการโครงการเครื่องประดับชิ้นต่าง ๆ จากนิทรรศการเครื่องแต่งกายและเครื่องประดับจากราชวงศ์ยุโรปที่พิพิธภัณฑ์ The Met นั้นได้ผ่านไปแล้วในที่สุด

(3) การพิสูจน์ตนเองเพื่อพี่ชายผู้ล่วงลับ

การกลับมาของ Debbie ยังป้ายศพของ Danny หลังประสบความสำเร็จในการดำเนินปฏิบัติการโครงการสร้อยเพชร Toussaint ที่งาน Met Gala ในครั้งนี้ เผยให้เห็นถึงความพยายามของ Debbie และสมาชิกคนอื่น ๆ ในทีมโครงการในการปลดแอกตนเองออกจากการถูกกักขังและจำกัดสิทธิประโยชน์ต่าง ๆ ภายใต้การบังคับใช้ทางกฎหมายผ่านอำนาจทางสังคมที่อยู่ในโครงสร้างของระบบทุนนิยมปิตาธิปไตยโดย Debbie อาศัยความเป็นหญิงของเธอและเหล่าสมาชิกคนอื่น ๆ ในทีมโครงการเพื่อนำพาตนเองและทุกคนที่เกี่ยวข้องออกจากข้อจำกัดต่าง ๆ ทางกฎหมายภายใต้การอาศัยการวางแผนและดำเนินปฏิบัติการโครงการสร้อยเพชร Toussaint เป็นเครื่องมือในการแลกเปลี่ยนมูลค่าของสินค้าจาก Cartier ให้เป็นเงินก้อนใหญ่ที่สามารถเปลี่ยนชีวิตของ Debbie และเหล่าสมาชิกคนอื่น ๆ ในทีมโครงการให้รอดพ้นจากการถูกดำเนินคดีทางกฎหมายด้วยข้อหาฉ้อโกงบริษัทประกันภัยได้ในที่สุด

ทั้งนี้ สิ่งที่ผู้วิจัยค้นพบจากการปรากฏตัวของ Debbie ในฉากนี้ก็คือ Debbie สวมชุดทักซิโด้ตามแบบฉบับเดียวกับที่ Danny เคยสวมใส่ในเหตุการณ์ต่าง ๆ จากภาพยนตร์ไตรภาค Ocean's ที่กำกับโดย Steven Soderbergh ซึ่งผู้วิจัยมองว่าการกระทำของ Debbie ในฉากดังกล่าวเปรียบเสมือนการสรรเสริญยกย่องพี่ชายของเธอโดยอาศัยการแต่งตัวซึ่งสะท้อนภาพของวิถีชีวิตของตัวละครที่ดำเนินชีวิตภายใต้แนวคิดเรื่องวาทกรรมและปฏิบัติการตามอุดมคติของความเป็นชาย เห็นได้จากการสวมชุดทักซิโด้และการจีบเครื่องดื่มของ Debbie ขณะมองป้ายชื่อของ Danny ก่อนที่ Debbie จะกล่าวด้วยความเชื่อมั่นว่า Danny ต้องภูมิใจในตัวเธอจากความสำเร็จในการดำเนินปฏิบัติการโครงการสร้อยเพชร Toussaint กับเครื่องประดับอื่น ๆ แน่นนอน

แม้ท้ายที่สุดแล้ว ผู้ชมจะไม่ได้รับคำตอบที่แน่นอนว่า Danny ได้เสียชีวิตไปแล้วจริง ๆ ตามที่เข้าใจหรือไม่ ทว่าการสรรเสริญยกย่อง Danny Ocean ผู้เป็นพี่ชายในมุมมองของน้องสาวนั้น ได้สะท้อนให้เห็นว่าความพยายามของ Debbie ในการพิสูจน์ตนเองว่าเธอคู่ควรกับการเป็นสมาชิกในครอบครัว Ocean ภายใต้การสืบทอดวิถีชีวิตผ่านการดำเนินปฏิบัติการต่าง ๆ ของการโครงการตามผู้เป็นพ่อและ Danny ผู้เป็นพี่ชายของเธอนั้น ไม่ได้เป็นความพยายามที่สูญเปล่าสำหรับ Debbie แต่อย่างใด หากแต่สิ่งที่เกิดขึ้นในเรื่องเล่าของ Debbie นั้น เป็นความพยายามที่มาพร้อมกับการลงมือทำให้เป็นจริง

Debbie ได้อาศัยประสบการณ์ชีวิตและประสบการณ์การทำงานของเธอในการฝ่าฟันอุปสรรคต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นขณะดำเนินปฏิบัติการโครงการสร้อยเพชร Toussaint

ร่วมกับการพิชิตเป้าหมายต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินปฏิบัติการโครงการสร้อยเพชร Toussaint ที่งาน Met Gala และเครื่องประดับชิ้นต่าง ๆ จากนิทรรศการในพิพิธภัณฑ์ The Met ให้สำเร็จตามแผนการที่เธอได้วางไว้ โดย Debbie ใช้มุมมองในการดำเนินปฏิบัติการโครงการตามมโนทัศน์ของความเป็นชายและกลวิธีต่าง ๆ ในการดำเนินปฏิบัติการภายใต้การเจรจาต่อรองร่วมกับกลวิธีและปฏิบัติการต่าง ๆ ของความเป็นหญิงในการต่อรองความสัมพันธ์เชิงอำนาจทางสังคมที่อยู่ภายใต้โครงสร้างของการปกครองโดยระบบสังคมแบบทุนนิยมปิตาธิปไตยจนกระทั่งกลวิธีดังกล่าวได้นำพา Debbie และสมาชิกคนอื่น ๆ ในทีมโครงการไปสู่การบรรลุเป้าหมายส่วนตัวและเป้าหมายร่วมกันของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ได้ในที่สุดหลังพวกเธอประสบความสำเร็จจากการดำเนินปฏิบัติการโครงการสร้อยเพชร Toussaint ของ Cartier ที่งาน Met Gala และเครื่องประดับจากนิทรรศการภายในพิพิธภัณฑ์ The Met

บทที่ 6

อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

6.1 อภิปรายผล

วิทยานิพนธ์เรื่อง “มหากาพย์การโจกรรม: เจาะลึกบทบาทของตัวละครหญิงทั้ง 8 ผ่านอำนาจและทุนนิยมปิตาธิปไตยในภาพยนตร์เรื่อง Ocean’s Eight (2018)” ฉบับนี้ มีวัตถุประสงค์ของการวิจัย 2 ประการ โดยวัตถุประสงค์ของการวิจัยนั้นประกอบไปด้วย

1. เพื่อศึกษาบทบาททางสังคมของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ในภาพยนตร์เรื่อง Ocean’s Eight (2018) ผ่านเรื่องเล่าของเหล่าตัวละครเอกหญิงที่นำเสนอประเด็นเรื่องการกดทับทางสังคมภายใต้โครงสร้างทางสังคมแบบทุนนิยมปิตาธิปไตย

2. เพื่อศึกษาวิธีการต่อรองความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่างเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ในภาพยนตร์เรื่อง Ocean’s Eight (2018) จากรูปแบบและวิธีการต่อรองความสัมพันธ์เชิงอำนาจทางสังคมที่ภาพยนตร์เรื่องนี้ได้นำเสนอผ่านเรื่องราวและชั้นเชิงของการดำเนินตามแผนการโจกรรม

ผู้วิจัยเห็นว่าการศึกษารoles บทบาททางสังคมและกลวิธีการต่อรองของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 จากภาพยนตร์เรื่อง Ocean’s Eight (2018) ได้เผยให้เห็นถึงปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินชีวิตในประจำวันของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 โดยที่ตัวละครเหล่านี้ต่างดำรงชีวิตและทำงานเลี้ยงชีพภายใต้เงื่อนไขทางสังคมจากทุนนิยมปิตาธิปไตย ภายใต้มิติของการนำเสนอภาพตัวแทนของความเป็นหญิงในตัวละครร่วมกับการดำเนินปฏิบัติการโจกรรมสร้อยเพชร Toussaint ที่งาน Met Gala และเครื่องประดับชิ้นต่าง ๆ จากราชวงศ์ยุโรปซึ่งจัดอยู่ภายในนิทรรศการของพิพิธภัณฑ์ The Met ของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 จนกระทั่งปฏิบัติการดังกล่าวได้นำพาเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ไปสู่การบรรลุเป้าหมายร่วมกันและเป้าหมายด้านอื่น ๆ จากการโจกรรมในครั้งนี้ โดยที่เป้าหมายต่าง ๆ เหล่านี้ต่างเชื่อมโยงกับพวกเธออย่างมีนัยยะสำคัญ เห็นได้จากการที่ Debbie วางแผนและดำเนินปฏิบัติการโจกรรมเพื่อแก้แค้นอดีตคนรักผ่านการซ่อนแผนเพื่อให้เจ้าหน้าที่รัฐดำเนินคดีทางกฎหมายกับ Claude อดีตคนรักของเธอหลังจากเธอเคยซ่อนแผนเธอจนเป็นเหตุที่ทำให้เธอติดคุกเป็นเวลา 5 ปี ในขณะที่ตัวละครอื่น ๆ นั้นต่างร่วมมือกับ Debbie ในการดำเนินปฏิบัติการโจกรรมสร้อยเพชร Toussaint ภายใต้การต่อรองความสัมพันธ์เชิงอำนาจกับ Debbie เพื่อบรรลุเป้าหมายหลักอันเป็นเป้าหมายร่วมกันจากการโจกรรมสร้อยเพชร Toussaint ในครั้งนี้ รวมถึงการบรรลุเป้าหมายส่วนตัวของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ซึ่งต่างคนต่างมีที่มาจากปัญหาและอุปสรรคอื่น ๆ ที่แตกต่างกันไป

6.1.1 การเชื่อมโยงเป้าหมายของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8

การเชื่อมโยงเป้าหมายของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ในภาพยนตร์เรื่อง *Ocean's Eight* (2018) ที่ผู้วิจัยได้ค้นพบผ่านการนำทฤษฎีเรื่อง Narrative Voice ของ Murphet (2020) และยุทธศาสตร์กับกลวิธีของ De Certeau (1984) ภายใต้ขอบเขตของการศึกษาทฤษฎีเรื่องทุนนิยมปิตาธิปไตยและทฤษฎีสัญศาสตร์ว่าด้วยแบบจำลองการสร้างความหมายของ Peirce (1903) ไม่ได้มีเพียงแต่การเปิดเผยแง่มุมเกี่ยวกับการต่อรองความสัมพันธ์เชิงอำนาจผ่านการแบ่งขั้วอำนาจทางเพศสถานะและกลวิธีการต่อรองผ่านปฏิบัติการโจรกรรมของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 เท่านั้น หากแต่ยังเผยให้เห็นถึงความพยายามของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ในการเอาชนะปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ จากความเหลื่อมล้ำทางสังคมที่พวกเธอต่างร่วมกันเผชิญจากการดำรงชีวิตประจำวัน ภายใต้เงื่อนไขทางสังคมจากระบบและโครงสร้างทางสังคมแบบทุนนิยมปิตาธิปไตยที่ดำเนินไปอย่างแนบเนียนจนยากต่อการสังเกตถึงความผิดปกติที่เกิดขึ้นอีกด้วย ซึ่งเงื่อนไขทางสังคมดังกล่าวมาพร้อมกับการประกอบสร้างมายาคติทางสังคมผ่านภาพตัวแทนต่าง ๆ ทางสื่อที่ปรากฏอยู่ในภาพยนตร์เรื่องนี้อีกด้วย ไม่ว่าจะเป็นการใช้สื่อทางโทรทัศน์ที่สะท้อนภาพของความขัดแย้งในจิตใจของ Lou ต่างจากสื่อโฆษณาอารมณ์โรแมนติกในนิตยสารที่ Lou อ่านซึ่งเผยให้เห็นถึงความปรารถนาของ Lou ในการแสวงหาอิสรภาพและปลดแอกตนเองออกจากการทำงานที่เธอไม่ชอบ หรือแม้กระทั่งสื่อโฆษณาตามป้ายบนรถแท็กซี่ที่เผยให้เห็นถึงวาทกรรมของการทำให้ความงามอันอ่อนเยาว์เป็นเรื่องปกติและยอมรับในระดับสากล (Normalization) อันเป็นภาพสะท้อนความเปราะบางในจิตใจของ Daphne ที่พยายามเอาชนะคู่แข่งของเธออย่าง Penelope Stern (รับบทโดย Dakota Fanning)

ผู้วิจัยมองว่าวาทกรรมดังกล่าวสอดคล้องกับแนวคิดของ Comanée (2020) ที่ว่าทุนนิยมปิตาธิปไตยส่งผลให้ผู้หญิงถูกลดทอนให้ตกอยู่ในสภาพของการเป็นวัตถุ (Objectification) อันเป็นผลมาจากอิทธิพลของผู้ชายในการดำเนินปฏิบัติการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการแสวงหาผลประโยชน์ทางการค้าในระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยมจนนำไปสู่วัฒนธรรมการบริโภคของผู้ผลิตและผู้บริโภคทางสังคม สอดคล้องกับแนวคิดของ De Certeau (1984) ในเรื่องวัฒนธรรมการบริโภคที่เห็นว่าการประกอบสร้างมายาคติทางสังคมผ่านการผลิตของผู้บริโภค (Consumer Production) ภายใต้การควบคุมอำนาจทางสังคมนั้น มีความเชื่อมโยงกับความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจและสังคมจนนำไปสู่วงจรการต่อรองความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่างเหล่าปัจเจกบุคคลกับรัฐหรือสถาบันทางสังคมที่เกี่ยวข้องกับอำนาจของรัฐหลังการบริโภคทางสังคมของเหล่าปัจเจกบุคคลไม่สามารถแยกออกจากปฏิบัติการในชีวิตประจำวันของมนุษย์ในฐานะผู้บริโภคได้อย่างเบ็ดเสร็จเด็ดขาด

ผลการศึกษาทั้ง 3 หมวดจากการวิเคราะห์ฉากทั้งหมดจากภาพยนตร์เรื่องนี้ที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยในครั้งนี้ ทำให้ผู้วิจัยได้ข้อสรุปที่น่าสนใจว่าการใช้ “กลวิธี” ต่าง ๆ ของ Debbie

และเหล่าสมาชิกในทีมโครงการเพื่อให้ได้มาซึ่ง “เสียง” ในการต่อรองความสัมพันธ์เชิงอำนาจกับตัวแทนบุคคลจากอำนาจของรัฐที่จำกัดสิทธิ, บทบาท และอำนาจอธิปไตยของพวกเธอในการเข้าถึงสร์อยเพเซอร์ Toussaint และเครื่องประดับต่าง ๆ เหล่านั้น เผยให้เห็นถึงยุทธศาสตร์ของการบังคับใช้ระเบียบการทางอำนาจในมิติต่าง ๆ ผ่านการต่อรองอำนาจทางเศรษฐกิจและเงื่อนไขทางกฎหมายที่ระบบสังคมแบบทุนนิยมปีตารีปไตยประกอบสร้างขึ้นมาผ่านเรื่องเล่าที่ปรากฏอยู่ในภาพยนตร์เรื่องนี้ จนนำไปสู่การตัดสินใจครั้งสำคัญของ Debbie และเหล่าสมาชิกในทีมโครงการในการดำเนินปฏิบัติการโครงการสร์อยเพเซอร์ Toussaint ซึ่งเป็นปฏิบัติการที่มาพร้อมกับเจตคติและการกระทำที่เป็นปฏิปักษ์ต่ออำนาจของรัฐและสถาบันต่าง ๆ ทางสังคมภายใต้ระบบของโครงสร้างทางสังคมแบบทุนนิยมปีตารีปไตยอย่างชัดเจน โดยตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ในภาพยนตร์เรื่อง Ocean's Eight (2018) ต่างอาศัย “เสียง” ที่ปรากฏในเรื่องเล่าของภาพยนตร์ตามแนวคิดของ Murphet (2020) และ “กลวิธี” ตามแนวคิดของ De Certeau (1984) เป็นเครื่องมือในการเจรจาและดำเนินปฏิบัติการต่อรองความสัมพันธ์เชิงอำนาจกับปัจเจกบุคคลอื่น ๆ รวมถึงตัวแทนจากอำนาจของรัฐเพื่อบรรลุเป้าหมายของสมาชิกแต่ละคนในทีมที่จะได้รับหลังการโครงการสร์อยเพเซอร์ Toussaint และการโครงการเครื่องประดับชิ้นต่าง ๆ จากนั้นทรรศการภายในพิพิธภัณฑ์ The Met สิ้นสุดลงในที่สุด

6.1.1.1 ประเด็นที่ผู้วิจัยค้นพบจากการอภิปรายผล

จากการศึกษาบทบาทและกลวิธีของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ผ่านอำนาจและทุนนิยมปีตารีปไตยในภาพยนตร์เรื่อง Ocean's Eight (2018) จนนำไปสู่การค้นพบข้อสรุปต่าง ๆ จากการเชื่อมโยงบทบาทและกลวิธีของเหล่าตัวละครเอกที่ปรากฏอยู่ในมิติของการโครงการผ่านการต่อรองความสัมพันธ์เชิงอำนาจของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ที่มีต่อระบบและโครงสร้างทางสังคมแบบทุนนิยมปีตารีปไตยนั้น ทำให้ผู้วิจัยค้นพบประเด็นอื่น ๆ ที่สัมพันธ์กับข้อค้นพบดังกล่าวและนำไปสู่การอภิปรายผลได้ดังนี้

(1) Toussaint และ Toussaint: ความเป็นหญิงที่ถูกมองข้าม

การกล่าวถึงรูปลักษณ์และความสำคัญของสร์อยเพเซอร์ Toussaint นับตั้งแต่ก่อนเริ่มการโครงการจนกระทั่งการดำเนินปฏิบัติการโครงการที่ Debbie และเหล่าสมาชิกในทีมโครงการพร้อมใจกันเปลี่ยนแปลงสร์อยเพเซอร์ Toussaint จนไม่เหลือเค้าโครงเดิมนั้น ผู้วิจัยค้นพบว่าการให้ความหมายของสร์อยเพเซอร์ Toussaint ในภาพยนตร์เรื่อง Ocean's Eight (2018) มีพลวัตแห่งความเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา เห็นได้จากการตีความและทัศนะของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ที่แตกต่างกันไปตามเป้าหมายของแต่ละคนซึ่งผู้วิจัยเห็นว่าทัศนะของ De Certeau (1984) ที่มีต่อการสังสมเชิงวัตถุนิยมอันเป็นผลกระทบจากการประกอบสร้างยุทธศาสตร์ทางสังคมเพื่อรับมือกับกลวิธีของปัจเจกบุคคลในการต่อรองความสัมพันธ์เชิงอำนาจกับรัฐนั้น เชื่อมโยงกับสิ่งที่เกิดขึ้นใน

เรื่องเล่าของภาพยนตร์เรื่อง Ocean's Eight (2018) ว่าด้วยการกล่าวถึงรูปลักษณ์และความสำคัญของสร้อยเพชร Toussaint อย่างมีนัยยะสำคัญ กล่าวคือ สร้อยเพชร Toussaint ในเรื่องเล่าของภาพยนตร์เรื่องนี้ เป็นภาพตัวแทนของความเป็นหญิงที่ได้รับการประกอบสร้างโดยนักออกแบบหญิง และถูกมองข้ามทางสังคมอย่างจงใจหลังมรณกรรมของผู้ออกแบบเครื่องประดับภายใต้การแบ่งขั้วอำนาจทางเพศสถานะจากอำนาจของรัฐและสถาบันทางสังคมที่เกี่ยวข้อง เห็นได้จากข้อเท็จจริงที่ปรากฏในเรื่องเล่าของภาพยนตร์ว่าสร้อยเพชร Toussaint ที่ Jeanne Toussaint เป็นผู้ออกแบบนั้น ถูกเก็บไว้ในห้องนิรภัยของ Cartier เป็นต้นมานับตั้งแต่ Jeanne Toussaint เสียชีวิตจนกระทั่ง Debbie ตัดสินใจดำเนินปฏิบัติการโจรกรรมด้วยการมอบหมายให้ Rose และ Amita เข้าไปเจรจาต่อรองกับตัวแทนจาก Cartier ในการนำสร้อยเพชร Toussaint ออกมาใช้เป็นเครื่องประดับให้ Daphne สำหรับการร่วมงาน Met Gala ซึ่งจัดขึ้นที่พิพิธภัณฑ์ The Met และกำลังจะมาถึงในอีกไม่กี่วันข้างหน้า ทว่าตัวแทนจาก Cartier กลับเลือกที่จะปฏิเสธคำขอจาก Rose และ Amita ในครั้งแรกว่าสร้อยเพชร Toussaint เป็นทรัพย์สินที่มีปัญหาในการทำประกันภัย ส่งผลให้สร้อยเพชรชุดนี้ไม่ได้ถูกนำออกมาจากห้องนิรภัยเลยจนกระทั่ง Rose กับ Amita เกลี่ยกล่อมตัวแทนเพื่อให้นำสร้อยเพชร Toussaint ออกมาและทำให้พวกเธอสแกนภาพของสร้อยเพชร Toussaint ของจริงได้สำเร็จ

สิ่งที่เกิดขึ้นในฉากนี้ ไม่เพียงแต่เผยให้เห็นปฏิบัติการทางโจรกรรมของ Rose กับ Amita ที่ถูกจับตามองจากตัวแทนและเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยจาก Cartier อย่างใกล้ชิดเท่านั้น หากแต่ยังเผยให้เห็นถึงความสั่นคลอนซึ่งมาพร้อมกับท่าทีหวงแหนในผลผลิตของการทำงานจากผู้จัดการสาขาอันเป็นตัวแทนของ Cartier ที่มีความแปลกแยก (Alienation) จากสร้อยเพชร Toussaint อีกด้วยหลังพวกเขาตระหนักได้ว่าการเปิดเผยรูปลักษณ์ของสร้อยเพชร Toussaint ต่อหน้าผู้เยี่ยมชมที่เข้ามากระทำการบางอย่างซึ่งขัดต่อระเบียบการทางเทคนิคที่พวกเขาปฏิบัติตามบรรทัดฐานของบริษัทนั้น ส่งผลให้ตัวแทนของ Cartier รู้สึกว่าพวกเขาไม่ได้เป็นเจ้าของสร้อยเพชรชุดนี้เหมือนเมื่อก่อน ซึ่งสิ่งที่เกิดขึ้นกับตัวแทนของ Cartier ในฉากนี้เองที่เผยให้เห็นข้อขัดแย้งที่ว่าผู้ออกแบบสร้อยเพชรชุดนี้คือ Jeanne Toussaint ซึ่งเป็นนักออกแบบหญิงที่เสียชีวิตไปแล้ว หากแต่ภาพถ่ายของ Toussaint ผู้เป็นนักออกแบบของ Cartier นั้นยังคงถูกแขวนไว้ในห้องชั้นบนที่ Rose กับ Amita ขึ้นมาดำเนินปฏิบัติการสแกนภาพดิจิทัลจากสร้อยเพชร Toussaint ได้โดยที่พวกเธอไม่ได้รู้สึกตระหนักหรือมีปฏิกิริยาใด ๆ ต่อภาพถ่ายของผู้ชายซึ่งเป็นผู้เป็นเจ้าของสร้อยเพชร Toussaint ของจริงจากแบรนด์ Cartier แต่อย่างใด

ภาพถ่ายของ Jeanne Toussaint ที่ปรากฏในฉากนั้นของภาพยนตร์เรื่อง Ocean's Eight (2018) ไม่เพียงแต่ทำให้ผู้วิจัยตระหนักได้ถึง การถูกมองข้ามทางสังคมของ Toussaint ในเรื่องเล่าของภาพยนตร์เรื่องนี้ภายใต้การประกอบสร้างทางสังคมที่มาพร้อมกับการสั่ง

สมเชิงวัตถุนิยมตามแนวคิดของ De Certeau (1984) เท่านั้น หากแต่การยกย่องตัวละครที่เป็นผู้วายชนม์ในภาพยนตร์เรื่องนี้ สะท้อนให้เห็นถึงการแบ่งขั้วอำนาจทางเพศสถานะอย่างมีนัยยะสำคัญด้วย กล่าวคือ ความแตกต่างทางเพศกำเนิดและเพศสถานะระหว่าง Danny Ocean ผู้เป็นพี่ชายของ Debbie กับ Jeanne Toussaint ผู้ออกแบบสร้อยเพชร Toussaint ซึ่งเป็นบุคคลที่มีตัวตนอยู่จริงในประวัติศาสตร์โลกนั้น นำไปสู่ข้อค้นพบที่น่าสนใจว่าอิทธิพลของทุนนิยมปิตาธิปไตยส่งผลต่อการสร้างความตระหนักรู้เรื่องอำนาจของเพศสถานะในเรื่องเล่าของภาพยนตร์เรื่องนี้ ภายใต้วาทกรรมว่าด้วยการผลิตและการบริโภคตามแนวคิดของ De Certeau (1984) ผ่านรูปแบบของการทำงานที่แตกต่างกัน ขณะเดียวกัน ความแตกต่างทางเพศกำเนิดและเพศสถานะของ Danny กับ Toussaint กลับได้รับการยกย่องที่แตกต่างกันอย่างชัดเจน เห็นได้จากการที่ Danny เป็นนักต้มตุ๋นชื่อดังแต่ได้รับการยกย่องจาก Debbie ผู้เป็นน้องสาว รวมถึง Reuben ผู้เป็นเพื่อนร่วมทีมของ Danny และ Constance ผู้เป็นเพื่อนร่วมทีมของ Debbie อย่างเปิดเผย ต่างจาก Toussaint ในเรื่องเล่าของภาพยนตร์เรื่องนี้ซึ่งแม้จะทำงานออกแบบเครื่องประดับชั้นต่าง ๆ ให้แบรนด์ Cartier มาโดยตลอด แต่ Toussaint ในภาพยนตร์เรื่องนี้กลับไม่ได้รับการยกย่องจาก Cartier และคนอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับผลงานการออกแบบเครื่องประดับของเธออย่างเป็นรูปธรรม มีเพียงการยกย่องสรรเสริญหลัง Toussaint เสียชีวิตไปแล้วเท่านั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับการยกย่องผลงานการออกแบบสร้อยเพชร Toussaint ซึ่งมีมูลค่าในการออกแบบและผลิตสูงมาก อีกทั้งมีความงดงามสมราคาอีกด้วย ก่อนที่สร้อยเพชร Toussaint จะถูกนำออกมาจากห้องนิรภัยของ Cartier เพื่อนำมาใช้เป็นเครื่องประดับที่ Daphne สวมใส่ในงาน Met Gala ตามธรรมเนียมว่าด้วยการยกย่องความงามที่เลศหรือลึกลับจากการจากเครื่องแต่งกายของราชวงศ์ยุโรปและถูกแปรสภาพให้เหลือเพียงแค่ชิ้นส่วนของสร้อยเพชรที่นำไปขายต่อจากปฏิบัติการโจรกรรมที่ Debbie และเหล่าสมาชิกคนอื่น ๆ ในทีมดำเนินในงาน Met Gala ในที่สุด

โศกนาฏกรรมที่น่าสนใจประการหนึ่งจากปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นในเรื่องเล่าของภาพยนตร์เรื่องนี้ สะท้อนให้เห็นผ่านแนวคิดทฤษฎีเรื่องยุทธศาสตร์และกลวิธีของ De Certeau (1984) ที่ว่าปรากฏการณ์ดังกล่าวไม่ได้มีเพียงแค่อุทธศาสตร์กับกลวิธีที่เกิดขึ้นระหว่างสมาชิกในทีมโจรกรรมกับตัวแทนจาก Cartier หากแต่มันยังเผยให้เห็นถึงการจำกัดบทบาทและสิทธิของ Toussaint ในการใช้พื้นที่ของ Cartier ในขณะที่ Toussaint เป็นผู้อำนวยการศิลป์ของ Cartier ด้วยจากการที่เรื่องเล่าของ Toussaint และสร้อยเพชร Toussaint ในภาพยนตร์เรื่องนี้เผยให้เห็นว่าสร้อยเพชร Toussaint ที่ Toussaint ออกแบบนั้นยังคงถูกเก็บไว้ในห้องนิรภัยของ Cartier มาโดยตลอดราวกับว่าสร้อยเพชรชุดนี้ไม่เคยมีตัวตนอยู่จริงในสายตาของนายทุนและผู้ลงทุนทางธุรกิจภายใต้ระบบและโครงสร้างของทุนนิยมปิตาธิปไตย แม้มูลค่าในการผลิตสร้อยเพชรชุดนี้จะสูงลิ่วจน

กล่าวได้ว่าไม่ต่างกับรสนิยมอันสูงส่งของผู้คนมากมายในการบริโภคทางสังคมตามโครงสร้างของระบบเศรษฐกิจทุนนิยมเลยก็ตาม

(2) ผลผลิตในการต่อรองกับอุตสาหกรรมภาพยนตร์ฮอลลีวูด

ผลการศึกษาจากการวิเคราะห์ฉากจากภาพยนตร์เรื่อง Ocean's Eight (2018) ทั้ง 3 หมวดซึ่งนำไปสู่ผลการวิเคราะห์เรื่องกลวิธีในการต่อรองความสัมพันธ์เชิงอำนาจผ่านเรื่องเล่าและบทบาทของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ที่ปรากฏในภาพยนตร์เรื่องนี้ เผยให้เห็นว่าผลลัพธ์จากการดำเนินปฏิบัติการโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint และเครื่องประดับชิ้นอื่น ๆ จากนิทรรศการในพิพิธภัณฑ์ The Met ไม่ได้ส่งผลให้การดำเนินยุทธศาสตร์ทางสังคมของสถาบันต่าง ๆ อันนำไปสู่การประกอบสร้างปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ อันเกิดจากความเหลื่อมล้ำทางสังคมที่อยู่ภายใต้ระบบสังคมทุนนิยมปิตาธิปไตยที่ปรากฏอยู่ในเรื่องเล่าของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 นั้นถูกรื้อถอนและล้มล้างโครงสร้างทางสังคมดังกล่าวอย่างเบ็ดเสร็จเด็ดขาดแต่อย่างใด

ปรากฏการณ์ทางสังคมที่เกิดขึ้นกับเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ผ่านเรื่องเล่าและบทบาทของพวกเธอภายใต้โครงสร้างทางระบบสังคมแบบทุนนิยมปิตาธิปไตย สอดคล้องกับความเห็นของ De Certeau (1984) ที่มีต่อสังคมและวัฒนธรรมกระแสหลักว่าเป็นวัฒนธรรมที่ปัจเจกบุคคลส่วนใหญ่ในสังคมให้การยอมรับว่าโครงสร้างทางเศรษฐกิจแบบระบบเศรษฐกิจทุนนิยมซึ่งมีองค์ประกอบสำคัญอย่างการผลิต (Production) และการบริโภค (Consumption) นั้น ได้เผยให้เห็นว่าความเป็นชายขอบของเหล่าปัจเจกบุคคลทางสังคมไม่ได้จำกัดอยู่ที่การเป็นชนกลุ่มน้อยเท่านั้น หากแต่ปฏิบัติการต่าง ๆ ของเหล่าปัจเจกบุคคลที่ขัดแย้งต่ออุดมการณ์และบรรทัดฐานทางสังคมที่ถูกกำหนดและควบคุมโดยอำนาจของรัฐภายใต้การปกครองสถาบันต่าง ๆ ทางสังคมสัมพันธ์กับโครงสร้างของระบบทุนนิยมปิตาธิปไตย ซึ่งนำไปสู่พลวัตของการประกอบสร้างและการดำเนินของวงจรการต่อรองความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่างเหล่าปัจเจกบุคคลกับรัฐที่ไม่มีทางสิ้นสุดได้อย่างเบ็ดเสร็จจากข้อเท็จจริงที่ว่าความพยายามของรัฐในการควบคุมเหล่าปัจเจกบุคคลในสังคมภายใต้การเปลี่ยนผ่านของอำนาจอย่างเป็นระบบนั้น เผยให้เห็นถึงการรื้อฟื้นองค์ประกอบต่าง ๆ ทางสังคมที่เกี่ยวข้องกับความทรงจำทางสังคมอยู่เนือง ๆ ซึ่งผู้วิจัยมองว่าปรากฏการณ์ดังกล่าวที่เกิดขึ้นในเรื่องเล่าของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 เป็นสิ่งที่รัฐในภาพยนตร์เรื่องนี้อนุญาตให้เหล่าปัจเจกบุคคลกระทำและดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ในชีวิตประจำวันต่อไปได้โดยอาศัยยุทธศาสตร์ต่าง ๆ ของรัฐในการกำหนดปฏิบัติการทางสังคมของเหล่าปัจเจกบุคคลให้เป็นไปตามบรรทัดฐานทางสังคมอย่างต่อเนื่อง

นอกจากนั้นแล้ว เรื่องเล่าและบทบาทของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ในการดำเนินปฏิบัติการโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint และเครื่องประดับชิ้นอื่น ๆ จากงาน Met Gala ที่ปรากฏอยู่ในภาพยนตร์เรื่องนี้ เผยให้เห็นถึงการเชื่อมโยงระหว่างวิวัฒนาการของทุนนิยมปิตาธิปไตย

ในโลกตะวันตกตามข้อค้นพบของ Bruneau (2018) และ Comanne (2020) กับการเปลี่ยนผ่านของ มโนทัศน์ทางสังคมและวัฒนธรรมกระแสหลักที่มีต่อผู้หญิงและความเป็นหญิงในโลกทัศน์ของ ภาพยนตร์ฮอลลีวูดตามข้อค้นพบของ Thornham (2003) อย่างมีนัยยะสำคัญ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับ การสร้างภาพยนตร์เรื่องนี้ในช่วงหลังกระแสการเคลื่อนไหวทางสังคมจาก #MeToo ในปีค.ศ. 2017 ซึ่งปรากฏการณ์ดังกล่าวมาพร้อมกับความเปลี่ยนแปลงมากมายทางด้านการผลิตสื่อต่าง ๆ ใน อุตสาหกรรมภาพยนตร์ฮอลลีวูด โดยผู้ผลิตสื่อเหล่านี้ได้เน้นเรื่องการนำเสนอสิทธิและความเสมอภาค ผ่านภาพตัวแทนของผู้หญิงในโลกของการทำงานมากขึ้นภายใต้การสร้างสื่อในลักษณะที่เป็น Reboot และ Remake จากผลงานต่าง ๆ มากมายดังที่ผู้วิจัยได้กล่าวไปแล้วในบทที่ 1 ของวิทยานิพนธ์เรื่องนี้ เห็นได้จากการประกอบสร้างและการดำเนินทางวัฒนธรรมของการบริโภคที่นำไปสู่การประกอบสร้าง มายาคติต่าง ๆ ทางสังคมผ่านภาพตัวแทนในสื่อต่าง ๆ มากมาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับอุตสาหกรรม ภาพยนตร์ฮอลลีวูดที่การศึกษาของ Thornham (2003) เผยให้เห็นว่าผู้หญิงในอุตสาหกรรมดังกล่าว ถูกประกอบสร้างตัวตนและบทบาททางสังคมผ่านบรรทัดฐานทางสังคมและยุทธศาสตร์มากมายที่ได้ ประกอบสร้างพวกเธอขึ้นมาให้นำเสนอภาพตัวแทนตามมายาคติและภาพเหมารวมต่าง ๆ ที่ถูก กำหนดโดยค่านิยมทางสังคมในแต่ละยุคสมัยอย่างมีนัยยะสำคัญภายใต้การแบ่งขั้วอำนาจทางเพศ สถานะของปัจเจกบุคคลซึ่งไม่ได้ถูกจำกัดเพียงแค่ตัวละครหญิงในภาพยนตร์เท่านั้น แต่ยังรวมไปถึง การแบ่งขั้วอำนาจและการกีดกันสิทธิต่าง ๆ ของบุคลากรหญิงที่อยู่ในอุตสาหกรรมนี้อีกด้วย

ขณะเดียวกัน ผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตจากการผลิตภาพยนตร์เรื่อง Ocean's Eight (2018) ในช่วงเดียวกับที่เกิดกระแสการเคลื่อนไหวทางสังคมจาก #MeToo โดยอิงจากการ วิเคราะห์ Neo-Feminism ผ่านการศึกษาของ Radner (2011) จนนำไปสู่การเชื่อมโยงระหว่างทุน นิยมปิตาธิปไตยกับ Neo-Feminism ได้ว่าการเติมเต็มคุณค่าในความเป็นปัจเจกบุคคลร่วมกับยกย่อง อำนาจแห่งความเป็นหญิงผ่านลักษณะของมุมมองและประสบการณ์ต่าง ๆ ที่เชื่อว่าการทำสิ่งเหล่านั้น จะช่วยให้ผู้หญิงมีความเท่าเทียมกับผู้ชายอย่างแท้จริงในโลกของภาพยนตร์เรื่อง Ocean's Eight (2018) นั้น ได้เผยให้เห็นถึงเสียหายนะของการนำเสนอภาพเหมารวมของผู้หญิงและความเป็นหญิงซึ่ง แปรเปลี่ยนไปจากเสรีภาพทางวัฒนธรรมกระแสหลักผ่านปฏิบัติการทางสังคมที่เกี่ยวข้องกับความเป็น เสรีนิยมใหม่ซึ่งมาพร้อมกับกระแสธารของระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยมที่เข้ามามีบทบาทในการ จัดการมุมมองและประสบการณ์ของความเป็นหญิงในผู้หญิงจากสังคมตะวันตกมากขึ้นจนกลายเป็น กระแสธารของโลกาภิวัตน์ในเวลาต่อมา เช่นเดียวกับการให้ความหมายเรื่อง Post-Feminism ของ Aronson (2003) ที่เผยให้เห็นถึงมุมมองและปฏิกิริยาเชิงวิพากษ์ที่มีต่อความขัดแย้งร่วมกับ ข้อบกพร่องต่าง ๆ ที่ปรากฏอยู่ในการเรียกร้องสิทธิสตรีซึ่งหายไปในปีบริบทของความเป็นสตรีนิยม อย่างมีนัยยะสำคัญ และทำให้ผู้วิจัยตระหนักได้ว่า Post-Feminism นั้นปรากฏให้เห็นอยู่ใน

ภาพยนตร์เรื่อง Ocean's Eight (2018) อยู่เนื่อง ๆ เห็นได้จากการที่ปฏิบัติการต่าง ๆ ทางสังคมซึ่งนำไปสู่การประกอบสร้างกลวิธีในการต่อรองความสัมพันธ์เชิงอำนาจของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ในภาพยนตร์เรื่องนี้ เผยให้เห็นถึงการหลีกเลี่ยงการวิพากษ์ประเด็นทางสังคมบางประการผ่านเรื่อง การจัดการปัญหาต่าง ๆ ภายใต้มิติของความเหลื่อมล้ำทางสังคมที่นำไปสู่ความไม่เท่าเทียมทางสังคมที่เกิดขึ้นกับตัวละครบางตัวในเรื่องเล่าของภาพยนตร์เรื่องนี้ โดยเฉพาะการหลีกเลี่ยงประเด็นว่าด้วยการวิพากษ์วิจารณ์เหตุจูงใจและบทบาทของการเป็นผู้นำในตัวละคร Debbie ที่เหมือนจะตั้งคำถามย้อนกลับมาที่ความเป็นสตรีนิยมในภาพยนตร์เรื่องนี้อีกครั้งว่าความเป็นหญิงที่ Debbie และเหล่าตัวละครเอกหญิงคนอื่น ๆ ในภาพยนตร์เรื่อง Ocean's Eight (2018) นั้น แท้จริงแล้วมันคือการยกย่องเชิดชูความเป็นเพื่อนหญิงพลังหญิง (Female Empowerment) หลังปรากฏการณ์ #MeToo ภายใต้การวิพากษ์ทุนนิยมปิตาธิปไตยตามที่ “เสียง” ของภาพยนตร์เรื่องนี้ต้องการจะบอกเล่ากับผู้ชมจริง ๆ หรือเป็นการตอกย้ำให้ผู้ชมกลับไปคิดทบทวนอีกครั้งว่าการนำเสนอแนวคิดสตรีนิยมผ่านมิติของทุนนิยมปิตาธิปไตยที่ปรากฏในภาพยนตร์เรื่องนี้อาจเป็นเพียงการนำเสนอความเชื่อทางสังคมที่ไม่จำเป็นต้องได้รับการบอกเล่าอีกเช่นเคยหลังภาพยนตร์ Remake และ Reboot มากมายหลายเรื่อง ซึ่งรวมไปถึงภาพยนตร์เรื่องนี้ได้เสียงตอบรับจากแฟนคลับบางส่วนว่ามันแทบไม่ต่างจากการนำเสนอเรื่องราวเดิม ๆ ที่ทุกคนรู้ดีอยู่แล้วว่ามันจะเป็นอย่างไรต่อไป

สิ่งที่ภาพยนตร์เรื่อง Ocean's Eight (2018) ได้มอบไว้ผ่านการดำเนินเรื่องเล่าของหญิงสาวทั้ง 8 ที่ต่างโคจรมาดำเนินการโครงการร่วมกันภายใต้ส่วนแบ่งจำนวนมหาศาลที่พวกเธอจะได้รับหลังการโครงการมสร้อยเพชร Toussaint และเครื่องประดับชิ้นต่าง ๆ จากนิทรรศการแสดงเครื่องแต่งกายและเครื่องประดับจากราชวงศ์ยุโรปในพิพิธภัณฑ์ The Met ก็คือ การถ่ายทอดปมปัญหาต่าง ๆ ของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ผ่าน “เสียง” ในการเล่าเรื่องซึ่งเป็นเครื่องมือในการแสดงออกถึงอำนาจและการต่อรองความสัมพันธ์เชิงอำนาจของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ภายใต้กรอบการวิเคราะห์ผ่านเสียงของเรื่องเล่าในภาพยนตร์ที่ผู้วิจัยได้นำการศึกษาจากทฤษฎี Narrative Voice ของ Murphet (2020) มาประยุกต์ใช้ร่วมกับทฤษฎีแบบจำลองว่าด้วยการสร้างความหมาย (Semiosis) ของ Peirce (1903) ในการถอดความหมายของสัญลักษณ์ “สร้อยเพชร Toussaint” จนนำไปสู่การสะท้อนประเด็นเรื่องพื้นที่สาธารณะ (Public Sphere) ผ่านข้อสรุปที่ผู้วิจัยค้นพบในประเด็นนี้ว่าภาพตัวแทนของผู้หญิงที่ได้รับการบอกเล่าผ่านเสียงของเรื่องเล่าในภาพยนตร์เรื่อง Ocean's Eight (2018) เชื่อมโยงกับการศึกษาของ Thornham (2003) ในประเด็นเรื่องผู้หญิงในอุตสาหกรรมภาพยนตร์ฮอลลีวูดว่าการประกอบสร้างมายาคติที่ว่าผู้หญิงในอุตสาหกรรมภาพยนตร์ฮอลลีวูดนั้นมีตัวตนและคุณค่าในตนเองจากงานที่พวกเธอทำ นอกจากนั้นแล้ว ยังเชื่อมโยงกับการประกอบสร้างทางสังคมในอุดมการณ์และยุทธศาสตร์ตามโครงสร้างของระบบทุนนิยมปิตาธิปไตย

ภายใต้การวิพากษ์ของ Bruneau (2018) และ Comanne (2020) ไว้ว่าพื้นที่สาธารณะกลายเป็นพื้นที่ที่ผู้หญิงต้องพิสูจน์ตนเองผ่านบทบาทของการทำงานในพื้นที่เดียวกับผู้ชายเพื่อให้ได้กลวิธีในการต่อรองความสัมพันธ์เชิงอำนาจร่วมกับการยอมรับทางสังคมจากเหล่าปัจเจกบุคคลอื่น ๆ ภายใต้โครงสร้างของระบบทุนนิยมปิตาธิปไตยอีกด้วย

อย่างไรก็ตาม บทบาทและกลวิธีการต่อรองความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่างเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ภายใต้พื้นที่สาธารณะที่ปรากฏอยู่ในภาพยนตร์เรื่อง *Ocean's Eight* (2018) ก็ได้นำมาซึ่งการประกอบสร้างมุมมองและปฏิบัติการทางสังคมอันเกิดจากแนวคิดเรื่องการเกลียดชังผู้หญิงด้วยกัน (Internalized Misogyny) ซึ่งสะท้อนความหมายของสัญญาณที่ปรากฏให้เห็นผ่านรูปลักษณ์ภายนอก, มูลค่า และความงามของสร้อยเพชร Toussaint ภายใต้การเชื่อมโยงกับความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่างเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 กับทุนนิยมปิตาธิปไตยอย่างมีนัยยะสำคัญจากปฏิกิริยาของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ที่มีต่อการได้เห็นสร้อยเพชร Toussaint ไม่ว่าจะเป็น Amita ที่เปี่ยมไปด้วยความหวังและความกังวลในเวลาเดียวกันขณะแยกชิ้นส่วนของสร้อยเพชร Toussaint ออกจากโครงสร้างเดิม ในขณะที่ Constance กับ Nine Ball นั้นมีท่าทีมุ่งมั่น, แน่วแน่ และชื่นชมสร้อยเพชร Toussaint แบบที่เล่นที่จริงตามบุคลิกและนิสัยส่วนตัวของตัวละครที่ไม่ได้อินังขังขอบความเป็นหญิงของตนเองและตัวละครอื่น ๆ ในทีมโจรกรรมมากนัก ทว่าข้อสังเกตที่น่าสนใจจากประเด็นนี้ก็คือทั้ง Rose และ Daphne ต่างมีปฏิกิริยาไม่ชอบสร้อยเพชร Toussaint ในตอนแรกตรงที่สร้อยเพชร Toussaint สวยงามตามค่านิยมของสังคมยุคก่อนจากขนาดของสร้อยเพชรที่ค่อนข้างใหญ่และดูเทอะทะ ก่อนที่ปฏิกิริยาของทั้งคู่จะแปรเปลี่ยนไปจากเดิมหลัง Rose มีแรงบันดาลใจในการทำงานออกแบบชุดราตรีให้ Daphne เมื่อได้เห็นโครงสร้างของสร้อยเพชร Toussaint ของปลอมที่ทำจากเซโรโคเนียม ในขณะที่ Daphne หลงใหลในมูลค่าและความงามของสร้อยเพชร Toussaint ของจริงหลัง Cartier ได้นำมาให้เธอในวันงานจริง ทำให้ Daphne มองว่าตนเองเป็นคนโชคดีมีวาสนาที่ได้สวมใส่สร้อยเพชรชุดนี้ โดยผู้วิจัยเห็นว่าสร้อยเพชร Toussaint เผยให้เห็นความแตกต่างทางตัวตนในอุดมคติ (Ideal Self) ของทั้งสองตัวละครซึ่งขัดแย้งกับตัวตนในโลกแห่งความเป็นจริงภายใต้การประกอบสร้างทางสังคมแบบทุนนิยมปิตาธิปไตยผ่าน “หน้ากาก” (Persona) ที่ตัวละครแสดงออกต่อหน้าเหล่าปัจเจกบุคคลอื่น ๆ ในพื้นที่สาธารณะ โดย Rose นั้นสวมหน้ากากของการนำเสนอภาพแห่งความหรูหราร่วมสมัยตามแบบฉบับนักออกแบบชุดเสื้อชื่อขณะประสบปัญหากับภาวะจมไม่ลงจากการที่เธอเป็นลูกหนี้กรรมสรรพากร ในขณะที่ Daphne นั้นปฏิบัติการตามหน้ากากทางสังคมที่เธอสวมใส่ภายใต้ท่าทีหลงตัวเองและเชื่อว่าตนเองสมบูรณ์แบบไร้ที่ติที่สุด ท่ามกลางความวิตกกังวลที่ซ่อนอยู่ในใจตนเองจนทำให้เธอรู้สึกว่าเขาโดดเดี่ยวมาโดยตลอด

ปฏิกิริยาของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ที่มีต่อสร้อยเพชร Toussaint เผยให้เห็นว่าภาพยนตร์มีกลวิธีในการต่อสู้ทางสังคมหลากหลายรูปแบบภายใต้การสร้างสรรค์การต่อสู้ในภาพยนตร์ที่แตกต่างกันตามมุมมองของผู้สร้างสรรค์ผ่านกลวิธีทางภาษาศาสตร์ ซึ่งเผยให้เห็นถึงความเป็นสัมพัทธ์ (Intersectionality) อันเป็นเครื่องมือในการต่อสู้เชิงอำนาจที่น้อยที่สุด เช่นเดียวกับการณ์ของภาพยนตร์เรื่อง *Ocean's Eight* (2018) ซึ่งนำเสนอเรื่องราวในภาพยนตร์ภายใต้แนวเรื่องแบบจารกรรมและตลกขบขันที่เผยให้เห็นภาพแห่งความย้อนแย้งอยู่ในตัวเองจากการที่ตัวละครเอกของภาพยนตร์เรื่องนี้เป็นมิชฌาชีพ ซึ่งเป็นภาพที่ขัดแย้งจากการเอาใจช่วยของผู้ชมที่มีต่อตัวละครเอกเพื่อให้ตัวละครนั้นพิชิตเป้าหมายสำคัญต่าง ๆ ในภาพยนตร์เรื่องนั้น ๆ ให้สำเร็จ ขณะเดียวกัน การนำเสนอแนวเรื่องแบบจารกรรม (Heist) ในเรื่องเล่าของภาพยนตร์เรื่อง *Ocean's Eight* (2018) เผยให้เห็นว่าลักษณะของการช่วงชิงอำนาจในภาพยนตร์เรื่องนี้มีลักษณะของการช่วงชิงแบบผู้ชายภายใต้การอ้างอิงความเป็นชาย (Masculinity) ผ่านการนำเสนอภาพลักษณ์และราคาอันประเมินค่ามิได้ของสร้อยเพชร Toussaint เพื่อให้เหล่าตัวละครเอกหญิงในภาพยนตร์เรื่องนี้ทวงสิทธิ์ในการเป็นเจ้าของอีกครั้ง สอดคล้องกับแนวเรื่องแบบจารกรรมที่เน้นรูปแบบและลักษณะของความเป็นชายในการดำเนินการโจรกรรมเป็นหลัก ในขณะที่การช่วงชิงอำนาจแบบผู้หญิงภายใต้การอ้างอิงความเป็นหญิง (Femininity) นั้น เหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ต่างอาศัยปฏิบัติการโจรกรรมอันเป็นปฏิบัติการของความเป็นชายในการช่วงชิงอำนาจและทวงสิทธิ์ต่าง ๆ ทางสังคมกลับมาโดยใช้ความเป็นหญิงของพวกเธอในการดำเนินปฏิบัติการต่าง ๆ ทางการโจรกรรมจนกระทั่งบรรลุเป้าหมาย โดยเฉพาะการใช้กลวิธีต่าง ๆ ของเหล่าตัวละครเพื่อต่อรองความสัมพันธ์เชิงอำนาจกับตัวแทนจากอำนาจของรัฐที่อาศัยยุทธศาสตร์ต่าง ๆ ในการรับมือกับเหล่าตัวละครที่ต้องการช่วงชิงสร้อยเพชร Toussaint ซึ่งเป็นสมบัติของ Cartier อันเป็นตัวแทนจากอำนาจทางด้านเศรษฐกิจของรัฐมาเพื่อการปลดแอกตนเองจากการถูกคุมขังทางอำนาจที่ทุนนิยมปีตาธิปไตยกำลังควบคุมพวกเธออยู่เนื่อง ๆ

เนื่องจากสถานะของภาพยนตร์นั้นมีลักษณะของความเป็นกึ่งจริงกึ่งลวงอยู่ในตัวมันเอง การเอาชนะปัญหาเหล่านั้นอันเกิดจากอำนาจที่อยู่ภายใต้โครงสร้างทางสังคมทุนนิยมปีตาธิปไตยของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ในเรื่องเล่าของภาพยนตร์เรื่อง *Ocean's Eight* (2018) จึงกลายเป็นความท้าทายสำคัญที่พวกเธอต่างต้องอาศัยกลวิธีการต่อรองอำนาจที่ไม่ใช้ความรุนแรงต่อตัวแทนจากอำนาจของรัฐเพื่อให้ได้มาซึ่งการบรรลุเป้าหมายของการโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint รวมถึงเครื่องประดับชิ้นอื่น ๆ จากนิทรรศการในพิพิธภัณฑ์ The Met โดยผู้วิจัยค้นพบว่าปรากฏการณ์ดังกล่าวที่เกิดขึ้นในเรื่องเล่าของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ในภาพยนตร์เรื่องนี้มีลักษณะตรงข้ามกับทัศนะของ Comanne (2020) ที่มองว่าการประกอบสร้างวาทกรรมทางสังคมร่วมกับการดำเนินยุทธศาสตร์ของรัฐที่อยู่ภายใต้ระบบทุนนิยมปีตาธิปไตยนั้น ส่งผลให้เกิดการใช้

ความรุนแรงในรูปแบบต่าง ๆ ซึ่งรวมไปถึงวาทกรรมว่าด้วยการใช้ความรุนแรงอีกด้วย ซึ่งผู้วิจัยมองว่า กลวิธีที่เหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ในเรื่องเล่าของภาพยนตร์เรื่อง *Ocean's Eight* (2018) นั้นได้นำพาพวกเธอไปสู่การพิชิตเป้าหมายร่วมกันจากการโจรกรรมร่วมกับบรรลุปเป้าหมายส่วนตัวของแต่ละคนได้สำเร็จภายใต้การอาศัยบทบาทและกลวิธีต่าง ๆ ในการต่อรองความสัมพันธ์เชิงอำนาจกับตัวละครอื่นที่เกี่ยวข้องกับการบรรลุเป้าหมายของการโจรกรรมในครั้งนี้ ในขณะที่พวกเธอดำเนินชีวิตประจำวันของพวกเธอซึ่งอยู่ภายใต้กฎและเงื่อนไขทางสังคมของทุนนิยมปิตาธิปไตยควบคู่ไปด้วย นำไปสู่การค้นพบเป้าหมายของตัวละครจากการดำเนินปฏิบัติการโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint และเครื่องประดับต่าง ๆ จากพิพิธภัณฑ์ The Met ในครั้งนี้

อย่างไรก็ตาม เมื่อผู้วิจัยมองกลับมายังระบบทุนนิยมปิตาธิปไตยในโลกแห่งความเป็นจริงซึ่งผสมผสานแนวคิดที่ว่าด้วยการแข่งขันทางการค้าและเศรษฐกิจภายใต้การควบคุมอำนาจทางเพศสถานะของปัจเจกบุคคลผ่านอุดมการณ์และวาทกรรมต่าง ๆ ที่เป็นยุทธศาสตร์ในการจัดการกับอำนาจทางสังคมนั้น อิทธิพลของระบบทุนนิยมปิตาธิปไตยที่ได้ส่งผลต่อการประกอบสร้างทางสังคมของผู้หญิงในระบบดังกล่าวภายใต้การอาศัยบรรทัดฐานทางสังคมและยุทธศาสตร์ต่าง ๆ ที่ประกอบสร้างโดยอำนาจของรัฐให้ดำเนินปฏิบัติการต่าง ๆ ทางสังคมตามที่รัฐหรือสถาบันต่าง ๆ ทางสังคมได้กำหนดไว้ ก็ได้ส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของยุทธศาสตร์และกลวิธีในการแก้ไขปัญหาในอุตสาหกรรมภาพยนตร์ฮอลลีวูดที่ดำเนินไปอย่างต่อเนื่องและไม่มีสิ้นสุดอยู่เนื่อง ๆ โดยผู้วิจัยมองว่าการแก้ไขปัญหาตามแนวคิดทฤษฎีเรื่องยุทธศาสตร์และกลวิธีของ De Certeau (1984) เพื่อเรียกร้องสิทธิและความเท่าเทียมทางเพศสถานะและเพศวิถีจากปัญหาการสร้างภาพเหมารวม, การตีตราทางสังคมและการตอกย้ำมายาคติต่าง ๆ ทางสังคมผ่านการประกอบสร้างภาพตัวแทนของความเป็นหญิงในสื่อโดยเฉพาะอย่างยิ่งกับอุตสาหกรรมภาพยนตร์ฮอลลีวูดนั้น อาจเป็นสิ่งที่กระทำได้ยากในโลกแห่งความเป็นจริง เนื่องจากทิศทางการเคลื่อนไหวทางสังคมของอุตสาหกรรมภาพยนตร์ฮอลลีวูดมีความเปลี่ยนแปลงไปตามพลวัตทางสังคมจากค่านิยมของสังคมและวัฒนธรรมกระแสหลักที่มีต่อการผลิตของผู้สร้างสรรค์และการบริโภคของผู้รับชม ทิศทางดังกล่าวส่งผลให้ยุทธศาสตร์และกลวิธีในการดำเนินความสัมพันธ์เชิงอำนาจในอุตสาหกรรมภาพยนตร์ฮอลลีวูดมีความเปลี่ยนแปลงและเลื่อนไหลตามกระแสธารของการเปลี่ยนผ่านทางอำนาจอยู่เสมอ โดยความเปลี่ยนแปลงดังกล่าวนี้สัมพันธ์กับทัศนคติและเจตคติของผู้บริโภคในการเปลี่ยนแปลงทิศทางการผลิตผลงานของผู้ผลิตอยู่เนื่อง ๆ นอกจากนั้นแล้ว กระแสตอบรับของผู้บริโภคภายใต้ตัวแปรสำคัญอย่างการตลาดในอุตสาหกรรมภาพยนตร์ฮอลลีวูดที่มีความเปลี่ยนแปลงและไม่แน่นอนอยู่ตลอดเวลา นั้นยังส่งผลให้กลวิธีต่าง ๆ ของผู้ผลิตภาพยนตร์ในการต่อรองความสัมพันธ์เชิงอำนาจกับนายทุนนั้น แปรเปลี่ยนไปตามการเปลี่ยนผ่านทางอำนาจที่นายทุนและผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับส่วนได้ส่วนเสียทางรายได้ของการผลิต

ภาพยนตร์ต่างเลือกใช้ยุทธศาสตร์ต่าง ๆ ในการจัดระเบียบการทางเทคนิคของการโปรโมทภาพยนตร์ เพื่อส่งเสริมภาพลักษณ์ที่ดีทางสังคม รวมถึงกระตุ้นเศรษฐกิจของสังคมให้เป็นบรรทัดฐานในการดำเนินปฏิบัติการต่าง ๆ ในอุตสาหกรรมภาพยนตร์ฮอลลีวูดอีกด้วย

(3) การแบ่งขั้วอำนาจทางเพศสถานะ

ความพยายามในการบรรลุเป้าหมายส่วนตัวของเหล่าตัวละครเอกหญิง ทั้ง 8 ในภาพยนตร์เรื่อง *Ocean's Eight* (2018) เป็นสิ่งที่เผยให้เห็นในเรื่องเล่าของตัวละครในภาพยนตร์ผ่านการดำเนินเรื่องเล่าของ Debbie เป็นหลัก ขณะเดียวกัน ผู้วิจัยพบว่าการเล่าเรื่องของภาพยนตร์เรื่องนี้ก็ไม่ได้ละทิ้งปัญหาส่วนตัวของเหล่าสมาชิกในทีมโจรกรรมแต่อย่างใด

เป้าหมายหลักที่แท้จริงที่ Debbie วางไว้ซึ่งสอดแทรกอยู่ในการดำเนินปฏิบัติการโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint ที่งาน Met Gala และเครื่องประดับชิ้นต่าง ๆ จากนิทรรศการเครื่องแต่งกายและเครื่องประดับราชวงศ์ยุโรปภายในพิพิธภัณฑ์ The Met ก็คือการพิสูจน์ตนเองในฐานะสมาชิกคนหนึ่งในครอบครัว Ocean เพื่อให้ตนเองได้รับการยอมรับจาก Danny พี่ชายผู้ลี้ภัยจากการที่ Debbie เป็นผู้หญิงและถูกกีดกันจาก Reuben ผู้เป็นหนึ่งในสมาชิกร่วมทีมโจรกรรมของ Danny ไม่ให้ดำเนินปฏิบัติการโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint เพียงเพราะความหวั่นเกรงว่า Debbie จะทำงานพลาดเหมือนครั้งที่ Debbie ถูก Claude ตั้งใจหลอกใช้เพราะความรักและความไว้วางใจจนเป็นเหตุที่ทำให้ Debbie ติดคุกเป็นเวลา 5 ปีกว่า ก่อนที่ Debbie จะได้รับอนุญาตให้ออกมาดำเนินชีวิตปกติตามวิถีของพลเมืองทางสังคมโดยทั่วไปภายใต้เงื่อนไขของทัณฑ์บนจากเรือนจำที่ว่าห้าม Debbie ติดต่อกับบุคคลอื่นที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการก่ออาชญากรรมทุกรูปแบบ

การที่ Debbie ถูก Claude ททรยศหักหลังนั้น เป็นหนึ่งในเหตุผลซ่อนเร้นที่ Debbie ตั้งใจซ่อนแผนการโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint ไว้เพื่อให้ Claude ถูกตำรวจจับกุมในเวลาต่อมา โดย Debbie อาศัยความช่วยเหลือจาก Frazier นักสืบจากบริษัทประกันภัยในการดำเนินปฏิบัติการดังกล่าว ซึ่งทั้ง Debbie และ Frazier ต่างประสบความสำเร็จในการเจรจาต่อรองร่วมกันภายใต้การตกลงร่วมกันทำตามเงื่อนไขของทั้งสองฝ่ายจนทำให้แผนปฏิบัติการโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint ของ Debbie ลงเอยด้วยดีจากการที่ไม่มีใครในทีมโจรกรรมถูกจับกุมในฐานะผู้ต้องสงสัยหลังงาน Met Gala จบลงในที่สุด ตรงข้ามกับ Lou ในช่วงแรก ๆ ที่แสดงออกอย่างชัดเจนหลังรู้ความจริงในเรื่องที่ Debbie ซ่อนแผนโจรกรรมเพื่อให้ Claude ถูกตำรวจจับว่าเธอไม่ต้องการให้ Debbie ซ่อนแผนโจรกรรมเพราะกลัวว่า Debbie จะทำงานพลาดเหมือนที่ Reuben เคยออกความเห็นให้ Debbie ได้ฟังก่อนหน้านี้ โดยผู้วิจัยมองว่าการแสดงออกของ Lou กับ Reuben ที่มีต่อการวางแผนโจรกรรมและการดำเนินปฏิบัติการโจรกรรมของ Debbie ในเชิงลบนั้น เป็นการแสดงออกที่พวกเขาต่างอยู่ภายใต้ร่มของความเป็นชายอันเป็นข้อตรงข้ามของการแบ่งขั้วอำนาจทางเพศสถานะ (Gender

Binary Opposition) ตรงที่ Lou มองว่า Debbie เลือกที่จะใช้กลวิธีต่าง ๆ ในการรับมือและต่อรองกับความสัมพันธ์เชิงอำนาจของความเป็นชายในสังคมทุนนิยมปิตาธิปไตยด้วยการอิงอาศัยปฏิบัติการแบบความเป็นชายในการโต้ตอบกลับไปซึ่งเป็นความเสี่ยงที่ทำให้ Lou มองว่า Debbie อาจพลาดท่าหากไม่ได้เตรียมการรับมือในแผนการนี้ไว้ดีพอ

ขณะเดียวกัน ผู้วิจัยมองว่าการที่ Debbie เคยรัก Claude จนกระทั่งค้นพบความจริงว่า Claude ไม่ได้ดีไปกว่าการเป็นผู้ชายที่หวังรวยทางลัดด้วยการหลอกใช้ผู้หญิงคนอื่น ๆ ซึ่งรวมไปถึง Debbie เป็นเครื่องมือในการเข้าถึงความสำเร็จของเขาเองนั้น ได้สะท้อนให้เห็นว่าการที่เหล่าตัวละครที่เป็นผู้หญิงในภาพยนตร์เรื่องนี้สามารถเอาตัวรอดจากปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ที่ปรากฏอยู่ในระบบและโครงสร้างทางสังคมแบบทุนนิยมปิตาธิปไตยได้อย่างมีชั้นเชิง ตัวละครนั้นต้องเป็นผู้หญิงแบบ Daphne ซึ่งเป็นภาพตัวแทนของความเป็นหญิงอิงตามเพศกำเนิดโดยปริยาย (Essential Femininity)

เนื่องจาก Daphne เป็นผู้หญิงคนเดียวที่ยืนหยัดอยู่ในสังคมทุนนิยมปิตาธิปไตยในเรื่องเล่าของภาพยนตร์เรื่องนี้ได้อย่างสง่างามเผยจากการที่ Daphne มีทั้งชื่อเสียง, อิทธิพลทางอำนาจในการต่อรอง, ความสง่างามจากรูปลักษณ์ภายนอก และการดำรงอยู่ในสถานะทางสังคมที่ทุกคนให้การยอมรับเป็นอย่างดี ทำให้ Daphne เป็นสมาชิกในทีมโครงการเพียงคนเดียวที่สามารถใช้อำนาจและสถานะทางสังคมของเธอเป็นเครื่องมือในการรับประกันทางกฎหมายกับ Frazier ได้ว่าไม่มีใครในทีมโครงการของ Debbie ที่จะถูกดำเนินคดีทางกฎหมายหลังการโครงการในครั้งนี้ นอกจากนั้นแล้ว Daphne ยังได้ช่วยให้ Debbie สามารถบรรลุเป้าหมายส่วนตัวและเป้าหมายโครงการร่วมกับ Daphne ได้ด้วยจากการที่ Daphne ใช้กลวิธีต่าง ๆ ร่วมกับการแสดงออกถึงอำนาจของความเป็นหญิงในตัวเองเพื่อหลอกล่อให้ Claude หลงเสน่ห์จนไม่รู้ตัวว่า Daphne ดำเนินการใส่ความ Claude อยู่ด้วยการถ่ายภาพชิ้นส่วนของสร้อยเพชร Toussaint ที่ Debbie ซ่อนไว้ในเสื้อโค้ตที่ Claude ใส่ไปงาน Met Gala จนกระทั่ง Claude ถูกจับกุมในเวลาต่อมา

ผู้วิจัยมองว่าความขัดแย้งที่ทำให้ข้อตกลงร่วมกันได้จากการแบ่งขั้วอำนาจทางเพศสถานะที่ปรากฏในเรื่องเล่า, บทบาท และกลวิธีการต่อรองความสัมพันธ์เชิงอำนาจผ่านการโครงการของ Debbie กับ Daphne ช่วยให้ Debbie ออกจากความกลัวและความไม่แน่ใจที่สะท้อนผ่านอำนาจของความเป็นชายจาก Claude, Lou และ Reuben ได้สำเร็จ รวมถึงทำให้ Daphne ตัดสินใจเปลี่ยนบทบาทและกลวิธีการต่อรองความสัมพันธ์เชิงอำนาจของตัวเองในฐานะนักแสดงมาเป็นผู้กำกับหลังการโครงการสร้อยเพชร Toussaint และการโครงการเครื่องประดับชิ้นต่าง ๆ จากงาน Met Gala สิ้นสุดลง ส่งผลให้สมาชิกแต่ละคนในทีมโครงการรวมถึง Daphne มีเงินมากพอที่จะ

ไม่ต้องเลี้ยงชีพด้วยการรับจ้างเป็นนักแสดงเหมือนที่ผ่านมาและเริ่มงานใหม่ที่ส่งผลให้ Daphne มีอำนาจในการทำงานต่าง ๆ แบบเบ็ดเสร็จเด็ดขาดมากขึ้น

(4) การบรรลุเป้าหมายการโครงการร่วมกัน

การรวมทีมโครงการของ Debbie และเหล่าสมาชิกในทีมโครงการทั้ง 7 อันประกอบไปด้วย Lou, Rose, Amita, Constance, Nine Ball, Tammy และ Daphne Kluger ภายใต้เงื่อนไขของการจ้างงานที่แตกต่างกันไปตามทักษะและความสามารถของแต่ละตัวละครซึ่งต่างถูกดึงศักยภาพออกมาใช้ในการต่อรองความสัมพันธ์เชิงอำนาจผ่านบทบาทของเหล่าตัวละครและกลวิธีต่าง ๆ ที่หลากหลายตามบริบทความแตกต่างของสถานการณ์นั้น ได้นำพาพวกเธอไปสู่การพิชิตเป้าหมายร่วมกันผ่านการวางแผนและดำเนินปฏิบัติการโครงการภายใต้มุมมองต่าง ๆ ที่ Debbie มีต่อผู้หญิงและความเป็นหญิงในสังคมว่าการที่พวกเธอเป็นผู้หญิงนั้น มันช่วยให้พวกเธอดำเนินปฏิบัติการโครงการได้ง่ายขึ้น เพราะการเป็นผู้ชายนั้นทำให้คนสงสัยได้ง่ายมากกว่า

ทัศนะของ Debbie นั้นสอดคล้องกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นขณะดำเนินปฏิบัติการในช่วงก่อนลงมือโครงการสร้อยเพชร Toussaint ในงานวันจริงที่ Tammy ทำที่หลงทางและเข้าไปพูดคุยกับเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยภายในพิพิธภัณฑ์ The Met ขณะที่ Debbie แฉวนภาพวาดปลอมไว้ข้างภาพวาดต้นฉบับจนนำไปสู่การสร้างควมวุ่นวายในบริษัทรักษาความปลอดภัยตามแผนการของ Debbie ที่ได้วางไว้เพื่อเปิดโอกาสให้ Nine Ball เข้าไปติดตั้งอุปกรณ์ดักฟังร่วมกับดำเนินการเจาะระบบของกล้องวงจรปิดภายในพิพิธภัณฑ์ The Met ขณะที่ Nine Ball ปลอมตัวเป็นพนักงานทำความสะอาดในบริษัทรักษาความปลอดภัย

ทั้งนี้ ข้อสังเกตประการหนึ่งที่น่าสนใจจากการดำรงสถานะของความเป็นหญิงภายใต้การล่องหนทางตัวตนของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 นั้น ก็คือการที่เหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 สามารถบรรลุเป้าหมายของการดำเนินปฏิบัติการโครงการสร้อยเพชร Toussaint และการดำเนินปฏิบัติการโครงการเครื่องประดับชิ้นต่าง ๆ จากนิทรรศการในพิพิธภัณฑ์ The Met ได้โดยอาศัยการถูกมองข้ามจากคนส่วนใหญ่ในสังคมภายใต้บทบาทหน้าที่ทางงานที่พวกเธอได้รับมอบหมายขณะดำเนินปฏิบัติการอยู่ภายในงาน Met Gala ซึ่งจัดขึ้นภายในบริเวณด้านในของพิพิธภัณฑ์ The Met ซึ่งเห็นได้จากกรณี Lou, Amita, Constance และ Tammy ดำเนินปฏิบัติการโครงการสร้อยเพชร Toussaint ภายในงาน Met Gala ภายใต้การปลอมตัวเป็นบุคคลอื่นซึ่งอยู่ในสถานะของการเป็นลูกจ้างที่ได้รับมอบหมายจากนายจ้างให้ทำงานเฉพาะทาง โดยที่แต่ละคนไม่ได้ไปก้าวล่วงหน้าที่การงานของอีกฝ่ายเพื่อไม่ให้ใครสงสัยหรือคลั่งใจในพฤติกรรมของเหล่าตัวละคร ในขณะที่พวกเธอกำลังปลอมตัวอยู่ภายใต้การสังเกตการณ์ของ Nine Ball ที่รับฟังคำสั่งโดยตรงจาก Debbie มาอีกที

หากพิจารณาตามข้อเท็จจริงที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเหล่าตัวละครเอกหญิงในกลุ่มนี้แล้ว พบว่าทั้ง Lou, Amita, Constance และ Tammy ต่างอยู่ภายใต้บทบาทและสถานะของการมองเห็นทางสังคมที่ใกล้เคียงกัน นั่นคือพวกเธอมักถูกมองข้ามจากคนส่วนใหญ่และไม่ได้ได้รับความสนใจจากคนรอบข้างมากนัก เห็นได้จากกรณีที่เกิดขึ้นกับเรื่องเล่าของ Lou และ Amita โดย Lou นั้นประสบปัญหากับการสอนงานรินวอดก้าปลอมให้ลูกน้องของเธอในผับ ในขณะที่ Amita มีเหตุให้ปะทะคารมกับแม่ของเธอหลังพวกเธอขัดแย้งกันในเรื่องคุณภาพของการตรวจลักษณะเพชร จนกลายเป็นวิวาทะในครอบครัวไปโดยปริยาย

ส่วน Tammy กับ Constance นั้น แม้พวกเธอจะไม่ได้แสดงออกอย่างชัดเจนว่าพวกเธอมีปัญหาต่อการถูกมองข้ามจากคนรอบข้างและคนส่วนใหญ่ในสังคมสักเท่าไรก็ตาม ทว่าข้อสังเกตหนึ่งที่ผู้วิจัยค้นพบจากกรณีของ Tammy ก็คือผู้ชมแทบไม่ได้เห็นตัวตนและบทบาทของสามีของ Tammy ในมุมมองของ Tammy เลยแม้แต่หน่อย ซึ่งนั่นเป็นการสะท้อนภาพตัวตนและบทบาทที่แท้จริงของ Tammy ที่ถูกระบบและโครงสร้างทางสังคมทุนนิยมปิตาธิปไตยกลืนกินจนทำให้เธอดำรงตนอยู่ภายใต้บทบาทและหน้าที่ของความเป็นแม่มาโดยตลอดจนกระทั่ง Debbie ชักชวนให้ Tammy กลับมาทำงานโจรกรรมอีกครั้ง ในขณะที่ Constance นั้น ผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตว่าเธอเป็นตัวละครที่มีภูมิหลังค่อนข้างคลุมเครือกว่าตัวละครอื่น ๆ ในทีมโจรกรรมอย่างมาก จึงทำให้ยากที่จะเจาะลึกลงไปถึงรากเหง้าของปัญหาในประเด็นนี้อย่างชัดเจนว่านอกจากปัญหาและอุปสรรคที่มาจากความขัดสนทางการเงินแล้ว สิ่งอื่น ๆ ที่ Constance ยังคงประสบปัญหาด้วยนั้นคืออะไรบ้าง

Daphne กับ Rose เป็นเพียงสองตัวละครในภาพยนตร์เรื่องนี้ที่ไม่ได้อาศัยการปลอมตัวในการบรรลุเป้าหมายของการโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint เลยแม้แต่หน่อย โดยพวกเธอต่างอาศัยการเพิกเฉยต่อเหตุการณ์การโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint ที่งาน Met Gala ภายใต้บทบาท, กลวิธี และอิทธิพลทางสังคมที่พวกเธอมีในฐานะผู้ทรงอิทธิพลทางวงการบันเทิงในการเปิดโอกาสให้ Debbie และเหล่าสมาชิกในทีมโจรกรรมสามารถดำเนินปฏิบัติการโจรกรรมได้อย่างสะดวก ทั้ง Daphne และ Rose ไม่ได้เข้าไปก้าวก่ายหน้าที่ของ Debbie และสมาชิกคนอื่น ๆ รวมถึงไม่ได้ยินยอมให้ความร่วมมือกับตัวแทนจาก Cartier และเจ้าหน้าที่จากรัฐในการดำเนินคดีทางกฎหมายกับ Debbie และเหล่าสมาชิกคนอื่น ๆ ในทีมเลยแม้แต่หน่อย เนื่องจาก Daphne กับ Rose ต่างเล็งเห็นผลประโยชน์หลากหลายด้านที่พวกเธอจะได้รับหลังการโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint ในงาน Met Gala ประสบความสำเร็จ โดยผลประโยชน์ดังกล่าวไม่ได้มีเพียงแค่การประสบความสำเร็จทางการเงินที่พวกเธอได้รับจากส่วนแบ่งของรายได้ทั้งหมดที่ Debbie นำขึ้นส่วนของสร้อยเพชร Toussaint รวมถึงเครื่องประดับชิ้นต่าง ๆ ที่ Debbie กับ Lou อาศัยความช่วยเหลือจาก Amita ในการปลอมแปลงและความช่วยเหลือจาก Yen ในการดำเนินการโจรกรรมมาจากนิทรรศการ

ภายในพิพิธภัณฑ์ The Met เท่านั้น หากแต่ยังรวมไปถึงการสานต่อมิตรภาพจากการต่อรองความสัมพันธ์เชิงอำนาจของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ตามแบบฉบับ “เพื่อนหญิงพลังหญิง” ภายใต้ความเหลื่อมล้ำที่ปรากฏอยู่ในชนชั้นทางสังคมและสิทธิประโยชน์โดยรวมจากระบบสังคมแบบทุนนิยมปิตาธิปไตยอีกด้วย

การบรรลุปเป้าหมายร่วมกันทั้งหมดของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ผ่านการโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint และเครื่องประดับชิ้นต่าง ๆ จากนิทรรศการแสดงเครื่องประดับและเครื่องแต่งกายของราชวงศ์ยุโรปในพิพิธภัณฑ์ The Met ไม่ได้มีเพียงแค่การสะท้อนภาพของความเหลื่อมล้ำทางสังคมภายใต้ नियามของวิถีการผลิตในมิติของทุนนิยมผ่านการดำเนินกลวิธีต่าง ๆ ในการต่อรองความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่างเหล่าตัวละครเท่านั้น หากแต่ยังเผยให้เห็นถึงความซับซ้อนในความสัมพันธ์เชิงการผลิตของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ที่แฝงไปด้วยการใช้อำนาจเป็นเครื่องมือในการแลกเปลี่ยนเพื่อให้ได้สิ่งที่พวกเธอต้องการจากการพิชิตเป้าหมายโจรกรรมโดยตรงด้วย

(5) การบรรลุปเป้าหมายทางการเงินของ Rose กับ Constance

ความสัมพันธ์เชิงการผลิต (Production Relationship Mode) ของเหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 ที่ผู้วิจัยได้นิยามไว้ในผลการศึกษาจากปฏิบัติการโจรกรรมสร้อยเพชร Toussaint ภายใต้การเปลี่ยนผ่านของสร้อยเพชร Toussaint และกลวิธีต่าง ๆ ที่เหล่าตัวละครเอกหญิงทั้ง 8 เลือกใช้ในดำเนินปฏิบัติการโจรกรรมสร้อยเพชรตามเรื่องเล่าของภาพยนตร์นั้น เผยให้เห็นถึงความแปลกแยก (Alienation) ที่แฝงอยู่ในความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่าง Debbie กับเหล่าสมาชิกในทีมโจรกรรมซึ่งดำรงทั้งสถานะของการเป็นเพื่อนร่วมงานและการเป็นลูกจ้างของ Debbie อย่างมีนัยยะสำคัญ โดยที่เหล่าสมาชิกในทีมโจรกรรมต้องอาศัยการเจรจาต่อรองความสัมพันธ์เชิงอำนาจกับ Debbie ที่ดำรงตนอยู่ในฐานะนายจ้างเพื่อเติมเต็มความต้องการพื้นฐานและความปรารถนาเบื้องต้นของเหล่าสมาชิกในทีมโจรกรรมก่อนเริ่มดำเนินการปฏิบัติการโจรกรรมอย่างจริงจังตามลำดับขั้นตอนของแผนการต่าง ๆ ที่ Debbie กับ Lou ได้วางไว้

ความแปลกแยกที่แฝงอยู่ในความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่างตัวละครในทีมโจรกรรมที่ผู้วิจัยค้นพบนั้นมาจากการบรรลุปเป้าหมายทางการเงินของ Rose และ Constance ซึ่งพวกเธอต่างมีความแตกต่างจากเหล่าสมาชิกคนอื่น ๆ ในทีมโจรกรรมตรงที่เรื่องเล่าผ่าน “เสียง” ของตัวละครเอกหญิงทั้ง 2 ที่มีต่อปัญหาทางการเงินนั้นสะท้อนให้เห็นถึงความเหลื่อมล้ำจากปัญหาทางเศรษฐกิจที่ปรากฏอยู่ในมิติของชนชั้นและอำนาจทางสังคมของสองตัวละครภายใต้ความคล้ายคลึงของปัญหาที่พวกเธอต่างได้พบเจออย่างมีนัยยะสำคัญ

แม้อิทธิพลทางอำนาจจากสถานะทางสังคมของ Rose จะอยู่ในระดับที่สูงกว่าและได้รับการยอมรับมากกว่า Constance ภายใต้ข้อเท็จจริงที่ว่า Rose มีประสบการณ์จาก

การทำงานในฐานะนักออกแบบเครื่องแต่งกายมาหลายปีจนมีชื่อเสียงโด่งดังและเป็นที่ยอมรับจากผู้คนจำนวนมาก ในขณะที่ Constance ดำเนินชีวิตประจำวันของเธอด้วยการหลอกต้มตุ๋นเหยื่อผ่านการใช้ไฟสามใบและการล้วงกระเป๋าเพื่อนำของที่เธอขโมยมาได้ไปแลกเปลี่ยนเป็นเงินสำหรับการใช้จ่ายในแต่ละวัน แต่สิ่งที่ Rose และ Constance ต่างเผชิญร่วมกันหลังตัดสินใจรับงานโครงการมาจาก Debbie กับ Lou ก็คือความพยายามของพวกเธอในการบรรลุเป้าหมายของการโครงการร่วมกับเจรจาต่อรองกับ Debbie ผู้เปรียบเสมือนนายจ้างของพวกเธอ

Rose เคยแสดงท่าทีไม่เห็นด้วยกับการเลือกสร้อยเพชร Toussaint เป็นเครื่องประดับให้ Daphne สวมใส่ร่วมกับชุดราตรีที่ Rose เป็นผู้ออกแบบให้ Daphne เนื่องจาก Rose มองว่าสร้อยเพชร Toussaint จาก Cartier เป็นสร้อยที่ดูเชย อีกทั้งเธอสามารถเลือกเครื่องประดับชิ้นอื่นให้ Daphne สวมใส่แทนสร้อยเพชร Toussaint ได้ แต่เมื่อ Rose ได้ฟังเหตุผลของ Debbie กับ Lou จนกระทั่งเธอเข้าใจว่าเธอต้องทำอะไรเพื่อให้ได้เงินจำนวนมหาศาลจากการร่วมมือกับ Debbie และ Lou ในการดำเนินปฏิบัติการโครงการสร้อยเพชร ซึ่ง Rose ก็ยินยอมทำตามคำสั่งของ Debbie กับ Lou เป็นอย่างดีจนกระทั่ง Rose กลายเป็นส่วนหนึ่งของทีมโครงการและได้เป็นลูกจ้างของ Daphne ในการออกแบบชุดราตรีให้อีกฝ่ายตามแผนการโครงการของ Debbie กับ Lou อีกด้วย ส่งผลให้ Rose สามารถนำเงินส่วนแบ่งทั้งหมดที่เธอได้จากการโครงการสร้อยเพชร Toussaint ที่งาน Met Gala และการโครงการเครื่องประดับชิ้นต่าง ๆ จากนิทรรศการเครื่องประดับและเครื่องแต่งกายของราชวงศ์ยุโรปในพิพิธภัณฑ์ The Met มาชำระหนี้กรรมสรรพากรได้สำเร็จ

ในขณะที่ Constance นั้น แม้เธอจะยอมตอบตกลงร่วมทีมโครงการสร้อยเพชรกับ Debbie และ Lou หลังได้เจรจาต่อรองเรื่องแหล่งรายได้ที่น่าเชื่อถือจากการโครงการสร้อยเพชร Toussaint จนแน่ใจว่า Debbie กับ Lou ไม่ได้หลอกเธอเหมือนที่เธอลองใจทั้งคู่ด้วยการขโมยนาฬิกาข้อมือของ Debbie กับ Lou ไว้เป็นหลักประกันหากการเจรจาต่อรองไม่เป็นผล แต่เมื่อ Constance ได้เข้าร่วมทีมโครงการของ Debbie แล้ว ก็เกิดการเจรจาต่อรองในเรื่องการขอร้องให้ Debbie ช่วยซื้อบัตรโดยสารรถไฟใต้ดินให้หลัง Constance พบว่าเธอต้องอาศัยการเดินทางไปกลับจากย่านควีนส์มายังที่ซ่อนของ Debbie ซึ่งมีค่าใช้จ่ายในการเดินทางค่อนข้างสูงและบ่อย ก่อนที่ Debbie จะยอมรับปากว่าเธอจะช่วยซื้อบัตรรถไฟใต้ดินให้ Constance ในภายหลังซึ่ง Debbie ก็ทำตามที่ได้รับปากกับ Constance ไว้จริงหลังจากที่ Debbie กับเหล่าสมาชิกในทีมโครงการดำเนินปฏิบัติการโครงการสร้อยเพชร Toussaint และเครื่องประดับต่าง ๆ จากนิทรรศการในพิพิธภัณฑ์ The Met ได้สำเร็จ ส่งผลให้ Constance สามารถเริ่มต้นชีวิตใหม่ของเธอได้หลังดำเนินปฏิบัติการโครงการสร้อยเพชร Toussaint ที่งาน Met Gala ภายใต้บทบาทและกิจกรรมทางสังคมที่เปลี่ยนไป

จากเดิมผ่านการดำรงตนเป็นยูทูปเบอร์ชื่อดังหลังซื้อห้องในอพาร์ทเมนต์เป็นของตัวเองด้วยส่วนแบ่งทางรายได้ที่เธอได้รับจากการโครงการสร้อยเพชร Toussaint ได้สำเร็จ

6.2 ข้อเสนอแนะ

ผู้วิจัยเห็นว่าการวิจัยในอนาคตควรมีการศึกษาประเด็นเรื่องทุนนิยมปิตาธิปไตยที่ปรากฏอยู่ในมิติความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่างตัวละครเอกจากภาพยนตร์ไทยเรื่องต่าง ๆ ผ่านทัศนะของการศึกษาสตรีนิยมในภาพยนตร์เพิ่มขึ้นเพื่อวิเคราะห์และวิพากษ์การต่อรองความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่างตัวละครที่ปรากฏอยู่ในภาพยนตร์ร่วมกับการศึกษาบริบทของสังคมไทยตามยุคสมัยต่าง ๆ ที่ปรากฏอยู่ในภาพยนตร์เรื่องนั้น ๆ ภายใต้การนำแนวคิดทฤษฎีเรื่อง Narrative Voice ของ Julian Murphet (2020) ร่วมกับแนวคิดทฤษฎีทางสัญศาสตร์เรื่องแบบจำลองการสร้างความหมาย (Semiosis) ของ Charles Sanders Peirce (1903) และแนวคิดเรื่องยุทธศาสตร์กับกลวิธีจากปฏิบัติการในชีวิตประจำวัน (The Practice of Everyday Life) ของ Michel de Certeau (1984) มาเป็นกรอบมโนทัศน์ในการศึกษาและวิเคราะห์บทบาทและกลวิธีต่าง ๆ ของตัวละครผ่านทัศนะของการศึกษาภาพยนตร์สตรีนิยมภายใต้โครงสร้างของระบบสังคมทุนนิยมปิตาธิปไตยที่ปรากฏอยู่ในภาพยนตร์เรื่องอื่น ๆ ทั้งภาพยนตร์สตรีนิยมในไทยและภาพยนตร์สตรีนิยมในต่างประเทศเพื่อชี้ให้เห็นถึงการเชื่อมโยงบทบาทและกลวิธีต่าง ๆ ของตัวละครในการจัดการกับปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นจากโครงสร้างของระบบสังคมทุนนิยมปิตาธิปไตยผ่านการต่อรองความสัมพันธ์เชิงอำนาจที่ปรากฏอยู่ในหลากหลายมิติทางสังคมของภาพยนตร์เรื่องนั้น ๆ

รายการอ้างอิง

หนังสือและบทความในหนังสือ

วิชิตวงศ์ ณ ป้อมเพชร์. (2549). *ฮอลลีวูดยุคทองกับดาราสุดยอดเยี่ยม*. กรุงเทพฯ: วชิระ.

สื่ออิเล็กทรอนิกส์

เถกิง พัฒโนภาษ. (1 มิถุนายน 2551). สัมผัสศาสตร์กับภาพแทนความ. *วารสารวิชาการ คณะ*

สถาปัตยกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 1(1), 35-50. สืบค้นเมื่อวันที่ 12 กรกฎาคม 2564. สืบค้นจาก

<https://www.arch.chula.ac.th/journal/files/article/qyYaZ1mab3Sun103124.pdf>

พัฒนาภณ ทูลธรรม. (30 มิถุนายน 2563). บริบทการวิจัยแนวเรื่องเล่าทางสังคมศาสตร์สู่งาน

สังคมสงเคราะห์. *วารสารวิชาการ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ*
เทพสตรี, 11(1), 89-106. สืบค้นเมื่อวันที่ 14 กรกฎาคม 2564. สืบค้นจาก

<https://so01.tci-thaijo.org/index.php/truhusocjo/article/view/242595>

Kristoffer. (26 เมษายน 2561). *พลัง เม็ตเงิน และประวัติของ Met Gala งานมหากาฬวงการ*

แฟชั่น. The Standard. สืบค้นเมื่อวันที่ 16 มิถุนายน 2565. สืบค้นจาก

<https://thestandard.co/history-of-the-met-gala/>

Markrider. (7 พฤษภาคม 2561). *ไขปริศนา Reboot Remake Remaster ต่างกันอย่างไร*.

Gaming Dose. สืบค้นเมื่อวันที่ 16 มิถุนายน 2565. สืบค้นจาก

<https://www.gamingdose.com/feature/%E0%B9%84%E0%B8%82%E0%B8%9B>

[%E0%B8%A3%E0%B8%B4%E0%B8%A8%E0%B8%99%E0%B8%B2-reboot-](https://www.gamingdose.com/feature/%E0%B9%84%E0%B8%82%E0%B8%9B%E0%B8%A3%E0%B8%B4%E0%B8%A8%E0%B8%99%E0%B8%B2-reboot-remake-remaster-%E0%B8%95%E0%B9%88%E0%B8%B2%E0%B8%87%E0%B8%81%E0%B8%B1%E0%B8%99%E0%B8%AD%E0%B8%A2%E0%B9%88%E0%B8%B2/)

[remake-remaster-](https://www.gamingdose.com/feature/%E0%B9%84%E0%B8%82%E0%B8%9B%E0%B8%A3%E0%B8%B4%E0%B8%A8%E0%B8%99%E0%B8%B2-reboot-remake-remaster-%E0%B8%95%E0%B9%88%E0%B8%B2%E0%B8%87%E0%B8%81%E0%B8%B1%E0%B8%99%E0%B8%AD%E0%B8%A2%E0%B9%88%E0%B8%B2/)

[%E0%B8%95%E0%B9%88%E0%B8%B2%E0%B8%87%E0%B8%81%E0%B8%B1](https://www.gamingdose.com/feature/%E0%B9%84%E0%B8%82%E0%B8%9B%E0%B8%A3%E0%B8%B4%E0%B8%A8%E0%B8%99%E0%B8%B2-reboot-remake-remaster-%E0%B8%95%E0%B9%88%E0%B8%B2%E0%B8%87%E0%B8%81%E0%B8%B1%E0%B8%99%E0%B8%AD%E0%B8%A2%E0%B9%88%E0%B8%B2/)

[%E0%B8%99%E0%B8%AD%E0%B8%A2%E0%B9%88%E0%B8%B2/](https://www.gamingdose.com/feature/%E0%B9%84%E0%B8%82%E0%B8%9B%E0%B8%A3%E0%B8%B4%E0%B8%A8%E0%B8%99%E0%B8%B2-reboot-remake-remaster-%E0%B8%95%E0%B9%88%E0%B8%B2%E0%B8%87%E0%B8%81%E0%B8%B1%E0%B8%99%E0%B8%AD%E0%B8%A2%E0%B9%88%E0%B8%B2/)

ThePassion. (10 กรกฎาคม 2561). *Cartier ตำนานเครื่องประดับสุดหรูที่อยู่คู่สตรีมากกว่า 170 ปี.*

The Passion. สืบค้นเมื่อวันที่ 17 กรกฎาคม 2565. สืบค้นจาก

<https://thepassion.in.th/cartier-history/>

Waiyahong, N. (17 ตุลาคม 2562). *ทำไม Cartier ต้องคู่กับเลื้อ! รู้จัก Jeanne Toussaint สตรี*

ผู้สร้างความอมตะให้คาร์เทียร์ด้วยเลื้อเพียงตัวเดียว. Vogue. สืบค้นเมื่อวันที่ 17 กรกฎาคม

2565. สืบค้นจาก [https://www.vogue.co.th/watches-](https://www.vogue.co.th/watches-jewellery/article/cartierjeannetoussaints)

[jewellery/article/cartierjeannetoussaints](https://www.vogue.co.th/watches-jewellery/article/cartierjeannetoussaints)

ภาณุ อารี. (1 เมษายน 2561). *จูบ ๆ ตบ ๆ คบ ๆ เลิก ๆ สายสัมพันธ์วงการหนัง & รัฐบาลอเมริกา.*

สืบค้นเมื่อวันที่ 10 กรกฎาคม 2565. สืบค้นจาก

<https://filmclubthailand.com/articles/us-govt-with-film-industry/>

Books

Certeau, M. D. (1984). *The Practice of Everyday Life*. United States of America:

University of California Press.

Chaudhuri, S. (2006). *Feminist Film Theorists: Laura Mulvey, Kaja Silverman, Teresa*

de Lauretis, Barbara Creed. United Kingdom: Routledge.

McKee, A. L. (2018). The Price of Salt, Carol and Queer Narrative Desire (s), In W.

Schwanebeck, & D. McFarland, (Eds.) *Patricia Highsmith on Screen*. (139-157).

Switzerland: Palgrave Macmillan.

Radner, H. (2011). *Neo-Feminist Cinema*. United States of America: Routledge.

Rowbotham, S. (1992). *Women in Movement*. United States of America: Routledge.

Thornham, S. (2003). *Feminist Film Theory*. United Kingdom: Edinburgh University Press.

Tong, R. (2009). *Feminist Thought: A More Comprehensive Introduction*. United States

of America: Westview Press.

Articles

Creed, B. (2002). Horror and the monstrous-feminine: an imaginary abjection. *Horror, the Film Reader*: 67–76.

Murphet, J. (2020). Narrative Voice, In Fulton, H., Huisman, R., Murphet, J. & Dunn, A. (Eds.) *Narrative and Media*. (73-85). New York: Cambridge University Press.

Retrieved 22 August 2022. Retrieved from:

http://digital.library.tu.ac.th/tu_dc/frontend/Info/item/dc:190295.

Journal

Aronson, B. (2003). Feminists Or “Postfeminists”? Young Women’s Attitudes toward Feminism and Gender Relations. *Sociologist for Women in Society*, 17(6), 903-922. Retrieved 7 October 2021. Retrieved from <https://doi.org/10.1177%2F0891243203257145>

Clandinin, D. J., & Huber, J. (2010). Narrative inquiry. In B. McGaw, E. Baker, & P.P. Peterson (Eds.), *International Encyclopedia of education* (3rd ed.). 436-441. New York, NY: Elsevier. Retrieved 6 August 2021. Retrieved from https://www.academia.edu/4559830/Clandinin_D_J_and_Huber_J_in_press_Narrative_inquiry_In_B_McGaw_E_Baker_and_P_Biographies

Curtin, B, PhD. (2018). Semiotics and Visual Representation. *Academic Journal: Faculty of Architecture, Chulalongkorn University*, 1(1), 51-62. Retrieved 22 November 2021. Retrieved from <https://www.arch.chula.ac.th/journal/files/article/UjpgMx2iiSun103202.pdf>

Sarkar, S. (2014). Media and Women Image: A Feminist Discourse. *Academic Journals: Journal of Media and Communication Studies*, 6(3), 48-58. Retrieved 24 October 2021. Retrieved from: <https://academicjournals.org/journal/JMCS/article-abstract/F61D67A46814>

Thesis

Day, E. M. (2019). *Uncovering the Women in Ocean's Eight: Understanding the Trends of the Women's Movement with the Portrayals of Women in Film*. [Master's Thesis. University]. of Nevada, Las Vegas. Retrieved 1 November 2021.

Retrieved from <https://digitalscholarship.unlv.edu/thesesdissertations/3792/>

Dementy, H. Z. (2019). *Female Masculinity in Movie: Analysis Study of Semiotics in Ocean's 8* [Master's Thesis. Universitas]. Muhandadiyah Surakarta, Communication Science Programs. Retrieved 1 November 2021. Retrieved from <https://eprints.ums.ac.id/78504/3/PUBLIKASI%20ILMIAH-2.pdf>

Electronic Media

Bruneau, C. (2018, September 13). *How do patriarchy and capitalism jointly reinforce the oppression of women? Shortened and provisional version of the second chapter*. Retrieved 14 October 2021. <https://www.cadtm.org/How-do-patriarchy-and-capitalism-jointly-reinforce-the-oppression-of-women>

Chang, M. (2020, October 13). *Is The Cartier Toussaint Necklace From 'Ocean's 8' Real?*. Retrieved 14 October 2021. <https://www.marieclaire.com.au/toussaint-necklace-oceans-8>

Comanne, D. (2020, May 28). *How Patriarchy and Capitalism Combine to Aggravate the Oppression of Women*. Retrieved 14 October 2021. <https://www.cadtm.org/How-Patriarchy-and-Capitalism-Combine-to-Aggravate-the-Oppression-of-Women>

Evangelista, C. (2018, June 7). *'Ocean's 8' Director Gary Ross on Putting Together That Perfect Cast [Interview]*. Retrieved 24 October 2021. <https://www.slashfilm.com/gary-ross-oceans-8-interview/>

Kozak, O. E. (2019, May 22). *Hollywood's Gender-Swapped Remakes/Reboots of the Late 2010s*. Retrieved 24 October 2021.

<https://www.pastemagazine.com/movies/gender-swap/hollywoods-gender-swapped-remakesreboots-of-the-20/>

Welk, B. (2020, November 9). *18 Movie Reboots with Gender-Swapped Leads, From 'His Girl Friday' to 'The Hustle' (Photos)*. Retrieved 24 October 2021.

<https://www.thewrap.com/movie-remakes-gender-swapped-leads-his-girl-friday-oceans/>

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ

ธมลวรรณ บรรจงเกลี้ยง

วุฒิการศึกษา

ปีการศึกษา 2559: ศิลปศาสตรบัณฑิต

มหาวิทยาลัยบูรพา

